

ቆንጆዎቹ

ከ ሠርቅ ዳ.

ሀገራዊ ትምህርት

አሳታሚ:- ሚካኤል አሳታሚ ድርጅት (ሚ.አ.ድ)
1989

በሚካኤል ግተሚያ ኢንተርፕራይዝ ታተመ
Printed by Mega Printing Enterprise

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

(c)ሜጋ አሳታሚ ድርጅት (ሜ.አ.ድ)
Mega Publishing Enterprise (M.P.E)

የመጀመሪያ እትም - 1988
ሁለተኛ እትም - 1989

ፆስተኛ እትም 1990

ሽፋን

ዲዛይነር:- ሠዓሊ መስፍን ሃብተማርያም
ፎቶግራፊር:- አ.ዮቤል ዘርፉ

ለ-አስተያየት

ቅድመ ታሪክ

እር! እር! ይላል አምቡላንሱ። ከፊቱ ያለውን ሁሉ እየተራመደ! እየደረማመደ በጭሰማው ውስጥ እንደ ቀስት ወደፊት ይወነጨፋል። በግ-እልም-በግ-እልም የሚሉትና የሚንቀሳቀሱት ቀይዩ የእደጋ መብራቶች የሚተፋት ቀይ ብርሃን በጨረቃ የለሹ ምሽት እየተወራጨ በዝናቡ ጎርፍ በተዘፈቀው አስፋልት ላይ ሲያርፍ ዙሪያው የደም ኩሬ ይመስላል። እር! እር! እር! ይላል አምቡላንሱ፤ በደሙ ኩሬ ውስጥ እየተንበራጨቀ እር! እንደ መብረቅ ሲወረወር በሩቅ ያዳመጡት አሽከርካሪዎች ጥግ ጥግ ይይዛሉ። እግረኞች ከመኪናው መንገድ ይሸሻሉ፤ በሩቅ ቆመው በምሽት ከቆሮ በርግን እንደወጣ ጎሽ አፍጥጠው ይመለከቱታል። ከእራት ኪሎ አቅጣጫ የመጣው አምቡላንሱ መሃል ለመሃል ተርትሯት ሲገባ ካዛንቺስ ተሸበረች።

መንገድ ዳር የቆመችው የዲፕሎማቲክ መለያ ታርጋ የለጠፈችው መኪና ፈንጂ እንደተጠመደበት ሁሉ በቆቅ በሕዝብ ተከባለች። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት በየመኪናዎቻቸው እናት ላይ የተገጠመላቸውን ሰማያዊ መብራት ብልጭ ድርግም ብልጭ ድርግም እየደረጉ የደረሱት ፖሊሶች ሕዝቡን ለመበታን ይጥራሉ። ከዚህ ሲበትኑት ከወዲያ ይጠራቀማል። የደንብ ልብሽ የለበሱ ሁለት የፖሊስ መኮንኖች ከመኪናዋ ጎን እንደቆሙ የአምቡላንሱን ድምፅ ሲሰሙ ተቀነጠነጠ። ጠና ያለው ወደ መኪናዋ ተጠጋ። በመሪው በኩል ያለው በር ተከፍቷል፤ መስታወቱ አስፋልቱ ላይ ረገፋል። በሽፈሩ መቀመጫ ላይ የተቀመጠው የሞርኮው ወታደራዊ አታሽ ወደጋላ ተንጋሎ ግዴታን ገርቦብ አድርጓቸዋል። በስተግራ ከማድራቱ ስር ጥይቱ ከገባበት ጠባቂ ቀዳዳ በቀጭኑ የሚንቀረቀረው ደም ግራ ትከሻውን አበስብሶታል። ፖሊሱ ጠጋ ብሎ አጠናው፤ ግራ እጁን እንስቶ የልቡን ምት አዳመጠ። አለ። አልፎትም። ደም የምትረጭ ልቡ የቀራትን እንጥፍጣሬ እየጨመቀች ትር-ትር ትላለች።

የአምቡላንሱ እይዩ እየቀረፀ መጣ። ፖሊሱ ትከሻው ሲነካ ተሰማው። ቀና ብሎ ተመለከተ። ከጆርባው ከቆመው ጓደኛው ጋር ተያየ። በመላ ተነጋገሩ። የአምቡላንሱ ድምፅ ቀረበ። ትር-ትር ትላለች ልቡ። ዋይ! ዋይ! ይላል አምቡላንሱ። ፖሊሶቹ ተያዩ። የተሰጣቸው ትዕዛዝ ቁርጥ ያለ ነው። ጠና ያለው ፖሊስ እጁን ለደደና ከመሪው ጆርባ ጋራል ያለውን ቀስለኛ አፍና አፍንጫ ጥርትም አድርጎ አፈነው። ትር-ትር አለች ልቡ። ትንሽ ተፈራገጠ። ትር-ትር ወዲያው ዝም አለ። ቀና አለ ፖሊሱ፤ ለመጀመሪያ ጊዜ እርጋታ እየታየበት።

“ቆንጆዎቹ ገና አልተወለዱም”

- ኢ.ኤ.አርማህ

-1-

...አዲስ አበባ... የአፍሪካ መዲና... እሁድ ሐምሌ 21...199...

...ማለቱ ... የነባል... በርካታ ደርቦ አገዛዝ ቀልሶ... እንደውን የወርዳል ሰማይ፡፡ ምድርን ከምድር ሲያይ፤ ሲያዝን፤ ሲተካዝ... ሲባዛ፤ ሲመረው... ሰማይ ከሰማይ ስቃስቅ ብሎ ያስቅሳል፡፡ ሕረፍ አልኩ ሲል በርካታ ይተካዛል፡፡ ዳግም ሆኖ ሲርድ... አንጀቱ ሲሰበሰብ... ሆኖ ስቃው ሲታሰብ... መንፈሱ ሲታመስ... አፍኗ... እህህ! ... ነፍሱ ስታቃስት... ዳግም ይጀምራል ሲያስቅሰው፤ ሲያነባ... ሰማይ... ማለቱ...

... ከረምቱ ጨካኝል... ዓለም... ምድር... ማማ...ክል ለባላላች... ትንፋሽ ለምኝል... ጥላሸት? ... እንፋሱት? ... ጭጋግ ነው! ... ባዙቱ!

በሀገር ትመንቱ ሶስተኛ ፎቅ ላይ በሚገኘው በጉም በተሸረነው የመኝታ ቤት መስኮት ቁልቁል የሚታየው ድብዝህ ያለ ትርፉት አላጠገብህ ቢለው እጁን ሲያስ መጋረጃ ውስጥ አሾልኮ ቀዝቃዛውን መስታወት በመጻፉ ወሰወለው፡፡ ጭካኑ ቅዝቃዜ እንደመርፈ ጠቅ አደረገው... እጁን ግን አልሰጠሰም፡፡

ከመንገዱ በሻገር ያለው መናፈሻ ጭር እንዳለ ነው... በሆንም... እየነጋ ነው... ሌላ ቀን... አዲስ ቀን...

ባሉ እግሩን ምንጣፉ ላይ እንደቆመ ራቁት ደረቱን አከከ አከከ አደረገና ሰዓቱን ተመለከተ፡፡

እንደ ሊሆን ነው ... አንድ... አንድ ቀን፡፡

ፊቱን ወደ አልጋው መልሶ ቆመ ፡፡ እንደ ሁሉው እግሮቹን ዘና አድርጋ እጆቹን እዚያና እዚያ አመናትራ በጽርዋ ተንጋል ተኝታለች፡፡ ከላይዋ ላይ ተንሸራቸ አንድ ጠርዙ ከመሬት ሌላው ጠርዙ ከአልጋው መሃል የደረሰው የብርድ ልብስ ከፋኛ አጋልጧታል፡፡ የተመነቃቀረውንና የተበታተነውን አልጋ ሲመለከት ሰውነቱ ተፋታታባት፡፡

ቶሎ በሎ ዓይኖቹን ከተጋለጠው ሰውነቷ ላይ ነቀለና ወደ መታጠቢያ ቤት አመራ፡፡

ሰውነቱን በመቅ ውሃ ተጣጥቦ በሰፊ ፎጣ አካላቱን እያደራረቀ ወደ መገታ ቤቱ ተመለሰ። ፈገግ አለ ሲመለከታት። ከእንቅልፍ ተነስታ ሰፊው አልጋ መሃል ተቀምጣለች፤ እንቅልፍ ያሳበጠው ትኩስ ፊቷ ገና ወደ ቀድሞ ቅርጹ አልተመለሰም። በዘዝ ያሉ ጥቂቀር ዓይኖቿ ገና ማየት የጀመሩ አይመስሉም። ብትንትን ብሎ ትከሻና ደረቷ ላይ የተዘራው ፀጉሯ የደነበሩ መንታ ሚዳቆዎች የሚመላለሱ ራቶት ጡቶቿን መሸፈን መሸሸግ አቅቶት ገራ ተጋብቷል።

“እንዴት አደርሻ እንዳትለኝ።” አለች እንቅልፍ ባሳረገው ድምጿ ተሸቀዳድማ።

“ሰምን?” ፈገግ አለ።

“ደህና አልልህማ! አብደት ነበርኩ... ናቲ ሙት እብደት ነው። እንዳንደኩ ሰው መሆንህ ያጠራጥረኛል። አውሬ!” አለች ድንገት በሁለት እጆቿ ጭንቅላቷን ያዝ አድርጋ።

“አዳም ካደረገው የተለየ ምን ሳደርግ ተገኘህ?” አለ ናትናኤል አየሳቀ። አልጋው ሜፍ ላይ የቀምጦ ጎተት አደረጋት። ተጎተተችለት። እጆቿን በብብቶቿ አሳልፎ አጭሮ ያዛት። ሳመችው።

“አዳም እንዳንተ ከቀበጠ ሂደን ብትመህም የሚደርስላት የለም ብሎ ነው። አንተ ግን ድንመኝና አሳይሃለሁ... ጎረቤቶችህን ነው የምቀሰቅስለሁ።”

“ሀ! ሀ! ሀ! ጎረቤቶቼ ከእኔ ተሸለው? ርብቃ! ሁሉም በየጓዳው አውሬ ነው። ፊት ከሰጡት ሁሉም አንድ ነው። ፊጥ ካለበት አይወርድም።” እጆቿ በአንገላው መሀል ዋችተው አልፈው ጭናቿ መሃል ገቡ።

“አረፍ! አየው ደሞ ጀመረህ... ቆይ! ናቲ!”

ሳይታወቀው ተመልሶ ገባበት። ስህተት። ቁፌ አልጋ ላይ መዋል የለበትም። በናጹም! ምን ማድረግ ነው ታዲያ? ድንገት ከአልጋው ላይ ተፈናጥሮ ተነሳ። ሳይታወቀው ፕሮግራሙን አበላሽቶ ነበር። ከርግጥ ጋር እንዴ ጨዋታ ከጀመረ፤ ልፊያ ከቀመሰ ቀኑ እንደማይበቃው የታወቀል። አሸትቶ፤ ልሳ፤ ገምጦ፤ እኸ፤ ውጦ አይጠግባቸው። ድጋሚ እንደ አዲስ ሊያሸታት ይጀምራል። ሳይወድ በግድ ራሱን ተቆጣጥሮ ፊቱን መለሰና ማበጠሪያውን እንስቶ ፀጉሩን ያበጥር ጀመር። እናቷን ይቺ ልጅ ሳይታወቀን መዳፏ ውስጥ ልትከተን ነው... አለበ።

“ለምን ተነሳህ ግን በጠዋት?” በጽርዋዋ ከተንጋለለችበት ላትነሳ ሽታብ እያየች ጠየቀችው።

“ቀጠሮ” በመስታወቱ ውስጥ እየተመለከታት።

“በአሁኗ!”

“አዎን ርብቃ።” አለ በላሆሰሰ።

“ምንድንነበር ያልከኝ?...አበዛኸው! ናትናኤል ሙት አበዛኸው...አሁን ስለሆነበት ቀላቀሰ መሰለኩህ መሰለኝ...” አለች እንደተከፋ ሕፃን ሕግሮቿን አመናጭራ ከአልጋ አየውረደች። “...በሳምንት ሁለት ቀን ብቻ መገናኘታችን በዛና በአሁኗም ቀጠሮ ትይዝ ጀመር...አልታወቀህም እንጂ በጣም ነው የተዘባነኸው።” ከአልጋው ግርጌ የተቀመጠውን ነጭ የጠዋት ልብስ አንስታ ላትደርበው መሬት ለመሬት እየጎተተችው እራቷን የመታጠቢያ ቤቱን በር በርግዳ ገባችና ከውስጥ ጠረቀመችው። ደቂቃም ሳትቆይ ሙሃ ስትሳደብ ተሰማው። “አንተ ብሽቅ!... እርኩስ!...” ብቻዋን ተጭላለች። ፈገግ አለ የጥርስ ሳሙና የተቀባውን የሽንት ቤት መቀመጫ ሽስታውሶ ስትናደድ፤ ስትቀጣ፤ ግሰላ ስትሆን ይበልጥ ታምረዋለች። ተራ ህይወታቸው ብቻ አይደለም፤ ፍቅራቸውም ትግል ነው፤ ንክሻ፤ ቡጭሪያ... እሷም ብትሆን ጠዋት ጠዋት ትነጫነጭ እንጂ የአፈቃቀር ዘዩውን ተሞክሮአለች። ጠዋት አውሬ ብትለ ውም ማታ አትፈራጭ። ሲገጋ ጭራቅ ብትለውም ሲመሽ አትሸሸውም... እላይዋ ላይ እንደ መግደር ተጣብቆ አልነቀል ሲላት፤ እንደ ትንታ... በሰራ አካላቷ ሲናሰክለት፤ እንደ አልቅት ደሟን ሲመሆን፤ እንደሞያሌ አካሏን ሲበረታቅ፤ እንደምስጥ በአጥገቷ ሲያስኬቅ፤ የላንተ...ትለዋለች... ሌላ ፀሐይ ስትወጣ ደግሞ... ሌላ ነገ ሲተነፃ... አውሬ... ነው በላ።

የአንገላው ቅርፅ ባለው መስታወት ፊት ቆሞ ከራባቱን ያስር ጀመር። ከፊቱ ጭንቅላውን ቀን እንዴት እንደሚገደው እርግጠኛ አይደለም። በትክክል የት መሆኑ እንዳለበት ለራሱም ግልፅ አልሆነለትም። እውነቱን ለመናገር እርሱ ገሰገሶም ቢሆን ምን ለመስማት እንደጠበቀ አያውቅም። ጥያቄውን ማትረቡ ራሱ አስቸጋሪ ነው። ቢሆንም ለጥርጣሬው አንድ መልስ አስነሳኝ ድረስ ለአገሩ የሚያቀርበው ያልተሟላ ብቻ ሳይሆን ባዶ ቀፎ እንደሚሆን ተሰምቶታል። የትም ይሃድ የት ብቻ ለጥርጣሬው በቂ መልስ ማግኘት አለበት። ለዚህ ነው አሁኗን ሲለዋ ደሟን ሊያረስ የቀረጠው። ጥርጣሬውን ያገነነበት የላይቤርያው ወታደራዊ አታሺ የገባበት መጥፋት ነው። በአንድ ሳምንት ሶስተኛ ጥያቄ። ሊሆን የማይችል ተራ አጋጣሚ። ሰውየው ቀደም ሲልም በዚሁ የሽራ መደብ ላይ ለስድስት ዓመታት ሲሰራ እንደሆነና ለአዳስ አበባም እንግዳ እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ታዲያ ድንገት መስጠጉን ምን አመጣው? የላይቤርያ ኤምባሲ ባለሥልጣኖችሰ ያሳዩት ለዘብተኝነት እንዴት ጤኝ ሊሆን ይችላል? የወታደራዊ አታሺውን መጥፋት ችላ ማለቱ ለነገሮች ተገቢ አትኩሮት አለመስጠት መስሎ ታየው።

በመጀመሪያ ደረጃ በሳምንቱ መጀመሪያ በአዳስ አበባ የተከለተው የጊኒና የሞሮኮ ወታደራዊ አታሺዎች ግድያ የምን ውጤት ነበረ? የወታደራዊ አታሺዎቹ ሬሳ በተለያዩ ቦታዎች የተጣለ ቢሆንም በተመሳሳይ ሁኔታ

በየመኪናዎቻቸው ውስጥ ነበር የተገኘው። ለሁለቱም ሰዎች ሞት ምክንያት የሆኑት ጥይቶች ከአንድ ሽጉጥ ለመተኮላቸው የቀረበው ሪፖርት በዝርዝር ያስቀመጠው ጉዳይ ነው። በፊላሞቹም ላይ የተገኙት ቁስሎችና ሌሎችም የአካባቢና የቴክኒክ ማህበረሰቦች የሚያመለክቱት በሁለቱ ሰዎች ላይ የተፈፀመው ግድያዎች በተመሳሳይ መሳሪያ፣ በተመሳሳይ ርቀት፣ በተመሳሳይ ማዕዘን ምናልባትም በአንድ ሰው መሆኑን ነው። ያ ሰው ማነው? መልስ ሊያገኝ የቻለ ጥያቄ አይደለም። ሳምንቱ ከመገባደዱ በፊት ደግሞ ሌላ ሁኔታ ተፈጠረ - የላይቤርያው ወታደራዊ አታሼ ድንገት የገባበት ጠፋ።

ታዲያ ይህን አንዴት ተራ አጋጣሚ ብሎ ማለፍ ይቻላል? በአርግጥ የሰዎቹ አሟሟት በየተራ ነው። ነገር ግን የናትናኤልን ጭንቅላት አረፍት የነሳው የወታደራዊ አታሼዎቹ ሞትና መሰወር ምናልባት ባለፉት ጥቂት ወራት በአዲስ አበባ ከሚገኙ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ያልተለመደ እንቅስቃሴ ጋር ዝምድና አለው ብሎ መጠርጠር ብቻ አልነበረም። ባለፉት ወራት በተለያዩ የአፍሪካ አገሮችና በአውሮፓም ያጋጠመ ድንገተኛ አደጋዎች ያለውት የሰው በርካታ ብቻ ሳይሆን የምክንያት ቢስም ነበሩ። ቢሮው ውስጥ ቁጭ ብሎ ደጋግሞ ካነበባቸው የውጭ ዘገባዎች ጥቂቶቹ ታወሱት።

ደብራልተር - መጋቢት ሃይ-ታንጂየር ከምትባል የሞሮኮ የብሔራዊ ከተማ ተነስታ ካዲስክ ወደምትባል የቡፒይን የወደቀ ከተማ በመጓዝ ላይ የነበረች አንድ የሞሮኮ ጆልባ የገባችበት ጠፋ። የታመኑ የወሬ ምንጮች በጆልባዋ ላይ የሞሮኮው የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በምስጢር ተሳፍረው ነበር ይላሉ የሞሮኮ መንግሥት ጉዳዩን በተመለከተ ያለው የለም... (በ አዲስ ፕሪንት)

ካሜሩን - ሚያዝያ ሁለት-የአገሪቱን ኤታማገር ሸምና የአገር አስተዳደር ሚኒስትሩን አሳፍራ ከያውንዬ ወደ ዱዋላ ትበር የነበረች የካሜሩን የጦር ሄሊክፕተር በአየር ላይ እንዳለች በጥቃቱ በውስጧ በካሜሩን የአሥራሕል አምባደርን ጨምሮ አድስት ባለሥልጣኖች አለቁ... (ካሜሩን ትሪቡን)

ያውንዬ - ሚያዝያ ስምንት-የካሜሩን የአየር ሃይል አዛዥ ጠዋና ከተማዋ ወጣ ብሎ በሚገኝ የገጠር ቤታቸው ራሳቸውን ገደሉ ቀባለ። የውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት የደንጋጭ ቤት ለአራት ቀናት በልዩ ኮማንዶ ሃይል ተከቦ የቆየ ሲሆን የባለሥልጣኑ ስልክም ተቆርጦ ነበር... (ዶ.ይ.ሊ. ቴሌግራፍ)

ኔፕልስ - ግንቦት አስር-ከአልጆርስ ተነስተው ወደ ጣሊያ ያልተጠበቀ በረራ ያደረጉት የአልጆሪያ መከላከያ ሚኒስትር ኔፕልስ አውሮፕላን ማረፊያ ባረፉ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ሀይወታቸው ባልታወቀ አሸባሪ ጥይት አለፈች... (አልፕሚኒያ)

አጋጣሚ? ይህ ሁሉ ተራ አጋጣሚ? አዲስ አበባ ውስጥ የሚፈፀመው ግድያና መሰወርስ? ይህም አጋጣሚ? ከአራት ወር በማይበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ ሁሉ አጋጣሚ?...

በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ነበር አለቃው ወደ ቢሮአቸው ያለጠሩት።

“ደውለው ፈልገውህ ነበር።” ብላው ነበር ፀሃፊው ያን ዕለት ጠዋት አርፍቶ ቢሮው ሲገባ። ማን? አላትም። እሱ በሚሰራበት ሁለተኛ ፎቅ ላይ ‘አንቱ’! ‘እርሱም’! ‘እርሳቸው’ ... እየተባለ የሚነገርላቸው የሱ አለቃ ብቻ ናቸው። የተረፈው በዕድሜም በሥልጣንም ተቆራራቢ ነው - ‘አንተ’ እንዳንዴም ‘አንቱ’ ነው የሚባለው።

“ይሄ ጭን ይገጣም ሰምረ።” አላት ናትናኤል ወደ ቢሮው በር ሲያመራ ፈርከክ ያደረገቻቸውን ጭናቶችን እየተመለከተ።

“ተወው ባክህ እሱ የከፈቀውን ሳይዘጋው አያቋርም ተብሏል።” አለች ሳምራዊት ፈረገ ብላ።

“አዲስ የመጣ ሪፖርት አለ?” አላት እየሳቀ የቢሮውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት።

“ወለት።” አለችው የታች ከንፈሯን በምላሳ አርጥባ። ልማዷ ነው።

ሳምራዊት ቆንጆዬ ልጅ ነች። የምትፈልገውንና የምትመኘውን ትዳር እንዴት ሳታገኝ እንደዘገየች ሁሉ ይገርመዋል። ምናልባት በጣም ስለምትጓጓና ስሜቷንም ስለማትደብቅ ይሆናል። ናትናኤል ገና ከጠዋቱ ነው የሸሻት። ሌላ ወሬ የላትማ! ባል፤ ጋብቻ ትዳር። ሸሻት። ጎመን በጤና።

ቢሮው ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከመቀመጡ በፊት ጠረጴዛው ላይ የተቀመጡትን ሁለት ወረቀቶች አንስቶ ዋጣቸው። የጠበቀው ነበር - አንደኛው ወረቀት ስለ አልጀርያ ወታደራዊ አታሼ፤ ሁለተኛው ደግሞ ስለሞዛምቢክ ወታደራዊ አታሼ የቆረበ ሪፖርት። ሁለቱም ሰዎች ወደ አገራቸው ሄደዋል - የሰሞኑ ተደጋጋሚ ዜና።

ወረቀቶቹን በነበሩበት አስቀምጦ ለአፍታ ዓይኖቹን በዝገ አድርጎ ቆመ። “ምን ማለት ነው?” ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ ከሰላላ የሚበልጡ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሼዎች እየተጠሩ ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል። ጥቂቶቹ ሲመለሱ በተቀሩት ሌሎች ተተክተዋል። ይሁን እንጂ በዚህ አጭር ጊዜ ውስጥ ለነዚህ ሁሉ ወታደራዊ አታሼዎች መጠራት ከሚወከሏቸው መንግሥታትም ሆነ ከሌላ አካል የተሰጠ ምክንያታዊ ፍንጭ የለም።

በየመኪናዎቻቸው ውስጥ ነበር የተገኘው። ለሁለቱም ሰዎች ሞት ምክንያት የሆኑት ጥይቶች ከአንድ ሽጉጥ ለመተኮሳቸው የቀረበው ሪፖርት በዝርዝር ያስቀመጠው ጉዳይ ነው። በሬሳዎቹም ላይ የተገኙት ቁስሎችና ሌሎችም የአካባቢና የቴክኒክ ማስረጃዎች የሚያመለክቱት በሁለቱ ሰዎች ላይ የተፈፀመው ግድያዎች በተመሳሳይ መሰሪያ፣ በተመሳሳይ ርቀት፣ በተመሳሳይ ማዕዘን ምናልባትም በአንድ ሰው መሆኑን ነው። ያ ሰው ማነው? መልስ ሊያገኝ የቻለ ጥያቄ አይደለም። ሳምንቱ ከመገባደዱ በፊት ደግሞ ሌላ ሁኔታ ተፈጠረ - የሳይቤርያው ወታደራዊ አታሼ ድንገት የገባበት ጠፋ።

ታዲያ ይህን አንጻራት ተራ አጋጣሚ ብሎ ማለፍ ይቻላል? በእርግጥ የሰዎቹ አማራጭ በየተራ ነው። ነገር ግን የናትናኤልን ጭንቅላት አረፍት የነሳው የወታደራዊ አታሼዎቹ ሞትና መሰወር ምናልባት ባለፉት ጥቂት ወራት በአዲስ አበባ ከግንባታ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ያልተለመደ እንቅስቃሴ ጋር ዝምድና አለው ብሎ መጠርጠሩ ብቻ አልነበረም። ባለፉት ወራት በተለያዩ የአፍሪካ አገሮችና በአውሮፓም ያጋጠመ ድንጋጌ አደጋዎች ያለውባቸው በርካታ ብቻ ሳይሆኑ ምክንያት ቢሰጥ ነበር። ቢሮው ውስጥ ቁጭ ብሎ ደጋግሞ ካነበባቸው የውጭ ዘገባዎች ጥቂቶቹ ታወሱት።

ደብራልተር - መጋቢት ሃይማኖት ከምትባል የሞሮኮ የወደብ ከተማ ተነስታ ካላሸነ ወደምትባል የስፔይን የወደብ ከተማ በመጓዝ ላይ የነበረች አንድ የሞሮኮ ደልባ የገባችበት ጠፋ። የታመኑ የወሬ ምንጮች በደልባዋ ላይ የሞሮኮው የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በምስጢር ተሳፍረው ነበር ይላሉ። የሞሮኮ መንግሥት ጉዳዩን በተመለከተ ያለው የሰላም... (ዘ. ኢ.ጌ.ፕንደንት)

ካሜሩን - ሚያዝያ ሁለት-የአገሪቱን ኢትዮጵያ ሸምና የአገር አስተዳደር ሚኒስትሩን አሳፍራ ከያውንጼ ወደ ዱዋላ ትበር የነበረች የካሜሩን የጦር ሂሊክፕተር በአየር ላይ እንዳለች ስትቃጠል በውስጧ በካሜሩን የአሥራኤል አምባሰርን ጨምሮ ስድስት ባለሥልጣኖች አላቁ... (የካሜሩን ትሪቡን)

ያውንጼ - ሚያዝያ ስምንት-የካሜሩን የአየር ሃይል አዛዥ ከጭንቀት ማዋ ወጣ ብሎ በሚገኝ የገጠር ቤታቸው ራሳቸውን ገደሉ ቀበሉ። የውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት የሮኔራሱ ቤት ለአራት ቀናት በልዩ ኮማንዶ ሃይል ተከቦ የቆየ ሲሆን የባለሥልጣኑ ስልክም ተቆርጦ ነበር... (ዶ.ይ.ሊ. ቴሌግራፍ)

ኔፕልስ - ግንቦት አስር-ከአልጀርያ ተነስተው ወደ ጣልያን ያልተጠበቀ በረራ ያደረጉት የአልጀርያ መከላከያ ሚኒስትር ኔፕልስ አውሮፕላን ማረፊያ ባረፉ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ህይወታቸው ባልታወቀ አሸባሪ ጥይት አለፈች... (አልፕራኒ)

አጋጣሚ? ይህ ሁሉ ተራ አጋጣሚ? አዲስ አበባ ውስጥ የሚፈፀመው ግድያና መሰወርስ? ይህም አጋጣሚ? ከአራት ወር በግንደበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ ሁሉ አጋጣሚ?...

በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ነበር አለቃው ወደ ቢሮአቸው ያለጠሩት።

"ደውለው ፈልገውህ ነበር።" ብላው ነበር ፀሃፊው ያን ሶሊት ጠዋት አርፍሶ ቢሮው ሲገባ። ማን? አላላትም። እሱ በሚሰራበት ሁለተኛ ፎቅ ላይ 'አንቱ'፣ 'እርስዎ'፣ 'እርሳቸው' ... እየተባለ የሚነገርላቸው የሱ አለቃ ብቻ ናቸው። የተረፈው በዕድሜም በሥልጣንም ተቀራራቢ ነው - 'አንቱ' አንዳንዶም 'አንቱ' ነው የሚባለው።

"ይሄ ጭን ይገጣም ልምሬ።" ላላት ናትናልፎ ወደ ቢሮው በርሱ ያመራ ፈርከክ ያደረገችቸውን ጭፍፍን እየተመለከተ።

"ተወው ባክህ እሱ የከፈቀውን ሳይዘጋው አያቋርም" ተብሏል። አለች ላምራዊት ፈረግ ብላ።

"አዲስ የመጣ ሪፖርት አለ?" ላላት እየሳቀ የቢሮውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት።

"ወላት።" አለችው የታች ከንፈሯን በምላሳ አርጥባ። ልማዷ ነው።

ሳምራዊት ቀንድዶ ልጅ ነች። የምትፈልገውንና የምትመኘውን ትዳር እንዴት ባታገኝ እንደዘገየች ሁሉ ይገርመዋል። ምናልባት በጣም ስለምትጓጓና ስሜቷንም ስለማትደብቅ ይሆናል። ናትናኤል ገና ከጠዋቱ ነው የሸሸት። ሌላ ወሬ የላትም! ባል፤ ጋብቻ ትዳር። ሸሽት። ጎመን በጤና።

ቢሮው ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከመቀመጡ በፊት ጠረጴዛው ላይ የተቀመጡትን ሁለት ወረቀቶች እንስቶ ዋጣቸው። የጠበቀው ነበር - አንደኛው ወረቀት ስለ አልጀርያ ወታደራዊ አታሼ፤ ሁለተኛው ደግሞ ስለሞሮኮኪ ወታደራዊ አታሼ የቀረበ ሪፖርት። ሁለቱም ሰዎች ወደ አገራቸው ሄደዋል - የሰዎች ተደጋጋሚ ዜና።

ወረቀቶቹን በነበሩበት አስቀምጦ ለአፍታ ዓይኖቹን በዝዝ እድርጎ ቆመ። "ምን ማለት ነው?" ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ ከሰላላ የሚበልጡ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሼዎች እየተጠሩ ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል። ጥቂቶቹ ሊመለሱ በተቀሩት ሌሎች ተተክተዋል። ይሁን እንጂ በዚህ አጭር ጊዜ ውስጥ ለነዚህ ሁሉ ወታደራዊ አታሼዎች መጠራት ከሚወከላቸው መንግሥታትም ሆነ ከሌላ አካል የተሰጠ ምክንያታዊ ፍንጭ የለም።

ናትናኤል በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ተመድቦ ሲሰራ ስምንት ዓመት ሆኖታል። በፖለቲካል ሳይንስ የመጀመሪያ ዲግሪውን እንደያዘ የተመደበው አሁን በሚገኝበት የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር በአፍሪካ ጉዳይ በተለይ በምዕራብ አፍሪካ ክፍል ነበር። ለአራት ዓመታት ካገለገለ በኋላ ወደሰሜን አፍሪካ እንዲዛወር ተደረገ። ካለፈው ዓመት ጀምሮ ደግሞ የአእምሮውን ፈጣንነት የተገነዘቡ አለቆቹ የአፍሪካ ጉዳይ ምክትል ኃላፊ አድርገው ባይሾሙትም ቢሮውንና ጠረጴዛውን ጭነው እየጋለበት ነው።

አእምሮው አውነትም ፈጣን ነው። አዳዲስ ሁኔታዎች ቶሎ ይገቡ ታል። አንዳንዴም የመቸከል ባህርይው አልህ ውስጥ የሚያስገባውም ቢሆን የነገሮችን ሂደት ከአጀማመራቸው የመከታተል ትዕግሥቱ የመዘናል። አስተሳሰቡ ቀናና ቀጥተኛ ነው። ጠማማ መስመሮች ካጋጠሙት በጠማማ መስመር መሄድም አያቀታውም። ልብ ጠቅ የተከታተለውን ጉዳይ እዳር ሳያደርስ ሠላማዊ እንቅልፍ የማያገኝ መሆኑ ደግሞ ዋናው ባህሪው ነው። ናትናኤል ናቅር አዋቂ የመሆኑን ያህሉ ቶሎ የሚወድቁለትን አፍቃሪዎቹን ሰብዓዊ አመለካከት የሚነፍግ አይደለም። እርግጥ አንዳንዴ ዓላማውን ሲያዘናጉት ፀፀት ላይ ይወድቃል። ሆኖም ሰብዓዊነቱም ቀራጥነቱም አይከዱትም። መልኩ-መልካም ነው። የቀይ ዳማ-ረዘም ያለ።

ባለፉት ስምንት ዓመታት ውስጥ ይህንን ያህል የተቸገረበት ጥያቄ! ሊዘለው ይልቻለው ዲብ አላጋጠመውም። ይህም ሁኔታ ምትርጉም ሲለ ጠው ተቸግሯል። በየአቀጣጫው ከተለያዩ ቢሮዎች የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ነገር ቢኖር የዚህ አዋቂ ሌምባሊ ወደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ሄዷል። የዚያኛው አገር ወታደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ከሄደ በኋላ በምትኩ እገሌ የሚባል ሰው ተተክቷል። አለቃ።

በጠረጴዛው ላይ የተቀመጠው ቀይ የውስጥ ልብ ሲጮኹ አሄደበት የሃሳብ ጉዞ ተመሰሰ።

“ይፈልጉሃል።” አለችው ፀሃፊው።
“ይፈልጉሃል” -አሳቸው- አለቃው - ቦርጫው አለቃው። ከጠረጴዛው ላይ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

“የርህ ያር” ከተቀመጡበት ለመነሳት ሳይሞክሩ በትሁትና ተቀበለች።
“እንደምን አደሩ።” አለ በአካባቢው።

ከአፋቸው ላይ የማይለየው የፒፖቸው ጠረን ከካሉን አጨናን ቀታል። ለምን እንደሆነ ባይገባውም ናትናኤል ቆዳ ቆዳ የሚለውን ትንባሆ ጠረን ይወደዋል። ቢሮአቸው አለትጥ ሰፊ ነው። ከደርባ በስተቀን በኩል ያሉት ሰፋፊ መስኮቶች የአፍሪካ ኢኮኖሚክ ኮሚሽንን ውብ ህንፃ በሩት

ያሳያሉ። በስተገራ ከግርግሩው ጋር ሊስተካከል ጥቂት የቀረው ሰፊ የአፍሪካ ፖለቲካዊ ክርታ ተዘርግቷል። በስተቀን የቢሮ ውስጥ ስብሰባ ማካሄዱ ጥቁር ጠረጴዛና በዙሪያውም አስፋ ሁለት ወንበሮች አሉ። በሰፊው ክፍል ከጥግ እስከ ጥግ የተገባለለው ቀይ ወፍራም ምንጣፍ የአለቅየውን ቢሮ ቁጡ አስመስሎታል።

“ቁጭ በል! ቁጭ በል!” አሉ ወፋራውም ጣታቸውን ከጠረጴዛቸው ፊት ለፊት ወደ አንደኛው ጥቁር የቀዳ ፎቱ ዘርግተው።

ተቀመጠ።
“ትናንት የሞሪቴንያ የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር የመከላከልኛውን ምሥራቅ በተለይ የአረቦችን እንቅስቃሴ በተመለከተ የተሰጠውን የሪድዮ ቃለ ጭልልስ ሪፖርት አየኸው?” አለቃው በቀጥታ ወደ ቀም ነገሩ ገባ።

ሰውየው ሃይለማርያም አንባቢ ናቸው። ያንባሉ ሳይሆን ያጋብሳሉ ማለት ይቀላል። በአፍሪካ ጉራግራ የተፈለመው ሁሉ አሳቸው ትላንት ማታ ያነበበት ነው።

“እ... እ... አላየሁትም።” አለ ናትናኤል አንደማፈር ብለ።

“አንብበው! አንብበው!... እድገ አስፈላጊ ነው... ስሜን አፍሪካ - አረባዊት ወይስ አፍሪካዊት? በሚለው ሃሳብ ላይ በሳል አስተያየት ለንዝሯል ሰውየው። ትዝ ይልሃል...ከጥቂት ዓመታት በፊት በሞሪቴንያና በሴንጋላ መሃል ተፈጥሮ በነበረው መቃቃር የአረቦችና የአፍሪካውያን ቅራኔ ናሙና ነበር ወይ? በሚለው ጥያቄ ላይ አስገራሚ ሃሳብ አለው... አንብበው...” አሉ ከጠረጴዛቸው ጋር የተለያዩ ወረቀቶች እያነሱ እየጣሉ። “... በአፍሪካ ዓዳ እያንዘረጠ፣ የአፍሪካን ቀገቃዛ ውሃ እየተጉነጨ ባዳ ነን ለሚሉ አስቡቶች ጥሩ መልዕክት ይላል። አሁን እንኳን የፈለግሁህ ለዚህ ሳይሆን ለሞኑን በተደጋጋሚ ስለሚመጡ ሪፖርቶች ጉዳይ ነበር።” አለቃው የፈለጉትን ወረቀት ያጡ ይመስሉ ጠረጴዛቸው ላይ የተከመረውን ሰነድ ያምሉት ይመር።

ናትናኤል ለምን ወደ ቢሮአቸው እንዳስጠሩት ገባው። ስለወታደራዊ አታሺዎቹ ጉዳይ መሆን አለበት። ለሞኑን በተደጋጋሚ የሚመጡ ሪፖርቶች የሚከፋት ያንን ብቻ ነው። ቢሆንም እርሳቸው ራሳቸው እስኪነገሩት በትዕግሥት ተጠባብቃቸው።

“እ...ም” አሉ ፈልገው ያገኙትን ወረቀት ከፊታቸው ራቅ አድርገው ይዘው የማንበቢያ መነጽራቸውን በወፍራም አፍንጫቸው ላይ እያስተካከሉ። “...ነገሩን እንኳን አንተም ሳትታዘበው እንዳልቀረህ እርግጠኛ ነኝ” አሉ ቀና ብለው እየተመለከቱት። “ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ በአፍሪካ ሌምባሊዎች

ናትናኤል በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ተመድቦ ሲሰራ ስምንት ዓመት ሆኖታል። በፖለቲካል ሳይንስ የመጀመሪያ ዲግሪውን እንደያዘ የተመደበው አሁን በሚገኝበት የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር በአፍሪካ ጉዳይ በተለይ በምዕራብ አፍሪካ ክፍል ነበር። ለአራት ዓመታት ካገለገለ በኋላ ወደሰሜን አፍሪካ እንዲዛወር ተደረገ። ካለፈው ዓመት ጀምሮ ደግሞ የአእምሮውን ፈጣንነት የተገነዘቡ አለቆቹ የአፍሪካ ጉዳይ ምክትል ኃላፊ አድርገው ባይሾሙትም ቢሮውንና ጠረጴዛውን ጭነው እየጋለቡት ነው።

አእምሮው አውነትም ፈጣን ነው። አዳዲስ ሁኔታዎች ቶሎ ይገቡ ታል። እንዳንዴም የሚቻለ ባህርይው እልህ ውስጥ የሚያስገባውም ቢሆን የነገሮችን ሂደት ከአደማመራቸው የመከታተል ትዕግሥቱ የመዝናል። አስተሳሰቡ ቀናና ቀጥተኛ ነው። ጠማማ መስመሮች ካጋጠሙት በጠማማ መስመር መሄድም አያታታውም። ልብ በሉ የተከታተለውን ጉዳይ እዳር ሳያደርስ ሠላማዊ እንቅልፍ የማያገኝ መሆኑ ደግሞ ዋናው ስህራው ነው። ናትናኤል ፍቅር አዋቂ መሆኑን ያህል ቶሎ የሚወድቁለትን አፍቃሪዎቹን ሰብዓዊ አመለካከት የሚነፍግ አይደለም። እርግጥ እንዳንዴ ዓላማውን ሲያዘናጉት ፀፀት ላይ ይወድቃል። ሆኖም ሰብዓዊነቱም ቀራጥነቱም አይከዳትም። መልኩ-መልካም ነው የቀይ ዳማ-ረዘም ያለ።

ባለፉት ስምንት ዓመታት ውስጥ ይህንን ሙሉ የተቸገረበት ጥያቄ፤ ሊዘለው ያልቻለው ዳብ አሳጋጠመውም። ያለፉትን ሁኔታ ግን ትርጉም ሊሰጠው ተቸግሯል። በየአቅጣጫው ከተሰጡ ቢሮዎች የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ነገር ቢኖር የዚህ አጭር ሌምባሊ ወታደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ሄዷል። የዚያኛው አገር ወታደራዊ አታሺ ወደ አገሩ ተጠርቶ ከሄደ በኋላ በምትኩ እገሌ የሚባል ሰው ተተክቷል። አለቆች።

በጠረጴዛው ላይ የተቀመጠው ቀይ የውስጥ ስልክ ሲጮኹ አሄደበት የሃሳብ ጉዞ ተመለሰ።

“ይፈልጉሃል።” አለችው ፀሃፊው።
“ይፈልጉሃል”-አላቸው- አለቃው - ቦርጫው አለቃው። ከጠረጴዛው ላይ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይቆጥባቸው ወጣ።
“ኖር! ኖር!” ከተቀመጡበት ለመነሳት ሳይሞክሩ ቆይተውትና ተቀበለት።
“እንደምን አደሩ።” አለ በአክብሮት።

ከአፋቸው ላይ የማይለየው የፒፖቸው ጠረን ከፍሉን አጨናን ቆታል። ለምን እንደሆነ ባይገባውም ናትናኤል ቆዳ ቆዳ የሚለውን ትዝሆ ጠረን ይወደዋል። ቢሮአቸው አለትጥ ሰፊ ነው። ከደርባ በስተቀን በኩል ያሉት ሰፍፈ መስኮቶች የአፍሪካ ኢኮኖሚክ ኮሚሽንን ውብ ሀንፃ በሩት

ያሳያሉ። በስተገራ ከግርግዳው ጋር ሊቀጥክክል ጥቂት የቀረው ሰፊ የአፍሪካ ፖለቲካዊ ክርታ ተዘርግቷል። በስተቀን የቢሮ ውስጥ ስብሰባ ማካሄዱ ጥቁር ጠረጴዛና በዙሪያውም አስራ ሁለት ወንበሮች አሉ። በሰፊው ክፍል ከጥግ እስከ ጥግ የተንጣለለው ቀይ ወፍራም ምንጣፍ የአለቅየውን ቢሮ ቁጡ አስመስሎታል።

“ቁጭ በል! ቁጭ በል!” አሉ ወፋፍራም ጣፋቸውን ከጠረጴዛቸው ፊት ለፊት ወደ አንደኛው ጥቁር የቀዳ ፎቱ ዘርግተው።

ተቀመጠ።
“ትናንት የሞሪቱን የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር የመከላከልኛውን ምሥራቅ በተለይ የአረቦችን እንቅስቃሴ በተመለከተ የተሰጠውን የሪድዮ ቀስ ምልልስ ሪፖርት አየኸው?” አለቃው በቀጥታ ወደ ቁም ነገሩ ገባ።

ሰውየው ሃይለኛ አንባቢ ኖቸው። ያንባሉ ሳይሆን ያጋብላሉ ማለት ይቀላል። በአፍሪካ ጉራንጉር የተፈጸመው ሁሉ አላቸው ትላንት ማታ ያንበበች ነው።

“እ... እ... አላየሁትም።” አለ ናትናኤል እንደማራር ብሎ።

“አንበው! አንበው!” እደግ አስረኝላለሁ ነው... ሰሜን አፍሪካ - አረባዊት ወታደራዊ አፍሪካዊት? በሚለው ሃሳብ ላይ በሳል አስተያየት ለንግግሯል ሰውየው። ይልሃል...ከጥቂት ዓመታት በፊት በሞሪቱን የሪድዮ በሴንጋል መሃል ተፈጥሮ በገበሬው መቃቃር የአረቦችና የአፍሪካውያን ቅራኔ ናሙና ነበር ወይን በሚለው ጥያቄ ላይ አስገራሚ ሃሳብ አለው... አንበው...” አሉ ከጠረጴዛቸው የተለየ ወረቀቶች እያነሱ እየጣሉ። “... በአፍሪካ ዓዳ እያንዘረጠ። የአረቦችን ቀገቃዊ ውሃ እየተገነጠ። ባዳ ነን ለሚሉ አስቦቶች ጥሩ መልዕክት ይገባል። አሁን እንኳን የፈለግሁህ ለዚህ ሳይሆን ሰሞኑን በተደጋጋሚ ስለሚገኙ ሪፖርቶች ጉዳይ ነበር።” አለቃው የፈለጉትን ወረቀት ያጡ ይመስላል። ጠረጴዛቸው ላይ የተከመረውን ሰነድ ያምሉት ደመር።

ናትናኤል ለምን ወደ ቢሮአቸው እንዳስጠሩት ገባው። ስለወታደራዊ አታሺዎች ጉዳይ መሆን አለበት። ለምን በተደጋጋሚ የሚመጡ ሪፖርቶች የሚመዘገቡ ያንን ብቻ ነው። ቢሆንም እርሳቸው ራሳቸው እስኪነገሩት በትዕግሥት ተጠባብቃቸው።

“እ...ም” አሉ ፈልገው ያገኙትን ወረቀት ከፊታቸው ራቅ አድርገው ይዘው የማንበቢያ መነጽራቸውን በወፍራም እፍንጫቸው ላይ እያስተካከሉ። “...ነገሩን እንኳን እንተም ሳትታዘቡ እንዳልቀረህ እርግጠኛ ነኝ” አሉ ቀና ብለው እየተመለከቱት። “ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ በአፍሪካ ሌምባሊዎች

የሚሰሩ ሰላሳ ስድስት ወታደራዊ አታሽዎች ወደ አገራቸው ተጠርተው ሄደዋል።

“ሰላሳ ስምንት” አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ እየተመቻቸ። “ከቀድሞዎቹ በተጨማሪ ትናንት የአልጀሪያ የሞዛምቢክ ወታደራዊ አታሽዎች ተጠርተው ወደየአገራቸው ሄደዋል።”

“በጣም ግሩም” አለቃው ፈገጧ አለ። ይህ ነው የሚያረካቸው። ፈጣንነቱ ቀልጣፋነቱ የሚያስበውን ቀድሞ አስቦ መገኘቱ። “ጉዳዩን ተከታትለንዋል ማለት ነው።” አለ የያዙትን ወረቀት ወደ ጎን እያስቀመጠ።

“አዎ” አለ ናትናኤል እያመነቃቃ አርግጦ ሪፖርቶቹን በሙሉ በጥንቃቄ ተመልክቶታል። ሆኖም ለሁኔታው ትርጉም ሊያገኝለት አልቻለም።

“እንገዳ አልሆነብህም?” ገጥቶውን አንስተው ከውስጥ ያለውን አመድ በነሃሱ የሰጠ መተርኮሻው ውስጥ እያረገፉ ጠየቁት።

“እርግጥ...” ናትናኤል ግራ ተጋባ። “ሁኔታው ለማንም ቢሆን እንገዳ ነው። ግን...”

“አዎ እንገዳ ነው” አለ አሰቀየው ሃሳቡን የተረዱ ይመስል ሽበት የተንጠባጠበበትን ጭንቅላታቸውን እየነቀነቁ። “ከአፍሪካ መሪዎች ስብሰባ ጋር የተገናኘ ምክንያት ይኖረዋል ትላለህ?” ገጥቶውን እየጠቀጠቁ ጠየቁት።

“አን” ጭንቅላቱን በፍጥነት ለማሰራት ሞክረ።

“አዎ አስቸጋሪ ነው ለመናገር” ገጥቶውን አፋቸው ውስጥ ሻጥ እደረገና የሚፋትን ክብሪት አስጠግቼው ማግ... ቡልቅ... ማግ... ቡልቅ... እየደረገ አያይዘው ሲያበቁ ያዩበትን አሳት ሳያጠፉ ክብሪቱን በጥንቃቄ በመተርኮሻው ውስጥ አስቀመጡና “ናትናኤል አስቷ አንድ መሳሞት ላይ ለመድረስ ሞክር።” ነበር ያለት የአለቃ ሳይሆን የባልደረባነት ቃና ባልደረገ ይሆናል።

“አንተ ብሽቱ! አንትኔን በኮልኔት አጨማለቅኸው አይደል... እናቱ ትመት በደራን ባልመልሰህ ለመሆኑ ከማን ጋር ነው ቀጠሮህ?” አለች ርብቃ እየሰቀች ከመታጠቢያ ቤት ወደ መኝታ ክፍሉ እየገባች።

“እኔም ራሴ እርግጠኛ አይደለሁም ርብቃ” አለ ናትናኤል። “እውነቱን ለመናገር ቀጠሮ ማለቱ እዚያው በየቢርክቸው እየሄድኩ የማይገባቸው ሰዎች ናቸው።” አላት።

“ይሻላል! ማን በአሁኗ ቢሮው ይገባልሃል? የማይመስል ነገር ለአንትኔ አትንገር።” አለች ሌሊቱን በርቶ ያደረውን የራሱን መብራት አያጠፋች።

“መች እውነቱን ነው።”

“ተው እንጂ ናቱ... አንድም ታመን ሁኔታ።”

“ይልቅ አሁን እሱን ተይወና...” አለ ናትናኤል ከርካሪ አንደማያዋጣው ሲረዳ ቁጢጥ ብሎ የሚማውን ክር ከሚያስርበት ተነስቶ ገንጭና ገንጫን በሁለት እይቄ ይዞ እየባበለት። “ማታ እንገናኝና...”

“አ! አ! አ!” አቋረጠችው። “ስንት ጊዜ ልንገርህ አሁኗ ሌሊትን ማሳለፍ የሚፈልገው ተኝቼ ነው። ሰኞ ጠዋት ስራ ገቢ ነኝ። ገባህ? ካንተ ጋር በሆነ ማደር አልችልም።”

“አዝ እራት አጋብዝሽና ቤት እደርሳለሁ።”

“አዝ” ተንጠራርታ ትንድቡን ሳመችው።

ወደ ገቢ ማዘጋጃው ክፍል ገባ ብሎ ከማቀዝቀዣው ውስጥ በጠርመሱ ሰዎች አወጣና በቀመ ወደ ሆዱ ደፋው ቁርስ። የአፖርትመንቱ ለመዝግዝ ደረጃዎች በሩጫ ወረዳቸው። ወደ ውጭ የሚያስወጣውን ጭንቅላታውን በር ገፋ አድርጎ ሲወጣ ቁና ቁና እየተነፈሰ ነበር። የውጭው ሰውነቱን አቆራመደው። የመኪናውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት ተጠሎ ተመለከተ። የመኝታ ቤቱን መጋረጃ ወደጎን ሰብሰብ አድርጋ ቁልፉን ተመለከተዋለች።

እኛን አወጣጥላት። ጠጋ ብሎ ከንፈርቿን ቀዝቃዛው መስታወት ላይ እንጠልቻቸው ለመቻቸው በሰማት። ከራሱ ጋር እየተከራከረ የመኪናውን በር ከፍቶ ገባ።

“ግን ለምን?”

መኪናውን እስኪቆይ ከአፖርትመንቱ ገቢ ወጣ። ከጎኑ ተለባጥረው ከተደረደሩት የመብቃ ክሮች አንዱን እነሳና ማዘፈኛው ውስጥ ከተተው። ለሰላሳ መብቃ። ወደ ቀኝ ታገፍ ወደላይኛው ቤተመንግሥት አቀና።

ግን ለምንድነው ስሜቱን የሚደብቃት? መውደድን አምኖ መቀበል ደካማነት ነው እንደ? ከአቶ ዕለይ አስምርዬ ይረበሽ ይምሯል፤ ካንቲ ተለይቼ ላደር ብስጭትጭት ያደርገኝ ይምሯል ብሎ ተሸናፊነትን መግለጽ ደካማነት ነው እንደ? ለምንድነው ዛሬም እንደደርገው ቀዝቃዛና ግድ የለሽ መስሎ ለመቅረብ የሚጥረው? ወደደም ጠላ የድርገው አይደለም፤ ርብቃን ካንቲ ወዲህ ከቀን ወደ ቀን የዝግ ራሱን ለውጥ ተገንዝቦታል። ታዲያ ተሸንፏል። ወደድኩሽ ብሎ ማለቱ ምን ላይ ነው ስህተቱ? የመኪናውን ቤዝጊን መስጫ አጎነው።

በመናፈሻው ውስጥ ተሰባጥረው በተተክሉት ዛፎች መሃል ገባ። ሸሸግ ብላ ቆማ የነበረች ጥቂር 504 ፔዲ በእርጋታ ተነስታ በርቀት ከጀርባው ስትከተለው አላስተዋለች።

ለምን እንደምትወደው ጽሁፍ አይገባትም። እርግጥ መውደድ የውቃል፤ ከዛ ውጪ ግን በሰዎች ልብ ጓዳ ውስጥ የሚፈላና የሚገኝል የሚንተከተክ ትኩስ ስሜት እንደሌለው ከተረዳች ቆይታለች። ግን ትወደዋለች።

“በሽታ!”

ወደጎን ሰበሰባ የደዘችውን የመኝታ ቤቱን መጋጠም ለቅቃ ወደ ምግብ ማዘጋጃው ክፍል ገባች። በአራት ማዕዘን ርቀር ውስጥ ከቀመጠው የቡና ግዳታት ሁለት ማንኪያ ቀንሳ ደበዘበት ውስጥ ከጨመረች በኋላ በላይ ላይ አንድ ብርጭቆ ውሃ ከለሰችበትና ምድቱ ላይ ጣደችው። ውሃ እስኪፈላ ማን ይጠብቃል... አብረው ይንተከተኩት ዳቦ በስሱ መቆረጥ ጀመረች።

ቁርስ ትወዳለች። በተለይ ከዚያ አውሬ ጋር ያደረች ሌሊት ደንደን ያለ ቁርስ ከጥቁር ቡና ጋር አለበሰዘች ከሁለት የአስገሮ እንክፋል ጋር እጅግ አስፈላጊ ነው። አለበሰዘች ራስ ምታቱም አይቻል። ለወደቅ ሲነሳ ያደረ ገላም ይጎላቀላል። የገበታ ቅቤ የያዘውን ማቅረቢያ ለማቀዝቀጥ ውስጥ አውጥታ ትራ ላይ አስቀመጠችውና ቡናው ደጋግሞ ቡና እስኪልታግላ፤ ከምድጃው ላይ አውጥታ ወደ መኝታ ቤት ተመለሰች። አልፈው ውስጥ ገብታ፤ ትራሱን ከጀርባዋ እደላድላ ትረውን በጭንፍ በጭኗ መሃል አስቀመጠችና የቆረጠችውን ዳቦ ቅቤ ትቀባ ጀመር።

ቁርስ ሳይበላ እንደ ብርጭቆ ወተት በቻ ጠጥቶ እስከ ምላ ሰዓት ሲቆይ ድንቅ ይላታል፤ ናቱ። እሷ ብትሆን ፍርክስክስ ብላ ከመሬት በተቀለ ሰች። ነገረ ሰራውና መላ አፈጣጠሩ ሁሉ ግራ ግብት ነው የሚላት። ይሄን

ያህል ጊዜ አብራው ስትቆይ አሁንም ቢሆን ናትናኤልን አውቀዋለሁ። ብላ ለመናገር ትፈራለች። ግን ትወደዋለች። ለምን እንደሆነ ባይገባትም ሳታስ በው፤ ሳትጠብቀው ከልቧ ወዳዋለች፤ ጭራው የማይያዝ፤ የማይጠመድ፤ ከእጅ የማይገባ ጋማውን እያመሰ የሚፈነጭ የዳር ፈረስ ነው የሆነባት። ይህን እያወቀች የመጨረሻ ውሳኔዋ ላይ መድረሷ እብደት መሰላት። ግደል ግብ ብሎ ቢተዋትስ? “አፍ...ና” በረጅሙ ተነፈሰች።

በወፍራሙ ቅቤ የቀባችውን ዳቦ ያለርህራሄ ግምጥ አደረገችና ከትኩሱ ወፍራም ቡና በረጅሙ ፋት አለችበት። ነፍሷ መለስ አለች።

ከናትናኤል ጋር እንደት እንደተገናኘች ስታስታውስ! ግንኙነታቸው ሲደመር የነበራት ዓላማና የአሁኑን ስሜቷን ስታስብ ድንቅ ይላታል። ልታጠምደው ተዘጋጅታ ቀርባ እሷ ራሷ እንዴት ልትጠመድ እንደቻለች ጭራዋ አይገባትም። ያደረገችውን ሁሉ የግል ጉዳይ ነው እያለች ራሷን ለማሳመን ብትታገልም ሀሊናዋ ሊያርፍ አልቻለም። ቀድሞ የዘረጋችውን መረብ ለትሰበሰብ ሌላ መረብ መጣሷ ለራሷም አስፈርቷታል።

የቀደም ሰለና ባዘጋጀችው የልደት ሽንፈት ላይ ነበር ከናትናኤል ጋር የተዋወቁት ለርፍላ ነበር የመጣው። ወደ ውስጥ እንደገባ በግራው ያንጠለጠለው ስለጠታ ወረቀት የተጠቀለሰ ጭቃ ለሰለና አቀብሎ ግራ ጉንጫን ሳይገባ ለረጋትና ተያይዘው ወደ ውስጥ ዘለቁ። ዓይኗ የገባውና ለይታ ያወቀችውን ነፍ ከበር ነበር። መረቧን ጣለች። ቀጠን ብሎ ረዘም ያለ ነው - እንደገና ለቀቅ ሰልከክ ያለ ፊቱ ትንደቦቹና ሽፋሽፍቶቹ እንደጎርፍ በአገሬ ጭቃ ፊ ብሎ ግጥም ያለው ጥቁር ጸሙ በሩት ሳዟት።

“ሰለና እውነት ነው...” አሰበች ርብቃ። “ደስ የሚል ልጅ ላይ ነው የጣላት እንዚራ... አሰበች ት ፍጡር ቢሆንም ኖር ... ገብራልዬ!”

ሰለና ግራ እውነት ይዛ እየጎተተች ወደ እንግዳ መቀበያው ክፍል መሃል ወደጓችው። በዚህ ውስጥ የሚተራመሰው እንግዳ አይተያይም፤ ሁሉም ጭቆና በቡና ጨዋታውን ያቀልጠዋል። ናትናኤል ብዙ የሚያውቀው ሰው ያለው አይመስልም። ቢሆንም የመደናገር 1 ግራ የመጋባት መልክ አልታየበትም።

ሰለና አጁን ይዛ እየጎተተች ከዳደሯ ጋር ስታስተዋውቀው ቦር ዞር የሚመጣው እሷ ጋ መሆኑ ታሰባትና ፈገግ አለች ርብቃ።

ከክ ከተቆረሰ በኋላ ነበር የተዋወቁት።

“ተዋወቃት። ርብቃ ትባላለች። ያደኛዬ ናት። ርብቃ አብረው ነው የምሠራው። ናትናኤል ይባላል።” አለችት ሶስና አሁንም እጁን እየነተተች አምጥታው።

“ናትናኤል ግርማ።” አላት እጁን ዘርግቶ፤ አስቂኝ ወራ እንደሰማ ሁሉ ፈገገ ብሎ። በትክክል የተደረጀ የማያማምሩ ትናንሽ ነጭ ጥርሶች አሉት።

“ርብቃ የሃንሱ።” እጇን ዘረጋችለት። ጠባቂ አድርጎ ጨበጣት።

ሶስና ድንገት ወደ ጆሮዋ ጠጋ ብሎ “ተጠንቀቂ ታዲያ ዳርዬው ነው” አለችትና “ብሉ ተጫውቱ።” ብሎት ከሰው መሃል ተደባልቃ ተሰጠች።

“ዳርዬው!” ይህ ነበር የምሥራላገው የማስጠንቀቂያ ቃል። ፈገገ አለች ርብቃ።

“ሰላምን ከዚህ በፊት የነገው ተመሳሳይ” አላት ድንገት።

“እ... በፊደሉ ሰላም ተመሳሳይ ይሆናል... ጥብቅ ነኝ።”

“አ! ... የአፍሪካ ምጣኔ ሀብት የሆነውን እጇን ጠባቂ አድርጎ ጨበጠ።

“አዎ።” አለች ፈገገ ብላ በፊደሉ የምሥራላገውን ፕሮግራም ስም ያለሰሁት በመጥራቱ ኮራ ብላ።

“ቦጣም ነው የምጠላው አሱን ፕሮግራም።”

የሰማችውን ማመን አልቻለችም። እሷ ላይነት ድፍረት ሲያጋጥማት የመደመሪያ ጊዜዋ ነበር። መልስ አይጠቅምም። እጇን ከእጁ ጠባቂ መንጭቃ ማውጣት ፈለገች። ነገር ግን ተከታታይ ብለው የሚያይዋት ዓይኖቿ አልሰበር፤ አፍታ አልሰጥ አላት።

“በሽት” አለች በልሷ።

“ትዝ ይለኛል... በአንድ ወቅት የብዙሀን ፓርቲ ስርዓትና የኢኮኖሚ እድገት በአፍሪካ በሜላ ርዕሰ አንድ ተከታታይ ዝግጅት እቅርበሽ ነበር... መላቅጠ የጠፋው ዝግጅት ነበር።” አላት ናትናኤል። ርብቃ ንጹታን ልትጽፋው አልቻለችም።

“ከልወደድከው ለምን ትከታተላለህ ታዲያ?” አለች ደርዝ ባለው ድምፅ።

“ድምፅሽን ስለምወደው ይሆናል...” አለና ድንገት ከት ብሎ ላቱ። ወዲያው ኮስተር አለና “ስራዬ ከአፍሪካ አጠቃላይ ፀጂታ ጋር የሚያገናኘኝ ነው። ስለዚህ ወደድኩትም አልወደድኩትም” ፕሮግራምሽ እንዲያመልጠኝ አልፈልገም። በትላይ እንግዶች ጋብዘሽ ቃል ምልልስ በምታደርገበት ወቅት።” አለ ከጎናቸው ካለ ጠረጴዛ ላይ ከተደረገው በመጠየቅ ከተሞሉት ብርጭቆዎች ሁለቱን አንስቶ አንዱን አያሳለፈላት። “የሚሰማኝን በግልፅ በመናገሩ እንዳልተቀየሰኝ አርግጠኛ ነኝ።”

“እህእ...” ትከሻዋን ነቀነቀች። “ገድ የለኝም” የረለዘውን ብትተባባሮ ለማለት።

“ታዘጋጃያቸው ፕሮግራሞች እንደተረዱት በአመጣጥ ለአፍሪካ ማንነቷ ምን ተስፋ አድርገሽ የምትመለከው በአፍሪካ አገሮች መሀል ያለውን ትኩረት ነው። አገሮች በተናጠሉ ለሚያደርጉት ጥረት ቦታ የሰጠው አይታወቅም።”

“ትኩረት ነበረ። እውነቱ መራራ በሆነም ልቀበለው ስለደረሱ ነው።” አለች ርብቃ ለብሽ ብላ።

“ምንድነው ትኩረት?”

“የአፍሪካ አገሮች ተስፋ የለሽ መሆናቸው፤ ከገቡበት አበቶት መቼም በሆነ ሊወጡ ይችላቸው፤ ተስፋ ያላት አንድ አፍሪካ ብቻ መሆኗ ነው እውነቱ።”

“አልገባኝም!” አለ ናትናኤል ትንድቦቹን አጠጋግቶ።

“ጥሩ በፊሬ አፍ እንደተባለው የአፍሪካ ነጥት የሚገኘው በተዋህደው ተስቃሊ ብቻ ነው።”

“ጨርሽዋ!” አለ ናትናኤል ፈገገ ብሎ “ፊሬ ያለው ያንን ቦታ እይደለኝኩ። ውህደቱ ሊጠናከር የሚችለው በኢኮኖሚያዊ መተባበር የግንኙነት መስመሮችን በማሻሻል በመጨረሻም በፖለቲካ ውህደት ነው... መሠለኝ ያለው ፊሬ። ለዚህ ደግሞ እያንዳንዱ የአፍሪካ አገር በተናጠል የሚያደርገው ጥረት ዋጋ ሊሰጠው ይገባል።”

“የትኛው ይቅደም መሆኑን ጥያቄው።” አለች ርብቃ በስሱ የገጠመችውን ከገፈርቷን አላቃ።

“ከምኑና ከምኑ?” ጠየቃት ናትናሌል።

“ከኢኮኖሚው ትብብርና ከፖለቲካው ውህደት።”

“ይህማ ግልፅ ነው። የፖለቲካ ውህደት በኢኮኖሚና በሌሎችም ትብብሮች ላይ የሚገነባ ነው። ስለዚህ ይህ ኢኮኖሚያዊ ትብብር ይቀድማል።”

“እንደ መጽሐፍ ከሆነ ልክ ነህ መሆኑን። ኢኮኖሚያዊ ጥንካሬና ትብብር ለፖለቲካ ውህደት እንደ መሠረት መሆኑ አያጠራጥርም። ጥያቄው ግን መጽሐፍ ላይ የተጻፈው ሳይሆን ሲቀርስ? የፖለቲካ አጽም ልዩነት በራሱ ለኢኮኖሚው ጥንካሬና ለትብብርም እንቅፋት ሆኖ ሲገኝ መድሃኒቱ ምን ይሆናል የሚለው ነው። በአፍሪካ የሚታየው ችግር ይህ ይመስለኛል።” አተኩራ ተመለከተችው። “መስላልን እንጂ።” አለች ናትናሌል ያመነታ ሲመሰላት።

“ይገባኛል! ይገባኛል! እርግጥ የፖለቲካ አለመጣጣም።” ናትናሌል እያመነታ ይመረ።

“እንዴ የአፍሪካ አገር” አለችበት። “ለውጭ አራዊቶች ቅጥረኛ እየሆነ የጎረቤቶቹን ሰላም ሲያውግ ኢኮኖሚ ሲያደቅስ አልፎ ተርፎ በገዛ አፍሪካውያን ወንድሞቹ ላይ ጦር ሲሰብቅ መድሃኒቱ ምን ይሆናል? የተማሩ የተመራመሩ ትምጥል የአፍሪካ ልጆች የአፍሪካ ጥቁር አፈር ሲገለግላቸውስ? ነጭ አፈር ናለጋ ሲዘምቱስ? ጋሻ መከታ መከራያ መመከያ መረዳታቸውን፤ በአፍሪካ በሀቃ የጠለቁትን ሊጥ በልዊዝ ባንክ ካልገርነው ሲሉስ? ፖለቲካ መድሀኒት መሆኑ ቀርቶ የነገረውን ጭልፈት የነገርሶ አይጠግቡ፤ የነውጦ አይጠረቁ ጋሻ ጃግራ እጋፍ ሲሆንስ? መድሃኒቱ ምን ይሆናል? መጽሐፉ እንደሚለው ትብብር ይሆን? አረጠጠችበት።

“ይገባኛልክ ችግሮች መኖራቸውን ያለ ነገር ነው። ግን...” አለ ናትናሌል።

“በማን ደርባ ላይ እየተጨረረ ያለ ነገር ነው? ወንድም ወንድሙን እያስማማ፤ ከነጭ ውል እየተጋባ፤ ወንድም ወንድሙን እየተባባሰ፤ ከባድ ጦት እየተጣበ፤ አፍሪካ የሁሉ ትምጥ እንደ ባቢሎን ግንቦች ሆላ ፍንዳ ስታንቀረቁር አሽቃባጭን የባድ ልጋ እየላሰ ከርዳታው ከዳረገቱ ሲሸጡ፤ ሲሰጠላቸው ነፃ በዳ ማንቀርታቸው ሲፈጠሩት ነፃ የጠለቁት ቀምጣ ሲበጣጠስ ባላል ወርደት ሲያጠልቁ፤ ነፃ ይንቀር ጥቁር ሊባሉ ዛሬ በገዛ ወንድሞቻቸው ላይ ሲያታጥሩ ነው ያለ ነገር ነው ብለን የምናልፈው?”

“ርብቃ...” አለ ናትናሌል። “መቼም አፍሪካዊ ሆኖ የአፍሪካን አንድነት! የአፍሪካውያንን ልምላሜና ፅድገት የማይመኝ ያለ ኖሮ አይመስለኝም። አፍሪካ ብትበለፅግ! አፍሪካ ብትለመልም! የእያንዳንዳችን ንጻ የእያንዳንዳችን ጎተራ ሞላ ማለት ነበረ! ይህክ የሁላችንም ምቹት ነው።”

“ምንድን ነው ምቹት?” ፈቷን አጠቀረችበት። “ወይስ ምቹት በዘር በሰፈር የተከፋፈለች አፍሪካችንን አንድ ያደርጋት ይሆን? የተራቀቀ ገላችንን ይሸፍንልን? በረሃብ የተቀበረ ሆኗችንን ይሞላልን? ወይስ የሸተተ የከረፋ ሰማችንን ናቀ እንደዝንጀሮ ከመታየት ያድነን ይሆን?”

“ርብቃ አንጎሌን አያቀጥሽው ነው።” አለ ናትናሌል ፈገግ ብሎ። “አፍሪካዊ ሆነ ሁሉ ቀጭን ሳይሰማው ቀርቶ አይምሰልሽ። ድህነቱ ደንቀርናው፤ ውርደት እስከ አጥጓሱ የማይጠዘጠዘው፤ እስከ ድማቱ የማይነገዝው ኖሮ አይምሰልሽ። መጥጣው፤ መናትሄው ጠፍቶት ነው ማዶ ማዶ የሚያየው። ይህ የእኔ ስሜት ብቻ አይምሰልሽ። የእያንዳንዱ አፍሪካዊ ስሜት ነው። ምክንያቱም ድህነት በወረቀት ላይ በሰንጠረዥና በካርታ የገገታ ሳይሆን በየንጻችን እሽሩ የምንለውና የምናሞላትቀው ነው። ምንቅጥ እኔ ጠግቤ አድር ይሆናል። ግን ወንድሜ ወይ እህቱ አለሁም ጎረቤጽ ጽሙን እንደሚያደር አውቃለሁ። አፍሪካ ውስጥ ነው ያለነው። በእኔ ጫራ ሁላችን ጠፍተን ማደር እንደምንችል አውቃለሁ። ታዲያ ጠግቤ የምትኛው አንትልፍ የሰላም ይመስልሻል? ድህነቱን ተሽከማው ስኖር አሻቢ የማይላጥ ሀሊናዬ የማይከላሽ ይመስልሻል? ጠግቤ መብላት እሻሰሁ ይርበኛል ድሀ ነኝ። ጥሩ መልስ አረፈታለሁ፤ አራቀታለሁ መናጠሪያዬ ወንድ ልጄ በስልጣኔ እንዲያደግ አጥራለሁ፤ ይደነቀራል አልታደረኩም ብሎ ልጄ በእውቀት እንድታብብ አልማለሁ፤ ትሽረመጣለች ተረግጦታለች። ይህ ነው እጣዬ፤ አፍሪካዊ ነኝ። ይሄ አይቀረጥም ትያለሽ። ይህ አይጠዘጠዝም ትያለሽ? ይህ አይጎተጎትም ትያለሽ? አፍሪካዊ ደንቀር ሆኖ ይሆን? ነጮች እንደሚሉት አፍሪካዊ የማይገባው ዳርፍ ጭንቅ ሆኖ ይሆን? በልቶ መጽዳት ይሆን ዕድሉ? በአፍቱት የሚሸት አባጥ ይሆን አንጎሉ? በስባሳ መረት መግል ይሆን ሀጥቱ? አይመስለኝም። አፍሪካ በጊዜዋ የስልጣኔ ጫና ነበረች። የግብዓት የማሊ፤ የጥገና የዚምባብዌ፤ የኢትዮጵያ ጥንታዊ ስልጣኔዎች ተበድረን ያመጣናችን አምጦ መልሱ ስንባል የመለስናቸው አልነበሩም። የኛው የራሳችን አፍሪካዊያን ነበሩ። የጥቁር ንጥር ስልጣኔ ነበሩ። ታዲያ ዛሬ ምን ነነ? አዲያ ከሆነ እኛም ሰው ነን ማለት ነዋ! ... ዛሬም ብንማር የምናውቀው ብንሰራ የምናደግ ነን ማለት ነዋ! ... ታዲያ ምን ነነ? ምንድነው እንቅፋቱ? ማንው ጠላታችን ርብቃ? አፍሪካውያን ጠላታቸው ማን እንደሆነ አጥተውት ይመስልሻል? እርዳታ እየሉም ሲያሸቅጡቱን! ሆ! ሽም እየሉም ሲያሸቅጡን! እኔ እሻል እኔ እሻል አመደሩ ባይ አሽቃባጭ ሲያደርጉን ብድር ብድር እየሉም በዕዳ ሲዘፍቁቱን በዕዳችሁን ውለዱ እየሉ ሀብታችንን ሲዝቁ! ወግባችንን ሲያደቁን! ዘር እያቋጠሩ ጦር እየሰታጠቁ

እርሱ በራሱ ሲያናገር፡ "መልሰው ፡ ዲሞክራሲ ላይ ቀማችሁ ተጫናችሁት ሲሉ፤ ሲዘባቡብን፤ ማንም ጭቃውን ሲለድፍብን፤ የገበያ ድንጋይ ሲያደርገን የማይቀረቁረኝ ይመስልኛል?"

ናትናኤል ቀጠለ፡

"ርብቃ አናራካውያን ጠላታቸው ማን እንደሆነ አጥተውት ይመስልኛል? ማርና ወተት ከእንደበታቸው እያንጠባጠቡ፤ በጉቦና በምልጃ ማብሰያ ድስት ጥደው ሲያቀላሉን፤ ነጭ አትቶቸው፤ ጥቁር አትቶቸው፤ በራብራ ኬክ ገላ ተንባኪዎች ከእምብርታችን ቆመው ሲበጠቡጡን፤ የባዕድ አትቶቸው የኖ! የኖ አትቶቸው የባዕድ ሽለምጥማጥ አስስቶች ከኛው ዘርፈው ነጭ ሲሆኑብን፤ በስልጣን ስታቸው፤ በፖለቲካ ልምጫቸው፤ ሲከረከሩን፤ ወ! እያሉ ሲጋልቡን፤ ውስጥ እገጅችንን የማያቃጥሉን፤ ውስጥ እጃችንን የማይለበሰብን ይመስልኛል? መውጫው ሰለጠፋብን ነው። በደብዳቤና ከእንደበታችን በደርሰው ዘራያው በጋራ ይነው ባሻገር ማተካ ራችን፤ የቀምጋለትን አላማ እያለ እንዳለየ እየሰማ እንዳለሰማ መምሰላችን።"

ለአንድ አፍታ አተዳሮ ተመለከታች፡ "ማነሽ? ርብቃ ለምን የዚህ አይነት ርዕስ አንስተሽ ሰላም ታደረርሻለሽ?"

"መድሐኒቱን ንገረኝና ርዕሰ ጉዳዩ፡" አለች ርብቃ ፈገገ ብላ፡

"ለአናራካ ኤኮኖሚያዊ ውድቀት መልሱ ቅንጅት ያለው እንቅስቃሴ መሆኑን እርግጥ ነው። ግን ይህን ቅንጅት እንዴት ልንፈጥረው እንደምንችል አላውቅም። ይሁን እንጂ ይህን ቅንጅት እንቺ እንደምታስቡበት በአንድ የንብር መጻፋትን ውስጥ ልናስገባው የምንችለው አይመስለኝም። ጊዜ... ጊዜ አንላለን። ዲሞክራሲና ጊዜ እንፈልጋለን። ይበልጥ መማር፤ ይበልጥ ማወቅ አለብን። አገሮች በተቻላቸው ግንኙነታቸውን ማዳበር አለባቸው። እርግጥ ለዚህ የጋራ መድረክ የሰፈረጋል። ጥቅ አይደለም፤ አገሮች ጥቃቀንና ግዙፍ ቅራኔዎቻቸውንም ማታወቅ ይኖርባቸዋል። እንዴት አትበደኝ። አላውቅም። እውነቱን ንገረኝ ካልሰጠ ለዚህ ርዕስ ላይ ብዙ ማውራት አልወድም። ምክንያቱም መልስ የማይገኝላቸው በርካታ ጥያቄዎች ያፋጥጡኛል። ስለዚህ ጉዳዩ እንደማይነሣ ሁሉ ትክክሉን ነትገባ ማለፉን አመረጣለሁ። እንጂ ብቻ ምን ማድረግ እንዳለብን አላውቅም። ወደ አንቺ የፊዲዮ ፕሮግራም የመጣን እንደሆነ ደግሞ አሁንም ተረዳጅቶ ቅንጅት ባለው መልክ መሰራት ነው። በኔ በኩል አለፍ አለፍ፤ እያልን እየተገናኘን እንዲህ ብንወያይ መቼም ያትማን ከማድረግ አልቆጠብም። ለምሳሌ ነገ ማታ አራት ብጋብዝሽና..." ፈገገ አለ ናትናኤል።

"ሀ.ሀ.ሀ." ከት ብላ ላቀችበት፡ "ኮሚክ ነህ"

እንዳለው በማግኘቱም ባይሆን በሰላምንቱ ተገናኝተው እራት ጋበዛት። ስለምታዘጋጁ የፊዲዮ ፕሮግራም ግን ብዙም አልተወያየም። ሳይታሰብ ሌሎች በርካታ የመወያየ ነጥቦች ተፈጠሩ - አስቸኳይ ጉዳዮች። ከዚያ ወዲያም ቢሮዋ ድረስ ስልክ እየደወለ ቀጠሮ እየያዙ ግንኙነታቸውን ቀጠለ። ርብቃ እንዳጠመደችው የተረፈው ወዲያው ነበር። መቼ እንደተጠመደች ግን ጭራሽ አታስታውስም። እርግጥ መጀመሪያ ባየችውም ሰዓት ደስ ብሏታል። ናትናኤል ዓይን የሚገባ ወንድ ነው። ግን ዓላማዋ ሌላ ሆኖ ሳለ አሁን የሚሰማት ጥልቅ ስሜት እንዴትና መቼ ሊፈጠርባት እንደችለ አይገባትም። እሷ ማመን የማትፈልገውን ያህል እያፈረረችው መጥታለች። እሱን መውደጃ ከአላማዋ ጋር ሲጋጭ ይችላል የሚል ስጋት በያድርባትም እራሷን ለመቆጣጠር አልቻለችም።

የሚጨንቃትና የሚረብሽት ነገር ቢኖር የናትናኤል ግድየለሽነት ነው። እርግጥ አልጋ ውስጥ የሚወዳደረው የለም። ግን ሰው አልጋ ውስጥ አይኖርም። ናትናኤል ደግሞ ከዛ ውጪ የሌለን ፍጡር ወዳጅነትና አርነት የሚሻ ሰው አይመስለም። እንዳልተገራ ፈረሰ ያንን አሞሌ ይቆ ስታባብለው ይቀርባታል። ጋማህን ልጩብሽ ስትለው ይደብራል። ከሱ ጋር መስማማት ብትችል እንኳን እነሱን የማሳመኑ ጥያቄ ብል አይደለም።

ከመጨረሻ ውሳኔዋም የደረሰችው ለዚህ ነው። በየትኛውም አቀጣጫ ተጠያቂ ወይም ተወቃሽ አትሆንም። መቼስ አጋጣሚ ሆኖ ሆነ... ስለዚህም መጋባታቸውም ምርጫ የለለው መጠንካ ሆኖ ተገኘ። ስለሆነም ያላትን ብቸኛ ምርጫ ወሰደች። የሁሉንም ወገን እና ለዚህ ይችላል ብላ ያስበችውን እርምጃ ነበር የወሰደችው፤ ናትናኤልም ጨምሮ። አለበለዚያ ለጋብቻ ያለውን ጥላቻ ስታጤን...

"ርብቃ ከዚህ በፊት የተናገርኩ መሆኔን። ጋብቻ ጊዜው ያለፈበት ጥንታዊ ልማድ ነው፤ ገዢ ባህል።" አላች አንድ ቀን እንደቀልድ ለምን እንደማይጋቡ ስትጠይቀው።

"እኛ እስከመቼ እንቅስቃሴ ነው የምትሰው?" ቀጣ ለማለት ሞከረች።

"የተጋቡ ምን ያደርጉ መሆኔሽ? ያው እንደኛው መንግሥቱ ነውኩ።"

"ናትናኤል እኔ ትዳር ይገዢ ልጆች ወልጄ መኖር ነው የምፈልገው።"

"ታዲያ ለምን ባል አታገብም?"

"እንቲ ባል መሆን አትችልም? አባት መሆን አትችልም?"

"ርብቃ እኔ ወደዚች ጨካኝ ዓለም ምንም የማያውቁ ህጻናትን የሚያመጣ ድኅን ልብ የለኝም። ልጄ መውለድ አልፈልገም።"

በመጀመሪያ እንደ ብዙ ወንዶች ነፃነቱን ከመውደድና በትዳር ዓለም የሚገጥመውን ሀላፊነት ከመፍራት የመነጨ ይመስላት ነበር። በጌላ ግን ትዳርን ከልቡ እንደሚጣላ እየተረዳች መጣች። ታማኝ ነው። ለዚህ ደግሞ መላ በመላ አርገጠኛ ነች። ነገር ግን በፈርማና በድገስ ከአርሻ ጋርም ሆነ ከሌላ ሴት ጋር መተሳሰር እንደማይፈቅድ እየተገለጸላት መጣ። ፍቅሯ ፍርሀትና ስጋት እየወለደ የመጣው ከዚያ በጌላ ነው።

ተጨማሪ ጭንቀት የሚፈጥርባት ደግሞ ከፍተኛ አል ጋር ያገናኛት ምክንያት ነው። “እን ይለጃል አነሰስና? ዐለም የፈለገትን ይበሉ። ወደድኩት፤ ወደደኝ ተጋብኝ፤ በታ።” ብላ ስታሰበው ነገሩ ጭንቀት ጥብብ ያደርጋታል።

ርብቃ አልጋዋ ላይ ተነስታ ተርስ የበላችበትን ትረ ይዛ ወደ ጠጥቦት ገባች ትረውን ማጠባለፍ ላይ አስቀምጣ ወደ መኝታ ቤት ተመለሰች። ልብሷን በትቀያይ ይሸላል። ተመላላሻ ቤት አጽጂ ሴት ከመጡ ማለፍን ማግኘትም አይቻልም። አቤት ጥድፈያቸው የቤቱን ወለል ነካ ነካ እድርገው አሳዳሪ ለማለት የተጠሩ ይመስል በተኛቸበት አስር ጊዜ የመኝታ ቤቱን በር እየከፈሉ እየገቡ “ቤቱን ላሳዳ ብዬ...” የሚሉት ፈለግቸው ታወሰች። “በታችኛው የማይገኘቸው አብገግ” ተሉ ለባብላ በትቀይ ይሸላታል።

አላይዋ ላይ የደረሰችውን የጭንቀት ልብስ አውልቶ ወደ አልጋው ገርፔ ወርወር አደረገችውና እራቱን ወደ ፊት ራመድ በፊት መስታወቱ ፊት ቆመች።

ፍረደኝ!

አንተ እዚህ ጠብቀኝ ደርሼ እመለሳለሁ ተለው ነገር እድሜዋም አብሯት ይቀሰቱላል። ዘልዛለሁ። እያንዳንዱ ሀገራዊ ጠጥታ በጠለቀች ቁጥር አንድ ቀን እንዲረድች ይለማታል። ፊቷን ከሰጠች ሰላሳኛ እመቤትን ልትቀ በለው የቀሯት ሁለት ጥቃቅን ዓመታት ብቻ ናቸው። ስታስበው ይዘገንናታል።

እራቱን ገላዋን በመስታወት ውስጥ ተመለከተችው። የው የደሮው ይመስላል። ጥምጥም ያለ ገላ፤ ቀና፤ ቀጥ ያለ ትከሻ፤ ሽለግ ያለ ሆድ፤ ጥላ ጥላ ያሉ ጭናች... ድንገት ጠቀቿን በሁለት እጆቿ ያዝ አደረገቻቸው። ከወትሮው ይልቅ ለስለስ ያሉ መሰላት። ምናልባት መሰላት ይሆናል። ግን ደግሞ ሊሆንም ይችላል። ወሳኝ ጊዜ ነው። ከጥቂት ዓመታት በጌላ ጭራሹን ይጥቀሙታል። የገዛ ሃሳቧ አሸማቀቃት። ጠቀቿን ተሉ ለቀቅ አደረገችና ቀኝ እጇን ወደታች ሰደደችው። ዙሪያውን ዳበሰችው። ሆኖ ከፊት ባይገፋም ጎንጎና ጎኗ ደንደን ያለ መሆላት። “እስካሁንም አለማስታወቁ ቁመት ስላለኝ ነው።” ብላ አሰበች።

“ግን ትክክል ውሳኔ ነው የደረሱትን” ራሷን ጠየቀች። “የራሱን ጉዳይ እየገንጠኩት በገዛ እጄን የመጣሽው ነው ቢለኝስ?” ፊቷ ትጭም አለ። “የፈለገውን ያህል ግድየለሽ ይሁን፤ ግን ጨነኝ አይደለም ናቱ። አይጨነኝም በፍጹም በትንገረው ነው የሚሸለው። አውቃ እሱን ለማጥመድ እንዲረ ረገችው ማወቅ የለበትም። እሷ እራሷ እንደተደናገጠች አንዳዘነች ሆና ነው መቅረብ ያልባት። ከቻለች ማልቀስ። አስወርድው እንደሚላት በፊቱንም አውቃለች። ይህን ያህል ጊዜ ደብቃው የቆየችውም ለዚህ ብላ ነው። ከአሁን በጌላ ግን ምንን ትደብቀዋለች? ውሉ አድሮ ራሱ እዚህ ነው ያለሁት ማለቱ አይቀር፤ ያበጠው ይፈገጃል እሺ ብሎ ከተቀበላትም ተመስገነ። አንጋባም ልጃችንም ዲቃላ ይሁን ነው...”

“አይልም! በፍጹም አይልም!” አለች ርብቃ ሳይታወቃት ራሷ።

የመኝታ ቤቱ በር ሲከፈት ደንግጣ ዞረች።

“ሳለህ ትድስት!” ራቁቷን ሲያይዋት ፊታቸውን ወደጌላ መንጭቀው ተመለሱና የበረገዱትን መዝጊያ ዘጉት... ተመላላሽ ቤት አጽድቆ።

-3-

ሁለት ቦታዎች ለመሄድ አቅዷል። ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያና በመረጃው መሰሪያ ቤት ውስጥ በፀረ ሰላላ ክፍል ባልደረባ የሆነው ዳደሩው አብርሃም ጋ። ልጁን ደውሎ ሲያገናኝረው አብርሃም እየቀማማ ነበር ቀጠሮውን የተቀበለው።

“ግን እንዴት ብዙ ሃገብ ልሰጥህ የምችል አይመስለኝም።” ብሎት ነበር አብርሃም ስለ ሲብርያዊው አታሺ አንስቶ ናትናኤል ጫፍ ጫፍ ሲነካለት።

“ቆይ! ቆይ! አብርሃም ለማንኛውም እንገናኝና የምታውቀው ነገር ካለ ታካፍለኝለሁ። የም ልሆነ ችግር የለም። እኔ በነገራችን ላይ ለምን ምሳ አልጋብዛለሁ?”

“ግን እሱ ለምንድነው በነገሩ የተሳብከው? አንድ የውጭ ዜጋ ጠፋና የውጭ ገዳይ ምን እንገባው?”

“እንዴት? ምን ማለትህ ነው? ያገባዋል እንጂ። ሰውየው እኮ የውጭ ዜጋ ነው ብዙም ሳይ ዲፕሎማት።”

“ገባኝ! ገባኝ። ነገሩ ማ በቀጥታ ነው የሚነካችሁ። ሲሆንም ሁኔታውን ፖሊስ እየተከታተለው ሳይሆን አይቀርም። የእኛ መሥሪያ

ቤትም ቢሆን መቼም እጁን አጣጥፎ አይቀመጥም። ጉዳዩ የሚመለከታቸው ሁሉ አይዘናጉም ለማለት ነው። ስለዚህ ችግሩን ለምን ለባለቤቶቹ እትቸውውም? ናትናኤል። ለማለት የራሳቸውን አንተ የውጭ ጉዳይ ባልደረባ እንጂ ወንጀል መርማሪ መኮንን አይደለም ነው። ተግባሩን?”

“አብርሃም እኔ በሰውየው ላይ የተለየ አትኩርት ኖሮኝ አይደለም። ጉዳዩ በተዘዋዋሪ ከምሥራው ሥራ ጋር ዝምድና እሰው ብዬ በማለብ ብቻ ነው። እንዴት አድርጎ ላስረዳሁ...አየህ ብንገናኝ እኩ”

“ጥሩ! ጥሩ!” አሰ አብርሃም ተሰታ በመቁረጥ። “ለማንኛውም ተገናኝተን እንገጋገራለን።”

“በስንት ሰዓት? የት?” ጠየቀ ናትናኤል።

“እሁኑ አይደል ነገ? መላ ቀን ነጻ ነኝ።”

“ደግሞ... በስድስት ተከታ ላይ ኢትዮጵያ ሆኖል!”

“አ! አ!” ድንገት አብርሃም ቀዝቀዝ ሆነ። “ናትናኤል አንዳችን ቤት ብንገናኝ የተሻለ ይመስለኛል። ባይሆን ደግሞ በጊሳ የት አንደምንገድ እንወስናለን።”

“ግሩም... መደመሪያ ለዘመን ጉዳይ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሂደ ሲሰጡኝ የሚችሉትን ሃሳብ አሰጥቼለሁ ብደለሁ። ከዚያ በኋላ እንደጨረስኩ አራት ወይም አምስት ላይ አንተ ቤት መጥቼ አብረን እንወጣለን።”

“ጥሩ እጠብቃለሁ።” የአብርሃም እነጋገሪ የመስማማት ሳይሆን የመሸነፍ ስሜትን የተላበሰ ነበር።

ናትናኤል ከአብርሃም ጋር ከመገናኘቱ በፊት ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሂደ ሲሰጡት ፈቃደኛ የሚሆኑትን ማሻሻያዎችን መረጃ ለመሰብሰብ ወስኗል። የገባ ያገለግላል።

ወደ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ወደሚያስገባው ጠባብ አስፋልት መንገድ እጥፍ ሲል ከጊሳው በተመሳሳይ ፍጥነት ትክተለው የሚረገገው ጥቁር 504 ፔጃም ታጠፈች። ከውስጥ ሁለት ሰዎች ተቀምጠዋል። መሪውን የያዘው ሰው ኢትዮጵያዊ አለመሆኑ መልኩን በማየት በቀላሉ ለማወቅ ይቻላል። ከሰሃራ በታች ከሚገኙት ጥቁር አፍሪካ አገሮች ከአንደኛው የመጣ መሆኑ ግልጽ ነው። መልኩ በጣም ጠቁር ያለ፤ አፍንጫው ደፍጣጣና ወፋፍራም ከፍፍር አሉት። የደረበውን ፀጉራም ካፖርት አንገት ወደ ላይ ቀልብሶታል። አይኖቹ ከፋኛ ደፍርሰዋል። ሌሊቱን በቂ እንቅልፍ ያገኘ አይመስልም። ሆኖም ቅልጥፍናና እርጋታ በተሞላው

እንቅስቃሴ ዘፊት ለፊቱ የምትሄደውን ብርማ 131 ፊያት ያከታተላታል። መሪ የያዘበት እጁ ከመሪው ጋር ወደ ግራ ሲንቀሳቀስ ጥቁር አረንጓዴ ንቅላት ከእጅ አንጓው በላይ ብቻ አለ፤ የቀንዳም በሬ ምስል። መኪናዋ ወደ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ታጠፈች።

እጠገቡ የተቀመጠው ሰው ኢትዮጵያዊ ገጽታ ያለው ነው። ጠየም ያለኝ ረዘም ብሎ ቀጠነ፤ መጣጥ ያለ ሰውነት ያለው። ግራ ጉንጨ ከላይ ከዓይኑ ሥር ይምሮ ስከታች ከንፈሩ ጫፍ የሚደርስ አስፈሪ ጠባሳ ተጋድሞበታል። ትናንሽ ዓይኖቹ ባለብት ጉድጓድ ውስጥ ሆነው ትክ ብለው ሲመለከቱ ከወዳያ ወዲህ ውር ውር ሲሉ ፊቱን የጨነኝ ገጽታ ያሳብሱታል።

“እዚሁ ልቁም ወይስ ልሊሬው ኮሎኔል?” አለ መሪ የያዘው ሰው በፈረንሳይኛ።

“አልፈኸው ቁም!” አለ ከጎኑ የተቀመጠው ሰው በፈረንሳይኛ ቋንቋ ያከታተላት የነበረችው 131 ፊያት ፊት ለፊት ካለው የፖሊስ ጣቢያ ደዳ። ስትቀም ሲያይ ፊቱ ላይ የተጋደመውን ጠባሳ ፊት ለፊት አድርጎ። መኪናዋ እንደቀመጠች ከጎን ተቀምጦ የነበረው ሰው በሩን ከፍተኛ ወረደ።

መሪውን የያዘው ሰው ከተቀመጠበት ጣንበር ሥር የተነሰመውን መገናኛ ሬዲዮ ተጫነው።

“ሌ ገሮሎ! ሌ ገሮሎ!...! ቀንጃዎቹ...! ቀንጃዎቹ...!” በፈረንሳይኛ መልዕክት ያስተላለፈ ይመር።

የስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሕንጻ ጥንታዊ መልክ ያለው ነው። ሰዓቱ በረዓድዎ የጠዋቱ የጥቅቤ ቦታውን ጭል ጭል ለምትሰው ሊጋ ፀሐይ ላለመል፤ የቀረጠ የሰላም ምስል። ናትናኤል ወደ ገቢው የሚያስገባውን መዝገያ ልፎ ወደ ውጭ ዘለቀ።

“ወንድም?” አለችው አንድ ወጣት ሴት ዳሌዋን እየነቀነቀች አየተጠራው።

“ትናኤል ዞር ብሎ ተመለከታት። ጥፋት አጥፍታ ጣቢያ ያደረች መሆኑን ማሳት ብሎ አሰበ።

“ለሽ ይዘሃል? ይቅርታ ሃርድ ሲሰጡኝ ነው ያደሩት።” አልችው አንገቷን ወደ ጣቢያው መታ አድርጋ። ፀጉሯ ግማሽ ጥቁር፤ ሌላው ቀይ የቀረው ብርማ ተቀብቷል። ከአይኗ በላይ በተላጨችው ቅንድባ ምትክ፤ በቀጭኑ የተሰመረው እርሳስ ከፋኛ ደብዝዞ ያለ ትንድብ የተፈጠረች አስመስሏታል። ከገላዋ የሚነሳው ጠረን የምን እንደሆነ ለመረዳት ናትናኤል

ተቸረገ። አለትጥ ተጠግታው ስለቆመች በተቻለው ብዙ አየር ላለመሳብ ጣረ።

“ይቅርታ በጠዋት ነደስኩህ አይደል? ሴሽ ይዘሃል?” እጇን ወደፊት ዘርግታ ፈገግ ስትል የሚታዩት ጥርሶቿ ነጫጭ ናቸው።

“ምን?” አለ የምትለው አልገባ ሲለው።

“እ ... ማለቴ ሲጋራ አለህ?” ጡቶቿን ወደፊት ገፋ ዳሌዋን ነትነቅ አደረገችለት ይበልጥ ጠጋ ብላው።

ናትናኤል ከደረት ኪሱ ውስጥ ሲጋራ ሲያወጣ ተሸቀዳድማ ከእጁ ላይ ቀማችውና የጋዝውን ጎን መታ መለድ አድርጋ እንደ ሲጋራ አውጥታ እፋ ላይ ከሰኝቶ በኋላ “አንድ ሀሳ ልግህ?” አለችው በቀኝ አይደ ጠቀስ አድርጋው።

“ውሰድ።” አላት ናትናኤል ትዕግሥቱ እየተለጠጠበት።

አንድ ጭማሪ ሲጋራ አውጥታ ሲታበቃ ሳትጋበዝ ተልጠፍ ባለ ሁኔታ ኮቲን መለስ አደረገችና የሲጋራውን ፓክ ከውስጥ በኩል ኪሱ ውስጥ ሻጠችለት።

“ብድር መላሽ ያድርገኝ።” አለችው ፈገግ ብላ ግንት ሕይወት አጥተው ስልምልም ባሉ ትንድዝ የለሽ አይኖቿ እያሳበሉት።

“ችግር የለም።” አለ ናትናኤል ለልፏት ለመጥራት እየሞከረ።

“ዛግንሽ ሞቢሉጋ ስርጉት ቤት ብላ ስትሆን በል ቆንጆ ሌሊት እናሳልፋለን። እጄን አትጥፋ።” አለችው በጥቅሱ ትቷት ሲሄድ ጀርባውን ቸብ አድርጋ።

“ዘልዛላ ዘልዛላ ሽርመጣ።” አለ ናትናኤል በልሱ። ቢሆንም ዘር ብሎ አልተመለከታትም። ራመድ እያለ ወደ ጣቢያው ሀንፃ አመራ።

“እንደምን እደርክ።” አለ ናትናኤል ፊቱን በፈገገታ አሰውቦ ከጠረጴዛው ኋላ ተቀምጦ በቀኝ እጁ የሰልክ እጆቿ በግራው ደግሞ የመስክ መገናኛ ሬዲዮ ይዞ ሥራ የበዛበት ለመምሰል የሚጥረውን ወጣት የፖሊስ መኮንን።

መኮንኑ በተቻለው መጠን ፊቱን አከሳትሮ በቀኝ የያዘውን የሰልክ እጆቿ ወደጎን ዘር አድርጎ “ምንድን ነበር?” አለ እንደማመናጫቅ እየቃጣው።

“ይቅርታ አድርግልኝ አጽረጥኩህ ... እባክህ የጣቢያውን ጋላፊ ለማግኘት ረገድ ነበር።” በተቻለው ትህትና ተሳብሶ ለመቅረብ ሞክረ ናትናኤል።

መኮንኑ በተሰላች ሁኔታ በአገጩ በስተቀኝ በኩል ወዳለ በር አመለከተው።

ናትናኤል በምሥጋና ራሱን እንቃጥቶ በስተቀኝ ያለውን በር ሁለቱ ካንኳኳ በኋላ መዝጊያውን ከፍቶ ገባ።

ናትናኤል በፍን ከፍቶ ወደውጭ ለእንደገባ ከውጭ ከበፋ ቀም ብሎ ሁኔታውን ይከታተል የነበረ አንድ ሰው ወደ ወጣቱ መኮንን ጠጋ አለ።

“ምንድን ነበር?” ወጣቱ መኮንን የገንቱ ቅጭም ያለ ፊቱን ቀና አድርጎ እንገዳውን ገረመመው።

እንደያየው እጁን ወደ ደረት ኪሱ አደረገና አነስተኛ የመታወቂያ ወረቀት አውጥቶ ለአንድ አፍታ ብልጭ ለፈረገለትና መልሶ ከኪሱ ከተቀው።

“አቤት ጌታዬ!” አለ ወጣቱ መኮንን በቀኝና በግራው የያዘውን የሰልክ እጆቿና መገናኛ ሬዲዮን በጥድሬያ ጠረጴዛው ላይ እስቀምጦ ከወንበፋ እየተነሳ።

“ቀጭ በል።” እንገዳው የተለየ እርጋታ ይታይበታል። ፊቱ ላይ ከተጋደመው ጠባሳ ጋር ሲታይ ከእንጨት ተፈልፋሉ የወጣ እንጂ ከደምና ከስጋ የተፈጠረ አይመስለም። “ምንድን ነው የጠየቀህ?”

“ማን ሄታዬ?” ወጣቱ መኮንን በተቀመጠበት እጆቹን በተጠንቀቅ ከጎንና ከጎን ለጥፎ ከፊቱ ያጎነበሰውን እንገዳ ሽቅብ እየተመለከተ ጠየቀ።

እንገዳው ጭንቅላቱን በስተቀኝ ወዳለው በር መታ አድርጎ አመለከቱ።

“አሁን የገባውን ሰውዬ ነው ጌታዬ?”

“ቀስ ብለህ ተናገር!” እንገዳው ጥርሱን ገጥሞ ነው የሚናገረው።

“...የጣቢያውን አዛዥ ነው የረሰበው ጌታዬ።” መኮንን እንደተቆጠሩት ህፃን ጉንጮቹ ተንጠለጠሉ።

እንግዲያው ምንም መልስ ሳይሰጠው ፊቱን ወደ ግራ መልሶ ገድገዳው ላይ የተለጠፈውን የአዲስ አበባን ከተማ ካርታ ያጠና ጀመር።

ናትናኤል ወደ አዛዥ ቢሮ እንደገባ በሩን ዘግቶ ቆመ። ከጠረጴዛው ጋላ የተቀመጠው ሲቪል የለበሰው ሰው ግን ካቀረቀረበት ቀና አላለም። እህህ... ጉሮሮውን አፀዳ ናትናኤል። ሰውየው ለአንድ አፍታ ቀና ብሎ ካየው በጎላ በግራ እጁ አንድ ውጤት አመለከተውና እንደገና አቀረቀረ።

ናትናኤል በፀጥታ ወደፊት ተራመደና አዛዥ ባመለከተው የእንጨት ወንጤት ላይ ተቀምጦ በትዕግብ መጠባበቅ ይዘ። የአዛዥ ቢሮ ይቀዘቅዛል። በጣቢያ መስኮት የሚገባው አነስተኛ ብርሃንና ሙቀት ለትንሿ ክፍል ሀይወት ልብስጠት የሚበቃ አይመስልም።

የጣቢያው አዛዥ የጠረጴዛ መሳቢያውን ስለ ከውስጥ ዕቃ እንደሚፈልግ አይነት ሲገረገር ጥን “ምን ልርሳህ?” አለ ድንገት ቀና ብሎ ይዞት የነበረውን ብዕር ጠረጴዛ ላይ ጣል እያደረገ።

“እ...” ናትናኤል ይህንን መደመር እንዳለበት ግራ ተጋባ። የደረሰች ኪሎ ውስጥ ገባና የገዝባ በርሳውን አወጣ። ከውስጥ የመሥሪያ ቤቱን መታወቂያ ወረቀት አውጥቶ ለሰውየው ዘረጋለች። ሰውየው በቸልታ መታወቂያ ወረቀቱን ተቀብሎ ከተመለከተ በጎላ መልሶ ከጠረጴዛው ላይ ወርወሮ እደረገለች። ናትናኤል ቀልጠና ብሎ ጀመረ።

“እ... ውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር... እ...ባለፈው ሰዎች አንድ የውጭ ዜጋ ለጊዜው ተሰውሮ ነበር። በጊዜው መኪናውን በመቸበት ያገኛት የዚህ ጣቢያ አባላት ነበሩ። እና የምትችሉ ከሆነ አንድ ሃሳብ እንድትሰጡኝ ነበር።”

“በጉዳዩ ላይ በወቅቱ ተገቢውን ዘገባ አቀረብን መሰለን።” አለ የጣቢያው አዛዥ ቀዝቀዝ ብሎ።

“እ... ይሆናል! ይሆናል! ግን ላስቸግርህና እንደው ስለሰውየው ማንኛውንም ዓይነት ሃሳብ ባንኝ...መኪናው የተገኘው መጠጥ ቤቶች በብዛት በሚገኙበት አካባቢ ነበር...ማለቱ ከዚህ ቀደም ሰውየው ወደዚህ ቦታ ይመጣ እንደሆነ።”

“ወንጀል አልተፈጸመም።” የጣቢያው ጋላፊ ድንገት አቋረጠው “መኪናዎ በእኛ ክልል መገኘቷ ግልፅ ነው። ያንን ደግሞ ወዲያውኑ ለተገቢው አካል አስተላልፈናል። ከዚህ ውጪ ምንም የምናውቀው ነገር የለም።”

“ምን መሰለህ...” ናትናኤል ተስፋ ሳይቆርጥ ሁኔታውን ለማስረዳት ጀመረ።

“ይቅርታ ወንድም!” ድጋሚ አቋረጠው የጣቢያው ጋላፊ ከመቀመጫው እየተነሳ “ምንም ልሰጥህ የምትችለው ሃሃብ የለም።”

ናትናኤል ተስፋ ቆረጠ። ሰውየው ሊረዳው ፈቃደኛ አይደለም። ከዚህ በጎላ አጥብቆ መጨትጨት ምንም የማይጨምረው ነገር አይኖርም።

“አመሰግናለሁ። ይቅርታ የሥራ ሰዓትህን ስለተሻማሁ።” ንደፋን ውጤት የአዛዥን ደረት እጅ ጨብጦ ከቢሮው ወጣ።

ናትናኤል ከአዛዥ ቢሮ እንደወጣ ከውጭኛው ክፍል ገድገዳ ላይ የተለጠፈውን የአዲስ አበባ ካርታ ያጠና የነበረው ሰው ቀልጠና ባለ ሁኔታ የአዛዥን ቢሮ በር ከፍቶ ገባ። ለአንድ አፍታ ከአዛዥ ጋር ተያዩ። የጣቢያው አዛዥ ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ።

“ቅንጾቼ።” አለ ፊቱ ላይ ጠባቂ ያለው ሰው እንደ ቀርቀሮ በሚገኝ ድምፅ።

አዛዥ ከተሳበው የጠረጴዛ ኪሎ ውስጥ የተቀመጠውን ክር የነገሰውን አነስተኛ የድምጽ መቅጃ መግሪያ አጥቶ አቀበለው። እንግዳው ሰው በጭንቅላቱ ሠላምታ ሰጥቶ ፈጠን ብሎ ወጣ።

ናትናኤል ከአዛዥ ቢሮ ሲወጣ ተበሳጭቶ ነበር። የጣቢያው አዛዥ በበጎ አመለካከት ተቀብሎ ሊረዳው አልተቻለውም። ሁኔታውን በረጋ መንፈስ አስረድቶ ሊረዳው አለመቻሉን ሊነግረው ሲችል እንዲያ እንደ ጠላት በጥርጣሬና በጥላቻ ለምን እንደተመለከተው ሊገባው አልቻለም። «ደደብ» አለ ንድፍ ብሎት።

ከአንገሉ አንገዳግ ዝናብ ብን ብን እያለ መውረድ ስለጀመረ ቀልጠና ብሎ ወደ መኪናው አመራ።

“ሂይ!” መኪናው ጀርባ በፍን ሊከፍት ሲል ከጋላው ሲጠራ ተሰማው። ፊቱን ሲያዞር እየት። ወደ ጣቢያው ሲገባ ሲጋራ የጠየቀችው ሴት እየተወረገገች ስትመጣ ተመለከተ። “ወደ ፒያሳ ነው የምትሄደው? ወደዛ ከሆነ የምትሄደው...”

“አይደለም! ወደዛ አይደለም ይቅርታ።” ናትናኤል ቀልጠና ብሎ የመኪናውን በር ከፍቶ ገባና በሩን ሊዘጋ ሲል ተሸቀደች ግራ ትሸገውን ያዝ አድርጋ ተጠጋችው።

“ላስቸግርህና የኔ ጌታ ሌላ ሲጋራ ትሰጠኝ?” አነገሱ ቅንድብ የለሽ እይናቿን አስለመለመችላት። የዝናቡ ማከፋት የተሰማት አትመስልም።

በጣም ተናደደ። በተለይ የገን ቁናስ ገላዋን ደፍራ ወደ አፍንጫው ማስጠጋጋጥ ከፋኛ አበሳጫው። ፈጣን ብሎ ከደረሰ ከሱ ውስጥ ያለውን የሲጋራ ጋኑ አውጥቶ ወረወረላትና እየናነረችው ሳለች የመኪናውን በር በግብፅ ሞተሩን አስነስቶ ወደ መንገድ ገባ።

ልጅ፤ በቀመችበት ፈገግ ብላ እጇን አወቀውበት። ከጋኑ ውስጥ አንድ ሲጋራ አውጥታ ለከለች። አንድ ሰማያዊ ቢኤምደብሉው ከጀርባዋ መጥታ አጠገቧ ስትቀም የመኪናውን በር ከፍታ ገባች።

“ቤቴ!” አላት መሪውን የያዘው ሰው ፈገግ ብሎ እየተመለከታት። “የተኑን ጋላፊነታችንን ተወጥቻለሁ። የቀረው የብ ጋላፊነት ነው።” አለ በዕብራይስጥ ቋንቋ።

ገዥ በሆንም በፍጥነት ሀረር የተቃጠለና የተጠበሰ የሚመስለው ፊቱ በዙ ውጣ ውረድ ያለፈ ጠምጣዛ መሆኑን ያሳያል። ዛሬ እንደ አስፈላጊነቱ ስለሚቀያየር ይህ ነው ተብሎ የሚገባ ቋሚ ስም የለውም። ሆኖም የጦር አውሮፕላን አብራሪነቱን አቁሞ ለላላን መቃወም ሞላድን ቤቱ ከማድረጉ በፊት አሃርን አጽተን በመባል ነበር የሚታወቀው። የተቃጠለውም ያደገውም ከቱልኪቭ አቅራቢያ በምትገኝ ሆሎን በምትባል ከተማ ነው። አፍቱን አያውቅም። የልጅነት አለመ፡ በአባቱ የተጣበበ ነበር።

አሃርን አይተን በአሥራኤል አየር ሃይል ውስጥ ማገልገል ከጀመረ በኋላ እጅግ ዝነኛ ከሆኑት ጥቂት አብራሪዎች ጋር አብሮ ለመጽሐፍ ረጅም ጊዜ አልወጠደበትም። የመጀመሪያ ሲሳይ አራት ነበረች። ሰኔ 7 ቀን 1981 ባገዳድ አካባቢ የሚገኝ የአራትን የኒውክሌር ማመንጫ እንዲደመስሱ ከተላኩት አውሮፕላኖች የአንዱ አብራሪ ሆኖ ሲመረጥ የ23 ዓመት ወጣት ነበር። የአራት የኒውክሌር ማመንጫ ወደመጣ የአሃርን ደረት በኒቫን አገጠ። በአመቱ ሁለተኛ ሲሳይ እጁ ገባች - ሊባሉል በእንግሊዝ የነበሩት የአሥራኤል አምባላደር አሮጌቭ በመሃል ለንደን በጠራራ ዕሐድ በአሸባሪዎች ጥይት ቆሰለ። ተከትሎም የ1982 አምስተኛ የአራትና የአሥራኤል ጦርነት ተጀመረ። የአሥራኤል የጦር አውሮፕላኖች የጠቅላይ ሚኒስቴር ቤንገን ቱከራ እውን ለማድረግ በሊባኖስ አየር ላይ አንፋሰት፤ ፈነጫበት። ድል በድል የሆነው የአሥራኤል ጦር ሲመለስ የአሃርን ደረት ድጋሚ በኒቫን ተሸምነች።

ገና በወጣትነቱ በሯን ከፍታ ያቀማጠለችው ዕድሉ በዛው ዓመት ድንገት ፊቷን አዞረችበት። ከገለላ ወጣ ብሎ ከሚገኝ የአየር ሃይል ጦር ሰፈር ተነስቶ የልምምድ በፈራ እያደረገ ሳለ የያዛት አውሮፕላን ተከሰክለች። ረዳቱ ወዲያውኑ ሲሞት አሃርን ሞት ከተባለ በኋላ በሐኪሞች ብርታት ተመልሶ ሰው ሆነ። ከደረሰበት ጉዳት አገግሞ ከዚህም ቤት የወጣው ገን ከአንድ ዓመት ከዕለቱ ወር በኋላ ነበር። የቀድሞ ሥራውን የመቀጠል ዕድሉን ከጥያቄ ውጪ ሆኖ አገኘው።

ሞላድ እጆቹን ዘርግቶ ተቀበለው።

በስለላው ድርጅት ውስጥ ሲገባ ባጋጠመው ሁኔታ መንፈሱን የተሰበረ ቢሆንም በውትድርናው ዓለም ውስጥ የነበረውን ዓይነት ዝና መልሶ የተገናፀፈው ገና ድርጅቱ ውስጥ በገባ በሁለተኛው አመት ነበር። በጥር ወር 1985 በተካሄደው አፕሬሽን ሞሴስ በመባል የሚታወቀው አሥራኤል በሱዳንና በኢትዮጵያ ድንበር አካባቢ በከሰላና በአላታርች የሰደተኛ ሠፈሮች ውስጥ የነበሩ በሽህ የሚቆጠሩ ፈላሽዎችን ከፖርት ሱዳን በስተሰሜን 120 ኪሎ ሜትር ርቀ ከሚገኙ የቀይ ባህር ጠረፍ በስውር ወደ አሥራኤል ባንገዝችበት አፕሬሽን ውስጥ ያሳየውን ችሎታ የተመለከቱ የሞላድ ባለሥልጣናት ዓይናቸውን ጣሉበት።

ከዚህ አፕሬሽን በኋላ አሃርን በተለይ በአፍሪካ ውስጥ የመረጃ ሥራ ለመሥራት የሚያበቃውን ልዩ ሥልጠና እንዲወስድ ተደርጎ ሥራውን በጥልቀት ቀጠለ። በሰሜን ከሚገኙ ጥቂት የአፍሪካ አገሮች ውጪ በተቀሩት የአረብ አገሮች ተዘዋውሮ ሰርቷል። ዛሬ እድሜው በአርባዎቹ የመጀመሪያ ዓመታት ላይ የሚገኘው አሃርን አብዛኛውን የአዋቂ አለመን በአፍሪካ ውስጥ በመረጃ ሥራ በመሥራት በማጥፋቱ አፍሪካን በተመለከተ በሞላድ ውስጥ ተለዋጭ ሊገኝላቸው ከማይችሉት ሁለተኛ ሰበት ኢክስፐርቶች አንዱ ለመሆን በቅቷል።

ባለፈው ሚያዚያ አጋማሽ ላይ ነበር ከነበረበት ከጃሃንስበርግ በአስቸኳይ ወደ ቱልኪቭ እንዲመለስ ትዕዛዝ የተላለፈለት። በዛኑ ቀን ከሰዓት በኋላ ወደ ቱልኪቭ ተመልሶ በመሃል ከተማ በሚገኘው የሞላድ ዋና ጽህፈት ቤት ሪፖርት ሊያደርግ ወዲያውኑ የሩት ምሥራቅና የአፍሪካ ጉዳይ ጋላፊ ወደሆነው የባላይ ሹም ቢሮ አጣደፉት።

“አይተን ...” አለ በስልሳዎቹ የዕድሜ ክልል የሚገኘው በሳል የመረጃ ሰው ከተቀመጠበት ተነስቶ ጠረጴዛውን ዘር ወጥቶ ከአሃርን ፊት ለፊት ወንበር ስቦ እየተቀመጠ። ሰውየው በሞላድ ቀጭን የሥልጣን ገመድ ላይ ተረማምደው ቁጥ ላይ ከሰፈሩት በጣት የሚቆጠሩ ባለሥልጣናት አንዱ በሆንም እያንዳንዱን የበታች ሠራተኛ የሚያቀርበው እንደ ታናሽ ወንድም እንደ እንደ ታዛዥ የሥራ ባልደረባ አይደለም። ከከፍተኛ ችሎታው ውጪ ፍቅርንና ከበሬታን ያተረፈለት ነገር ቢኖር ይኸው ነበር። “... አይተን

እውነቱን ንገረኝ ካልከኝ ለጊዜው ልሰጥህ የምችለው መረጃ እነሱትኛ ነው። የም-ቢሆን ከሞላ ጎደል በዚህ ተካቷል።” አለ እነሱትኛ ጥራዝ ከጠረጴዛው ላይ እንስቶ እያቀበለው። “ይህን ጊዜ ወስደህ አንበበው! አብላው። በተረፈ ግን ሁኔታው ግልፅ እንዲሆንልህ ዋና ፍሬ ሃሳቡን እንልጽጋለሁ።” በሩ ተከፍቶ የአለቃው ፀሐፊ በትሬ ላይ ቡናና ብስኩቶች ይዛቸው ገባች። አላቅየው ለአንድ አፍታ ወሬውን ገታ። ፀሐፊው ተመልሳ ስትወጣ የቀረበውን ቡናና ብስኩት ችላ ብሎ ንግግሩን ቀጠለ።

“የአፍሪካ አገሮች በ1994 ላይ ከሰማሊያና ከሩዋንዳ የእርስ በርስ አልቂት በጊላ ካይሮ ውስጥ ተሰብስበው አፍሪካ የራሷን የሠላም አስከባሪ ግብረሃይል ልታዋቅርበት የምትችልበትንና በአገሮች ውስጥ ሁከቶች ሊከሰቱ ያለ ባዕድ ጣልቃ ገብነት ልትፈታቸው የምትችልበትን ሁኔታ አንስተው እንደተወያዩ ታስታውሳለሁ።”

“አዎ ትዝ ይለኛል” አለ አሃርን። “ዝርዝር ሪፖርቱን ያዘጋጀሁት እኔው ነኝ።”

“በጊዜው እንደምስጢር አልያዙትም ነበር። ነገር ግን ባለፈው ወር...” ቀጠለ አላቅየው “አፍሪካን ዲራጊስ የተባለ መጽሄት ከገመታት በፊት የጻፈውን ጽሁፍ ጠቅሶ በድጋሚ አፍሪካ ይህንኑ ዕቅድ በተግባር አየተረጎመችው መሆኑን ሲጽፍ መላው አፍሪካ አስተባባላለች።”

አሃርን ጭንቅላቱን በመስማማት ነቀነቀ፤ ሁኔታውን እሱም የተከታተለው መሆኑን በሚገልፅ መልኩ።

“ለጊዜው ሁኔታው የዚያን ያህል ባያሳስበንም አንድ ተጨባጭ ነጥብ ላይ ለመድረስ ስንል በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች በከፍተኛ ኃላፊነት ላይ የሚገኙ ወታደራዊ ባለሥልጣናትን ቀርቦን መረጃ ለማግኘት ሞክርን። የሚገርምህ ነገር ሶስት ወር ሙሉ በያለበት ብንዳክርም ትንሽ ፍንጭ እንኳን ለማግኘት ተሳነን። በመጨረሻም ላይታሰብ ፈረንሳዮች ቀዳዳ እንዳገኙ ደረስንበት።”

“የት?” አለ አሃርን ከወንበሩ ላይ ወደፊት ፎቀቅ ብሎ።

“ሞሮኮ ውስጥ” አለ አለቃው የቡና ስኒው ውስጥ ስኳር ጨምሮ እያማለለ። “ለጊዜው በተደራቢነት በመለመልናቸው የፈረንሣይ የመረጃ መኮንኖች በኩል ሁኔታውን ስንከታተል ፈረንሣዮች የሞሮኮን የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር እንደመለመሉ ደረሰንበት። ይህ በእርግጥ ግሩም ተስፋ ነበር። ሆኖም ከሁለት ሣምንታት ቀይታ በጊላ ጠቅላይ ሚኒስትሩ በግል ጆልባቸው በሚድትራንያን ላይ ሲዘናኑ ድንገት የገቡበት ጠፋ። የተለያዩ ጋዜጦች የተለያዩ ጽሁፎችን አወጡ። ግማሾቹ ታፍነዋል አሉ! ሌሎች አራሳቸውን አጥፍተዋል አሉ...”

“አዎ እኔም በርካታ ጽሁፎች እንብብላለሁ።” አለ አሃርን ያጋባውን የቡና ስኒ እያስተመጠ።

“በዚህ ተደናግጠን እንዳለን የኛው ልጆች ካሜሩን ውስጥ መረጃ ለመሸጥ ፈቃደኝነትን ያሳዩ ሁለት ባለሥልጣናትን አገኙ። የገንዘቡ መጠን የሚያስደነግጥ ነበር። ሆኖም ምርጫ ስላልነበረን የተጠየቅነውን ሁሉ ከፈልገን። ከመረጃው በፊት ክፍያ መፈጸም ከደንብ ውጪ ቢሆንም ባለሥልጣናቱ ከፍተኛ ደረጃ ላይ ያሉ ስለነበሩና እኛም ጉጉት ላይ ስለነበርን ገንዘቡን ከፈልገን።”

“እና ምስጢሩ ተገኝ?” አለ አሃርን።

“አዎ።”

“ምንድነው?”

“እሱን ነው እኔም ያልመለስኩት ጥያቄ!” አለ አለቃው።

“እንዴት ...?” አለ አሃርን ምሥጢሩ ከተገኘ በጊላ ዳገመኛ ሊከሰት የቻለው ችግር አልገለጽልህ ብሎት።

“ገንዘቡ ከተከፈለ በጊላ በሁለተኛው ቀን ማለት ከትላንት ወዲያ ረቡዕ ያውገዶ ያለው አምባሳደራችን አንደኛ ፀሃፊውን መልዕክት አሲዞ ወደዚህ ሰደደው። በላክው መልዕክት ውስጥ ምሥጢሩን ማግኘቱንና እጅግ አደገኛ የሆነ እንቅስቃሴ በመላው አፍሪካ በጥቅም መልኩ እየተካሄደ መሆኑን፤ እናቴም ያለው አዲስ አበባ ውስጥ እንደሆነ ጠቅሶ ዝርዝር መረጃውን በተመለከተ ግን እርሱ አራሱ ይዞት በማግሥቱ ወደዚህ እንደሚበር ገለጸልን።”

“የእርሱ እዚህ ድረስ መምጣት ለምን አስፈለገ? እንደማንኛውም ምሥጢር በዲፕሎማቲክ ቦርሳ ሊልከው ሲችል” አለ አሃርን አለቃውን አቋርጦት።

“አላውቅም! ምናልባት ያገኘው ምስጢር ከፍተኛነት ከራሱ ውጪ ማንንም እንዳይተማመን የፍርሃት ሥሜት አሳድሮበት ይሆናል።”

“እ... ሺ” አለ አሃርን መጨረሻው ናፍቆት።

“የአምባሳደራችንን መምጣት ስንጠባበቅ ትላንት ምሽት ላይ የካሜሩን ኢታማዢ ሹምንና የአገሩን አስተዳደር ሚኒስቴር እንዲሁም የኛን አምባሳደር በአንድነት ጭና ትበር የነበረች የጦር ሄሊኮፕተር በአየር ላይ እንዳለች መቃጠሏን የካሜሩን የውጭ ጉዳይ እዚህ ባለው አምባሳደሩ በኩል አስታወቀን።”

“ሊሆን አይችልም!”

“ሆነ::” አለ አለቃው የተቀመጠበትን ወንበር ድጋፍ በቡጢ መትተ:: እጃችን የገባውም ምሥጢር ከሸጡልን ሁለቱ ባለሥልጣናች ጋር አብሮ በእሳት ጋዩ::

“እስካሁን ወሬውን እንዴት አላገኘሁትም?...ማለቱ ያውንዬ ጆሮዎች አሉኝ...ደግሞም”

“የሚገርምህ ነገር” አለቃው አቋረጠው “የካሜሩን መንግሥት አደጋ መድረሱን ከገለፀልን ከሰባት ሰዓታት በኋላ ነው እዚያው ያሉ የኤምባሲያችን አባላት የደረሱበት:: አደጋው ካሜሩን ውስጥ በምሥጢር ተይዞ ነበር ማለት ነው::”

“አሁን ምን ላይ ነው ያለነው?” አለ አሃርን በተቀመጠበት እየተቀነጠነጠ::

“በበኩላችን ማብራሪያ ጠይቀናል-የካሜሩን መንግሥት:: በተጨማሪም የአደጋውን መነሻ የሚያጠና ቡድኑ ትናትና ሌሊቱን ወደዚያው በሯል:: ሆኖም ዋናው ነጥብ ይህ አይደለም:: አደጋው ሆነ ተብሎ የተፈጸመ ለመሆኑ ጥርጥር የለኝም:: ገድያው የሞርኩው ጠቅላይ ሚኒስትር ከተሰወሩበት ምክንያት ጋር በተዛመደ መልኩ የተቀነበረ ለመሆኑ አንድና ሁለት የለውም:: ይህ ደግሞ አምባሳደራችን እጅ ገብቶ የነበረው መረጃ በእርግጥም ከፍተኛ ዋጋ ያለው ነበር ማለት ነው::” አለቅየው ከተቀመጠበት ተነስቶ ከጠረጴዛው ጀርባ ከሶታው ተመልሶ በገዛ ወንበሩ ላይ ተቀመጠና መሳቢያውን ስቦ የታሸገ ፖስታ አወጣ::

“አሃርን” አለ ፖስታ የያዘበትን እጁን ወደፊት ዘርግቶ “...ከጃሃን ሰበርግ ባስቸኳይ ያስጠራሁህ ወደ አዲስ አበባ ሂጺህ የዚህን እንቅስቃሴ እናት ሽምቆ ውስጥ እንድታስገባልኝ ነው... ይህ ትኬትህና ፖስፖርትህ ነው::” የታሸገውን ፖስታ አቀበለው::

የዛኑ ለሊት ከቴልክቪቭ ተነስቶ በአቴንስ አድርጎ አዲስ ደበባ ገባ:: በፖስፖርቱ ላይ ያለው በሙ ካሚል ጆማል ጆማል ይላል:: ዜግነት ሊባላል:: ሥራ ንግድ::

አዲስ አበባ ከገባ ሶስተኛ ወሩን ጨርሶ አራተኛውን ሊይዝ የቀሩት ጥቂት ቀናት ናቸው:: ጨለማው ግን አሁንም አልገፈፈለትም:: አዲስ አበባ እንደደረሰ ቴልክቪቭ ያለው አለቃው በቅድሚያ ባመቻቸለት መሠረት ከእንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ሰዎች ጋር በቅንጅት በመሥራት መረቡን በስሩት ዘረጋ:: መረቡ ውስጥ የገባ የተጠመደ አሳ ግን አልነበረም::

አሃርን ሊክደው ያልቻለው ነጥብ አዲስ አበባ ውስጥ ከሞላድና ከሊ.አይ.ኤ. ይልቅ ኤም.አይ.ስድስት ቀድሞ ምሥጢሩን ማገፋገፍ መጀመሩን ነበር:: ሆኖም እንግሊዞች የመለመሱት ጥቂት ኢትዮጵያውያንን በመሆኑና እነዚህም ከሞላ ጎደል በኢትዮጵያ የሰለጠነ መዋቅር ውስጥ የታቀፉ ለገን ዘብ ሲሉ በተደራቢነት ለኤም.አይ. ስድስት የሚሰሩ በመሆናቸው የመሥራታ ሥራ በስፋት ለመሥራት የማይመቹና አመኔታም የማይጣልባቸው ሆነው አገኛቸው::

ይህን ችግር ለማስወገድ አሃርን ቴልክቪቭ የሚገኙ ኢትዮጵያ ውስጥ ተወልደው ያደጉ ወደ እሥራኤል የተመለሱ አይሁዶችን በብዛት ወደ አዲስ አበባ አስመጥቶ አሰማራቸው:: ይህ አዲስ አበባ ውስጥ በርካታ ጆሮዎችና ግዴታችን እንዲኖሩት ከመርዳቱም በላይ የእንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ለሚያደርግለት ድጋፍ ወርታውን ለመመለስ አብቅቶታል::

በአዲስ አበባ ውስጥ በአጭር ጊዜ ከእንግሊዞች የተሻለ ሰፊ መረብ ዘርግቻለሁ ብሎ በያምንም የመጀመሪያውን በር የከፈቱት እንግሊዞች ነበሩ::

ሰኔ መጨረሻ ላይ አዲስ አበባ በገባ በሶስተኛ ወር በአዲስ አበባ የኤም.አይ. ስድስት ቡድን የሚመራው ሮበርት ፋረል ዜናውን አበሰረለት:: ፋረል የሰላሳ ስምንት አመት ጎልማሳ ነው:: ፈጣንና ቀልጣፋ ጭንቅላት ስላለው አሃርን ያከብረዋል:: ለመጀመሪያ ጊዜ የተዋወቁት በ1991 ለማሊያ ውስጥ ሁለቱም የመረጃ ሥራ ሲሰሩ ነበር::

“እርግጠኛ ነህ?” አለ አሃርን በመቀደሙ የተሰማውን ብሽቀት እምቆ ይዞ::

“ይመስለኛል::” አለ ፋረል በቀኝ የያዘውን የሽሪ ጠርመስ እየከተለ:: የተከፈተውን ጠርመስ በቀኝ ይዞ በእርጋታ ሁለት መስኪያዎች ከመደርደርያው ውስጥ አወጣና ለሁለቱም ከቀዳ በኋላ “ለስፔይን ወይን ጠጅ ጠማቂዎች! ብሎ መስኪያውን አነሳ:: “ዓለም ሁሉ የፈረንሳዮችን ወይን ጠጅ ያደንቃል:: ይህ ልብ ግን ጥንትም ዛሬም ወደፊትም ያለው ከስፔይን ጠማቂዎች ጋር ነው!” አለ ፈገግ ብሎ::

“ብብ ... ይቀርታ አድርገልኝና የመጣሁት ለሼራ ያለህን ታማኝነት ለማረጋገጥ አይደለም!” አለ አሃርን በስጫት ብሎ “ለማወቅ የምረልገው በእርግጥ ቀዳዳ ማግኘትህን ነው::”

“አትቸኩል::” አለ ፋረል ፈገግ ብሎ አሃርን ይበልጥ ማበላጨት የረለገ ይመስል:: “ልጅ ሆኜ አባቴ ሁሉ የሚነግረኝ ተረት ነበር...የስፔይን ወይን ጠጅ ጠማቂዎች...”

“የፈጣሪ ያለህ!” አሃርን ተነስቶ ቆመ “...እመነኝ ካሁን በኋላ ስለ ሼሪ ወይ ስላባትህ ልትቀባኝ ብትምክር...” አለ አሃርን በጣ ጨብጦ።

“ደህና...ደህና” አለ ፋረል እየሳቀ ቶሎ ተቀመጠና “ቁጭ ብለህ ብትሰማኝ አይቻልም?” አለ በንዴት በጣ ጨብጦ ቁልቁል የሚመለከተውን አሃርን እያየ።

“በል ቀጥል ምን ታየኛለህ...ምንድነው አገኘሁት የምትለው?”

“መረጃ ያለው ሰው ያጠመድኩ ይመስለኛል።” አለ ፋረል ለመጀመሪያ ጊዜ ኮስተር ብሎ

“ማነው እሱ?”

“እ...ለጊዜው ማንነቱን እናቆየው...”

“ቦብ! ...ምሥጢር መደበቅህ ነው?” አለ አሃርን በስጫት ብሎ

“ዲፕሎማት ነው።” አለ ፋረል ትንሽ ካቅማማ በኋላ።

“ኢትዮጵያዊ?”

“አይደለም...ላይቤራል ነው።”

“እንዴት መለመልከው... ስለፈጣሪ ብለህ ሁሉን በግልጽ አስረዳኝ።”

ፋረል መለኪያውን አንስቶ ከጨለጠው በኋላ “... ዝርዝር ነጥብ ውስጥ እንደገባ አታስገድደኝ... አልገባም። ዋናው ነጥብ ሰውየው ሚስጥሩን እንደሚያውቅ ደርሰንበታል። ከአሁን በኋላ የጊዜ ጉዳይ ነው። ብዙ እንደሚይዘገይ እርግጠኛ ነኝ... የፈለግነው ምሥጢር በጃችን ይገባል” አለ ፋረል በተቆራረጠ አረፍቶ ነገር።

“በምን መንገድ ልረዳህ እችላለሁ እኔ?” አለ አሃርን መቀደሙ አንድቱን እየበላው።

“እመሀግንዛለሁ... ግን ለጊዜው እርዳታ አያቸኝም።” አለ ፋረል ዘብነን እያለ በምሥጢሩ ላይ ያለውን ባለቤትነት ለማሳየት እንደፈለገ ሁሉ።

በግምንቱ ሁኔታዎች ሁሉ ተቀያየሩ። ተስፋ የተጣለበት የላይቤራል ዲፕሎማት የገባበት ጠፋ።

“አሃርን!” አለ ፋረል ፀጉሩን እየነጩ “እርዳታህን እፈልጋለሁ።” ይሄን ሰው የገባበት ገብተን ማግኘት አለብን። ምሥጢሩን ይዞ ነው የተሰወረው።

የተባለው የላይቤራል ዲፕሎማት መጥፋት ሁለቱን የመረጃ ቤቶች በአዲስ አበባ ውስጥ ይበልጥ አስተሳሰራቸው። ያላቸውን የሰው ሃይልና

የገንዘብ ብርታት ሁሉንም በቅንጅት ለመጠቀም ዝግጁ ሆኑ። ዲፕሎማቱ... የላይቤራል ወታደራዊ አታሺ በፍጥነት በእጃቸው መግባት አለበት! በፍጥነት።

ልጅቷ የያዘችውን የሲጋራ ፓክ ቁልቁል ቀደደችና ከውስጥ ባቁላ የምታክል የድምፅ ማስተላለፊያ መሣሪያ አውጥታ ለአሃርን አቀበለችው።

“በጣም አደገኛ ዘዴ ነው የተጠቀምነው ግን ውስጥ ከገባ በኋላ ሊያጨስ ፓኩን ቢያወጣ ኖር!” አለ አሃርን።

“ፓኩን ቀድሶ ውስጡን እስካላየ ድረስ አያገኛትም። ደግሞ ይህን ይህን እየተሸተትኩ የደባበስኩትን ሲጋራ አውጥቶ ከአፋ ከሰካው ሰውየው ጤነኛ አይደለም ማለት ነው... እስቲ አሸትተው።” አለች እሷን እሷን የሚሸተውን የሲጋራ ፓክ ወደ አፍንጫው እያስጠጋች።

“ቦብ ምን ያህል እንደሚደሰት አለውቅም።” አለ አሃርን ፊቱን ከሲጋራው ፓክ እያሸሸ።

“ተደሰተም አልተደሰተም ሥራዬን ጨርሻለሁ... ቃልህን ማክበር አለብህ... በሚቀጥለው አውሮፕላን ወደ ቴልአቪቭ መመለስ እፈልጋለሁ።”

“ያንን መወሰን የሚችል እርን አራሱ ነው። እኔ ላደርግ የምችለው ነገር ብሶትሽን ማሳወቅ ብቻ ነው።” አለ አሃርን ዓይኖቹን ከፊት ለፊት ካለው መንገድ ላይ ተክሎ። “ያንን ደግሞ አድርጓልሁ።”

“እንገዳያው ልትረዳኝ ከልታልክ ከእርን ጋር መገናኘት እፈልጋለሁ።”

“ሞኝ አትሁኝ። እንደ ጊዜ አዲስ አበባ ከደረሰሽ በኋላ በምንም መንገድ ከእርን ጋር መገናኘት እንደማትችይ ገና ከቴልአቪቭ ስትገሽ የተገለፀልሽ መሰለኝ።” አለ አሃርን ዞር ብሎ ተመልክቷት።

“ከቴልአቪቭ በንጎሳ የተነገረኝ ሚሽኑ ከአንድ ወር በላይ የማይወስድ ስለመሆኑ ነው! አሁን ግን ሁለተኛ ወሬን ይገርለሁ። አይገባችሁም እንዴ የሰው ችግር? ስንት ጊዜ ልንገርህ? ሕፃን ልጄ የልብ ቀዶ ጥገና ሊደረግላት ስትዘጋጅ ነው እርን አቻኩሎ ቶሎ እንደምመለስ አግባብቶ ወዲህ እንድመጣ ያደረገኝ። ይገባሃል? ሌላው በቀር በዚህ ጊዜ ህፃን ልጄን ልንከባከባት እፈልጋለሁ። የተሰጠኝን ስራኬ ጨርሻለሁ።”

“እይው” አለ አሃርን የመከናወን ፍጥነት ቀንሶ። “ይቅርታ አድርገልኝና እኔ ስለሆነን ልጄና ስለሌላው ችግርሽ ሁሉ የማውቀው ነገር የለም። እኔ የማውቀው ለሥራዬ የምጠቀምበት አማርኛ አጣርታ የምትናገር የአዲስ አበባን ጉራንጉር የምታውቅና ቀላል የጦር መሣሪያዎችን ጠንቅቆ ያጠናች ልምድ ያላት የመስክ ሠራተኛ እንድትላክልኝ መጠየቁንና በግምነት ውስጥ አንቺ መምጣትሽን ብቻ ነው። ከዚህ ውጪ ሚሽኑ እስካልተጠናቀቀ አለበለክም በአንቺ ምትክ ሌላ ሴት እስካልተሳተፈች ድረስ ላደርን የምችለው ነገር ቢኖር ችግርሽን በዕሁፍ ማሳወቅ ብቻ ነው። ተግባሩን?”

“ለምን ቀስ ብለህ አርንን ልታግባልኝ አትሞክርም አንተ?” ክርክር መግጠሙ እንደማያቀጣት ስትረዳ ለዘብ አልች።

“አለመንሸም” ማለት ነው ያለፈው ጊዜ ስነግርሽ» አለ አሃርን በረድሙ ተንኳሱ። «እኔ ራሴ አርንን በአካል ላገኘው አልችልም። አየሽ...እሱ የኤምባሲያችን አካል ስለሆነ ክትትል ሊደረግበት ይችላል። ስለዚህ እኔ ራሴ ትዕዛዙ ደርሶኝ ከቱልክሺቭ ስነሳ የተገለፀልኝ ነገር ቢኖር አዲስ አበባ ከደረሰኩ በኋላ ከማንኛውም የኤምባሲያችን አካል ጋር መገናኘት እንደማልችልና ማንኛውንም ጥያቄን በምስጢር በተዘረጉ አቀባይ ወኪሎች አማካኝነት ብቻ እንደፈጸም ነው። ከዚህ ውጪ በቀጥታ ላገኛቸው የምችለው ለዚሁ ጉዳይ አብረውኝ የመጡ ክብታቸው ያሉ ሠራተኞችን ብቻ ነው። ቢቃ። ደግሞ አውነቱን ንገረኝ ካልሽ አርንም ቢሆን ሊመልስሽ አይችልም። እንድትመለሽ ፈቃድ ሲሰጥሽ የሚችለው ሰው ያለው እዛው ቱልክሺቭ ነው።”

“እና የኔ ችግር መቼ ነው የሚፈታው?”

“ሚሽኑ ዳር ሲደርስ”

“አብደሃል እንዴ! ይህ ነገርኮ ለወራት ሊቆይ ይችላል!” በጭንቀት አፈጠጠችበት።

“በወራት ጊዜ እንቅስቃሴሽን ከፈታነው አድለኞች ነን። አውነቱን ንገረኝ ካልሽ ቀናት በተቆጠሩ ቁጥር ፍርሃቱ እየጨመረ ነው የመጣው። በተለይ ከሶስት ሣምንታት በፊት ካህንቺስ ውስጥ በጥይት ቆሰሉ የነበረው የሞርኮ ወታደራዊ አታሼ አምበላንሱ ደርሶ ሲያተርፈው ሲቻል በጥቃት እስካባሪ ተበለው የመጡ ፖሊሶች ራሳቸው አፍነው ሲገድሉት የእንግሊዝ ስድስቶች ያነሱትን ፎቶግራፍ ካየሁ ወዲሁ...እንጂ...እነዚህ አፍሪካውያን የሚሰሩትን ጠንቅቀው የተረዱት ይመስለኛል። እያንዳንዱ እርምጃቸው ማሰሪያ ያለው ነው የሆነብኝ። እነዚህ ባሪያዎች ፈንቅለው የተነሱ ዕለት ዓለም ወዮለት!” ፈገገ አለ።

“አፍሪካውያን ባሪያዎች አይ...አይደሉም።” አለች ኮስተር ብላ።

“ኢትዮጵያዊነቱ አገረሽብሽ እንዴ?” ፈገገ አለ አሃርን ፊቱን መልሶ እየተመለከታት።

“እየው... አሥራአላዊነቱ ጥያቄ ውስጥ አይገባም” አፈጠጠችበት። “ግን ይህ የተወለድኩበትና ያደከብኩን አገር እንድጠላ አያደርገኝም። አውነቱን ንገረኝ ካልክ ደግሞ ሰላይ ሆኜ ወደ ኢትዮጵያ መመለሴ ይቀላቀላለሁ።”

“እኛ! አንቺ ሴትሮ መከናወን አገማሽው።” አለ አጠገቧ የተቀመጠው አሃርን መስኮቱን ዝቅ እያደረገ። ሃገብ ገባው። “እስቲ ለማንኛውም ድጋሚ አሳውቀዋለሁ ችግርሽን።”

አሃርን አውነቱን ሊገልጽላት አልፈለገም። ተለዋጭ የመስክ ሠራተኛ ቢጠይቅ የቱልክሺቭ ቢሮ በሰዓታት ውስጥ እንደሚልክለት ልቡ ያውቀዋል። ሆኖም ይህችን ልጅ መመለስ አልፈለገም። ፍጥነቷን ድፍረቷንና የመሣሪያ አጠቃቀም ችሎታዋን እምነት እንዲጥልባት አድርጎታል። እሷን መልሶ ምናልባት ብቁ ያልሆነ የመስክ ሠራተኛ ላይ መውደቅ አልፈለገም። ያለው ምርጫ በተቻለው ሁኔታው ከአርሱ ቁጥጥር ውጭ እንደሆነ ልጅቷን ማሳመንና አዲስ አበባ እንድትቆይ ማስገደድ ብቻ ነው።

-5-

“አብርሃም አለ?” አላት የመከናወን መስኮት ዝቅ አድርጎ።

የግቢውን በር የከፈተችው ሴት መልስ ሳትሰጠው የብረት በፋን ወሰል አድርጋ ከፈተችለት። የአብርሃም ገረዶች መምጫና መሄጃቸው አይታወቅም። እንደ አሸን ይፈላሉ፤ እንደ ጤዛ ይበናሉ። ሁሉ አዲስ ፊት፤ ሁሉ አዲስ ገረድ።

ናትናኤል ፈረገ እንዳለ መከናወን በእርጋታ እየሸከረከረ ወደ ግቢ ገባ። ናትናኤል የአብርሃምን ግቢ በተመለከተ ቁጥር የሚታወሰው ካመት በፊት ቤቱ ሲሰራ የነበረ አባራፍ ጭቃ ነው። ያ ሁሉ አልፎ የዛሬውን አረንጓዴ መስክ ሲመለከት ይገርመዋል።

ከሁለት ዓመት በፊት አብርሃም ቤቱን ለመሥራት ከባንክ ሊበደር ማሰቡን ሲያማክረው ያካከለው ታሰበው።

“አብርሃም ምን አስቸኮለህ... ገና ምኑንም ሳትይዘው ቤት መሥራትን ምን አመጣው?” ነበር ያለው።

“ናትናኤል ከአሁን በኋላኮ ህፃናት አይደለንም። ረጠነን” ዘገየ ቤተሰብ መከተሉ አይቀርም። አብርሃም ሊያስረዳው ጥላለ።

“በሆንም...በኋላ ከፍለህ የማትጨርሰው ዕዳ ውስጥ ክምትገባ ለምን ትንሽ አትታገስም...”

“በታንስ ምን ይመጣልኛል...ናትናኤል ከትምህርት ቤት ከተሰየንና ሥራ ከጀመርን እንኳን አራት አመታት አለፉንኩ... ጊዜውኮ ይሄዳል። እንተ አራሱህ ካልተነቃቃህኮ ነገም ከዛሬ አይለይም። ዛሬ የከበደህ ነገም ይከበድሃል። ዛሬ አልገፋ ያለህ ነገም አልገፋ ይልሃል። ጨካኛ መግባት ነው እንደ።”

“እንጂ... ባድር ውስጥ ግባ ብዬ አልመክርህም።” ናትናኤል አስከመጨረሻው በአብርሃም ሃግብ አልተሰማም ነበር።

አብርሃም በሃገቡ ጠንክሮ ከባንክ ተበድሮ ቤቱን ሠራ። ቤቱ ካለቀ በኋላ ናትናኤል ከራሱ ስንፍና ጋር እያነፃፀረ አብርሃምን አደነቀው። ዛሬ የመጣበት ትገታ ይሄ ነበር።

“አብርሃም አለ? ” ብሎ ጠየቃት ድጋሚ የገባውን በር ከፍታ ያስገባቸውን የቤት ሠራተኛ ያመከረውን በር ከፍቶ እየወረደ።

“አሉ።” አለችው ሁለት አጃቿን እየፍተለተለች። ከግራ አይኗ በላይ ግማሽ ግንባሯን የሸፈነው የሽታ ምልክት ራቷን አበላሽቶታል።

“ሳጥናኤል!” አለ አብርሃም የቤቱን በር ከፍቶ ወጥቶ ናትናኤልን ሲያይ። በተማሪነት ዘመናቸው በናትናኤል ሽርና ተንኮል ዘወትር መሳቂያ ይሆን የነበረ እንደ ቅደኛው ናትናኤልን አሸሽሎ ሳጥናኤል ካለው ወዲያ የቅርብ ቅደኞቹ በዚያው ስም ነው የሚጠሩት።

“ናስ” አለ ናትናኤል ከአብርሃም ጋር ወደቤት እየገባ።

“ምነው?”

“አዲስ ገረድ!” አለ ናትናኤል እያሸፈ።

“ተወኝ ባክህ.. አሁንስ ራሱን እየተጠራጠርኩት ነው። ከራሴው ሳይሆን አይቀርም ችግሩ። ምሥራቅንም ሰለቻት አሁንስ..እሷ ታመጣለች እኔ አባርራለሁ። እሷ ታመጣለች እኔ አባርራለሁ...”

“እኔኮ ብዬሃለሁ.. ወቃቢህ ገረድ አይወድም!” ናትናኤል ሳቀ።

“አረር የበላ ውቃቢ... ወይ ወጥ አይሠራ... እንጂራ አይጋግር... ቢቻ ገረድ ያባርራል!”

“ምሥራቅ ደሀና ነች ለመሆኑ?”

“ደሀና ነች!” አለ አብርሃም እንደፀባዩቸው ለናትናኤል የበረዶ አንኳርች የገቡበት ለራሱ ደገሞ እምቦ ውሃ ጠብ ያለበት ውስኪ ይዞ እየተመለሰ።

“አሁን ነውኮ የሄደችው።ጠብቃህ ነበር ይመጣል ብዮት። አብረን ልንገግርህ ነበር ውሳኔያችንን።”

“የምን ውሳኔ?”

“ልንጋባ ነው”

“ውሸትክን ነው!” አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደፊት ፎቅቅ ብሎ። “አባቷን አሳመነችቸው? ወይስ...”

“ምን ታሳምናቸዋለች... የደረቁ ሽማግሌ። አታምንም እንዴት እንደጠላኳቸው።”

“እኛ ምን ይሁን ነው የሚለት። ከሆነ በኋላ?”

“ኢ...አ... እንተ ስለማርገዚ ነው የምታወራው። እሳቸውን ስንለማመጥ ልጁ ሊወለድ ነው። አስበው አስቷ አራት ወር አሰፈው ኮ ... ችኪ ሽማግሌ!”

“አትፍረድ አብርሃም...ሰውየውኮ ቅደም ተከተሉ ጠፍቷቸዋል። እንደነሱ ጊዜ ዛሬም እርግዝና ከጋብቻ በኋላ እየመለሳቸው ነውኮ ተደራርኩ የሚለት። ልጃቸው መሆኗን አትርላ...”

“እኛ ምን ላድርግ ...ይቅርታ ጠየቅኩ! ሽማግሌ ላክሁ!” አብርሃም እጆቹን አወናጨፈ።

“ታዲያ አባቷ ሳይሰማሙ ነው ልትጋቡ የቆረጣችሁት?”

“አሁንማ እሺ አሉ። ስታስፈራራቸው! እምቢ ካልክ ያለሠርግ ቤቱ እንባለሁ ስትላቸው ያኔ ጭንቅላታቸው መሰራት ጀመረ” አለ አብርሃም ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ብሎ “ጥቅምት ላይ ልንጋባ ነው።”

“ተመስገን ነው!” አለ ናትናኤል ወደኋላ ደገፍ ብሎ እየተነሳለ “ወንድ ሽማግሌ ናቸው ግን አራት ወር ሙሉ አቃገዩ።” አለ ናትናኤል ረገገ ብሎ።

“ትላንትኮ ደውዬ እነገረዋለሁ እያልኩ ሳስብ ነው ቀድመህ የደወልከው። አንተ!” አለ አብርሃም ድንገት ሌላ ትዝ ያለው ነገር እንዳለ ሁሉ “በነገራችን ላይ በሰልክ ውስጥ እንዲያ ተዘናኝተህ አታውራ።” እናህን የምይዝበት መንገድ በጭቶች ነው እንደ። አየህ የኔ አካባቢ። ማለቱ ሥራዬ ጥንቃቄ ይፈልጋል። ስልክ ጥሩንባ ነው። ሁሉ ያዳምጠዋል። ደግሞስ ስለ ሞንገርሺያው አታሼ የማውቀው ነገር መኖሩን በምን አወቅህ?”

“ዝም ብዬ በግምት ነው። መቼም ፀረሰላላ ውስጥ እየሰራህ አንዳንድ ነገር አታጣም።”

“ብቻ ለሁለተኛው ስልክ ይዘህ አትዘፈን።”

“ያወራኘውክ ምሥጢር አልነበረም። የሰውየው መሰወር ከማንም የተደበቀ አይደለም። የጠየኩህ ደግሞ የምታውቀው ነገር እንዳለ ነው። ይሄ ደግሞ ተራ ነገር ነው።”

“ናትናኤል..ነገሩ እንተ የምታስበውን ያህል ተራ ነገር አይመስለኝም። ብቻ እስቲ ቀጥል።” አብርሃም የሚያውቀውን ከመዘርዘር በፊት ያደኛው የሚለውን መስማት መምረጡ ግልጽ ነበር።

“በቃ..ይኸው ነውክ አብርሃም። ሰውየው እንዴት ተሰወረ? ለምን ተሰወረ? ያንን ያንን ነው ለማወቅ የምረልገው። ማለቴ... የምታውቀው በመሥሪያ ቤታችሁ በኩል የደረሰችሁበት ምሥጢር እንዳለ...” ናትናኤል ያደኛውን ትኩር ብሎ ተመለከተው።

“ይኸው ነው?” የአብርሃም ድምፅ ማሸፍ የተቀላቀለበት ነበር።

“እየው አብርሃም...” ናትናኤል ነገሩን ከሥር መሠረቱ መጀመር እንዳለበት ተረዳ። “ባለፉት ወራት ከሰላላ የሚበልጡ ወታደራዊ አታሺዎች ወደየአገርቻቸው እየተጠሩ ሄደዋል። ይህ በራሱ ያልተለመደ ዘስተት ነው። ባለፈው ሳምንት ደግሞ የጊኒና የሞርኮ ወታደራዊ አታሺዎች ወደየአገርቻቸው ሄደው በተመለሱ በጥቂት ቀናት ውስጥ ተገድለው ተገኙ። የሚገርም ነገር የሁለቱም አሟሟት ተመሳሳይ መሆኑ ነው። ይህ ደግሞ ገዳዩ ወይም ገዳዮቹ ግንኙነት ያላቸው ያስመስለዋል! ሊሆንም ይችላል። ይህ ሁሉ ያነሰ ይመስል አሁን ደግሞ የላይቢያው አታሺ ድንገት ተሰወረ።”

“ስለዚህ ናትናኤል የጠፋ የሰው አገር ሰው ሊያፈላልግ ቤቱን ቆልፎ ወጣ ለምን?” አብርሃም ጥርጣራ የወረሰው መሰለ።

“አይደለም!” ናትናኤል በስጫት አለ። “የሰውየው መጥፋት አይደለም ያን ያህል ያሳለበኝ። ነገር ግን የሰውየው መሰወር ባለፈው ሳምንት ከተገደለት ሁለት ዲፕሎማቶችና ባለፉት ጥቂት ወራት ከተደረጉት የአፍሪካ አገር ሌምባሊዎች እንቅስቃሴ ጋር ግንኙነት አለው ብዬ ስላመንኩኝ ነው። ይህ ብቻ አይደለም አብርሃም። በተለያዩ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ላይ ባለፉት ወራት የደረሱ አደጋዎች አጋጣሚዎች ናቸው ማለት ይከብደኛል።”

አብርሃም ብሉኑ ካለ እነስተኛ ጠረጴዛ ላይ የሲጋራ ፓክ አንስቶ ለናትናኤል አንድ ሲጋራ ከጋበዘው በኋላ ለራሱም አንድ አወጣፍ በእርጋታ የለኮሳትን ሲጋራ ሁለቱ ስዐ ናትናኤልን ትኩር ብሎ ተመለከተው።

“ናትናኤል” አለ ድንገት። “በጣትህ ልትጠነቁለው የማይገባህን በክንድህ እያበካህ ነው።”

“ምን ማለትህ ነው?”

“ምን እያደረግህ እንደሆነ አለቆችህ ያውቃሉ?”

“በደንብ። እንደውም አለቃዬ ናቸው ከዚህ ጉዳይ ጋር የተያያዘ አንድ ወረቀት እንዳዘጋጀ የጠየቀኝ። እንቁጥልሽን እንድፈታው ይፈልጋሉ።”

ፈገግ አለ አብርሃም

“ናትናኤል...እንቁጥልሽን እንዲን አንተ ተከታትለህ የምትፈታው ዓይነት አይመስለኝም።”

“ለምን?” ናትናኤል እይኖቼን አጥብቦ ያደኛውን ተመለከተው። “ሰውየው ሞታል አይደል?”

“አልሞተም። ቢሞት ይቀል ነበር ለሁላችንም። ግን አልሞተም። አለመሞቱም ነው ሁሉን አረፍት የነሳው።” አለ አብርሃም የሲጋራውን ጭስ ከተናገራቸው ቃላት ጋር እየለቀቀው።

“አልገባኝም።” ናትናኤል ትዕግሥት አጣ።

“ናትናኤል...በተለያዩ የአፍሪካ ከተሞች ስለደረሱ አደጋዎች ለመተንተን በቂ መረጃ የለኝም። ወደኛዋ አዲስ አበባ ስንመለስ ደግሞ ቀደም ሲል የተለያዩ የአፍሪካ ሌምባሊዎች ለምን የወታደራዊ አታሺዎቻቸውን ወደየአገርቻቸው አንደጠሩ አላውቅም። ባለፈው ሳምንት በላሞቱትም የጊኒና የሞርኮ አታሺዎች ቢሆን ከፊላጆቻቸው አጠገብ ከተገኙት ቀለሆችና ጥይቶች ከፈጠሩት ቀስል ተነስተን ሁለቱንም ሰዎች የተገደሉበት መሣሪያ

በግብጽና በታዝንያ ውስጥ ከሚሠሩ ሁለት ተዛማጅ ባለ ገ.ሚ.ሜ ሽጉጦች የተተኩሱ ናቸው ብለን ስላመንን ገደቦቻቸው የተያያዙ በመሰሉም ምክንያቱ ለኛም ገና ግልጽ አልሆነልንም። ስለ ላይቤርያው አታሺ ግን መጠነኛ ዕውቀት አለኝ። በሆንም የምንገርህ ሁሉን አይደለም። የምንገርህም በሆን ላንታ እንጅ ላለለቃህ በምታቀርበው ሪፖርት ውስጥ የሚገባ አይደለም።”

ናትናኤል በመስማማት አራሱን ነቀነቀ።

“ሰውየው እዳስ አበባ በሚገኘው የላይቤርያ ኤምባሲ እንዲሰራ ተመድቦ ከመጣ ስድስት ዓመት ሆኖታል።” ናትናኤል በመስማማት ጭንቅላቱን ነቀነቀለት አብርሃም ቀጠለ። “እኛ...ከሶስት አመታት በፊት ነበር ሰውየው የአገሩን ምሥጢር ለእንግሊዝ የሰለላ ድርጅት አሳልፎ እንደሚሰጥ የደረሰንበት። በጊዜው የሚያስተላልፋቸውን መረጃዎች በመሃል እየጠለፍን እየቀዳን እናስተላልፍ ስለነበርና መረጃዎች ፀረ ኢትዮጵያ ገጽታ የሌላቸው መረጃዎች ስለነበሩ በተለይም ሰውየው በገዛ አገሩ ሁኔታ ላይ ያተኮረ ስለነበረ ማስረጃዎች ብቻ እየሰበሰቡ የምንጠቀምበት ጊዜ እስኪመጣ ድረስ በትዕግሥት መጠባበቅን መረጥን።”

“እንዴት ደረሳችሁበት?” ናትናኤል ጠየቀ አሳስቻል ብሎት።

“የትብብሩሽን ሠንጦለት መስበር ነው ዋናው ነገር። አየህ ሰውየው ለጥቅም ሲል በገዛ አገሩ ላይ የሚሠልል ስለሆነ በአገሩ ኤምባሲ ውስጥ ከሚሰሩ የአገሩ ሰዎች ራሱን መጠበቅ ነበረበት። ይህ ደግሞ በዙሪያው ባሉ ጥቂት ኢትዮጵያን ላይ እንዲደገፍ ገፋፍቶታል።” አብርሃም የጨረሰውን ሲጋራ በመተርኮሻው ውስጥ አጠፋና ንግግሩን ቀጠለ “እ.ኛ የሰረቀውን መረጃ ከቀረጥ ነፃ ከሆነ ሰቆች በሚገዛቸው የውስኪ ጠርመሶች ውስጥ እየደበቀ በኤምባሲው ውስጥ በሾፌርነት ለሚያገለግል ኢትዮጵያዊ ያቀብላል። በርካታ ዲፕሎማቶች ሕገወጥ ንግድ መፈጸማቸው የተለመደና ያደባባይ ምስጢር በመሆኑ ለሰውየው ጥሩ ከሰለ ነበር።”

“ሾፌሩ ሁኔታውን አያውቅም?” ናትናኤል ጠየቀ

“ለእሱማ ውስኪ ብሎ ነው ጠርመሶቹን የሚሰጠው። መረጃ እንደያዘ አይነግረውም። ግን ሾፌሩ ያውቃል፤ ማወቅ ብቻ ሳይሆን የኛ ሰው ነው። በሱ በኩል ነበር መረጃዎቹን የምንጠልፈው።”

“እ...ሸ” አለ ናትናኤል በመቀመጫው ላይ ወደፊት ፎቀት ብሎ እየተቀመጠ።

“እኛ ሾፌሩ የውስኪዎቹን ጠርመሶች በታዘዘው መሠረት ወስዶ በላ የመጠጥ ቤት ላላት ሴት ያስረክባል። እሷ ደግሞ የተለየ ምልክት ያለበትን መረጃ የያዘውን የውስኪ ጠርመራ ለይታ ታስቀምጥና የእንግሊዝ ስለላ ሰዎች እንደመጡ ታስረክባለች።”

“ሴትየዋም ታውቃለች ማለት ነው?”

“አሳምራ። ማወቅ ብቻ አይደለም ከዛም ታልፋለች። አየህ ሴትየዋ ፈላሻ ነች። ከጥቂት ዓመታት በፊት ኢትዮጵያና እሥራኤል የዲፕሎማቲክ ግንኙነታቸውን እንዳደሱ በየጊዜው ፈላሾች የኢትዮጵያ አይሁድ እየተባሉ ወደ እሥራኤል እንዲሄዱ ተፈቅዶላቸው ስለነበር እሷም ወደ እስራኤል ሄዳ ነበር። ነገር ግን ብዙ ጥትቆይ በአመቷ የእሥራኤል ፓስፖርቷን ይዛ ተመለሰችና ቢላ መጠጥ ቤት ከፍታ ተቀመጠች። ስለዚህ ከላይቤርያው ሰላይ የምታገኘውን መረጃ ለእንግሊዙ ኤም.አይ. ስድስት. ከማሳለፍ በፊት የእሥራኤል የሰለላ ድርጅት ሞሳድ ላያገኘው የሚቀር አይመስለኝም።”

“ታዲያ ምንድን ነበር የምትጠብቁት? እትይዙትም ነበር እጅ ከፍንድ?” ናትናኤል ኮስተር አለ።

“ለምን? ምን አደረገና? አንድን ሰላይ ስለላ ስለነሄደ ብቻ ተንደርድረህ እትይዘውም። በመጀመሪያ ደረጃ የሚያስተላልፋቸው መረጃዎች ኢትዮጵያን የሚጠቅሱ አልነበሩም። አርግጥ አልፎ አልፎ ብቻ አዎ ...ግን ጉዳት የሚያደርሱ አልነበሩም። ሁለተኛ ነገር ሰውየው ሳንጠይቀው የሚያሳርፍልንን መረጃ የእሱንም መኖር እንፈልገዋለን። አየህ እሱን ማስያዝ ወይም መያዝ ማለት የምትታሉባ ላምህን አርደህ መብላት ማለት ነው ገና ብዙ ልታልባት ስትችል።”

“እሺ በል ቀጥል።” አለ ናትናኤል ሁኔታው ከጠበቀው በላይ እየተወሳሰበበት ሲመጣ ዝም ብሎ ማዳመጡን መርጠ።

“እንዳልኩህ ሁኔታውን መሃል ላይ በሰነቀነው ሾፌር አማካኝነት እየተከታተልን ተጠባብቀን። ታዲያ ባለፈው ወር አታሺው ወደ አገሩ ሲጠራ ተጋልጦ እንደሆነ ብልን ለግትን ስለነበር ብዙ ጥያቄዎች ተከተሉ። አንደኛ በሰውየው ምትክ ሌላ ሰው ከተተካ የእሱ ጠቃሚነት ሊቀር ሆነ። በግልጽ ከሰራራው ደግሞ ምናልባት ተመልሶ በመጣ እንኳን ለመለመሱት የእንግሊዝ ሰዎች መጋለጡን ስለሚያሳውቅ አሁንም ጠቃሚነቱ ሊደርቅ ነው። ከብዙ ውጣ ውረድና ክርክር በኋላ ሰውየውን ቀርቦን ላለማነጋገርና ከተመለሰ ሥራችንን እንደቀድሞው ለመቀጠል አገሩ እንደሄደ ከቀረም ሞኖሮቪያ ባሉ የኛ ሰዎች አማካኝነት ቀርቦን ስለፈጸመው ወንጀል የምናውቅ መሆናችንን ገልጸን ግንኙነታችንን በማስገደድና በማስፈራራትም በሆነ ለመቀጠል ወሰንን።”

“ለምንድነው ግንኙነቱን የፈለጋችሁት? ከሄደ ላይ፤ ግልግል...”
ናትናኤል ጠየቀ።

“የቱን ግንኙነት?”

“ከሰውጋ የላችሁትን ነዋ ከላይባርያው አታሺ?”

“አሁ...” ተገረመ አብርሃም። “ይጠትመናላ። ሰውየውን መጻፋችን ውስጥ ማቆየታችን። አየሁ...የአንድን የሰላ ጽርጅት ወክል በስውርም ሆነ በማስገደድ ተቆጣጠርከው ማለት በኋላው ያለውን የሰላ ጽርጅት በተወሰነ ደረጃ ተቆጣጠርከው ማለት ነው። ጆሴፍ ካልሸርተን በነገራችን ላይ ስሙ ካልሸርተው ነው። እኛ ካልሸርተን ተቆጣጠርን ማለት ስለሞገረሁ ሊሰጠን የሚችለውን ሁሉ ከማግኘታችን በተጨማሪ የእንግሊዝን ኤም.አይ.ስድስት ምናልባትም የአሥራኤልን ሞላድ እንቅስቃሴ ጫፍ ያገዝን ማለት ነው።”

“ገባኝ...ገባኝ።” ናትናኤል ራሱን በመስማማት እየነቀነቀ ሰዓቱን ተመለከተ - ስድስት ሰዓት ከአሥር። “አብርሃም ለምን ወጥተን ምሳችንን አየበልን አንጫወትም?”

“ጥሩ።” አለ አብርሃም ከመቀመጫው እየተነሣ።

ከቤት ወጥተን በናትናኤል መኪና ከገቢ ሲወጡ አብርሃም የመኪናውን መስኮት ዝቅ አደረገና-

“የሚፈልገኝ ሰው ከደወለ ገላውን እየታጠበ ነው በይ ወጥቷል አትበይ።” አላት የገቢውን መዝጊያ ክፍታ የያዘችውን ሠራተኛ።

“እሺ” አለች የገቢውን በር በሁለት እጆቿ እንደያዘች።

ናትናኤልና አብርሃም ከገቢ እንደወጡ የአብርሃም ሠራተኛ የገቢውን በር ዘግታ በጥጽፊያ ወደ ዋናው ቤት ተመለሰች። ወደ መኝታ ክፍሏ ገብታ እነስተኛ ሻንጣ መሰል የሬዲዬ መልዕክት ማስተላለፊያ መሣሪያዋን ከፈተኝት...ተ...ተ... ሃሎ... ሃሎ...ተ...ተ...ተ...ተ... ሃሎ... ሃሎ... ቀንጆዎቹ...ቡድን ረ... ዜር ሶስት... ስድስት ሰዓት ከአሰራሰሰት... ናትናኤል ከሚባል ሰው ጋር ወጥቷል። ከአምስት ከሃያ ጀምረው ሲያወሩ ነው የቆዩት። ትጅውን በሰዓቱ አልነሰሁ... ጨርሻለሁ። የሬዲዬ ማስተላለፊያን ዘግታ ከቦታው መልሳ ወደ ሳሉኑ ክፍል ተጣደፈች ጥገ

ወዳለው አረንጓዴ ሶፋ ሄደችና በርከክ ብላ ከወንጌላ ስር እነስተኛ የድምፅ መቅጃ እውጥታ ወደ መኝታ ቤቷ ተመለሰች።

ናትናኤልና አብርሃም ከልደታ ተነስተው ሜክሲኮ አደባባይ እስኪደርሱ አልተነጋገሩም። ፖሊስ ሆስፒታልን አለፍ እንዳሉ አብርሃም የኋላ መመልከቻ መስተዋቱን ወደ ራሱ እያስተካከለ

“በጠቀምበት ይከፋሃል?” አለ።

“ለምን? ምን ይሠራልሃል?” አለ ናትናኤል ባደኛውን ሳንዳፍታ ተመልክቶ።

“የመረጃው መሥሪያ ቤት አባል ከሆንኩ ጀምሮ የምሄድበትን ብቻ ሳይሆን የመጣሁበትንም መንገድ መመልከት ተምራለሁ” አለ አብርሃም እየሳቀ “እንደ አሣ።”

“እንዴት? ምኑን ታየዋለህ የመጣህበትን መንገድ?” ናትናኤል የንደኛው ነገረ ሥራ ሁሉ አለውትሮው ግራ የሚያጋባ ሆነበት።

አብርሃም አልተመለሰም። ብቻ ፈገግ አለ - ፈገግ። አይኖቹ ግን ገና ከቤት ሲወጡ ራት ብሎ ከመንገድ ዳር ቆሞ በነበረው በኋላም በሩት እርቀት በሚከተላቸው ነጭ ሲትሮይን መኪና ላይ ነበሩ።

ሜክሲኮ አደባባይን ዞረው ወደ ብሔራዊ ትያትር ሲያቀኑ አብርሃም አሁንም በኋላ መመልከቻው መስታወት ተመለከተ። ነጩ ሲትሮይን በተመጣጣሪ ርቀት ተከትሏቸዋል። ናትናኤል መኪናውን ዋቢ ሸበሌ ሆቴል ለማቆም በረድ ሲያደርግ

“ቀጥል-ቀጥል ናትናኤል ትንሽ ዞር ዞር እንበል። መቀመጡ ስልችየኛል።” አለ አብርሃም አይኖቹን ከኋላ ከሚከታተላቸው ነጭ ሲትሮይን ላይ ሳይነትል።

“በል ቀጥልልኝ እንጅ።” አለ ናትናኤል ባደኛውን ዞር ብሎ እየተመለከተ።

“እ...እ...” አብርሃም ልቡ ሌላ ቦታ የሄደ መሰለ። “አዎ... ምን ብዬ ነበር ያቀምኩት? እ...”

“ሰውየው ወደ አገሩ ተጠራ ብለህ ነበር።” አለ ናትናኤል ቀለጠና ብሎ።

“እ...አዎ... እና ሰውየው ወደ አገሩ ሲጠራ እንዳልከህ ፈርተን ነበር። ግን ብዙም ሳይቆይ ከሁለት ሳምንታት በኋላ ወደ አዲስ አበባ ተመልሶ መደበኛ ሥራውን ቀጠለ። እኛም እንደወትሮው ክትትላችንን ተያያዘነው። ሆኖም አንድ አዲስ ነገር ተፈጠረ። ሰውየው እንደበፊቱ መረጃዎችን በውስክ ጠርመሶች ውስጥ እየደበቀ ማስተላለፉን ትቶ በተደጋጋሚ በሚከራየቸው የሆኑ አካላት ውስጥ ከእንግሊዝ የሰላላ ሰዎች ጋር በቀጥታ መገናኘቱን ተያያዘ።”

“ከሰዎቹ ጋር በቀጥታ መገናኘቱ ለእርሱ አደገኛ አይሆንም?” ናትናኤል በመገረም ጠየቀ

“ለእኛም እንቅፅልሽ የሆነብን ይህ ነበር። ለውትሮው ጠንቃቃ የነበረ ሰው መንቀሻቀሻ አበዛ። አልፎ ተርፎ በሰልክ ቀጠሮ አስከመለዋወጥ ደረሰ። አንድ ዓይነት ጭንቀት ውስጥ እንደ ወደቀ ከሁኔታው ለመረዳት ከባድ አልነበረም። አለቀጥ መጠጣቱም ሌላ አዲስ ፀባዩ ነበር። መሸ አልመሸ ብሎ ቤቱ ይገባ የነበረ ሰው ከግንባሩ አንድ ሆኑል ካላት ወዳጁ ቤት ሲጠጣ አምሽቱ እዛው ያደር ጀመር። ሁኔታው ግራ አጋብቶን ይበልጥ ተደራጅተን ሁኔታውን ለመከታተል ስንዘጋጅ ድንገት ተሰወረ። አብርሃም ከደረሰ ከሱ ሲጋራ አውጥቶ አፋ ውስጥ ሻጠና ለናትናኤል እየጋበዘው የመኪናውን የሲጋራ ማያያዣ ተጫነው።”

“በቃ?” አለ ናትናኤል አብርሃም ከዘረጋሉት የሲጋራ ፓክ ውስጥ አንድ ሲጋራ መዞ አፋ ውስጥ እየሰከ።

“በቃ።” አብርሃም ፍም በመሰለው የሲጋራ መለኮሻ ሲጋራውን እየለከሰ በኋላ መመልከቻው መስታወት ውስጥ ተመለከተ። ነጩ ሲትሮን አሁንም እየተከተላቸው ነው።

“እና ተሰወረ ብላችሁ ተዋችሁት ማለት ነው ናትናኤል አብርሃም ባቀበለው እሳት ሲጋራውን እያቀጣጠለ ተገርሞ ጠየቀ።”

“የነገሩን ክብደት ይበልጥ እየተረዳን የመጣነው እጅግ ዘግይቶ ነበር።” አለ አብርሃም በረጅሙ ተንፋሶ።

“እንዴት?” ናትናኤል ትፅግሥት አጣ።

“ቆይ...እየነገርኩህክ ነው። ሰውየው እንደተሰወረ በመጀመሪያ ‘ሞታል’ ማለቱ ‘ተገደሏል’ የሚለው መላምት ነበር ጠንክሮ የታየን። ስለዚህ በተለይ ማን ሊገደለው ይችላል በሚለው ጥያቄ ላይ አተኮርን። የሱንም

ጉዳይ ቀደም ሲሉ ተገደለው ከተገኙት ከጊኒና ከሞሮኮ ወታደራዊ አታሽዎች ጋር ደመርነው።”

“አልሞተም... አይደል?” ናትናኤል ፊቱን መልሶ ጠየቀ።

“አልሞተም።” አብርሃም ሲጋራውን ማግ አድርጎ ጭሱን በረጅሙ ለተቀው።

“እንዴት? ምን ማረጋገጫ እንኖቸሁ?”

“እዛው አካባቢ ያለ ወኪላችን አየው።”

“የት?”

“ከዘንቸስ ከወዳጁ ቤት የሴት ልብስ ለብሶ ድሪያ ተከናኦ በስርቆሽ በር ሲወጣ አየው።”

“ከዛብ?” ናትናኤል መኪናውን በቸርቸል ሽቅብ እያሸከረከረ ጠየቀው።

“ወኪላችን ሪፖርቱን እንዳቀረበ ሰዎች አስማርተን ሃያ አራት ሰዓት አካባቢውን መከታተል ያዘን። እሱን ብቻ ሳይሆን ወዳጁንና መጠጥ ቤቱ ውስጥ የሚሰሩትን ሁሉ አንድም ሳይቆር የሚያቋርጥ ክትትል እናደርግባቸው ጀመር።”

“እ...ሲ።”

“ደለማቋረጥ ለሣምንት ያህል ስንከታተል ቆየን። ግን ምንም ፍንጭ ማግኘት አልቻልንም። ሆኖም ሰውየው አለመሞቱን ሁላችንም ተማምነንበት ስለነበር ክትትላችንን ለማጠናከር ወሰንን። ያን ጊዜ ድንገት ክትትሉን እንደናቋርጥና ሰውየው ስለመሞቱ የሚገልጽ ሪፖርት እንድናቀርብ ከበላይ ታዘዝን።”

“ሰውየው ሳይሞት?”

“ያ ነውክ የሚገርምህ። ሁኔታውን ለማስረዳት ብንሞክርም ትፅዛብ በድጋሚ ከማስጠንቀቂያ ጋር ተላለፈልን። ለጊዜው ጭቅጭቅ መፍጠር በላልረለንን የተጠየቅነውን ሪፖርት አስተላለፍን።”

“ሞታ ብላችሁ?”

“የረለገት አሉን ነዋ!...ሞተ ብልን አስተላለፍን። ግን የሚያሳዝን ሌላ ስህተት ፈጸምን።”

“ምን?”

“ሞታል የሚለውን ሪፖርት ካስተላለፍን በኋላ በግላችን ሁለት ሰዎች ክትትሉን እንዲቀጥሉ አስማራን።” አለ አብርሃም በኋላ

መመልከቻውን መስተዋት እየተመለከተ። ሲትሮይን ተከትላቸዋለች። ፈገገ አለ።

“እና ስህተቱ ምን ላይ ነው?” ናትናሌል ጠየቀው።

“ሁለቱን የክትትል ሰዎች ባለማራን በሰስተኛው ቀን እንደኛው ሰዎችን በሰለት ታርዶ እዛው ካዛንችሰ ቱቦ ውስጥ ተጥሎ ተገኝ።

ናትናሌል በድንጋጤ ፊቱን አጨማሪ ባደኛውን ተመለከተው።

“ሰዎችን አርዶ የጣለው ሰው ወይም ቡድን ማን እንደሆነ ግልጽ ባይሆንልንም ገድያው ከክትትሉ ጋር የተያያዘ እንደነበረ ስለተረዳን ያሰማራነውን ሁለተኛ ሰው ክትትሉን በፍጥነት እንዲያቋርጥ አደረግን።”

“እሺ።” ናትናሌል ፊቱን እንዳጨማሪ ባደኛው ፊት ላይ አፍጥጦ ቀረ።

“አያየህ ንዳ እንዳንጋጭ። በቃ ይኸው ነው።” አለ አብርሃም ሌላ ሲጋራ ባለቀኝ ሲጋራው እያያያዘ።

“እና በቃ ተዋችሁት... ተዋችሁት? የገዛ ሠራተኞችሁ ተገድሎ!”

“እንተ ብትሆን ምን ውሃኔ ትሰጥ ነበር?”

“ሰው ጨምሮ መከታተል ነዋ!” ናትናሌል በስጫት አለ።

“በማን ትዕዛዝ? በገዛ ራስህ?” አብርሃም የብስጭት ሳቅ ላቀ።

“ሁኔታውን በማገባ የተረዳነው አይመስለኝም እንጂ ናትናሌል በእሳት እየተጫወትን ነው። የተሻለው ምርጫ ምን እንደሆነ ልንገርህ?”

“ምንድነው?”

“መተው ነው። አንተንም የምመክርህ ነገር ቢኖር ይህን ነገር ማነፍነፍህን ትተህ በሰላም ስራህን እንድትሠራ ነው። የተለመደው ግትርነትና ቅልጥፍና እዚህ ላይ የሚጠቅሙህ አይመስለኝም።”

“አብርሃም እየሰራሁ ያለሁትክ ሥራዬን ነው። አንተ ነገሩን አርግፍ አድርገህ ልትተው የወሰንከውክ አለቆችህ ስላስፈራሩህ ነው። የኔ አለቃ ግን የሚገፋፋኝ ፍሬ ያለው ነገር ይገር እንድመለስ ነው። ገባህ?”

“እንግዲያው አለቃህም እንዳንተ አይኖቸው ተሸብሷል።”

“ማነው አይኖችንን የሸበበው?” ናትናሌል የባደኛውን አነጋገር አልወደደውም።

አብርሃም አልመለሰለትም። አይኖቹን በጌላ መመልከቻው መስተዋት ላይ ተክሎ ፈገገ አለ። ነጭ ሲትሮይን...

“ናትናሌል እውነቱን ልንገርህ?...በጣም ነው የራሱን እጋብዝሃለሁ ያልከኝ ምሳ እንደ ሰማዬ ነው የራቀኝ።”

-6-

የተወለደው መሃል መርከቶ ነው። የት እንዳደገ ስመናገር ግን እሱም ይቸገራል። በተወለደ በዓመቱ አባቱ ሲሞቱ እናቱ የእራት አመት ታላቅ ወንድሙንና እሱን ይዘው ቤተሰቦቻቸው ጋ ደብረማርቆስ ገቡ። ማርቆስ ብለው ስም ያወጡለትም እዚያው የነበሩት ሴት አያቱ ነበሩ። ወላጅ እናቱም ብዙ ሳይቆዩ የአምስት ዓመት ልጅ ሳለ ሞቱበት። አዲስ አበባ የነበሩት የእናቱ ታላቅ ወንድም እሱንና ወንድሙን መልሰው አዲስ አበባ ሊያሳድጓቸው ወስዷቸው። እኚህ አጎቱ በስድስተኛው አመት በሥራ ተቀይረው ወደ ድሬዳዋ ሲሄዱ እሱና ወንድሙም ተከተሉ። ያኔ አስራ አንደኛ አመቱን ይዞ ነበር።

አጎቱ አምስት ዓመታት ድሬዳዋ ውስጥ አገልግለው በጡረታ ሲገለሉ ወደ አዲስ አበባ ተመለሱ - ወንድማማቾቹን ይዘው። የተከተሉትን ሶስት አመታት አዲስ አበባ ውስጥ ቆየና የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን እንዳጠናቀቀ በአስራዘጠኝ አመቱ ሐረር ሄዶ የጦር መኮንንነት ስልጠናውን ጀመረ። ያን ጊዜ ታላቅ ወንድሙ በዚያን ጊዜው የቀዳማዊ ኃይለሥላሴ ዩኒቨርስቲ ውስጥ የሁለተኛ ዓመት የህግ ተማሪ ነበር።

ማርቆስ በትምህርቱ እጅግ ጥሩ ውጤት እንደነበረው የሚያውቁ ሁሉ ትምህርቱን ዩኒቨርስቲ ገብቶ እንዲቀጥል ቢገፋፉትም የእርሱ ምርጫ ሌላ ነበር። አጎቱ ወታደር ይሁን አስተማሪ፣ ጻፍ ይሁን አናጢ ግድ አልነበራቸውም። ዋናው ነገር ሥራ ይዞ ራሱን መቻሉ ነበር የሚያሳስባቸው። ያ ነበር በሰማይ ቤት የሚያስጠይቃቸው።

በሐረር የጦር ትምህርት ቤት የወታደራዊና የቀለም ትምህርቱን በከፍተኛ ማዕረግ አገባደደ። በመጀመሪያ ማስተማር ልቡ ባይፈቅደውም ተስጥኦውን የተገነዘበ መምህራኑና የማሰልጠኛው ባለሥልጣን አባብለውትና ገፋፍተውት በተማረበት ማሰልጠኛ ረዳት መምህር አድርገው ተጠሩት። አመቱ የኢትዮጵያ ጦር ሠራዊት ከሰለሞን ሥርወ መንግሥት ሥልጣን ለመረከብ ሽርቱድ የሚልበት፣ ተማሪዎችና ምሁራን ሠራዊቱን የጎረጥ እየዩ በፈንታቸው ወገባቸውን ያጠባበቁበት፣ ብዙሃኑ ኢትዮጵያዊ በመጪው

ሶሻሊስታዊ ገንት በአንድ ምሽት በሰላምና በሰላም ሊሆን ተስፋ ያደረገበት፤ አለም ፊትን ወደ ኢትዮጵያ መልሳ ትገባቸዋን የያዘችበት ዓመት ነበር። 1966 በኢትዮጵያውያን አቆጣጠር።

በተከተሉት አራት አመታት ውስጥ በሕይወቱ ውስጥ ዋና ዋናዎቹ አንዚርች ተከታታይ አሉ። ሚስት አገባ። በአመቱ ወንድ ልጅ ወለደ። በ1978 ሙሉ ኮሌል ሆነ። በ1981 ጥር ላይ ጋሼ እያለ የሚጠራቸው እንደ አባት ያሳደጉት አጎቱ ሞቱ። በዛው ዓመት ግንቦት በኢትዮጵያ ተደርጎ በነበረው የመንግሥት ግልበጣ ሙከራ ውስጥ እጁ ገባ፤ ሁሉ ነገር አበቃ።

በመንግሥት ግልበጣ ንቅናቄ ውስጥ የገባው በአንድ ወቅት አስተማሪው በነበረው በጋላም በመከላከያ ሚኒስቴር ውስጥ አለቃው ሆኖ በሰሠራው ብርጋድዬር ደንራል አብይ ሰናይ ገፋፊነት ነበር። የሃሳቡን ትክክለኛነት ከጅምሩ ቢቀበለውም የግልበጣው ተከፋይ ለመሆን ብዙም አልፋውም። ሆኖም ከሁለት ወር የአለቃው ውትወታ በጋላ ከጊዜው የኢትዮጵያ ፖለቲካ አራሱን ማግለል አንደማይችል በመረዳት ራሱን ሰጠ። በሶስት ወራት ጊዜ ውስጥ የመንግሥት ግልበጣው ቀንደኛ ተዋንያን ከነበሩት መሃል ራሱን አገኘው።

በወቅቱ በአዲስ አበባና በአሥመራ ተራርቀው የነበሩት የመፈንቅለ መንግሥቱ ጠንሳሾች ተከታታይ ዕቅዶችን እያወጡ በተለያዩ ሳንካዎች የተወጠነው መፈንቅለ መንግሥት ቢዘገይም በመጨረሻ ግንቦት ላይ አብዛኛው ኢትዮጵያዊ ሳያሰብና ሳይገምት ከብሪቱ ተጫረ።

ከጅምሩ የተወለደከፈው መፈንቅለ መንግሥት በአሥመራ ሰቀናት በአዲስ አበባ ደግሞ ለሰዓታት ሲገነዳገድ ቢቆይም ከላኔል ማርቆስ ዕቅዱ መክሸፉን የተረዳው ገና ጠዋት በአምስት ሰዓት አብዛኛዎቹ የመንፈንቅለ መንግሥት ጠንሳሽ ደንራሎች በመሀል አዲስ አበባ መከላከያ ሚኒስቴር ትጥር ግቢ ውስጥ በተሰበሰቡበት በታማኝ የመንግሥት ሃይሎች በታንክ ሲከበቡና የአንዳንድ የንቅናቄውን አባላት ከሀደት እንደተረዳ ነበር።

ጊዜ አላጠፋም። ከበባው ከመግጠሙ በፊት ከግቢው ሹልክ ብሎ ወጣ። ከዚያ በጋላ ያደረገው ግን ለእርሱ ለራሱም እንቅፅልሽ ነው። እጁን እንደሆነ ሁሉ ወደ ቤቱ ተመልሶ ሲቀመጥ በእርግጥ አተርፋለሁ ብሎ እንዳልነበር ግልጽ ነበር። ባለቤቱንና ልጁን ትቶ ጨካኝ ከአገር ለመጥፋት ቢሞክር ምናልባት ይሳካሉት ነበር። ኮሎኔል ግን ያንን አልመረጠም። ከቤቱ ተመልሶ ይጠብቀኛል ብሎ የፈራውን ስቃይና ውርደት ላለመቀበል በምትኩ የመጨረሻውን መራራ ጽዋ ለመጨለጥ ወሰነ።

ማዕረጉን ገፈው ስሙን በድምጽ ማጉያ እየጠሩ ወጥቶ እጁን እንዲሰጥ ያለበለዚያ ግን እንደሚደመሰስ ሲገቡ ከቆዩ በጋላ ከምሽቱ ለሁለት ሰዓት ሃያ ጉዳይ ላይ መጠነኛ የሽፋን ተኩስ አስቀድመው የግቢውን የአጥር

በር ገርሰው ከሰፊ ግቢው ሲፈሉ ዙሪያው በአንድ አፍታ በፈንጅ ጽልባል ጋዩ። በተኩሱ ልውውጥ ሚስቱና ልጁ ተገደሉ። ራሱን ለመገደል ሞክሮ ቆለለና ተያዘ።

አራሱን ሲያውቅ ሆስፒታል አልጋ ላይ ነበር። ግማሽ ፊቱ በፕላስቲክ ታሽጓል። ሁኔታውን ሲያገናኝበት መልሶ ራሱን ሳት። የዚያ ቀበል ውጤት ፊቱ ላይ ጠባሳ ትቶበት አልፏል።

ከሃኪም ቤት እንደወጣ ወደእስር ቤት ወሰዱት። ግድ አልነበረውም። በ1983 ግንቦት ላይ የመንግሥት ለውጥ ሲደረግ ከአሥር ቤት ተፈቶ ካናጻ ሄደ።

ካናጻ ከወንድሙና ከሜክሲካዊ ሚስቱ ጋር የቆየው ለአራት ወራት ነው። በአራተኛው ወር በአንድ የህፃናት ሆስፒታል በአፅደነት ተቀጥሮ ሁለት ክፍል አፖርታማ ተከራይቶ ወጣ። የአፅደነት ሥራውን ያልወደለት ወንድሙ ታክሶ ገዝቶ ሲለጠው ቢጠይቀውም ማርቆስ ፈቃደኛ አልነበረም። ለእርሱ ሕይወት እራሷ ትርጉም አልነበራትም። ማግኘትና ማደግ ሃብትና ክብር ለእሱ የቀል ጌጦች ነበሩ። በዛን ወቅት የእርሱ ምኞት ያለፈውን ሁሉ ባለበት ትቶ የተቀሩትን ዓመታት በአንድ የዓለም ጥገ ድምጽ ሳይሰማ ማሳለፍና ድምፅ ሳያሰማ ማለፍ ነበር። ሩጫና ትግል ለእሱ የተሰበረ መንፈስ የማይመች አልነበረም። ያንን ነበር የፈለገው ጸጥታ።

ካናጻ በገባ በሁለተኛው ዓመት ከአዲስ አበባ ቀነስቶ አሱን ፈልጎ እቤቱ ድረስ የመጣው እንገዳ ግን ይዞለት የመጣው ጸጥታ አልነበረም።

ማርቆስ የሁለት ክፍል አፖርትመንቱን የተላላጠ የእንጨት በር ከፍቶ ሲመለከት ከመተላለፊያው ላይ ቆሞ የሚያየው ሰው በትዝቱ እንደሆነ አልተጠራጠረም። እንገዳው “ማርቆስ” ብሎ በተከፈተው በር ገብቶ አቅፎ ሲሰመው ሁኔታን እውነት ነው ብሎ ለመቀበል ተቸነረ።

በ1981 የመፈንቅለ መንግሥት ጠንሳሾች መሃል ከመያዝ፤ ከመታሰርና ከሞት ካመለጡት በጣት የሚቆጠሩ ሰዎች መሃል የገዛ አራሱን አለቃ ብርጋዬል ደንራል አብይ ሰናይን በዛች ትንሽ ክፍሉ ሲያየው ማመን አቃተው።

የለፋትን በርካታ ዓመታት በስደት ያሳለፈው አለቃው ከእርሱ በእጅጉ በተሻለ ሁኔታ ላይ እንዳለ ግልጽ ነበር። አለቃው ዞር ዞር ብሎ የማርቆስን የተላላጠች፤ የተጋጋጠች ክፍል እየና “እዚህ ነው የምትኖረው...” አለ የተሻለ ነገር መናገር ያቃተው ይመስል፤ ድንገት እንባ ያቀረሩትን አይኖችን በማርቆስ ላይ ተከሰ። ለአንድ አፍታ ሳይናገር በገምታ የቆመውን ማርቆስን ትክ ብሎ ሲመለከት ቆየና የጠፋ ወንድሙን እንዳገኘ ሁሉ መልሶ ተጠመጠመበት።

ለሰዓታት ቁጭ ብለው አወጡ። በመጨረሻ ብርጋድየር ጀነራል አሱን ፍለጋ አስከ አለም ጥገ የተጓዘበትን ምክንያት ሲገልጽልት ማርቆስ ፈገገ ብሎ ተመለከተው።

“ጀነራል እኔ እኮ መት ነኝ።” አለ ማርቆስ ባጭሩ።

“ማርቆስ አድምጠኝ” አለ ጀነራል ከተቀመጠበት ተነስቶ ከማርቆስ ጎን እየተቀመጠ። “እያንዳንዳችን የምንወዳቸውን አጥተናል። እርግጥ በአሳዛኝ አጋጣሚ ውስጥ እንዳለፍክ ይገባኛል፤ ግን ለሆነው ነገር እራስህን ተጠያቂ ማድረግ የለብህም።”

የተከተሉት ሶስት ሳምንታት ከሰኔል ማርቆስ ከቀፎው ላለመውጣት ብርጋድዬር ጀነራል ደግሞ ቀፎውን ለማፈራረሥ ሲታገሉ ቆዩ። በመጨረሻ ማርቆስ ለሁለተኛ ጊዜ ተሸነፈ።

“ነገርኩህ ማርቆስ...ይህች ዓለም መጥፎም ጥሩም የምትሆነው በእኛ ተግባር ነው። የተሳሳተ ነገር ካለ ያንን የማስተካከል ኃላፊነት የኛው ነው። ሌላ ማን ይደርስልናል...?”

“ከእኔ የሚጠበቀው ምንድነው?” አለ ማርቆስ አለቃውን አቋርጦት።

“ወደ አዲስ አበባ ትመለሳለህ። ለጊዜው በአፍሪካ ሠላም አስከባሪ ገብረኃይል የምሥራቅ አፍሪካ ክንፍ የቡድን - ለ ወታደራዊ ደህንነት ኃላፊ ሆኜ ነው የምሠራው። ረዳቱ እንድትሆን ነው የምፈልገው።”

በሁለተኛው ወር አዲስ አበባ ተመለሰ፤ ማርቆስ።

የአፓርታይት የፊት በር ሲጓዝ የመታጠቢያ ቤቱን መብራት አጠፋና ወደ ሳሎን ገባ። ከጠረጴዛው ላይ ያስቀመጠውን ሽጉጥ አንስቶ ወደ በሩ ሂዶ ቁልፉን አዘር በሩን በቀጭኑ ከፍቶ ተመለከተ።

ፒተር ነበር። ፒተር አዳዋ በአንድ ወቅት በኬንያ መንግሥት ወታደራዊ ደህንነት ውስጥ የነበረና በአሁኑ ወቅት ለኮሌኔል ማርቆስ በረዳትነት የተመደበ፤ የቁመቱ እርዝመትና የትከሻው ስፋት አስፈሪ ገጽታ የሰጠት ሰው ነው።

“ሰዓቱ ደርሷል...” አለ ፒተር እጃቹን ከለበሰው ረጅም የሽራ የዝናብ ልብስ ኪሶች ውስጥ እንደከተተ፤ ጥያቄ ይሁን ዓረፍተ ነገር ባልለየ አነጋገር።

“ጨርሻለሁ...” አለ ማርቆስ። ወደ ሳሎን ተመልሶ ጥቁር የቆዳ ጸኬቱን አጠለቀና ሽጉጡን በደርባው ሽጦ ፒተርን ተከትሎ ከክፍሉ ወጣ።

“የመጀመሪያውን አላ እግኝተውታል።” አለ ፒተር ከፊት ለፊት የአፓርታይት የደረሻ እየወረደ።

ማርቆስ መልስ ሳይመልስ ሰዓቱን ተመለከተ። ከምሽቱ ሶስት ሰዓት ይላል ሰዓቱ። በረጅሙ ተነፈሰና ምንም ሳይፍገር ፒተርን ተከተለው። የአፓርታይት መንቱን የፊት በር ከመውጣታቸው በፊት ብን ብን የሚለውን ዝናብ ሊመለከት የቆዳ ኮቱን ኮሌታ ወደላይ ቀለበሰና ሲጋራ ፍለጋ የደረሰ ከሱ ውስጥ ገባ።

ሀሊናው ሊያርፍለት አልቻለም። በሱ አመለካከት ግድያውን መፈጸም ፍጹም ወቅታዊ አይደለም።

“ይቅርታ አድርጉልኝና... ለጊዜው የውጭ ጉዳዩ ሰው መገደል ቢዘገይ እመርጣለሁ” ነበር ያለው። በዛኑ ቀን ከሰዓት በአሥር ሰዓት ላይ በተደረገው የምሥራቅ አፍሪካ ደህንነት ቡድን ስብሰባ ሁለት ሪፖርቶች ከቀረቡ በኋላ ኮሌኔል ሃሳቡን ሲሰጥ። በክፍሉ ውስጥ የተሰበሰቡት ባለሥጣናት ለአንድ አፍታ ከራሳቸው ጋር መግት ያዙ። ወዲያው በስተቀኝ የተቀመጠው የእጥቂ ስላላ ኃላፊ የሆነው የኬንያው ሰው ገርክ ዊልያም የያዘውን አስከሬኖች በፊቱ ካለው ፋይል ላይ አስቀመጠና “ጥያቄው ነ” አለ በተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደኋላ እየተደገፈ “ጥያቄውኑ የመረጃው ቤት ሰው ለውጭ ጉዳዩ ምን ያህሉን ምስጢር ገልጸለታል የሚለው ነው። እኔ የምፈራው የሚያውቀውን ሁሉ ዘክገዝለት ከሆነ ማንኛቸውንም ቢሆን ማቆየቱ በኋላ ልናርመው ከማንችለው ስህተት ውስጥ ይከተናል ብዬ ነው።”

“ከቤት ከመውጣታቸው በፊት...” አለ በስተገራ የተቀመጠው ሩዋንዳዊ ሻለቃ አንድሬ አማራ። በንቅናቄው የእዝ ሀገራት ከብርጋድር ጀነራል አብይ ሰናይ ቀጥሎ የቡድን - ለ የፀጥታ ክፍልን የሚመራ ሰው ነው። “...የተነጋገሩት ቅጅ ነው ለጊዜው በእጃችን የሚገኘው። ቢሆንም ከዝርዝር ነጥቦች አንገባብ ስንሰላ እያንዳንዳችን ነጥብ ዘክገዝ ሳይነገረው የሚቀር አይመስለኝም። ሆኖም ኮሌኔል ማርቆስ እንዳለው ለጊዜው የመረጃው ሰው ብቻ እንዲወገድ ተደርጎ የውጭ ጉዳዩን ሰው በቋሚ ክትትል...”

“እዚህ ላይ ተቃውሞ አለኝ!” አለ ኬንያዊው ገርክ ዊልያም “ስለቋረጥኩህ ይቅርታ አድርግልኝ። ነገር ግን እያንዳንዳችሁ ልትገነዘቡት የሚገባችሁ ነጥብ ስህተት ለመፈጸም ጊዜ እንደሌለን ነው።”

ከርከሩ ለበርካታ ደቂቃዎች በካላድም የመጨረሻው ውሳኔ የኮሎኔልን ሀሊና የረበሽ ነበር።

“ጥሩ...” አለ ብርጋዴር ደነራል አብይ ሰላይ “ዝርዝር ነጥቦችን አንስተን የተከራከርን ይመስለኛል። ሆኖም ከኮሎኔል በስተቀር የቀረነው የተስማማንበት ነጥብ የሁለቱም ሰዎች መወገድ ምናልባት ዘግይቶ ለጸጸተን ከሚችል ስህተት ሊያድንን እንደሚችል ነው። የመረጃው ሰው ከዘንቲስ ያለችውን ሴት ለማግኘት መሞከሩ በራሱ ሰውየው ምን ያህል አደገኛ እየሆነ መምጣቱን የሚያሳይ ነው። የውጭ ጉዳዩን ሰው በተመለከተ ምንም እንኳን ሰውየው ጠለት ያለ አውቀት ባይኖረውም ምናልባት ካገኛቸው ጥቃቅን ነጥቦች ተነስቶ ችግር ሊፈጥር የሚችል ነው። ስለዚህ...”

ኮሎኔል ስብሰባው ተበትኖ ከክፍሉ ሲወጣ ሀሊናው እየተረበሸበት ነበር።

መንገድ ዳር ከቀመችው ነጭ ሲትሮይን መኪና ሲደርሱ ሁለቱም ተከታታሪው በስተቀኝ ያለውን የጎሳ በር ከፍተው ገቡ።

“እሺ?” አለ ማርቆስ ከፊት ተቀምጦ መሪውን የጨበጠውን አልጀርያዊ መኮንን እየተመለከተ።

“የመጀመሪያውን አጠናቅቀዋል።” አለ አልጀርያዊው አፋ ውስጥ የሰነትን የጥርስ መግርገርያ ስንጥር ከአፋ ሳያወጣ እያላመጣት።

“ጥሩ” አለ ኮሎኔል በረጅሙ ተንፋሶ ሰአቱን ለሁለተኛ ጊዜ እየተመለከተ። “ሁለተኛውን እንደጨረሳችሁ ሪፖርት ታዘጋጃላችሁ... የሁለቱንም በአንድ ላይ። ቢሮዬ ነኝ።” አለ የሲትሮይድን በር ከፍቶ እየወረደ። ፒተር ተከተለው።

የቀዳ ጃኬቱን ኮሌታ ወደላይ አንደመለሰ በረጃም እርምጃ መንገዱን ተሸጊረና ጥግ ይዞ ወደቀመች መርሰዲስ አመራ። ፒተር ቀልጠፍ ብሎ በመሪው በኩል ያለውን በር ከፍቶ ከገባ በጎሳ ባሻገር ያለውን በር ከፈተለትና ኮሎኔል ገብቶ ከፒተር ጎን ተቀመጠ።

“ፒተር” አለ ማርቆስ በዝናብ ካፊያ በስብሶ ከፊት ለፊቱ ያለውን ሰባብሮና አወላግጾ በሚያሳየው የመርሰዲስ የፊት መስተዋት ላይ አይኖቹን አቦዝዞ “...ሁኔታዎች አስገድደውህ የምታደርገውንና ያደረከውን ሀሊናህ

መላልሶ መላልሶ ሲያፈው ምን ታደርጋለህ?” አለ ጉንጨ ላይ ያለውን ጠባሳ በጣቱ እየዳለሰ።

“ሀሊናየን እየፈለግለሁ።” አለ ፒተር ለማሰብ እንኳን ጊዜ ሳይወስድ “ወደ ሲሮ?” አለ አከታታሉ።

“አዎ ወደ ቢሮ እንሂድ።” አለ ማርቆስ አይኖቹን ጨፍኖ።

-7-

“ቀንጅዬ... ለምን አብረን አናድርም?”

“ቀንጅዬ ለምን ቤቱ አታደርሰንም?”

“አትቀልጅ እንጂ እውነቱንኮ ነው።”

“አንተ አትቀልጅ...ጠዋቱን ነግራሃለሁ። በሰላም መተኛት ነው የምፈልገው። ጠዋት ሥራ ገቢ ነኝ።” የያዘችውን ሽህና ቢላ ከላሁኖቹ ላይ አስቀመጠችና ከጎን የተቀመጠውን ወረቀት አንስታ አፏን መጠራረግ ያዘች።

“ስለምንሽ?” እጁን ዘርግቶ ቀኝ እጇን ያዝ እደረገና አይኖቹን አቀላጫለጫለት።

“እራት ጋብገፍሽ እቤት አደርስሻለሁ ነው ያልከው። አሁን አዲስ ፋይል አትክፈት።”

“ምን ነካሽ ርብቃ! አልረብሽሽም እርፌ አተኛለሁ...ሙች።”

“እርፌህ አትተኛም! ናቲ... እንተዋወቃለንኮ። አሁን ይልቅ እንሂድ።” በርግዋን አነሳች።

“ርብቃ በናትሽ አትድረቂ።” በተቀመጠበት እጇቿን ይዟት ቆየ።

“ብቻዬን ማደር አልፈልገም። በቃ። አቅፌሽ እንቅልፋችንን መለጠጥ በቃ።” ናትናኤል የገዛ እራሱ መቀየር አሳፈረው።

“ሚስት አግባና አቅፈሃት እንቅልፍህን ለጥጥ። ይልቅ አትቀልጅ ሂሳቡን ክፈልፍ እንሂድ...መሸኩ።” ሠዓቷን እየተመለከተች። ከምሽቱ ሁለት ሰዓት።

ውሳኔ ላይ መድረስ አለበት። እጉል መሸፋፈኑን ትቶ ፍቅሩን መግለጽ አለበት። ግን እንዳፈቀራት ካወቀች ትጫነዋለች...አንጋባ አለበለዚያ

በትልሰ? መከራ ጣጣ! ይሄ ጋብቻ የሚሉትን ነገር የፈጠረው ወፈፈ ማን ይሆን? የተዋደዱ ሁሉ መጋባት አለባቸው ያለው ማነው? ጭቅጭቅ! አስተናጋጁን ጠቀሰው።

ናትናኤል ድፍን ሃምሳ ብር አውጥቶ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠ። አስተናጋጁ ብሩን እንስቶ በትሪ ላይ ኮፍሶ ካመጣው የዋጋ ማቅረቢያ ወረቀት ጎን አስቀመጠውና ተመልሶ ሄደ።

“ርብቃ...እንደዛሬው ችክ ብዬብሽ አውቃለሁ?” ፈገግ ብሎ ተመለከታት።

“በፍፁም!” አለች ርብቃ አየሳቀች።

“ቦታ እንግዳያው እሺ በይኝ።” ናትናኤል ብቻውን ቤቱ ገብቶ አልጋው ውስጥ ጥቅልል ማለቱን እንደሞት ፈራው። ለወትሮው ግድ የለሽ ነው። ዛሬ ግን ብቻውን ወና ቤቱ ውስጥ መግባቱ ቀፈፈው... ምክንያቱ ለራሱ ባይገባውም።

አስተናጋጁ ተመልሶ መጣ። ናትናኤል መልሱን ተቀብሎ ወፈር ያለ ጉርሻ ትቶለት ተነሳ። አስተናጋጁ ፊቱ በፈገግታ ረስሮ በግራው ትራውን እንደያዘ ከወገፁ ጎንበስ አለፍ ቀኝጌ ጀርባው ላይ ጭኖ ተሰናበታቸው “ይህና እድራልኝ።”

“አላበዛኸውም?”

“ምን?”

“ጉርሻውን።” አለች ክንዱን ያዘ አድርጋ።

“ቤተናኝ ብዬ ነው ባከሽ።” አለ ናትናኤል ፈገግ ብሎ።

“ምንድነው የሚቀናህ?” የሆቱሉን የፊት እዳራሽ አቋርጠው ወደ ፊትኛው በር ሲጠጉ በረኛው በሩን ከፍቶ፤ ጎንበስ ብሎ ተሰናበታቸው።

“እሺ እንድትይኝ ነዋ። እኔ ጋ እንድታድራ።” አየሳቀ ተመለከተት።

“ብሽቅ!” አለች አብራው አየሳቀች።

ርብቃ አብራው ልታደር የወሰነችው ገና ከሆቱሉ ላይወጡ ነበር። ነገር ግን መከናው ውስጥ ከገቡም በኋላ-

“አሃ! የት ነው የምትሄደው? ናቲ መት አይሆንም ብዬሃለሁ። ቤት ታደርሰኝ እንደሆነ አድርሰኝ። አይሆንም። ነገርኩህ እንግዳህ።” አያለች ተግደረደረችበት።

ይሄኔ ነው መናገር ያለባት። የፍቅር ጨዋታዋን ብቻ ሳይሆን ተራ መቀታት፤ ቅርብነት፤ አሳኝነትን በፈለገ ሰዓት ነው መናገር ያለባት። “ናቲ...አረገዝኩልህ ኮ አክ! እንደዛ አይደለም...” ናቲ... ዛሬ ሃኪም ቤት ሄደ ነበር... እና...” እንደዛም አይደለም... ፀጥ ብላ ማልቀስ። እሱ ራሱ ደገግጦ “ምንሆነኝ?” ይላት የሌለው ያን ጊዜ ማልቀሷን ሳታቋርጥ እንገቱ ስር ገብታ በእንባዋ አንገቱን እያረጠበች፤ ደረቱን እያባበለች፤ ጣቶቿን ከጀርባ ፀገሩ ውስጥ ከትታ እያፍተሰተለች መነፋረቅ... “ና...ቲዬናቲ... አንድ ነገር ብንገርህ አትቆጣም አይደል...እ...ናቲ...የኔ ጌታ...መት በለኝና ትወደዳለህ አይደል...” መነፋረቅ “...ናቲ...”... መነፋረቅ...

“እሺ! ግን ቃል ገብተህልኛል... አትረብሽኝም አይደል?” አለች የሌባ ጣቷን አፍንጫው ሥር ቀስራ።

“አልረብሽሽም አልኩኝክ ርብቃ።” በመጨረሻ ማሸነፉ ደስ አለው ናትናኤል። ከዚህ ቀደም ከሌሎች ሴቶች ጋር ሲሆን ተሰምቶት የማያውቅ ልዩ ስሜት እንደሸረረት ድር በዙሪያው ሲቀበተብ ተሰማው። ፈራ።

ቤቱ ይዟት ሄደ።

የእፖርትመንቱን በር ከፍቶ እንደገቡ ናትናኤል መብራቱን አብርቶ ኮቱን ፎቱ ላይ ወርወር አድርጎ ወደ መጠጥ መደርደሪያው ሄደ።

“ናትናኤል ቁጭ አድርገኸኝ ልትጠጣ አይደለም ያመጣኸኝ!”

ወደ መኝታ ቤት ከሚያስገባው በር ስትደርስ ፊቷን መልሳ ገረመመችው።

“ትንሽ ማሰብ ስለፈለኩኝ ነው።” አለ ናትናኤል የጠርመሱን መከደኛ እየከፈተ።

“እንግዲህ ጀመረህ...” አለች ራመድ ራመድ ብላ ከእጁ ውስጥ ጠርመሱን ወስዳ መልሳ መደርደሪያው ላይ እያስቀመጠችው። “አቅፈሽ ሰጥ ነው ብለህ ነው ያመጣኸኝ? ማሰብ ከሆነ የምትፈልገው የእኔ እዚህ መምጣት አስፈላጊ አይመስለኝም።” ተከሳተረችበት።

ናትናኤል በረጅሙ ተነፈሰና ትከሻዋን አቀፍ አድርገት ወደ መኝታ ቤት ገቡ። ርብቃ ቀዩን የራሱን መብራት ስታብራ መኝታ ቤቱ ደም መሰሉ። ታክ ጫማዋን አውልቃ ከአልጋው ግርጌ አስቀመጠችና ልብሷን ማወላለቅ ጀመረች። ናትናኤል ወደ መስኮቱ ሂዶ ወፍራሙን መጋረጃ ከመዝጋቱ በፊት ድቅድቅ ጨለማ በተከናወነው ከተማ ላይ አይኑን አፈጠጠ። ርብቃ የሌሊት ልብሷን ለብላ ወደ መታጠቢያ ቤት ስትገባ-

“ምንድን የምታየው በጨለማ? ይልቅ ልብስህን ቀይር።” አለችው። መታጠቢያ ቤት ገብታ ተጣጥባ ስትመለስም ናትናኤል አዛው መስኮቱ አጠገብ እንደቆመ ነበር።

“ምን ሆነሃል?” ጠጋ ብላ ፀጉሩን እያሸሸች ፊቱን ወደራሷ መልሳ ጠየቀችው።

“እኔ እንጃ።”

“ምንድነው?”

“ምኑ?”

“የምታስበው።”

ናትናኤል አመነታ። ውሳኔውን ራሱ መውሰድ አለበት። ለርብቃ የሚያማክራት ነገር አይደለም። የግል ህይወቱ ቢሆን... እዎ ግን ይሄ ከሥራው ጋር የተያያዘ ጉዳይ ነው። ያንን ደግሞ ራሱ ሊወስነው የሚገባ ነገር ነው።

ቀን ምሳ ላይ ከአብርሃም ጋር አጥብቀው ተከራክረውበታል። ለጊዜው ባይሸነፍላትም የአብርሃም አመለካከትም መሠረት ያለው መሆኑን ሊከድ አልቻለም።

“እየው ናትናኤል... እኔ ይህን ስራ ያንን አትሰራ አያልኩኝ አልመራህም ግን ደግሞ እንደ አሳት አራት መጥፊያህን ስታሳድድ ዝም ማለት አልቻልኩም።” ይህ ያለው አብርሃም።

“ምንድነው መጥፊያዬን የማሳድደው? እኔኮ መደበኛ ሥራዬን ነው እያሰራሁ ያለሁት። በማንም ጉዳይ አልገባሁም።”

“ናትናኤል - የኛን ሰው አርደው ድልድይ ሥር የጣሉት ሰዎች ለምን ያንን ዓይነት አሰቃቂ እርምጃ የወሰዱ ይመስልሃል? ባጭሩ የጆሊፍ ካልሸርትን አድራሻ ሲያገፈገፍ ስላገኘች ብቻ ነው። አሁን እንተ እያደረገህ ያለሽው እሱ ሲያደርግ የተገኘውን ነገር ነው። ናትናኤል አንድ ምክር ብቻ ነው የምሰጥሁ... ተጠንቀቅ!”

“ለምን ታስፈራራኛለህ?” በበጩት አለ ናትናኤል።

“አላስፈራራሁህም!” ለመጀመሪያ ጊዜ የተናደደ መሰለ አብርሃም “የማስፈራራበትም ምክንያት የለኝም። የሚያስፈራራህ ላለውቅኸውም እንጂ አንተ ራስህ ፈቅደህ የገባህበት አለም ነው።”

“ሥራዬን ነው እየሰራሁ ያለሁትኮ አብርሃም።”

“የኛም ሰው ሥራውን ሲሰራ ነው እንደ ዶሮ ታርዶ የተጣለው፤ በድኑ ድልድይ ስር የተሸገጠው፤ ደሙ ከወንዝ የተደባለቀው...”

ትሰማኛለህ?” አብርሃም ፊቱን ወደ ናትናኤል አዙሮ አፈጠጠበት። “ያው የድሮው ጋኔን አሁንም እየጋለበህ መሰለኝ።” ነበር አብርሃም ያለው የናትናኤልን የወትሮ ግትርነት አስታውሶ።

“እ...? ንገረኝ እንጂ ምን ሆነሃል?” ርብቃ ፀጉሩን እያሸሸች ጠየቀችው።

“ዝም ብዬ ነው ርብቃ።” አለ ናትናኤል ጀርባዋን እያሸሸች።

እጁን ይዛ ወደ አልጋው ወሰደችው። አልጋው ላይ ቁጭ ብለው ልብሱን አወሰቀችለት። አንድ በአንድ ኮቱን፤ ሸሚዙን፤ ሱሪውን፤ ሜማውንና ካልሲውን ስታወልቅለት በዝምታ አይን አይደኝ ሲመለከታት ቆየ። እንደ ሀፃን ልጅ ፒዳማውን ካለበሰችው በኋላ ተነስቶ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባ።

በተቻላት መጠን ሃሳቡን መሰብሰብ አለባት። አለበለዚያ ልትነግረው የፈለገችውን መናገር አትችልም። ምንድነው ግን የሚያስበው... አንድ ያስጨነቀው ነገር እንዳለ እርግጠኛ ነች። ማርገዝን ተጠራጥሮ ይሆን እንዴት ወይኔ ገብራልዬ! ሆኗ ባይገፋም ወገቧ አካባቢ... ጠቶቿም... ሃሳብ ገባት ርብቃ። የበጠው ይፈንዳ ዛሬ ታወጣለች። ሳይቀድማት መቅደም አለባት። ዛሬ ነገ ስትል ዘጠኝ ወር ደርሶ ወልዳ ሳታርፈው አትቀርም። አሁኑኑ ተናግራ ካልወጣለት ከጥቂት ጊዜ በኋላ በደንብ ነው የምታስታውቀው። የመጣው ይምጣ ዛሬ...

ናትናኤል የመታጠቢያ ቤቱን መብራት አጥፍቶ በሩን ሲከፍት ስትሰማ ርብቃ ቶሎ ብላ በጀርባዋ ተንጋላ በተቻላት ዘና ብላ ጠበቀችው። በሩን ዘግቶ ወደ መኝታ ቤት ዘለቀ። ወደ አልጋው ሄዶ ብርድ ልብሱን ገልጦ አልጋው ውስጥ ሲገባ ርብቃ አልተነቃነቃችም። አልጋው ውስጥ ከገባ በኋላ ዞር ብሎ ከራሱን ያስቀመጠውን ጀምሮ ያቋረጠውን መጽሐፍ አነሳ።

“ናትናኤል...አሁን ማንበቢያ ሰዓት አይደለም።” አለች ድንገት ቀና ብላ መጽሐፋን ከእጁ ላይ እየወሰደችበት።

ናትናኤል አልተከራከራትም። አንድ ዓይነት ጭንቀት እንደወረረው ግን ፊቱ ላይ በግልጽ ይነበብ ነበር። ሽርተት ብሎ አልጋ ውስጥ ገባ። ርብቃ ጠጋ ብላው ተኛች። ትኩስ ገላዋ መጥቶ ልጥፍ ሲልበት እጁን ሰድዶ በሰላ የሌሊት ልብስ ውስጥ ያለውን መግቢያ መውጫውን የማያውቀውን ገላ ያሸሸ ጀመር። በየት እንደሆነ ባይገባውም እጆቹ የሌሊት ልብሷን አልፈው የሚፋጅ ገላዋ ላይ መቅለጥ ጀመሩ። ትኩስ ትንፋሽዋ አንገቱን ሲለበልበው የሚወደው ፀጉሯ ደረቱ ላይ ብትን አለ።

...ያ ሁሉ ፋክራ ለዚህ ነው? አሁን ነው ማልቀስ ያለባት! እጆቼ እየዳሰሷት እየሉ! ደረቱ ላይ ተሻታ እያለች... ምን ይመጣል...? አውቀሽ ነው ያረገዝሽው ብሎ በያመርሰ? ያምርራ! ታዲያ ምን ማድረግ ትችላለች... ከአሁን በኋላ አንዱ ሆኗል! መናገርና የሚመጣውን መቀበል:: ገብራልዬ!

“ናትናኤል...” ከደረቱ ላይ ቀና አለች ርብቃ::
“ናትናኤል...” በተቻላት ድምጻን አለበልሳ ሰሙን ጠራችው::
“እ...”

“ናትናኤልዬ...” ድምጿ በጭንቀት ተንቀጠቀጠ::
“ምነው?” ጣቶቹን ልኮ ፀጉሯን አፍተለተለው ግራ እጁን በጀርባዋ ቁልቁል ለድዶ የሚወደውን ገላ ሳብ አቀፍ አደረገው:: ቀኝ እጁን መለስ አድርጎ የሌሊት ተሟሷን ወደላይ ሰበሰበው:: ቀሜሷ ጭናቿን አልፎ ወገቧ ዙሪያ አሰረሰለ::

“ናትናኤል አንድ የ...ምነገርህ ነገር ነበር::” ድምጿ እንደቢራቢር ከንፍ ተርጠገበ::

“ምንድነው? ነገራችሁ” አለ ናትናኤል ድምጿ አለቅጥ ሲለስልስበት ፀጉሯን ከፊቷ ላይ ወደጎላ እየመለሰ በደረቱ ቁልቁል እየተመለከታት::

“እስካሁንም ያልነገርኩህ ፈርቼህ ነው:: ናቲዬ...” እንባዋን ለማምጣት ታገለች:: የጠፈራት ድንጋጤ ምራቁን ከአፏ ውስጥ አደረቀው::

“ለምን...ምንድነው?” እጆቹ ቦታቸውን ያዙ ጭናቿ ውስጥ...

“ናትናኤል የኔ ጌታ...” ሳታውቀው አይኖቿ በእንባ ግጥም አሉ::
“ገና! ገና! ምኒ ተይዞ ተንሰቅስቃ ካላለቀሰች ካልተነፋረቀች በዚህ ጨለማ አይኗ ስር ያቆረዘዘው እንባ የት ታይቶ!” አሰበች::

“ምንድነው የሆነሽው?” ሁኔታዋ ግራ ሲገባው ድንገት በሁለት እጆቹ ሁለት ጉንጮቿን ይዞ ቀና አደረጋት::

“ናቲዬ...ና...” ድምጿ እንደ ወፍ ትንፋሽ ሳላ::
“ምንድነው ነገራችሁ ርብቃ::” ጉንጮቿን እንደያዘ ደግሞ ጠየቃት::
“ናቲዬ...”
“ከርርር...ር!”
ከተዘጋው የመኝታ ቤት በር ወዲያ የሰልክ ጥሪ ተሰማቸው::
“ሰልክ ነው...አይደለ?” ናትናኤል ከተኛበት ቀና አለ::
“ከርርር...ር!”

ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ከአልጋው ላይ ተነሳና ነጠላ ጫማውን አጥልቆ የመኝታ ቤቱን በር ከፍቶ ወጣ::

“ሃሎ” አለ እንግዳ መቀበያ ክፍል ውስጥ ያለውን ስልክ አንስቶ::
“ሃሎ...ናትናኤል?” አሉ የታፈነ የሚመስል ጎርጎን ያለ ድምጽ::
“ነኝ...ማን ልበል?”

“አብርሃም ነኝ:: እንድንገናኝ እፈልጋለሁ:: አሁን በአስር ደቂቃ ውስጥ እንድትደርስ:: ሆቴል ዲ-አፍሪካ ነው ያለሁት... ትሰማኛለህ? የመኪናህን ትንሽን መብራት ሳታጠፋ በሩ ላይ መኪናህን አቁም:: እጠብቅሃለሁ...”

“ሃሎ... ሃሎ” ናትናኤል ተጣራ:: ስልኩ ግን ተዘግቶ ነበር::
ለጥቂት ሴኮንዶች የሰልኩን መነጋገሪያ እንዳንጠለጠለ አመነታ::
ሰዓቱን ተመለከተ:: ለሶስት ሰዓት ሩብ ጉዳይ:: አብርሃም ውጪ የማምሸት ፀባይ የለውም:: እስከሚያውቀው ድረስ:: ደግሞስ ቀን ያልተነጋገሩት አሁን የሚነገረው ምን አዲስ ነገር ተፈጠረ? ስልኩንስ ለምን ቸኩሎ ዘጋ? እነጋገሩም ጥድፈያና ችኩላ የተቀላቀለው ነበር:: ምን ሆኖ ይሆን? ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ከቶ ታሰበው:: ‘አደጋ ደርሶበት ይሆን? ድምፁም ትክክል አይደለም-ጎረጎን!’

“ማነው? ምን ሆነክ?” አለች ሲቻኮል ስታየው ርብቃ ከተኛችበት ተነስታ አልጋው መሃል ቁጭ እያለች::

“ደሀና ነኝ:: አብርሃም ነው::” ቀልጠፍ ብሎ ልብሱን ይለባብስ ጀመር::

“እና የት ልትሄድ ነው በሌሊት?” ከላይዋ ላይ ብርድ ልብሱን ገፋ ተነሳች::

“ሆቴል ዲ አፍሪካ ነው ያለኝ:: ትንሽ ችግር ሳይገጥመው አይቀርም:: እንጂ እነጋገሩ ትክክል አይደለም::” ናትናኤል ፈጠን ብሎ ስራውን አጠለቀ:: ሸሜዙን እስኪለብስ መቆየት አልፈለገም:: ድፍን እንገት ያለውን ወፍራም ሹራቡን አጠለቀና ፀጉራም ካፖርቱን ከቁም ሳጥን ውስጥ ጎትቶ አወጣው::

“ምን ሆነኩ አለ?” አለች ርብቃ ግራ ተጋብታ::

“ዛሬ ጠዋት አግኝቼው ነበር ለአንድ ጉዳይ:: ለምን እንደሌለኝ ግን አልነገረኝም:: ዝም ብሎ ‘ና’ ነው ያለኝ::” ናትናኤል የሚለው ሲጠፋው ትክሻውን ሰበቀና ተወው:: ከራሱ የመኪናውን ቁልፍ አነሳና አልጋውን ዞር

እቅፍ አድርጎ ገንባሯ ላይ ሰማት። “ተኚ። አልቆይም። እሺ ... በሩን ከውጭ ቆልፈ በስር እወረውረዋለሁ።” እየተቻከለ ወጣ። ዘግቶት የሄደው በር ላይ አፍጥጣ ቀረች።

አሳንሰሩ አስኪመጣ መጠበቅ አልፈለገም። አስር ደቂቃ ነው ያለው አብርሃም። ሁለት ሁለቱን ሁለት ሁለቱን እየዘለለ በፎቱ ቁልቁል ተንደረደረ።

“ምነው ደህና?” አሉት የማታው ዘበኛ ወፍራም የሌሊት ካፖርታቸውን እንደደረሰ ከተከፈሉበት አጥር ላይ እየተነሱ።
“ሠላም ነው።” ፈጠን ብሎ መኪናው ውስጥ ገባ።

መኪናውን አስነሱ ከገቢው ወጣ። መንገዱ ጭር ብሏል። ብንብን የሚለው ካፈያ የመኪናውን የፊት መስታወት በጥቃቅን ነጠብጣቦች ሸፈነው። የዝናብ መጥረጊያውን ተጫነና ፍጥነቱን ጨመረ። ብሔራዊ ቲኦትር አጠገብ ሲደርስ ዝናቡ ሃይል ጨምሮ የመኪናውን ጣሪያ የቀልጠው ጀመር። ያለ እረፍት ውልቁ ውልቁ የሚለው የዝናብ መጥረጊያ ትንፋሽ ያጠረው መሰለ። ሰዓቱን ተመለከተ። አራት ሊሞላ ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ዘገይቷል። ፍጥነቱን ጨመረ። ሠንጋ ተራ ያለው የመንገድ መብራት በግ ብሏል። ቀዩ የትራፊክ መብራት ከመሬቱ ላይ ሲያርፍ፣ በዝናቡ የተዘፈቀው እስፋልት የአሳት ጎርፍ የፈሰሰበት ይመስል ደም ይመስላል። ናትናኤል ከጎንጎና ከጎን የሚመጣ መኪና እንዳለ ተመለከተ። መስቀልያው መንገድ ንፁህ ነው ... አማን ነው። ቢዝጊን መስጫው ላይ ቆመበት። መኪናው ቀዩን የትራፊክ መብራት አልፋ ተሸቀነጠረች። ሜክሲኮ አደባባይ እንደደረሰ ወደቀኝ ታጠፈና ጎኑን ሰጥቶ ወደቆመው ሆቴል ተጣደፈ።

መንገድ ዳር ከተገተረው ሆቴል አፋፍ ሲደርስ ጥግ ይዞ ቆመ። ሞተሩን አጠፋና መብራቱን ቀንሶ ትንሹን መብራት እንዳበራ ተጠባበቀ።

አልሁ ቢወጣለትም ዝናቡ አሁንም ላገ ይተናነቀዋል። የዝናብ መጥረጊያው በዝግታ እላይ አታች ይላል። የፊት መስተዋቱ በዝግ ትንፋሹ በገም ተሸፍኗል። እጁን ሰድዶ ወሰወለው። ዙሪያውን ተመለከተ። የሆቴሉ ደንበኞች ያቆሟቸው ጥቂት መኪናዎች ከፍቱ ስር በተርታ ተኮልኩላቸዋል። መንገዱ ጭር ብሏል። ከመንገዱ ባሻገር ጥጉን ይዞ እንደ ሲትሮይን ቆማለች። አብርሃም የለም...

“አሉ - ተጥል።” አለ የአረብ ገጽታ ያለው ከሲትሮይን መራ ጎላ የተቀመጠው ሰው በፈረንሳይኛ። “አስታውስ! ጊዜ አትውሰድ! መስኮቱን አጋኝ። ዝቅ እንዳደረገ እንደ ብቻ ከተትለት። መኪናውን እዙራ አጠብቅሃለሁ።”

አጠገቡ የተቀመጠው ጥቁር ሰው ጭንቅላቱን በስምምነት ነቀነቀ። ከደረበው ካፖርት የጎን ኪስ ውስጥ ሽጉጥ አወጣና በግራ እጁ ይዞት የነበረውን ቱቦ የመሰለ የድምጽ ማፈኛ ገጠመለት። በአውራ ጣቱ የሽጉጡን መዶሻ ወደጎላ መልሶ የሲትሮይንን በር ከፍቶ ወጣ።

ዝናቡ ይሁን ወይ አለቅጥ የረዘመው ቁመቱ ሰውየው ከትከሻው ጎበጥ ያለ ነው። በቀኙ የያዘውን ሽጉጥ በካፖርቱ የጎን ኪስ ውስጥ ሽጉጥ መንገዱን ተሻግሮ አነስተኛ መብራቷን እንዳበራች ወደቆመችው 131 ፊያት አመራ።

ዝናቡ ይወርዳል። የዝናብ መጥረጊያው ሳይሰለች ከወዲያ ወዲህ ይንቀገባቸዋል። ናትናኤል የመኪናውን ትንሽ መብራት ሳያጠፋ አይኖቹን በሰፊው ከፍቶ የሆቴሉን ስር ይመለከታል። ዝናቡ ብን ብን ይላል። አብርሃም የለም።

ድንገት የመኪናው መስኮት ሲገነባ ተሰማው። ናትናኤል ፊቱን መለስ አድርጎ ተመለከተ። በዝናቡ ነጠብጣብ በተሸፈነው መስኮት ውስጥ የታየው ግን የተሰባበረና የተወለጋገደ ምስል ነበር። ቢሆንም የሰው ቅርጽ መሆኑ ይለያል። “አብርሃም?” ናትናኤል እጁን ሰድዶ መስኮቱን ዝቅ አደረገ።

የዝናብ ካፖርት ደርሶ ብንብን በሚለው ዝናብ ውስጥ የቆመው ሰው አብርሃም አለመሆኑን ወዲያው ተረዳ። ደሃጠ። ስህተቱ ትዝ አለው! ያጠፋው ጥፋት ፊቱ ላይ ድቅን አለበት።

“አቤት...?” አለ የሚከተለው እየታወቀው።

“መንጃ ፈቃድ።” አለው ትራፊክ ፖሊስ ሠላምታ ከሰጠው በኋላ። የሠንጋ ተራን የትራፊክ መብራት ጥሶ ሲያልፍ ነበር ጥግ ይዞ የነበረ ሞተረኛ ትራፊክ ፖሊስ ሞተር ብስክሌቱን አስነሱ በዝናብ ውስጥ የተከታተለው።

ናትናኤል ደረቱን ዳበሰ። ሽራብ ድፍን ሽራብ። መንጃ ፈቃዱስ? ኮቱ ኪስ ውስጥ? እቤት! የሚከተለው ጭንቅጭት ሲታሰበው ጭንቅላቱን ይፈልጠው ጀመር።

“ይቅርታ ወንድም ችግር ገጥሞኝ...” የሚለው ጠፋው ናትናኤል።

“መንጃ ፈቃድ ጌታዬ።” ፈርጦም አለ ትራፊክ ፖሊሱ።

ናትናኤል መኪናው ውስጥ ተከፍሶ መደራደሩ እንደማያዛልቀው ሲረዳ ቀልጠፍ ብሎ በሩን ከፈተና ከመኪናው ወረደ። ትራፊክ ፖሊሱ ወደጎላው አፈግፍን በዝምታ ይመለከተው ጀመር።

“ወንድም... ችግር አጋጥሞኝ ድንገት ከቤት ቸኩዬ ነው የወጣሁት
... መብራቱንም የጣስኩት ለዚህ ነው። ይቅርታ አድርግልኝ።” ወደጎን
ሸፈፍ ሸፈፍ እያለ የሚዘገበው ዝናብ ፊት ፊቱን አለው።

“በመጀመሪያ መንጃ ፈቃድዎን ጌታዬ።”

“እሱን ነውከ የምልህ። እየህ ቸኩዬ ሰወጣ...”

“መንጃ ፈቃድ የሎትም?” በጨለማው ውስጥ ትራፊክ ፖሊሱ
ፈገግ ያለ መሰለው።

“አለኝ - አለኝ። እቤት አረሰቼው ስለወጣሁ ነው።” ናትናኤል
በራሱ ተናደደ።

“እሺ ጌታዬ ወደ ጣቢያ ሄደን ብንነጋገር ይሻላል።”

“ቆይ - ቆይ እንደሱ አይደለም ረጋ በል እንጅ።”

“ይቅርታ ጌታዬ ጊዜ ባናጠፋ ይሻላል። ዝናብ ውስጥ ነው
ያለነው።”

“መጀመሪያ የምልህን ስማኝ።” አለ ናትናኤል ሳይታወቀው ንዴት
የገዛ ህሊናውን እየሰለበው።

እዚህ ድረስ መጥቶ አብርሃምን ሳያገኝ ሊሄድ አይችልም! በፍጹም
አብርሃም አንድ አይነት ችግር ጥጥቶት እንደሆነሰ?

“እየው... ምን መሰለህ...” ጣጋ አለ ናትናኤል ወደትራፊክ ፖሊሱ።
የሚበጀው መለማመጥ ነው፤ ረጋ ብሎ ማባበል፤ ክንፉን ያዝ አድርጎ
እሸሩ ማለት።

“በህግ አምላክ!” አለ የትራፊክ ፖሊሱ ናትናኤል ሲጠጋው
ወደጎላው አፈግፍጎ እጁን ወገቡ ላይ ወዳንጠለጠለው መግሪያ አየሰደደ። “
ቀጥል ማለት ቀጥል ነው”

ናትናኤል መኪናው ውስጥ ገብቶ ሞተሩን አስነሳና ወደ መንገድ
ገባ። ሮፕ ብሎ የሞተር ብስክሊቱ ላይ ጉብ ያለው የትራፊክ ፖሊስ ፍጥነት
ሰጠት አድርጎ ከጎን ከጎኑ እየሄደ ያናግረው ጀመር።

“ቀስ እያልክ አሽከርክር... እ... እዚህ ነው የምገሄደው -
አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ።”

ናትናኤል የመኪናውን መስኮት ዘጋበት።

ከፖሊስ ጣቢያው ደጃፍ እንደደረሱ ናትናኤል ከአጥር ውጭ
መኪናውን አቁሞ ሲወርድ ትራፊክ ፖሊሱ ቁልፉን ተረክበው።

“ውስጥ አንግባ።” አለ ትራፊክ ፖሊሱ በቅንድቡ ወደ ጣቢያው
መግቢያ እየመለከተ።

ናትናኤል ፊት ፊት እየቀደመ ተከታትለው ወደ ጣቢያው አመሩ።

“መብራት ሲጥስ ተከታትቶ አስቆምኩት። መንጃ ፈቃድም የለው።”
አለ ትራፊክ ፖሊሱ ከጣቢያ ጠረጴዛ ጎሳ ሰተቀመጠ ተረኛ መኮንን
የናትናኤልን የመኪና ቁልፍ እየቀበለው።

“መታወቂያ።” አለ ተረኛ መኮንን ፊቱን ወደናትናኤል መልሶ
በተቀመጠበት አንጋጦ እየገመገመው።

“አልያዝኩም።”

ተረኛ መኮንንና ትራፊክ ፖሊሱ ተያዩ። ሁኔታው እንዳላማራቸው
ግልጽ ነበር።

“መንጃ ፈቃድ የለህም! መታወቂያም የለህም። ይህ ሁሉ አንሶህ
ወንጀል ትፈጽማለህ።” ተረኛ መኮንን ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ
አፈጠጠበት።

“ምን ወንጀል ፈጸምኩ ደግሞ?” ናትናኤል ተገረመ።

“ጥሰኸው የሄድከው መብራትኮ የዳንስ ቤት አምጥል አይደለም።”
አለ ትራፊክ ፖሊሱ በተራው እየተገረመ።

ናትናኤል በራሱ ጥፋት ብግን አለ።

“ምንም ወረቀት የለህም ማለት ነው?” ተረኛ መኮንን ጠየቀው።

“የምን ወረቀት?” ናትናኤል ከዚህ በጎላ የፈለገው ቢመጣ ግድ
ያለው እይመስልም።

“አንድ ሰውኮ ማንነቱን የሚገልጽ ወረቀት ሊይዝ ይገባዋል።
እንደው እንደ አንሰሳ አጽላለሁም።” ተረኛ መኮንን ቆጣ አለ።

“ተናገርኩኩ... ከቤት ሰወጣ ችግር አጋጥሞኝ ተጣድፌ ስለነበር
የመታወቂያ ወረቀቶቼን ሁሉ ኩቱ ውስጥ ነው ትቼ የወጣሁት፤
መብራቱንም የጣስኩት ለዚህ ነው።” በስጫት አለ ናትናኤል።

“አሃ ቁጣም! አለ እንዴ!” አለ ተረኛ መኮንኑ ደስ የማይል ፈገግታ እያሳየ፡፡ ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ውስጥ የሚያስገባ ጠባብ በር ከፈተና “እስር አለቃ!” ብሎ ተጣራ፡፡

ረጅም ደንደሳም ፖሊስ! አሥር አለቃ፡፡

ናትናኤል ከውስጠኛው ክፍል ብት ያለውን ሰው ሲመለከት ወኔው ከዳው ተስፋ ቆረጠ፡፡ ከዚህ በኋላ ተከራክሮም ሆነ አግባብቶ ከገባበት ወጥመድ እንደማይወጣ ተገነዘበ፡፡

“እሽ ወንድም! ስም፡፡” ቆፍጠንጠን አለ ተረኛ መኮንኑ አውራ የሚመስለውን የአሠር አለቃውን ከጎኑ አቁሞ፡፡

“ናትናኤል ግርማ፡፡”

“አድራሻ?”

ናትናኤል በተቻለው መጠን ንዴቱንና ብስጭቱን ዋጥ አድርጎ ለተጠየቀው ሁሉ መልስ ሰጠ፡፡

“ጥሩ እንግዲህ... መኪናዋ የተሰረቀች አለመሆኗ ከተረጋገጠ በኋላ የመታወቂያ ወረቀቶችህንና የመንጃ ፈቃድህን እይተን በህጉ መሠረት ላጠፋኸው ጥፋት እንከሰሃለን፡፡ አስከዚያ ድረስ ግን ማረፊያ ቤት መቆየት ይኖርብሃል፡፡”

ናትናኤል አልቅከራከረም፡፡ ክርክር ለውጥ አያመጣም፡፡ አስር አለቃውን ተከትሎ በጠባቢ በር አልፎ ወደ ውስጥ ገባ፡፡ ከፊት ለፊቱ ለማዳ እንስሳ እንዳስከተለ ገበሬ ዘና ብሎ የሚራመደውን ደንደሳም ፖሊስ ሲመለከት ዘንነው፡፡ እንደ ወንጀለኛ ከፍርግርግ በር ጀርባ ሊዘጋበት ሲጣደፍ ሲያይ በሰው በሰው አለው፡፡ ከተራ ቀማኞች ማጅራት መቼዎች መንጋ ሊደባልቁት? ጨካኝው?!

እስር አለቃው ከአንድ በር እንደደረሰ ቆም ብሎ ወገቡ ላይ በሰንሰለት ከተንጠለጠሉ ቁልፎች አንደኛውን በበሩ ቀዳዳ ውስጥ ሰደደና በሩን ከፈተ፡፡ ወዲያው ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ በቀኝ እጁ በየዘው አጭር ዱላ የገዛ ጭኑን ይተመትም ገባ፡፡ ቋንቋው ትገባለህ ወይስ እንፈታተሽ? መሆኑ ሲገባው ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ በተከፈተው በር ሽልክ ብሎ ገባ፡፡ ለመጀመሪያ ጊዜ ጨለማው ክፍል ባዶ መሆኑን ከመተላለፊያው በማመጣው ብርሀን ሲመለከት ነፍሱ መለስ አለችለት፡፡ ወዲያው እስር አለቃው በሩን ዘግቶ ከውጭ ሲቆልፍበት ድቅድቅ ጨለማ ዋጠው፡፡

ለጥቂት ደቂቃዎች በጨለማው ውስጥ እንደቆመ ቆየ፡፡ “አብርሃም በዚያ ሰዓት ምን ፈልጎ ይሆን የደመለው?” ርብቃ ትዝ አለችው፡፡ ታስባለች! እንደወጣ ጥፍት ሲልባት ያለጥርጥር “አንዱ ጋ ተደፍቶ ቀረ” ነው

የምትለው፡፡ በረጅሙ ተነፈሰ ናትናኤል በጨለማው ውስጥ ማጅራቱን እያሻሸ፡፡

ምን ያህል እንደቆየ ትዝ አይለውም፡፡ “ዝ... ዝ” የሚለው የማያቋርጥ የትንኝ ድምጽ ጆሮው ላይ አዜመበት፡፡ ድንገት የክፍሉ መብራት በግ አለ፡፡ መብራቱን ያበሩት ከውጭ እንደሆነ ገባው፡፡ ባጊዜ ጥግህን ያዝ ነው ነገሩ ብሎ አሰበ፡፡

በጠባቢ ክፍል ውስጥ ለአይን የሚሰብ ምንም ነገር አይታይም፡፡ ከወዲያ ጥግ ከበሩ ትይዩ በሥነሥርዓት የተነጠፈ ጠባብ አልጋ አለ፡፡ ይኸው ነው፡፡ ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ ወደፊት ተራምዶ አልጋው ጫፍ ላይ ተቀመጠና ጭንቅላቱን ሁለት መዳፎቹ መሃል ቀብሮ ያስብ ጀመር፡፡ ብዙ አልቆየም እንደፈራው የክፍሉ መብራት ጠፋ፡፡ ናትናኤልን ግን ከሃሳቡ አልቀሰቀሰውም፡፡

አንድ ነገር አግኝቶ መሆን አለበት አብርሃም የደወለለት፡፡ ከቻለ ሊረዳው ቃል ገብቶለት ነበር፡፡ ቀን ምሳ በልተው አብርሃም “በዘጠኝ ሰዓት ከንደኛዬ ጋር ሊትዮጽያ ሆቴል ቀጠሮ አለኝ...” ስላለው እዚያው ካደረሰው በኋላ ፍንጭ ካገኘ ሊደውልለት ተስማምተው ነበር፡፡

“አብርሃም ለማለት የፈለግኸው ገብቶኛል... ሁኔታው ውስብስብና አደገኛም ነው... ግን በማቀርበው ሪፖርት ላይ ነገሩን እደባብሼ ማለፉን አልፈልግም... ገባህ? ... ስለዚህ የሚጠትመኝ አዲስ ሃሣብ ካገኘህ ደውልልኝ ... እ?” ነበር ያለው ናትናኤል መኪናውን ሊትዮጽያ ሆቴል በራፍ ላይ አቁሞ ከመለካበታቸው በፊት፡፡

“ምን ቸገረኝ ናትናኤል... እንቅስቃሴን ብፈታውኮ እኔም ደስ ባለኝ ነበር፡፡ ግን ደግሞ ራሴን ለአደጋ ማጋለጥ አልፈልግም... ደግሞ ፈጠነም ዘገየ አባት መሆኛዬ ደርሷል...” ፈገገ አለ አብርሃም፡፡ “ልጄ ደግሞ እርግጠኛ ነኝ አባት ይፈልጋል፡፡”

“ውለታ መላሽ ያድርገኝ፡፡” ናትናኤል እጁን ዘረጋለች ተጨባጠ፡፡

“እ... በነገራችን ላይ ከተገኘኝን አይቀር ለምን አልነግርህም... እንዳልኩህ ጥቅምት ላይ ማግኘቱ ነው፡፡ አለ አብርሃም ፈገግ ብሎ ጸመን በኩራት እየላገ፡፡ «ሃ! ሃ! ሃ! ሃ! ማጊዜ እንድትሆን ብጠይቅህ?»

“ቸኮልኩኝ!” ናትናኤል ስሜቱን መደበቅ አልሆነለትም፡፡

“አብሮ ማደግ ቀላል ነገር አይደለም፡፡” የንደኛውን ትክኛ ቸብ አድርጎ አብርሃም ከመኪናው ወረደ፡፡ “ቻው ናት! እደውልልሃለሁ ለማንኛውም፡፡”

ደወለ። ምን ምን ፈልጎ ደወለ? ምን ሊነግረው ደወለ? ምን አግኝቶ ደወለ? ናትናኤል በመቆያ ቤቱ አልጋ ላይ ቁጭ ብሎ ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ይዞ ከንዶቹን ጉልበቶቹ ላይ ቸክሎ ለጥያቄው መልስ ፈለገ። 'ለምን ደወለ?'...

በልኩ ሲያንቃጭል ጋለል ካለችበት ፎቱ ላይ በርግጋ ተነሳች። በመጨረሻ... ሽብር አደርጓት ነበር።

ሌሊቱን ቁጭ ብላ ነበር ያደረገችው። ማታ እንደሄደ 'ቶሎ ይመለሳል' ብላ ስላሰበች ተመልሳ አልጋ ውስጥ ገብታ ተኛች። ብንን ስትልና ሰዓቷን ስትመለከት ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት ከእስር ነበር። ዞር ብላ ከጎኗ ተኝቶ እንደሆነ በጨለማው ውስጥ አልጋውን ዳሰሰችው። አልተመለሰም። መብራቱን አብርታ ድጋሚ ሰዓቷን ተመለከተች። ልክ ነች። ከሰባት ሰዓት በላይ ሆኖታል ከሄደ። ቅንድቦቿን አጠጋግታ ለማሰብ ሞክረች። እስካሁን እንዴት ይቆያል! ችግር አጋጥሞት ይሆን አብርሃም? ታዲያ ችግር ቢያጋጥመውስ እንዴት ይወጣል? እንዲህ ነው አይላትም... ርብቃ አልጋው መሃል ቁጭ ብላ ታወጣ ታወርድ ይመር። 'እሱ አራሱስ እንደዚያ ተቻኩሎ ሲሄድ እደጋ ገጥሞት እንደሆነስ? ገብሬልዬ! ሆኗ ውስጥ ያለው ልጅ የተለወጠ መሰላት። ዳበስ አደረገችው ሳይታወቃት። ለጋት ይጠረጥራት ይመር። ግንኩ ከዚህ ተኝታ ቢደውልምኩ አትሰማውም። እስካሁንስ ደውሎ አቅቶት እንደሆነስ?'

ፈጠን ብላ በርድ ልብሱን ከላይዋ ላይ ገፋ ከአልጋው ተነሳች። ፒጃማዋ ላይ የጠዋት ልብሷን ደረበችና ወደ ሳሉን ገባች። ከስልኩ አጠገብ ፎቱ ላይ ተቀመጠችና አይኖቿን ከፊት ለፊት ካለው የናትናኤል ፎቶግራፍ ላይ አሳረፈችው።

'ምን ሆኖ ይሆን? እንዴት አይደውልም? ሰው ያስባልም አይል? ሰዓቷን ተመለከተች ሰባት ከሃያ።

ጊዜው እየተሸረሸረ ሌሊቱ እየተናደ በሄደ ቁጥር የርብቃም ሆኖ አየተከፋ ሄደ። ሁለቱ መታጠቢያ ቤት ደርሳ ተመለሰች። 'እውነት በጤናው ይሆን?' ሰዓቷን ተመለከተች - ዘጠኝ ከሩብ። ክፉው ታሰባት። "ቀስ ብለህ ንዳ" ሲሉት አይሰማ! በዛ ዝናብ ሊሮጥ... ገብሬልዬ! ሰዓቷን ተመለከተች ዘጠኝ ከሃያ።

ሌሊቱ እየሸሸ ንጋቱ እየቀረበ ሄደ ናትናኤል አልተመለሰም፤ አልደወለም።

በልኩ መልሶ አምባረቀባት። ፈራችው። ሰባትኛ ጊዜ እር! አለ ፈጠን ብላ እነሳችው -

"ሃሎ"

"ሃሎ ... ርብቃ...?"

"ናቲ! ደሀና ነህ?" እለች ድምፁን ስትሰማ።

"ደሀና ነኝ ርብቃ።"

"ትንሽ አታስብም... ሰው ያስባል ብለህ!" አቋረጠችው። የአገር ንዴት ጉርሮዋ ውስጥ ተማገደ። የአፎይታና የመረጋጋት ስሜት ሰውነቷን ሲወረው ሳይታወቃት አይኖቿ በእንባ ተሞሉ።

"ርብቃ ስሜኝ... ችግር አጋጥሞኝ ነው። ቀይ ርብቃ ስሜኝ..." አለ ድጋሚ ልታቋርጠው ስትል ተሸቀዳድሞ። «ርብቃ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ነኝ።»

"ፖሊስ ጣቢያ?" ሮህ አቋረጠችው። የሰማቸውን ማመን አልቻለችም። "ታስፊአለሁ" ነው የምትለኝ? ይነገጠች። ፖሊስ ጣቢያ? ፖሊስ... ሌቢ... ለአንድ አፍታ የእሷን ናትናኤል የፊጡኝ እስረው ፀጉሩን ላጭተው 'አየገፈተሩ ከወረበለች' ታዛ ሲደባልቁት ታያት።

"ርብቃ አባክሽ ረጋ ብለሽ አዳምጪኝ። ማታ መንጃ ፈቃድ ረስቼ ስለወጣሁ ነው እዚሁ ያሳደሩኝ። ይልቅ መታወቂያዬንና የመንጃ ፈቃዴን ይዘሽልኝ ነይ። የመኪናዋን ሊብሬም እዚያው ታገኜዋለሽ። ታውቂዋሽ አይደል አምስተኛ?"

"ማንን?"

"አምስተኛን?"

"አምስተኛ! " ግራ ገባት ርብቃ።

"አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ!" ናትናኤል ትዕግስቱ እልቅ አለበት።

"የት ነው? አላውቀውም ናቱ"

"እይው... ሜክሲኮ አደባባይጋ ከደረሰሽ በኋላ..."

ርብቃ ከየት ወዴት ልብሷን እንደቀያየረች ትዝ አይላትም። 'ውሽቱን' ነው! ሰው መንጃ ፈቃድ ረሳህ ተብሎ እስር ቤት አይገባም! ውሽቱን ነው። አንድ ነገር አለ! ሆኗ ተንጓዳለች። መታጠቢያ ቤት... ቶሎ... ቶሎ... ቀማሲ... በጭንቅላቷ... ጫማዎቿ ውስጥ ዘላ ገባች... ቶሎ... በርሳዋን ይዛ ወጣች። የአፓርትመንቱን በር ከውጭ ስትቆልፍ የረሳችው ትዝ አላት - መንጃ ፈቃድ! መታወቂያ! የናቲ! በሩን ከፍታ ገባች። ወደ መኝታ ቤት ሮጣ የራሱን ኮመዲኖ ፈተሽች። የለም።

መሳሰሉትን ስባ አየች። የሰም። ቀም ብላ አሰበች። የት ነው አስቀምጦ የሄደው? አሳ! ቁም ማጥነት ራመድ ብላ ቁም ሳጥኑን ከፈተች። የላይኛው መደርደሪያ... የመሃለኛው... የታች - የሰም። ርብቃ ግራ ገፃት። መኝታ ቤተ መሃል ቆማ ተረች። ዙሪያውን ተመለከተች። የት ነው ያስቀመጠው? ኮቱ አንሳቸው። 'አሳ'... ፍ።

የገዝብ ቦርሳውን አወጣች። ከፈተችው። ሳንቲሞች ተዘረገፉ ትጭልጭል እያሉ በየስርቻው ተበተኑ። መታወቂያ ወረቀት? አዎ የመንጎ ፈቃድ? አዎ። ርግ ወጣች - መንገዱ ጭር እንዳለ ነው።

ታክሲ ተሳፍራ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ደረሰች።

"ምንድን ነው?" አላት በር ላይ የቀመው ፖሊስ እጆቹን ከኪሉ ሳያወጣ።

"ስልክ ደውለው ጠርተውኝ ነው። ልግሳ?"

"ማንን ነው የፈለግሽው?"

"ሰው። እዚህ ያደረ።" አለች ርብቃ 'አስረኛ' ማለቱ ሲቀፋት።

"አስረኛ ነው?"

"አ..." "ናቱ እግዚር ይይዛል!"

"ታዲያ እንደሱ አቅደም... ግቢ።" አለ ጭንቅላቱን ወደጎን መታ አድርጎ።

ጠባቢ ክፍል ውስጥ ወንበር ላይ ተቀምጦ አዲስ ዘመን ጋዜጣ ያነባል። ወደ ክፍሉ ስትገባ ሲያየት ከተቀመጠበት ተነሳ።

"ርብቃ።" አለ ግራ ክንዲን ያዝ አድርጎ።

"ደህና ነህ?" በጤና ቁጥ ሲያዋራት አይናቿን ማመን አቃታት።

"ደህና ነኝ - - ደህና ነኝ።" አለ ፈጠን ብሎ መደናገሟን ሲያይ።

"ምንም ችግር የለም።"

ከጠረጴዛው ጋላ የተቀመጠው ተረኛ መኮንን ቀና ብሎ ተራ በተራ ይመለከታቸዋል።

"አመጣሽው?"

"ምን-ን?" ቀና ብላ ግራ በገጣው ፊት እይን እይንን አየችው።

"መንጃ ፈቃዴን ነዋ!"

"አ...አዎ።" አለች ቦርሳዋን በፍጥነት እየከፈተች። ከውስጥ የገዝብ ቦርሳውን አውጥታ ሰጠችው።

"ደኸው" አለ ናትናኤል የመንጃ ፈቃዱን። ሊብረውንና መታወቂያ ወረቀቱን ከቦርሳው ውስጥ አውጥቶ ከተረኛ መኮንን ፊት ጠረጴዛው ላይ እየከመረ።

ተረኛ መኮንን የመታወቂያ ወረቀቶቹን ተራ በተራ ከተመለከታቸው በጋላ ከመሳቢያው ውስጥ ትራፊክ ፖሊስ ትቸላት የሄደውን የመጥሪያ ወረቀት አውጥቶ የመታወቂያ ወረቀቱን ከሊብረና መንጃ ፈቃዱ ጋር አቀበለው።

"በሆነው እንደተከፋህ ይገባኛል። ግን እኛም ምርጫ ስለሌለን ነው። አየሁ... ሌባውንና ጨዋውን መለየት ያስቸገረበት ጊዜ ነው። በዚህ ሰዓት ያለመታወቂያ፤ ያለመንጃ ፈቃድ መብራት እየጣሰክ ስትከንፍ፤ ደግሞ መጠርጠር ይገባኛል። ለማንኛውም እገናኛለሁ በአጋጣሚው።"

'ድንቅ ዲስኩር' አለ ናትናኤል በልቡ መታወቂያ ወረቀቶቹን እየተቀበለ።

"ደህን ይዘህ ያው ትራፊክ ጽህፈት ቤት ትረብ።" አለ ተረኛ መኮንን የመጥሪያ ወረቀቱን እየቀበለው።

ወልደስ አልመለሰም ናትናኤል። ጥፋቱ ሁሉ የእርሱ የራሱ መሆኑ ግልጽ ብሎ ቢታየውም ቅጥ ያጣ ንደቱን መሸፈን አልተቻለውም። የርብቃን ክንድ ያዝ አድርጎ ከጣቢያው ወጣ። ከውጭ ያደረገው 131 ፊያት መኪናውን ሲያይ ዘመዱ መሰለችው።

መኪና ውስጥ እንደገቡ ርብቃ ዞራ አፈጠጠችበት ቀንዲን አሸላ "አትዋሽኝ! ናትናኤል ምን አድርገህ ነው የታሰርከው?" ድንገት በንዴት እየተንቀጠቀጠች ገጠመችው።

የመጥሪያ ወረቀቱን ዘረጋላትና የመኪናውን ሞተር አስነሳ።

"ናትናኤል አውነቱን ገረኝ።" ጎፈሯ ቆመ።

"ርብቃ ቦታ ይኸው ነው። መብራት ጣሰክ። ትራፊክ ፖሊስ ተከታትሎ ያዘኝ፤ መንጃ ፈቃድ ጠየቀኝ። የሰኝም። ጣቢያ ወሰደኝ። መታወቂያ ወረቀት ጠየቀኝ። አልያዝኩም። እንደ ክፍል አስገብተው ዘገብኝ።"

"አውሬዎች!"

"ጥፋቱ በሙሉ የኔ ነው ርብቃ፤ መኪናዋን ሰርቀም ሊሆን ይችል ነበር።"

“ሰውና ሌባ መለየት አይችሉም?” ጭኸቸበት።
ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ሳቀ።

“ርብቃ ሌባምኮ ሰው ነው! ረከሰ እንደ።”
“እነሱስ እሺ! ያ ብሽቅ ለምንድነው በሌሊት የጠራህ?”
“ማ?”
“አብርሃም ነዋ!”
“አብርሃም...”
ናትናኤል ለአንድ አፍታ ዝም አለ። አብርሃም ለምንድነው በሌሊት የጠራው...?

“ለምን አቆምክ?” አለች ርብቃ ናትናኤል መኪናውን ዋሲ ሽበሌ ሆቷል-በር ሲያቆም።

“መጣሁ ስልክ ደውዬ።” ተጨማሪ ጥያቄ ለመጠየቅ ጊዜ ሳይሰጣት የመኪናውን በር ከፍቶ ወረደ።

“አብርሃም ለምን ደወለ? ለምን ነበር አፍሪካ ሆቷል ድረስ በዛ በሌሊት እንዲመጣ የነገረው?” ናትናኤል ወደ ቀዩ የህዝብ ስልክ አመራ።

የስልኩን አጀታ አንስቶ ጆርው ላይ ደገነው ...ተ...ተ...ተ የአብርሃምን ቁጥር ደወለ...ተይሂል... ደግሞ ሞከረ...ተ...ተ...

“ሃሎ”
“ሃሎ እባክህ አብርሃም ይኖር ይሆን...”
“እ...የሉም።” አለው የሴት ድምፅ።
“ስራ ነው የሄደው?”
“እ...ይ” አመነታችበት።
“በክሽ ካለ ናትናኤል በይልኝ ...እ...”
“እ...ይ...እ... አደጋ ደርሶባቸዋል ብለው ደውለው እትዩ አሁን ወጡ ወደ ሃኪም ቤት።”
“የት? ማ?” ናትናኤል በጦር እንደተወጋ አይነት ደነገጠ።
“እትዩ።”
“ማነው አደጋ የደረሰበት...ምሥራቅ ነች?”
“ጋሼ።”
“አብርሃም?”
“አዎ።”
“የት ነው ያለው? ማለቱ...” ተማታበት።
“ጥቁር አንበሳ ሆስፒታል መሰለኝ ያሉት።”

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ እየሮጠ ወደ መኪናው ተመለሰ።
“ምን ሆነ?” አለች ርብቃ ሁኔታውን ስታይ ተደናግጧ።
“አደጋ አጋጥሞት ነው። እኔኮ ማታውኑ ተሰምቶታል።” አለ የመኪናውን በር ዘግቶ ሞተሩን እያንጫረረ።

“ማነው? አብርሃም ነው?”
“አዎ።” አለ የመኪናውን ጎማ አንላጠ መንገድ ውስጥ እየገባ።
“ቀስ በል ናትናኤል...እንጋጫለን።” አለች ርብቃ በቀኝ እጇ የመኪናውን ኪስ ወጥራ ይዛ።

“አብርሃም በውድቅት ለምን ጠራው? አደጋ ደርሶበት? አደጋ ደርሶበት ቢሆን ያኔውኑ ይነገረው ነበር። አይደለም። አደጋ ደርሶበት ሊሆን አይችልም። እርግጥ ድምፁ ትክክል አልነበረም አለቅጥ ጎርጎሮ ነበር። ቢሆንም አደጋ ያጋጠመው ሰው ጻይነት አልነበረም። አደጋ ሊሆን አይችልም። ከደወለለት በኋላ መሆን አለበት አደጋው የደረሰው። ገን...ናትናኤል ቅንድቦቹን እየቋጠረ እየፈታ ከራሱ ጋር ተከራከረ።

ከሆስፒታሉ የውጭ በር እንደደረሱ ናትናኤል የመኪናውን በር ከፍቶ ከመውረዱ በፊት ፊቱን ወደ ርብቃ መለሰና “እዚሁ ጠብቁኝ” አላት። እየተቻለ ደፋ ደፋ እያለ ወደ ሆስፒታሉ በር አመራ።

“ወዴት ነው?” በተጀባዩው ጋቢ ላይ ወፍራም ካክ ካፒርቶ የደረሰው የሆስፒታሉ ዘበኛ ጠየቀው።

“ወንድሜ አደጋ ደርሶበት በስልክ ተጠርቼ ነው።”

በድንጋጤ አመድ የመሰለውን የናትናኤልን ገጽታ ሲመለከት የሆስፒታሉ በረኛ በሩን ከፈተና አሰገጠው። ራመድ ራመድ እያለ ወደ ሆስፒታሉ ህጻን አመራ። ከፊት ለፊቱ የምትመጣ ነርስ አጠገብ ሲደርስ ቆም አለ “በክሽ የኔ እህት አደጋ የደረሰበት ሰው ነበር። በስልክ ተጠርቼ ነው የት አገኝዋለሁ?”

“የውልህ ቀጥታ ሂድና...የ በረንዳ ይታይሃል...በዚያ በኩል ግባ።”

ቀጠለ - ደፋ ደፋ እያለ። ነርሷ የመለከተችው በር ጋ ሲደርስ ወደ ውስጥ ገባ። ባዶ መተላለፊያ። ወደፊት ቀጠለ። ከጠረጴዛ ጋላ የተቀመጠች ሌላ ነርስ ሲመለከት እጥፍ ብሎ ወደእሷው አመራ።

“ሠላም ...እባክሽ አደጋ የደረሰበት ሰው...”
“ማን ይባላል?” አለች አቋርጣው።
“አብርሃም አያሌው...አብርሃም አያሌው።”

“እ... ያውልህ። ቀጥታ ሂድና ወደ ግራ ታጠፍ። በዚያ ጋ ሰውየው በወጣበት በር በኩል።”

ቀጠለ - ደፋ ደፋ እያለ። ነርሷ ያመለከተችውን በር ከፍቶ ሲገባ በመጀመሪያ የተመለከተው የአብርሃምን እራሷ ነበር። ምሥራቅ ስታየው ከተቀመጠችበት ዘላ ተነሳች።

“ያውና!” አለች ሊይዟት የሚታገሉትን አባቷን መንጭቃ ወደ ናትናኤል እየቀረበች። “ምንድነው?! ምንድነው ነገሩ!” ጮኸችበት። “ማነው? ማነው እንዲህ ያደረገው?” ፊቷ በእንግ ረሰርሷል፤ ፀጉሯ ተንጨባሯል፤ ሰውነቷ ይቋጠራል ይፈታል።

ናትናኤል ከገባበት በር ላይርቅ በድንጋጤ ደንዝዞ ቆመ። የሚለው፤ የሚናገረው፤ የሚያደርገው ተማታበት። አባቷ ከኋላዋ ተከትለው መጥተው ከንዲን ይዘው እየታገሉ፤ እየተጓተቱ መልሰው ከነበረችበት ወንበር ላይ አስቀመጧትና ጭንቅላቷን ትክሻቸው ላይ አስደግፈው ጉንጮቿን ጭንቅላቷን እየደባበሱ ማባባላቸውን ቀጠለ።

ናትናኤል ግራ ተጋብቶ ቆፍረው እንደቀበሩት አጣና መተላለፊያው መሃል ተገትሮ ቀረ። በከፍቱ ውስጥ ያሉ ሰዎች ሁሉ በእሱ ላይ ያፈጠጡ መሰለው። ሁሉም የአብርሃምን እራሷ ተከትለው የመጡ መሆናቸውን ተረዳ።

“ማነው እንዲህ ያደረገው? አብራሹሁ ነበራችሁ?”

ናትናኤል ዞር ብሎ ተመለከተ። ጠና ያሉ ሰው ናቸው። እያቸውና ከጀርዎቻቸው በላይ ያለው በፍ ያለ ቀሪ ፀጉር ነጥቷል።

“ምንድነው?... ምንድነው የሆነው አብርሃም?” አለ ናትናኤል መልሰው አሱን ሲጠይቁት ግራ ገብቶት።

“አንቷ አይደለህም እንዴ ያደኝየው...?” አሉ ሰውየው ለአንድ አፍታ ዞር ብለው ምሥራቅን አየት አድርገው ድጋሚ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል እየመለሱ። “...ከንደኛው ጋር ጠዋት እንደወጣ ነው እንዲህ የሆነው ነውከ ያለችን። ትላንት ማታ በሁለት ሰዓት ተኩል ነው ፖሊሶች ያገኙት ካዛንችሰ።”

“ማ...አኔ...? እሱ ነውከ ደውሎ የጠራች”

ድንገት ብልጭ አለለት... ካዛንቺስትላንት ልሶስት ሩብ ጉዳይ ስልክ ደውሎ የጠራው የአብርሃም ድምፅ አልነበረም...ያ ጎርናና ድምፅ የአብርሃም

አልነበረም!... ናትናኤል አፋ ደረቀበት... አብርሃም ያለው፤ የነገረው ታወሰው- ናትናኤል በእሳት እየተጫወትን ነው።

“ምንድነው ያደረገት?” አለ ናትናኤል አጠገቡ የቆሙትን ሰው ከንድ ጨምድዶ።

“በጥይት ነው የተመታው።” አሉ ሰውየው በደከመ ድምፅ።

“ጎድተውታል?” ናትናኤል ሰውነቱ ተንቀጠቀጠበት።

“የዚች ልጅ አምላክ ይጠብቀው እንደ አሱስ እንዳይሆን ነው።” አሉ ሰውየው በረጅሙ ተንፍሰው።

“የት ነው ያለው?” ናትናኤል መላ ሰውነቱ ጨው መርጫት የጀመረ ይመስል ተቃጠለ ሆዱ አፋ፤ መላ ሰውነቱ...

“ከዚህኛው ክፍል ነው አሉን። እንጂ...” አሉ ሰውየው ናትናኤልን በቆመበት ትተውት ሁለት እጆቻቸውን ከኋላ ከጀርባቸው ላይ አጣጥረው አንገታቸውን ደፍተው እየተንጎራደዱ።

ናትናኤል ሰውየው ወዳመለከቱት በር አመራ። ከበሩ ከመድረሱ በፊት ከውስጥ እንደ ነርስ በሩን ከፍታ ወጣች።

“የኔ እህት ... ” ጠጋ ብሎ ከንዲን ያዛት። “በጣም ተጎድቷል? ተስፋ አለው?”

ነርሷ ቀና ብላ እየቸው፤ መልስ ግን አልመለሰችለትም። እይናቿ የሚለትን፤ የሚናገሩትን ሲያይ ሰውነቱ ተርበተበተበት። “ባክሽ ሃኪሙን ማየት እፈልጋለሁ። ቶሎ በይልኝ።”

ነርሷ ተመልሳ ወደ ክፍሉ ገባች። ብዙ ሳትቆይ ሃኪሙን ይዛ ተመለሰች።

“ዶክተር። ተስፋ አለው?” በሚንቀጠቀጥ እጇ የሃኪሙን ክንድ ለቀም አደረገው።

“አስቸጋሪ ነው ለመናገር።” አለ አጠር ብሎ መለጥ ያለው ቀጭን ሃኪም ከሥራው ላይ ያስጠራውን ሰው ምንነት ለመገመት እየሞከረ።

“ላየው እፈልጋለሁ።”

ሃኪሙ የሰማውን ማመን የቻለ አይመስልም።

“ምንን ታየዋለህ? ህክምና እየተደረገለት እኮ ነው።”

“ዶክተር...” ናትናኤል ድንገት ራሱን የገዛ መሰለች። “የምናገረውን የምጠይቀውን ነገር አስቸጋሪነት በደንብ አረዳለሁ። ግን እንዲህ ያደረጉትን ሰዎች ማንነት የማረጋገጠው ሳገኘው ነው።”

“ይቅርታ የኔ ወንድም የኔ ጋላፊነት ሰውየውን ከሞት ማትረፍ ነው። የአጥፊዎቹ መያዝና አለመያዝ አያሳስበኝም።”

“እሱን ግን ያሳስበዋል!” አለ ናትናኤል ጣቱን በተዘጋው በር ላይ ቀሰሮ። አብርሃምን ከሞት ታተርፋትም አታተርፋትም ይሆናል። በዚህች ደቂቃ ሊናገራት የማፈልጋት ነገር አለች። ያንን ካልሰማሁ ክሱ በፊት ሌሎች በከንቱ እንደታረዱ ክሱም በጋላ ሌሎች ይታረዳሉ።

“ልታነጋግረው አትችልም። ማለቱ ሊመልስልህ አይችልም።”

“አይኑን ማየት ይበቃኛል።”

ሃኪሙ ትክ ብሎ ተመለከተው። ከራሱ ጋር ክርክር የገጠመ መሰለች።

“ዶክተር... ደቂቃዎች እያጠፋን ነው። እነዚህ ደቂቃዎች ከሁላችን ለእሱ ይበልጥ ብርቅ ናቸው።” ናትናኤል የጨበጠውን የሃኪሙን ከንድ ይበልጥ ጨምዶ ያዘው።

“ከግማሽ ደቂቃ በላይ አልፈትድልሁም። በዓይን ብቻ ነው የምታነጋግረው። ሊመልስልህ መሞከር የለበትም።” አለ ሃኪሙ። በፋን ከፍቶ ወደ ውስጥ አስገባው።

በጀርባው ተንጋሏል። ተስፋ ቆርጠው የመጨረሻዎቹን ደቂቃዎች አንድ በአንድ በትግዕሥት የሚሸጉ የሚመስሉት ዓይኖቹ ነጩ ኮርኒስ ላይ ተተክለዋል። ከራሱን ከተንጠለጠለው አራት ጠርመሶች የሚነሱት ቀጭኞች ላስቲክ ቱቦዎች በከንዱና በጆሮ ግንዱ ላይ ከተሰገሰጉት መርፌዎች ጋር ተያይዘዋል። ድምፅ የለም በስተቀን የቆመ አንድ መሣሪያ ብቻ በተወሰነ የጊዜ ልዩነት “እሁ...እህ” የሚል የሚያቃስት ይመስላል።

የአብርሃም ዓይኖች ናትናኤልን ሲያዩ ድንገት ነፍስ የዘሩ መሰለች። ናትናኤል ጓደኛውን ቁልቁል ተመለከተው።

“እነሱ ናቸው?” አለ ናትናኤል እንጠውን እየታገለ ጥያቄ ሳይሆን ተራ ዓረፍተ ነገር በመሰለ አነጋገር። ትክ ብለው የሚመለከቱት የጓደኛው የአብርሃም ዓይኖች ‘እዎ’ ያሉት መሰለው። ናትናኤል ጉሮሮው በምሬት ሲወጠር ተሰማው። “አብርሃም እኔንም አስኪገድሱኝ አልተዋቸውም።” አለ ናትናኤል አይኖቹን የሞላው አገባ የሚያየውን ሁሉ እየሰበሰበች እያወላገደበት። አብርሃም ፈገግ ያለ መሰለው። ድንገት ከተንጋለለበት

ለመነሳት ያሰበ ይመስል ከደረቱ ለጠጥ አሰና መልሶ ተወው። አፋን ከፈተ። በጭንቀትና በስቃይ ተነፈሰ። “ካልሸርትን አግኝ...ካልሸርትን” አለ አብርሃም በሰላሳ።

ናትናኤል ከንዱን ሲያዝ ተሰማው።

“በቃ።” አለው ሃኪሙ ከንዱን ይዞ።

“ቆይ... ትንሽ!” አለ ናትናኤል ፊቱን ወደ ሃኪሙ መልሶ “አንድ...”

“በቃ።” አለ ሃኪሙ ናትናኤል ሁኔታውን እንዳልተረዳ ሲመለከት ሁለት ከንዶቹን ያዝ አድርጎ። “በቃ አርፏል።”

ናትናኤል ፊቱን መንጭቆ ወደ ጓደኛው መለሰው። አብርሃም ፊት ላይ ምንም ለውጥ አይታይም። አሁንም ያየዋል። ‘ሲሆን አይችልም! አልሞተም!’

ከአልጋው በስተገራ ቆማ የነበረች ነርስ የአብርሃምን አይኖች በመዳፈ መለስ ስታደርጋቸው እንደተከደች ቀሩ።

ሃኪሙ የናትናኤልን ከንድ ያዝ አድርጎ ከክፍሉ አወጣው።

ናትናኤል በሆስፒታሉ መተላለፊያ ያጋጠመው በደንብ ትዝ እየለውም። ብቻ በዚያ የነበሩ ሁሉ ያለቅሱ ይራበሹ እንደነበር ያስታውሳል። ግን ምን ጊዜም የማይረሳው በሩቁ እንደ ህልም የተሰማው ድምፅ አለ። የአብርሃም እጮኛ ምሥራቅ ሁለት እጆቿን ጭናቿ ውስጥ ከትታ እንደ ሀሣን ልጅ ገብጥ ብላ እየተንሰቀሰቀች ያወጣቸው ድምፅ... “አንተ ነህ የገደልከው! አንተ ነህ ገዳዩ! አንተ ነህ! አንተ!...አንተ!”

* * *

“አትነሳ... መጣሁ ቡና ይገጽልህ።” ተነስታ ወጣች ርብቃ።

ናትናኤል ሃሳቡ እየተሰላሰበች ሲመጣ የሆነው ሁሉ ድጋሚ እየመጣ ፊቱ ላይ ይመላለስ ጀመር። ‘ወይኔ! ወይኔ! አብርሃም! ግን ለምን? ለምን? ለምን ገደለት? ምን አደረጋቸውና ገደለት? አርሱ ነበር የእባቡን ጭራ የረገጠ። አብርሃም ለምን ተነደፈ? እሱ እንዴት ጻነ? እሱን እንዴት ተውት? ለምን ተውት?’ በሃኪም ቤቱ ደረቅ አልጋ ላይ በጀርባው ተንጋሎ ያየው ጓደኛው በዓይን ሀሲናው አፈጠጠበት። ትክ ብለው ሽቅብ የተመለከቱት የአብርሃም ዓይኖች መጥተው ድቅን አሉበት። ‘ናትናኤል አላልኩህም? በእሳት እየተጫወትን ነው አላልኩህም? የምመክርህ ነገር በሆኖ ይህን ነገር ማነፍነፍህን ትተህ በሰላም ስራህን እንድትሰራ ነው። እንደ እሳት አራት መጥፊያህን ስታሳድድ ዝም ማለት አልችልም! ናት

ራሱን ለአደጋ ማጋለጥ አልፈልገም... አባት መሆኛዬ ደርሷል... ልጄ አባት ይፈልጋል... ናቲ ለጥቅምት ሚዜዬ እንድትሆን ብጠይቅህህ... ካልሸርትን አግኝ... ካልሸርትን... ካልሸርትን...

እይኖቼን እየሞላ ከላይ ከላይ እየዋለላ የሚገኝጎደጎደው እንባው አላቀምልህ አለው። ሌላ አስጠላታ ድምፅ ጆሮው ላይ እንቃጨለበት '...እንተ ነህ የገደልከው! እንተ ነህ ገዳዩ! እንተ ነህ! እንተ!...' የአብርሃም አሙኛ ሁኔታ ታወሰው። አንደ እብጅ በግራና በቀኝ ከንድና ከንዲን ይዘዋት ያ ውበ ፊቷ ተንጨባሮ እንደ ህልም ታየው። ጎንበስ ብላ ስትንሰቀሰቅ ፊቱ ላይ መጣችበት። ዓይኖቿን ጨመቃቸው።

'... እንተ ነህ! እንተ! እንተ!'

ናትናኤል ከቆመበት አልተንቀሳቀሰም። በሆስፒታሉ መተላለፊያ ፍገገብ ብሎ እንደቆመ ቀየ። ከሆስፒታሉ የወጣው ዘግቶ ነበር። ድንገት እራሱን በረጅሙ መተላለፊያ ብቻውን ቆሞ አገኘው። ከጊላው በር ሲከፈት ተሰማው። ፊቱን መለሰ። ሁለት ነርሶች ከፊትና ከጊላ ሆነው በተሸከርካሪ አልጋ ላይ የተንጋለለውን የንደኛውን በድን እየጎተቱ ወጡ። ከጫፍ አስከ ጫፍ ነጭ ስስ ጨርት አልብሰውታል። በመተላለፊያው እየገፉ ይዘውት ሄዱ። በቆመበት ለመጨረሻ ጊዜ አብርሃምን ተሰናበተው። 'ናቲ ለጥቅምት ሚዜዬ እንድትሆን ብጠይቅህህ?'

አጥወለወለው። ቶሎ ብሎ ነጩን የሆስፒታል ገድግዳ ደገፍ አለና ቆመ። በቀስታ እየተራመደ ከሆስፒታሉ ህንፃ ወጣ። ከአጥሩ በር ሲደርስ የሆስፒታሉ ዘዋው ለአንድ አፍታ ፊቱን ከተመለከተ በጊላ ከተቀመጠበት ብድግ ብሎ በሩን ከፈተለት። ከአጥር ግቢው ወጣ። መንገዱን ሊሻገር ሲል ድጋሚ የሚያየው ሁሉ ብዥ አለበት። ቶሎ ብሎ መንገድ ጥግ ይዛ የቆመች ነጭ ሊትሮይን ላይ ደገፍ አለ። መኪናውን የት ነበር ያቆማት? እሩቅ ትሆን? አ...አይደለችም። 'ካልሸርትን አግኝ... ካልሸርትን...'

ከዚያ በጊላ የሆነው ጭጋ ሆኖ ነው የሚታየው። ብቻ ርብቃ ደገፋ መኪናው ውስጥ ስታስገባው እንደ ህልም ትዝ ይለዋል። 'ቀና ብለህ ብትቀመጥ አይሻልህም?'

ትራሱን ከጀርባው አስገባችለት። አልጋው ላይ ተቀምጣ እፍ እፍ እየለች ማንኪያውን ወደ አፋ አስጠጋችለት። በደመናቱ ለአፋን ከፈተሽርባ። አፋ ውስጥ ቀፈፈው። ወይኔ አብርሃም! "በቃች"። አላት ማንኪያ የያዘውን እጇን በእጁ እየገፋ።

"ናቲ ምን መሆኑ ነው?...ራሱን ተቆጣጠረው እንጂ?"
"በቃች አልኩሽ በቃች።"

"እሺ በጊላ ራትህን ትበላለህ! ይሄን ጠጣ አሁን።"

ቀመሰው። ወተት። አፋ ላይ ተንቀሳቀሰች። '...በሆንም ሊያስቸግራት አልፈለገም። መልሶ ፋት አለው።'

"በቃ ናትዬ። ጨካኝ ማለት ነው ያለብህ። ናትናኤል... እንተ ተጽናንተህ ቤተሰቦቼን ማዕናናት ነው ያለብህ።" እለች ርብቃ ትራሱን ከጀርባ እያስተካከለችለት።

ቤተሰቦቹ!

'...እንተ ነህ ገዳዩ!... እንተ ነህ!... እንተ!... እንተ!...'

ወተት የያዘውን ብርጭቆ አቀባላትና በሁለት እጆቹ ጀርዎቹን ጥርቅም አድርጎ ያጣቸው።

የቡሩ ደወል ሲጮህ ከተኛበት በርግጥ ተነሳ። ከአልጋው ላይ የተበታተነትን እርቃኛቸውን ያሉ የሴቶች ፎቶግራፎች የያዘ መጽሔቶችን ሰብሰብ አድርጎ ቁምላጥነን ከፈተና ወደ ውስጥ ወረወራቸው። የጠዋት ልብሱንና ጫማውን አጠሰቀና ነጥብ 22 ብሬታ ሽጉጡን ከራሱ እንስቶ ከመንታ ቤቱ ወጣ። የቡሩ ደወል ድጋሚ ሲያጸግርት ሰዓቱን ተመለከተ። ከጠዋቱ አንድ ሰዓት ከሆነ።

ሽጉጡን በጠዋት ልብሱ የግራ ኪስ ውስጥ እንደከተተ የቡሩን ሰንሰለት ሳይነቅል በሩን በቀጭኑ ከፍቶ ተመለከተ።

"አሃሮን!" በሩን ዘጋና ሰንሰለቱን ነቅሎ ቁልፉን ከፍቶ በሩን በረገደው። "ምን ሆነሃል?" አለ አመድ የመለለውን የአሃሮንን ፊት ሲመለከት መንገድ ለቅቆ እየሰገባው።

"አሁንም ተቀደምን።" አለ አሃሮን በብስጭት ፋረልን አልፎ ሂዶ በአንደኛው የሳሎን ሶፋ ላይ ዘፍ እየለ።

"ምንድነው ነገሩ?" ፋረል በሩን ቀልፎ ባለበት ፊቱን መልሶ አሃሮን ላይ አፈጠጠ።

"ገደለት"

"ማንን?"

"አብርሃምን"

ፋረል በዘምታ ከአሃሮን ፊት ለፊት ተቀመጠና በግራ ኪሱ የያዛትን ብሬታ አውጥቶ መሃል ጠረጴዛ ላይ ወርወር አደረጋት።

“ጥፋቱ የኛ ነው። ሰውየው ስለ ካልሸርት የሚያውቀው ነገር እንዳለ ጠርጥራለሁ... እንዳልከሁ ብንመለምለው ኖር...”

“እንዳትመለምለው የገፋፋሁህ በበቂ ምክንያት ነው።” አለ አሃርን እራሱን በመከላከል ዓይነት። «ለዛውም ሰውየውን እንዲህ በቀላል ልትመለምለው የምትችል አይመስለኝም።»

“እሱ ችግር አይፈጥርም” ነበር። ወኪል አመለመል ስማር አስተማሪዎቹ በንቁ አይኖች እንደከታተል የነገሩኝን እያንዳንዱን ነጥብ የማያሟላ ሰው ነበር። አንደኛ ከፍተኛ የዓንክ ዕዳ አለበት” አለ ፋረል ጣቶቹን ሁሉ ጨብጦ የአውራ ጣቱን ቀስሮ “ሁለተኛ” አለ አመልካች ጣቱን አወጣና “ለአለቆቹ ከፍተኛ ጥላቻ እንዳለው አዘረዘረው ካለ ወኪሉ ተረድቻለሁ። ብቻ ያ ሁሉ ዋጋ የለውም አሁን” አለ ድንገት እጁን አወናጭሮ።

“አሁን ዋናው ጥያቄ ለምን ገደሉት የማለው ይመስለኛል።” አሃርን በረድሙ ተነፈሰ።

“ለዚህ ምንም ጥርጥር የለኝም። ሰውየው አንድ የደረሰበት ምስጢር አለ። ወይ ሁላችን የምንፈልገውን ካልሸርት ይዞት የተሰወረውን ምስጢር ያውቃል። አለበለዚያም የካልሸርትን እድራሻ ደርሶበታል።”

“ጥሩ” አለ አሃርን ፋረልን ወደሚፈልገው መስመር እየመራ። “ግን እስካሁን ለምን ሳያስወግዱት ቆይ...ትላንት ማታ ምን አዲስ ነጥብ ተገኘ?”

“ያንን ለመናገር ይከብዳል” አለ ፋረል። በብስጭት ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ መጠጥ መደርደሪያው እየሄደ። በጠዋት ለመጠጣትና ላለመጠጣት ጭንቅላቱ እርስ በርሱ ሲጋጭበት ለአንድ እፍታ ቀም አለና ፊቱን ወደ አሃርን መለሰ። «አሃርን አገናኛለሁ...ግን አሁን ያለኝ ቁጭ ብሉ ማልቀስ ነው። አንዱ ብትወጣልኝ ያንን ነበር የማይርገው። ለዎቹ ጤነኛ አይመስሉኝም። እያንዳንዱን ፍንጭ ያለርህራሄ የሚገድሉ ከሆነ...”

“በስጭቱን ለጊዜው እናቆየውና ወደ ፍሬነገሩ እንመለስ። ትላንት ምን አዲስ ነገር ስላገኙ ይመስልሃል አብርሃምን የገደሉት?” አለ አሃርን ረጋ ባለ መንፈስ።

“እላውቅም።” አለ ፋረል ያቀመቀመ ጉንጨን እየፈተነ መጥቶ በወንዝሩ ላይ እየተቀመጠ።

“ሮበርት... እኔ ግን ቀን ከተገናኘው ሰው ጋር በተያያዘ ምክንያት ይመስለኛል ለሞት የበቃው። ምናልባት አብርሃም ለውጭ ጉዳይ ሰው የሰጠው መረጃ ይኖራል። አለበለዚያም እሱ ራሱ ከሰውየው ያገኘው ወደ ወጥመድ የከተተው ምስጢር አለ። የም ሆኑ ይህ የሁለቱ መገናኘት ለጊዜው ልንገልፀው ያልቻልንው ሚዛን አናገኘል።”

“እሺ ልክ ነህ እንበል።” አለ ፋረል አግሮቹን አጣምሮ ወደጋላ እየተሰጠ።

“ለዚህ ሚዛን መናጋት ምክንያት የሆነው የሁለቱ ግንኙነትና የመረጃ ልውውጥ ከሆነ ይህን ማግኘት የምንችለው ከማን ነው ትላለህ?” “ከውጭ ጉዳይ ሰው።”

“ጥሩ። ግን ደግሞ በሌላ አቅጣጫ ሁኔታውን ስትመለከት ለአብርሃም ሞት ምክንያቱ የሁለቱ ግንኙነት የጋራ ምስጢራቸው ከሆነ የውጭ ጉዳይ ሰው ለምን አልተገደለም?”

“ምን ለማለት ነው የረለከው?” አለ ፋረል ቅንድቦቹን አካላትሮ። “የውጭ ጉዳይ ሰው አብርሃም ምን ያህል እንደሚያውቅ ለመመርመር የተላከ ወጥመድ ነው ለማለት ነው?” “ሊሆን አይችልም?”

“አይመስለኝም።” አለ ፋረል በእርግጠኝነት “እንደኛ የውጭ ጉዳይ ሰው የመረጃ ሰው ቢሆን አብርሃም ጋ ደውሎ በግልጽ እያወራም። ሁለተኛ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄዶ ከመኮንኑ ጋር ያደረገው ንግግር ሰውየው ምንም እንደማያውቅ የማይሳይ ነው።”

“በጣም ግሩም” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ “የፈለገሁት ይህን ነው። ሮበርት አሁን አንተ የተናገርከውን እኔ ያቀረብኩትን ሃገብ በአንድ ላይ ለመውሰድ ከፈለግን የውጭ ጉዳይ ሰው ወይ ፍፁም አሳሳች የሆነ አደገኛ የመረጃ ሰው ነው። አለበለዚያም ፍፁም ምንም የማያውቅ አደገኛ ደደብ ነው። ከሚለው ድምጻዬ እንደርሳለን።”

“እና?” አለ ፋረል የአሃርን አቅጣጫ አልገለጥልህ ሲለው።

“እናማ... አንድ ነገር ለማድረግ ፈቃደኛ እስኪሆን ድረስ ወይ አውቆ የያዘውን አለበለዚያም ሳያውቅ በየዋህነት እጁ የገባውን ከፍተኛ ምስጢር እጃችን ማስገባት እንችላለን።”

“ምንድነው ለማድረግ ፈቃደኛ መሆን ያለብን?” አለ ፋረል አሃርንን እትኩር አየተመለከተ።

“አናን? ማሰቃየት።” አለ አሃርን በጨበጠው በጢ ጉልበቱን ደልቆ።

“የፈጣሪ ያለህ! በኔ በኩል የዚህ አይነት ሥራ ሊሰሩ የሚችሉ የመስክ ሰዎች ለጊዜው የሉኝም።” አለ ፋረል የቀኝ እጁን አንስቶ። የሰህቡም ለማለት እንደፈለገ ሁሉ። “ከዛም በላይ ለንደን እድን እንዳረጥብ ለጊዜው ፈቃደኛ አይደለም።”

“ሁሉን ለኔ ተወው” አለ አሃርን ተነስቶ አየቆመ። “ከንታ የምፈልገው ነገር በዚህ ሰውዬ ዙሪያ ያሉ ሰዎችን ሁሉ በልክ እንድትጠልፍልኝ ነው። ለጥቂት ቀናት መግቢያና መውጫውን መከተል አፈልጋለሁ...ከዚያ ልክ አገባዋለሁ።”

“ለስልኩ ችግር የለም።” አለ ፋረል። “ያንን በጥቂት ሰዓታት አፈጽመዋለሁ።”

“በበኩሌ በዙሪያው ያሉ የሚቀርቡትን ሰዎች በቋሚ ክትትል እሸፍናቸዋለሁ።” አለ አሃርን ለመሄድ አየተነሳ። “እመነኝ ይሄ ሰው ወደ ካልቨርት የሚያደርስን ትኩት ነው።”

-10-

ናትናኤል በማግስቱ ጠዋት ከተኛበት ጠንክሮ ቢነሳም አብርሃም ቤተሰቦች ጋ ሄዶ ለማጽናናት አልደፈረም። ‘ደፍሮ ቢሄድስ ምን ብለው ይቀበሉት ይሆን? ገዳዩ ማን ሆነና?’

ርብቃን ላለማስከፋት ሲል ያቀረበችሉትን ቁርስ በዝምታ ተመገባ። “ናትናኤል... ግን ዛሬ ለምን እቤት አትውልም? እኔም አለቃዬን አስፈቅጄ እመለሳለሁ። አልቆይምክ” አለችው።

አልመለሰላትም። እንዳቀረቀረ ራሱን ነቀነቀ- “አይሆንም” ለማለት።

“ናትናኤል ደህና አይደለህምከ።”

“ርብቃ ሥራ ብዝሃ ነው የሚሻለኝ። እዚህ ከዋልኩ የባለ ነው። እንደም ገብተሽ ስር፤ ትላንት ቀረሽ። ዛሬ ደግሞ...”

ቢሮዋ አድርሷት ሲመለስ ርብቃ እጁን ያዝ አድርጋ አይን አይነን አየችው-

“ናቲዬ አደራ ረጋ በል። ቢሮህ እደውልሃለሁ።” እጁን ይዛ አስጠነቀቀችው። ቁንቅላቱን በእሺታ ነቀነቀላት። ጉንጨን ሰማው ከመኪናው ወረደች።

ቢሮው ደርሶ ወደ ውስጥ ሲገባ ፀሃፊው ከመቀመጫዋ ተነስታ ተቀበለችው።

“እንደምን አደርክ! በደህና ነው የጠፋኸው?” አለች ፈገግ ብላ።

“እንደምን አደርሽ ሳምራዊት። ደህና ነኝ ትንሽ...” የቢሮውን በር ከፍቶ ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከተቀመጠ በኋላ በባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። የሆነው ሁሉ በቅዠት ዓለም የተደረገ ይመስል ተምታታበት።

ቃል ገብቷል። ቃሉን አያጥፍም። “እኔንም እስኪገድሉኝ አልተዋቸውም።” ብሎታል። ቃሉን አያጥፍም። ወይ እነሱ ይቀድሙታል። ወይ እሱ ይቀድማቸዋል። ግን አይተዋቸውም። በፍጹም አይተዋቸውም! የታች ከንፈሩን በጥርሱ ቀርጥፎ ያዘው።

ሁኔታውን በሙሉ አንድ በአንድ ለአለቃው ይነግራቸዋል። እርግጠኛ ነው በሚችሉት ሁሉ አብረውት እንደሚቆሙ እርግጠኛ ነው። ካስፈለገም መሰማራት ያለበት ሰው ሁሉ ተሰማርቶ በገቡበት ጉራንጉር ያሳድናቸዋል። ከዚህ በኋላ ምንም መሸፋፈን የለም። ማንም ከመንገዱ አይመልሰውም። ማንም ከእጁ አያድናቸውም! በጨበጠው በጢ ውስጥ ጥፍሮቹ የገዛ መዳፉን ሰርስረው የገቡ መሰለው። የቢሮው በር ሲከፈት ቀና አለ። ሳምራዊት ነበረች።

“እነዚህ ጠዋት የመጡ ሪፖርቶች ናቸው። ትላንት የመጡትን ወረቀቶች እዚህ ጋ አድርጌልሃለሁ። እ... ትላንት በጣም ፈልገውህ ነበር።” አለች ፀሐፊው ወረቀቶቹን ጠረጴዛው ላይ አያስቀመጠችለት። ቢሮ እንደገባ እንዲመጣ ብለው ነበር።

“ገብተዋል አሁን?” ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ ጠየቃት።

“አዎ።” ቁንቅላቱን ወዘመዘቸለት።

የቢሮውን በር ከፍታ ከመጡጣቷ በፊት መለስ አለችና-

“ትላንት ምን አጋጠመህ? ችግር አለ እንደ?” አለች።

“ምንም ችግር የለም” አላት በአጭሩ ለመገታት።

“ቡና ይምጣልህ? ቁርስም አልበላህ እንደሆነ?”

ናትናኤል ቁንቅላቱን ነቀነቀ “አያስፈልገም” ለማለት።

ሳምራዊት ለአፍታ ትክ ብላ ተመልክታው በሩን በቀስታ ዘግታ ወጣች።

አሁኑኑ ሄዶ እያንዳንዱን ነገር እያፍረጠረጠ ያስረዳቸዋል። አብርሃም የነገረውን ምሥጢር ሁሉ ገልጾ ይነግራቸዋል። ለዝነ ነፍስ በላዎች

ጊዜ ሊሰጣቸው አይገባም። በዓባይም፤ ከመቀመጫው ተነስቶ ማስታወሻ ደብተሩንና ብፅሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

“እንደምን አደርክ።” አላት የአለቃውን ፀሐፊ ወደቢሮዋ ሲገባ።
“ውይሳተናኤል አንደምን አደርክ... ምነው ጠፋህ። በደህና ነው?”
ጥፋሯን ትሞርድበት የነበረውን ሞረድ ጣል አድርጋ ጨበጠችው።

“ፈልገውኝ ነበር መሰለኝ ትላንት።”
“በጣም። አስራ ይሆናል የንጉሥ ልጅ ጥሪልኝ ያሉት። በደህና ነው ግን የቀረኸው?” የጥፋሯን ሞረድ አያነሳች ጠየቀችው።
“ትንሽ ችግር ነጥሞኝ ነው። ሰው አለ ወይስ ልግባ?”

“ግባ-ግባ።” አለች ቅንድቦቿን ሰማይ ሶቅላ በቀጅ በያዘችው የጥፋሮ ሞረድ ወደ ቢሮአቸው በር እያመላከተችው።

ናትናኤል የአለቃውን ቢሮ መዝጊያ አንጸክቶ ገባ። ቢሮአቸው ከወትሮው ይበልጥ በፒፓቸው ጭስ ታናኗል። አለቃው ጀርባቸውን ለበሩ ሰጥተው ውጭ ውጭውን እያዩ ቆመዋል። በሩን ዘግቶ ወደ ውስጥ ሲዘልቁ ጀርባቸውን ሰጥተውት ከቆሙበት አልተነቃነቁም።

ናትናኤል ጉርሮውን ሲያፀዳ ድንገት ዞር ብለው ተመለከቱት።

“ናትናኤል... የት ጠፋህ? አጥብቄ ፈልጌህ ነበር።” አሉ ለአንዳንታ ፒፓቸውን ከአፋቸው አላቀው። ራመድ ራመድ አሉና ወደ ወንበራቸው ተመልሰው ተቀመጡ። “ቁጭ በል! ቁጭ በል!” ሁኔታቸው ከወትሮው የተለየ ሆነበት አለቅጥ ተጣደፉበት። “እ...ምን ላይ እየሰራህ ነው? ማለቱ የተለየ የያዝከው ጉዳይ...”

ናትናኤል የጥያቄቸው እንግዳ መሆን ብቻ “ደህን” የድምፃቸው መርገብገብና የሰውነታቸው መቀነጥነጥ አስገረመው። አረፍት ያጡ ይመስላሉ፤ ቢሆንም አጋጣሚው አሁን እንደሆነ ገመተ። ነገሩን ዘርዝሮ ሊያስረዳቸው የሚገባው አሁን ነው። ጊዜ ማጥፋት የለበትም፤ እነዛ ነፍስ አጥፊዎች እስኪሰወሩ ጊዜ መስጠት የለበትም...

“ባለፈው ሰዎን የአፍሪካ ሌምባሊዎች ባደረጉት እንቅስቃሴ ላይ ነው የምሰራው ያለሁ...እ... የላይቤሮው አታሼ...”

“ተወው ተወው” አሉት አቋርጠው። ናትናኤል ግራ ተጋብቶ በዝምታ ይመለከታቸው ጀመር። አለቃው እንዳቀረቀሩ በጠረጴዛቸው ላይ የተቆለለውን ወረቀት እያመሱ ቀጠሉ። «ተወው ናትናኤል...እሱን ለጊዜው

ተወውና ቀደም ብለህ ጀምረኸው የነበረውን በምዕራብ አፍሪካ ለሚገኙ ሌምባሊዎቻችን የምንልካቸውን ሰዎች...”

“ይህኛው አስቸኳይ መሰለ። ስለታየ ነበርክ እዚህኛው ላይ ያተኮርኩት።” ንድድ ብሎት አቋረጣቸው።

“አም... ነበር... ነበር ግን አሁን አስቸኳይ አይመስለኝም...አየህ ጉዳዩን ፖሊሶች እየተከታተሉት ነው። በሥራቸው ጣልቃ እንድንገባ አይፈልጉም።”

“ከመቼውም ጊዜ በላይ አሁን አስቸኳይ ነው።» በወንበሩ ላይ ወደ ፊት አዝምሞ ድጋሚ አቋረጣቸው...«የሰው ነፍስ እየጠፋ ነው።» ለድምፁ አስፈሪ ቃና ለመስጠት ሞክረ።

ለአንድ አፍታ ካቀረቀሩበት ቀና ብለው ተመለከቱት። በዓይን ንግግር የጀመሩ መሰሉ። ዓይኖቹን ሳይሰበር ፊት ለፊት ተመለከታቸው። “እ? የምን የሰው ነፍስ መጥፋት? ማ? እኮ ማ?” ብለው እስኪጠይቁት በናፍቆት ተጠባበቁ።

“ያ የእኛ ሥራ አይደለም። የፖሊሶ ነው... የምልህን አድምጥ ናትናኤል።” አሉት ቀዝቀዝ ብለው።

“በመጀመሪያ ያድምጡኝ። ያኢ...”

“ናትናኤል” ድጋሚ አቋረጡት። “ናትናኤል... በዚህ ጉዳይ ውስጥ ድጋሚ እጅህን እንድትከት አልፈልግም።” አለቃው ከተቀመጡበት ተነስተው ቆሙ። ከቢሮዬ ውጣልኝ ማለታቸው እንደሆነ ተረዳ። “እንደ አለቃ ሳይሆን እንደ አባት ሆኜ ነው የምመከርህ።” ድምጻቸውን አረጋግጦ ለዛ አላብሰው ሊያግባቡት ሞክሩ።

“ቆይ ላስረዳዎት። ሁኔታውንክ አልተረዱትም። ነገሩ ሌላ ነው።” አለናትናኤል ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ ሽቅብ እየተመለከታቸው። “ዓደኛዬ...”

“ምንም የምታስረዳኝ ነገር የለም። አርፈህ ሥራህን ሰራ።” የጀመረውን ሳይጨርስ አቋርጠው በቆሙበት እጃቸውን ዘረጉለት።

“አርፈህ ሥራህን ሥራ አብርሃም!” ናትናኤል ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ። ዓይኖቹ የሚያዩት፤ ጆሮዎቹ የሚሰሙት፤ ሁሉም ህልም መሰለው።

ናትናኤል ለአብርሃም የኔ አለቃ የሚገፋፉን ፍሬ ያለው ነገር ይዣ እንደመለስ ነው ያለው ትዝ አለው።

አብርሃም ፡፡ እንገዳው አለቃህም እንዳንተ አይናቸው ተሸብረዋል። ብሎት ነበር።

የአለቃው ዓይን ተገለጠ ማለት ነው? አሉ የማያየውን ምሥጢር መመልከት ጀመሩ ማለት ነው? የአሉ አይን መቼም አይገለጥ። እንዲገለጥም አይሻ! የተዳፈነው! ያበቃው የአሉ ዓይኛ ነው። አብርሃም ነው።

ናትናኤል ትክ ብሎ አለቃውን ተመለከታቸው። አይናቸውን ሰበሩ። በጎንፍ በጎን ያንጠለጠሏቸው ክንዶቻቸው የእርሳቸው የራሳቸው እንዳልሆኑ ሁሉ ረዘመብት! ተንዘላዘሉበት። እንደገና ቀና ብለው ሲያየት አይናቸው ውስጥ የሚጋልበውን ያልተገራ ሌጣ ፍርሃት ተመለከተ። አዘነላቸው። ተፀየፋቸው።

ግድ የለም። ብቻውን ወደ ጨለማው ይወጣል። ያለረዳት ብቻውን አድኖ ይይዛቸዋል። ቀድሞውንም አለቃውን ተማመኖ አልተነሳም። ቃል ገብቷል ለአብርሃም -አልተዋቸውም ብሎታል። ሞት? ግድ የለውም። አብርሃም እንዲን ልጁን ትቶ ሄዷል። አሉ አንድ ነው። ብቻውን ነው። ቢቀርም ቢሄድም ማንንም አይጎዳም። ርብቃ? አዎ። ግን ቢጤዋን አታጣም። ቃል ገብቷል። ከአሁን ወዲያ አይመለስም። ሀገ ፊት እስኪያቀርባቸው! በገመድ ተንጠልጥለው ሽው ሽው ሲሉ እስኪያይ አያርፍም።

“የአመት ፈቃዴን አሁን መውሰድ እችላለሁ?” አላቸው አለቃውን።

አልተናገሩም። ጭንቅላታቸውን በእዎንታ ነቀነቁለት። የዘረጉለትን እጃቸውን ሳይጨብጥ ፊቱን መለሰ። የቢሮአቸውን መዝጊያ ከፍቶ ከመውጣቱ በፊት የበሩን እጅታ እንደጨበጠ ዞር ብሎ አይናቸውን አጥብቦ ተመለከታቸው።

“ዓርብ አለት አንድ መላምት ላይ እንደደርስ ጠይቀውኝ ነበር። የጠየቀኝ መላምት ላይ ደርሻለሁ...አዲስ አበባ ውስጥ አንድ አውሬ ገብቷል።” አላቸው።

ለአንድ አፍታ አገጫቸው የተንጠለጠለ መሰለው። የቢሮአቸውን በር ዘግቶ ወደ ቢሮው አመራ።

ወደ ቢሮው ተመልሶ በጠረጴዛው ላይ የነበረውን ወረቀት ሁሉ አየለበለበ በመሰባደው ውስጥ ያጭት ጀመር። ብዕሮች! ወረቀቶች! መስፈያዎች! የፋይል ትሬዎች... አንድ በአንድ እየተነሱ ከታችኛው መላቢያ ውስጥ ታጎሩ። ጠረጴዛው አራቁቱን ሲቀር ከወንበሩ ላይ ተቀመጠና ሁለት

መዳፎቹን በዓዲው ጠረጴዛ ላይ ሚናቸው። “አልበርትን አግኝ... አልበርትን...” የአብርሃም ድምፅ ደጋግሞ ተሰማው።

መሉ ሃገቡን አሰባሰቦ አንድ ቦታ ማዋል አለበት... ባለው ጋደሉ ፈጥኖ ማሰብ አለበት። ብቻውን ነው። ጠላቶቹ የዋዛ አይደሉም። አብርሃም እንዳለው እንደ አላት አራት ወደፍጹም እየተሸቀደመ ነው... መቃጠል የለበትም... መንደሩ የለበትም... መጋዩት የለበትም... ሁልጊዜ መቅደም አለበት... ሁሉጊዜ ከፊት መገኘት አለበት... መበለጥ አይቻልም... ሁልጊዜ መብለጥ አለበት። አለዛ እንደ አብርሃም ያበቃል... አለዛ ያቆማል... ሁሉም ነገር ያከትማል። ማክተሙን አይፈራም። ግን አላቱን ማጥፋት አለበት። የገፅ-ሃገን ነፍስ እየቀጠፈ በመሃላቸው የሚመላለሰውን አውሬ አጥምዶ መያዝ አለበት። ከየት ነው መጀመር ያለበት? ለፖሊስ ማስታወቅ? እዎ ፖሊስ ጋ ሂድ ጉዳቸውን ማፍረጥረጥ! የሰውር ክትትል ዘርግቶ አንድ በአንድ ማስለቀም። ግን...

የአብርሃም አደራ ታወሰው “አልበርትን አግኝ... አልበርትን...”

ናትናኤል መሳቢያውን ስቦ ነጭ ወረቀት አወጣ። ከደረት ኪሶ ውስጥ ብዕር። ነጭ ወረቀት ላይ ሃገቡን ያሳፍር ጀመር።

አንድ፡ በአፍሪካ ሌምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሪዎች ወደየአገሮቻቸው እየተጠሩ ሄዱ ማለት...የየአገሮቻቸው መንግስታት ሊገልፁላቸው፤ ሊያሳውቁቸው፤ ሊያስጠነቅቁቸው የሚገባ ሁኔታ ተፈጠረ።

ሁለት፡ እንዳንድ አታሪዎች ሲመለሱ የተቀሩት በሌሎች ተተክሎ ማለት... ግሚሶቹ ለተመደቡበት ሃላፊነት ብቁ ሆነው በመገኘታቸው ሊመለሱ፤ የተቀሩት ለሃላፊነቱ ተስማሚ በሚሆኑ በሌሎች ተተክሎ።

ሶስት፡ ለሥራው ብቁ ተብለው ከተመለሱ አታሪዎች መካከል በአንድ ሳምንት ውስጥ ሁለት ተገድለው ሲገኙ አንድ የገባበት ጠፋ ማለት... የተሰጣቸውን ማስጠንቀቂያ ችላ በማለታቸው አለበለዚያም ብቃት ስለጎደላቸው በአውሬው ተበሉ... ሁለት ተወገዱ፤ አንድ ተሰወረ።

አራት፡ ሁኔታውን መከታተሉና ማጣራቱ ተገቢ ቢሆንም የኢትዮጵያ መንግሥት አካላትም ሆኑ ሌሎች የአፍሪካ መንግሥታት ነገሩን መሸፋፈንን መረጡ ማለት... የአፍሪካ መንግሥታት እንዳይወጣ የሚሹት ምሥጢር ተፈጠረ አለዚያም በዙሪያቸው የተተበተበው የአውሬው መረብ መነቃነቅ ከለከላቸው።

አምስት፡ እንዳንዶቹ የጠፋውን የላይቤርያ አታሪ ለማግኘት በግል ያደረጉት ጥረት አደጋ ላይ ጣላቸው ማለት... የላይቤርያው አታሪ አድራሻ እንዳይገኝ የሚሹ ወገኖች ምሥጢሩ እንዳይጋለጥ ሲሉ ነፍስ እስከማጥፋት ይደፍራሉ።

ናትናኤል ድንገት እንደ ጥያቄ ተደነቀረበት። 'አብርሃም ብቻ አልነበረም የላይቤርያውን አታሺ አድራሻ ያነፈነ። እንዳውም በተቃራኒው ነገር ቀበጃቸው እርሱ ራሱ ነበር። ታዲያ ለምን አብርሃምን ገደሉት... አሉንስ ለምን ተውት?'

ፖሊሶች አብርሃምን ከምሽቱ ሁለት ሰዓት ተኩል ቆለሉ አገኙት። እሱ ጋ ስልክ የተደወለሰት ወዲያውኑ ነው... በዚያ ሌሊት በስልክ የጠራው አብርሃም አልነበረም። አብርሃምን የገደለ ጎርናና ድምፅ ነበር እሱንም የጠራው። አብርሃምን ከገደሉ በኋላ እሱን በስልክ ጠርተውታል። ታዲያ እንዴት ላይገድሉት ቀሩ? ጠርተውት አልቀረም ሄዷል። በተባለው ቦታ መኪናውን አቁሞ እነስተኛ መብራቱን እንዳበራ ጠብቋቸዋል። ታዲያ እንዴት...?

"ትራፊክ ፖሊሱ!" አለ ናትናኤል ሙሆ። መልሱ ድንገት ብልጭ አለለት። 'ትራፊክ ፖሊሱ አደናቀቀው?' እንዳቀዱት ሳይገድሉት በፊት የትራፊክ ፖሊሱ ደርሶ አጨናገፋቸው? ትራፊክ ፖሊሱ ባይዘውስ ኖሮ... ትራፊክ ፖሊሱ ባይደርስ ኖሮ... ናትናኤል ዘንነው። ለአንድ አፍታ በሃኪም ቤቱ የብረት አልጋ ላይ ተጓዥቶ ያየው የአብርሃም ፊት እፊቱ ላይ ድቅን አለበት። ይሄኔ እሱም ሞቶ ነበር ማለት ነው? ግን ለምን? ያማ ግልጽ ነው። ከአብርሃም ጋር የተገናኘውን ጉዳይ ተረድተውታል ማለት ነው። ግን እንዴት? አብርሃምን በስልክ አነጋግታል። ስልክ ጥሩምሳ ነው... ሁሉም ይሰማዋል። በአንድ ምሽት ሁለቱም ሊገድሏቸው ነበር ማለት ነው። በአጋጣሚ ነው ያመለካቸው? እና አሁን? ምንድነው የሚጠብቀው? ምንድነው ዕድሉ? ናትናኤል እያንዳንዱ ነገር እየተገለጠለት ሲመጣ ስጋቱ ጥፍር አውጥቶ ይሟገጠው ይመር።

የላይቤርያውን አታሺ አድራሻ እንደማንፈን፣ ሲያውቁ ሊገድሉኝ በስልክ ጠሩኝ። ናትናኤል ከወረቀቱ ላይ ቀና አለ። 'አዎ ቀዳሳው ያለው እዚህ ነው። አንድ ድክመት አላቸው። እንቅልፍ የነሳቸውና የሚያቁኑ ጠንጣቸው ቀበል አለ። አብርሃም እንዳለው ሰውየው በገዛ ፈቃዱ ተሸሽጓል። በእጃቸው ያልገዛላቸው ቁልፍ እርሱ ነው። ይዘውት ቢሆን ኖሮ ገደለው ወይም ሰውረውት ይረጋጉ ነበር። ነገር ግን ሊያገኙት አልቻሉም - የላይቤርያውን አታሺ፤ ቁልፉን፤ ይህ ማለት ደግሞ እነርሱ ሳያገኙት በፊት የላይቤርያውን አታሺ እጁ ያገባ ወገን ጉዳን ያፍረጠጠዋል። ምሥጢሩን ያዘረበርበዋል ማለት ነው። ያ ነው ቁልፉ? አብርሃም በመጨረሻ 'ካልቨርትን' አግኝ ያለው እዚህ ነው! ፖሊስ ጋ መሄድ የለበትም። ቁልፉ ያለው እዚያ አይደለም። ቁልፉን የላይቤርያውን አታሺ ብቻውን ማግኘት አለበት። ግን እንዴት? አብርሃም ስለ ላይቤርያው አታሺ የነገረውን ለማስታወስ ሞክረ።

መረጃ...የውስኪ ጠርመሮ...ሾፊር...በላ መጠጥ ቤት... የአሥራኤል ፓስፖርት የያዘች ሴት... ሞሳድ... ሌም.አይ.ስድስት... ካዛንቺስ... ወዳጁ

ቤት... የሴት ልብስ ለብሶ... ተሰወረ... ከአብርሃም የሰማው ሁሉ በትዕቢት ትዝ አለው።

ናትናኤል አይኖቹን ጨፍኖ አለበት። 'የላይቤርያው አታሺ በማንም እጅ ውስጥ አይደለም ማለት ነው። ከአገሩ መንግሥት መሸሸጉ ግዴታ ስለሆነበት እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ ተሸሽጎ ተቀምጧል። እንዲያ ባይሆን በዲፕሎማቲክ መብቱ መጠቀም ይችላል ነበር። እንግዲያው ሲያገለግላቸው የቆዩት የእንግሊዝ ወይንም የአሥራኤል ስላላ ድርጅቶች ለምን በሽፋን አላወጡትም? ምናልባት ከነርሱም ጋር ያልተጣጣሙበት ነጥብ ይኖራል። ስለዚህ ከነሱም መሰወሩ አስፈላጊ ሆነ። እንግዲህ ግልፅ ፍለጋ እንዳይደረግበት የሚከላከልለት ማነው? የአገሩ መንግሥት? ሊሆን አይችልም። የኢትዮጵያ መንግሥት? ይህም አይሆንም። የእንግሊዝና የአሥራኤል ተጽዕኖ? አይመስልም። እንግዲያው ማን?

ማንም ሆነ ማን ይህ ወገን የላይቤርያው አታሺ ይዞት የተሸሸገውን ጉድ ደብዛ ለማጥፋት ሲል ነፍስ ከማጥፋትና ከፍተኛ ባለሥልጣናትን ከማስፈራራት የማይመለስ ነው። ብዙ አይኖች ይኖሩታል፤ ብዙ ጆሮዎች ይኖሩታል፤ ረጅም እጅ አለው፤ ጥፍሮቹ ሹል ናቸው፤ ጥርሶቹ ስል ናቸው፤ አስቀያሚ አውሬ...

ናትናኤል የጨፈናቸውን አይኖቹን ገልጦ ባደው አየር ላይ አፈጠጠ። 'እንዴት አድርጎ ነው ከዚህ አውሬ መሸሸግ የሚችለው? አውሬው እንዴ ሊበላው ሞክሯል። ድጋሚ ሊሞክርም ይችላል። የመጀመሪያውን በአጋጣሚ አምልጧል። ሁለተኛውን እንዴት ማምለጥ ይችላል? አውሬው ሁሉን ያያል፤ ሁሉን ይለማል፤ ግን ደግሞ የላይቤርያውን አታሺ ከጥርሱ ሊያገባው አልቻለም። ለምን? የላይቤርያው አታሺ ስለተሰወረ። ደጋግሞ አለበት።

'እንግዲያው እሱም እንደላይቤርያው አታሺ ድንገት መሰወር ነዋ በጠራራ ፀሐይ ተገኖ መጥፋት። ያ ነው መድሃኒቱ። አለበለዚያ... የአብርሃም ፊት መጣበት። ዘንነው።

የውጭ ስልክ ሙሽ። አነሳው።
"ሃሉ..."
"ሃሉ - ናቲ?"
"ሃይ ርብቃ" ናትናኤል ፊቱ ላይ የወረዘውን ቀዝቃዛ ላብ በመጻፋት አበስ አደረገው።
"እንዴት ነህ? ደህና ነህ?"
"በጣም..."
"ከሥራ እንደወጣህ መጥተህ ውሰደኝ። እንተጋ ነው የማድረው።"

“ጥሩ” አለ ብርጋዶር ደነራሉ ለበርካታ ደቂቃዎች ሲከራከሩ ከቆዩ በኋላ ለማርቆስ እንድ ዕድል ለመስጠት ወስኖ። “ሁለት ቀን እስጥሃለሁ። በዚህ ጊዜ ውስጥ የሰውየውን ንፁህነት ማረጋገጥ የምትችል ከሆነ...” የጀመረውን ዓረፍት ነገር ላይጨርስ አቋረጠ።

“እመነኝ። ናትናኤል ምንም አያውቅም። እያንዳንዱን እንቅስቃሴውን በወኪሉ እየተከታተልኩት ነው። ከአብርሃም ሊያገኝ ይችላል ብለን ስለፈራነው መረጃም በዝርዝር አጣራለሁ። ከዛሬ ማታ አያልፍም።” አለ ማርቆስ። ለጊዜውም ቢሆን በናትናኤል ላይ የተላለፈውን የሞት ውሳኔ ለማዘግየት በመቻሉ እየተደሰተ።

“የአብርሃም ቤተሰቦች ጉዳይስ?”

“አዎ” አለ ማርቆስ ፈጠን ብሎ “እንዳልኩህ ወደ ፖሊስ ሂደው አብርሃም የሞተው ከናትናኤል ጋር እንደወጣ መሆኑንና ናትናኤልንም ስለሚጠረጥሩ ተይዞ እንዲመረመርላቸው ፖሊስን እየገፋፋ ነው። ቢሆንም አብርሃምን የገደለችው ሴት ለመሆኗ ምሥክሮች አዘጋጅተን ፖሊሶችን በፈለገነው መስመር እየመራናቸው ነው።”

“ጥሩ ። ግን አሁንም በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ በሚቀጥሉት ሁለት ቀናት አንድ ውሳኔ ላይ እስከምንደርስ ድረስ ናትናኤል በምሥክርነትም ሆነ በሌላ መልኩ ከጠበቀች ወይም ከፖሊስ ከማንኛውም ወገን ጋር ግንኙነት አድርጎ ስለ አብርሃም የሚያውቀውን መናገር የለበትም። ያንን መጠበቅ ያንተ ሃላፊነት ነው።” አለ አለቅየው አመልካች ጣቱን በማርቆስ ላይ ቀስሮ።

“ሁሉን ለእኔ ተወው። እያንዳንዱን ነገር ጨርሼ ጠረጴዛህ ላይ ታገኘሃለህ። ከዚህ ወዲያ ቀንም ሌሊትም አይኔን ከእርሱ አልነቅልም” አለ ማርቆስ።

“መልካም ዕድል።”

ማርቆስ ከአለቃው ቢሮ ወጥቶ ፒተርን አስከትሎ ወደ እራሱ ቢሮ ገባና በሩን ዘጋ።

“ቁጭ በል ፒተር” አለ ቀልጠፍ ብሎ ወንበሩ ላይ እየተቀመጠ።

“ተግባባን?” አለ ዝርዝር ትዕዛዝ ለፒተር ካዥንደንደለት በኋላ “አሁኑኑ ከክትትል ክፍል አንድ ሰው ይዘህ ሂድ። ለአንዲት ደቂቃ እንኳን

ከአይንህ እንዲርቅ እንዳትፈቅድለት።” እያንዳንዱን ነጥብ ዘርዘሮ ካስተላለፈ በኋላ ከቱን ከወንበሩ ላይ አነሳና ፒተርን ትቶ እየተቻኮለ ወደ በሩ አመራ። “ዝርዝር ሪፖርቱን ማታ እዚያ እፈልገዋለሁ።” አለ አመልካች ጣቱን በገዛ የቢሮ ጠረጴዛው ላይ ቀስሮ።

መኪናው ውስጥ ገብቶ ከገቢው ወጣ። ወደ ወኪሉ ቢሮ ሲሄድ በእርካታ መንፈስ ነበር። መጥፋት የሌለበት የአንድ ሰው ነፈስ እንዳዳነ ተሰማው። መኪናውን ከወኪሉ መሥሪያ ቤት አጥር ውጪ አቁሞ በአግሩ ወደ ውስጥ ገባ። ወደ ዋናው ህንፃ በሚያስገባው በር አልፎ በስተቀኝ ያለውን የህዝብ ስልክ አነሳና ወደ ቢሮዋ ደወሰ።

“ሃሎ” አለው የሴት ድምፅ።

“ከአከራ ነበር።” አለ ማርቆስ በተለመደው የመክፈቻ ምልክት።

“አውሮፕላኑ በስንት ሰዓት ይገባል?” አለ ያው የሴት ድምፅ መልሶ።

“አሁን” አለ ማርቆስ ወዲያውኑ ወደ መገናኛው ቦታ እንድትሄድ ምልክት እየሰጣት።

ቀልጠፍ ብሎ ስልኩን ዘጋና ወደ መገናኛው ቦታ ተጣደፈ። በአንድ መተላለፊያ ፊት ለፊት ወደተሰሩት የሴቶችና የወንዶች የመታጠቢያ ቤቶች በሚያስገባው በር ገባና በስተገራ ከተደረደሩት የመታጠቢያ ሳህኖች ወደ አንዱ አምርቶ ሲጓዝውን ከፍቶ እጆቹን ይታጠብ ጀመር።

በጠባቢ መተላለፊያ የነበረ አንድ ሌላ ሰው እንደወጣ ማርቆስ ቀልጠፍ ብሎ መደዳ ከተደረደሩት የሴት መጻዳጃ ክፍሎች የአንዱን በር ከፍቶ ገባና በሩን ከውስጥ ቀረቀረው። ጆሮውን አቅንቶ መጠባበቅ ያዘ።

በስተቀኙ ያለው የመጻዳጃ ክፍል በር ሲከፈትና ከውስጥ ሊቀረቀር ተሰማው።

‘ቃ - ቃቃ - ቃ - ቃቃ -’ ሁለቱን የመጻዳጃ ክፍሎች የሚለየውን ስሰ የእንጨት ግድግዳ በሰንተሚ እያንቁቁች እንዲቀጥል ምልክት ሰጠው።

“ቆንጆዎቹ” አለ አፋን ዘወትር ወደሚጠቀሙበት ቀዳጃ አስጠግቶ።

“ቀጥል” አለው የሴት ድምፅ።

“ቢሮው ገብቷል?” አላት።

“አዎ” አለው ያው የሴት ድምጽ

“ትላንት አልገባም ብለሽኝ ነበር።”

“ዛሬ ገብቷል።”

“እስከሁን ከአብርሃም ጋር ስላደረገው ግንኙነት ያገኘሰው አለ?”

“ምንም ላንኝ አልቻልኩም። ላነጋግረው ሞክራ ነበር... ግን...”

“ማን ምን?”

“ሊያነጋግረኝ ፈቃደኛ አይመስልም።”

“ጥሩ... በተቻለሽ ከአብርሃም ምን እንዳገኘ ለማግኘት ሞክረ።”

“እሺ እሞክራለሁ።”

“ሁለተኛ” አለ ማርቆስ ጠበቅ አድርጎ «ከአሁን በኋላ በየሳምንቱ የምታቀርቢውን ሪፖርት በቀን በቀን አፈልጋለሁ።

“እሺ።”

«ጨርሻለሁ።» አለ ማርቆስ።

ከጎሱ ያለው ክፍል ተከፍቶ ሲዘጋ ተሰማው። ለጥቂት ደቂቃዎች ባለበት ቆየና አካባቢው ጭር ማለቱን በበሩ ቀዳዳ ካረጋገጠ በኋላ ቀልጠፍ ብሎ በሩን ከፍቶ ወጣ።

-12-

የቀኑ የሥራ ሰዓት አስኪገባደድ አልጠበቀም። ከአሁን ወዲያ እንደሌሎች በሰዓት አይመራም። ተባራሪ ነው - ድኩሳ! ታዳኝ ነው ድግራ። መሮጥ... መሸሽ መሸሽ... መብረር መብረር።

ለምሳም ከቢሮው አልወጣም። አዛው ቢሮው ውስጥ ቁጭ እንዳለ ማድረግ ያለበትን አንድ በአንድ! ደቂቃ በደቂቃ አሰላለፈው መልሶ መላልሶ አብላላው! እኸው። 'አ! አ! መፍራት የለም!' ጊዜ የለውም ለመፍራት... መቁረጥ አለበት... ግን ደግሞ መሮጥ መሸሽ... መሸሽ-ክሱክ የላይቢሮውን አታሼ ማግኘት ቁልፉን...

“የት ጠፋሽ? ብፈልግሽ የለሽም” አለ ፀሐፊውን የቢሮውን በር ዘግቶ እየወጣ።

“ወደ መታጠቢያ ቤት ሄጄ ነው።” አለች ፀሐፊው ቀና ሳትል።

“ሰው ከፈለገኝ አሁን ወጣ አለ በይ። እመለሳለሁ! መዝገብ ቤት ነኝ።” አላት ከቢሮው ወጥቶ ቢሮዋን በረጃጅም አርምጃዎች እየተሻገረ። ሳምራዊት ከጀርባ ትክ ብላ ተመለከተችው።

“በስልክ የሚፈልገህ ሰው አለ። አሁን ደውለው ላገናኙህ ስል ስልኩ ተቋረጠብኝ። መልሰው ይደውሉ ይሆናል።” አለች ሳምራዊት እጇን በስልኩ እጆቿ ላይ እንደጫነች።

“ማንኛ አለ?”

“እ...ይ. ዝም ብለው 'አሰ ወይ' አሉኝና አዎ ማን ልበል' ስል ስልኩ ተቋረጠ።

“ምህረተአብ ይሆናል።” አለ ናትናኤል ሰዓቱን እየተመለከተ።

ምህረተአብ በሰሜን አፍሪካ ክፍል ውስጥ የሚሰራ የሥራ ባልደረባው ነው።

«አይ የውጭ ስልክ ነውክ! ደግሞ የምህረተአብን ድምዕ አውቀዋለሁ። ይሄ በጣም ጎርናና ነው።»

በጣም ጎርናና!... ጎርናና ድምዕ!... አውሬው!... አዳኝ!

ለምን ደወለ? ምን ሊለው ደወለ? መኖሩን ለማረጋገጥ! አዎ መኖሩን አረጋገጠ። ስልኩ ተቋረጠ። አ! አ! ስልኩን ዘጋው - አውሬው። ናትናኤል ሌሊት ከአንቀልፋ ባንኛ ተነስቶ ራሱን በጨለማ ክፍል ውስጥ እንዳገኘ ህፃን ዙሪያው አስፈሪ ሆነበት። ወደ እሱም እየመጡ ነው!

“ከአንድ ሰዓት በኋላ ደውል በይው - መልሶ ከደወለ።”

“ትመለሳለህ አይደል... የት መሄድህ ነው?” አለች ፀሐፊው ድንገት ብድግ ብላ። «አንድ የማነጋገርህ ነገር ነበር። ማንም ቢሆን ከሥራ በኋላ ትመለሳለህ?»

“እንዴ አዎ -አዎ መዝገብ ቤት ነኝክ።” ፊጠን ብሎ ከቢሮዋ ወጣ። በተመላለፈው መሀል ቆም ብሎ አሰበ። እየተከታተለት ነው! ምራቁ አልም አለ። ወደ መዝገብ ቤት ለመሄድ ሃሳብ አልነበረውም! አልሄደም። አለችጥ መደናገጡ እራሱን አሰላለፈው። ‘መጠንቀቅ ብቻ’ ነው ያለበት። መጠንቀቅ!

ሳይጣደፍ ረጋ ባለ ሁኔታ በፎቁ የጓሮ በር ወጣ። ተርታውን ተደርድረው የቆሙ መኪናዎች ተመለከቱ። ቀና ሲል ፀሐፊው በመስኮት ቁልቁል ስትመለከተው አየ። ፈገግ አለና እጇን አወዛወዘላት። እንዳያት ስታውቅ መጋረጃውን ለትቃ ወደኋላ ተመለሰች።

“ጋሼ ዋለልኝ እንደምን ዋለ።” ወደ መሥሪያ ቤቱ ነፃር ሾፈር አመራ።

“እንደምን ዋለክልኝ ጌታይ!” ሥራ ፈትተው ከተቀመጡበት እነስተኛ የጭነት መኪና ውስጥ ወጥተው ሠላምታ ሰጡት - ጋሼ ዋለልኝ።

“ሁኑ - ሁኑ። ደህና ዋሉ?” አላቸው ተጠግቶ የዘረጉትን እጃቸውን እየጨበጣቸው።

“ደህና - ደህና የኒ ልጅ።” አሉ ጋሼ ዋለልኝ ያወለቁትን የጨርቅ ቀብ መልሰው ሽቦት የሸፈነው ጭንቅላታቸው ላይ ጣል እየደረጉ።

“እባክት እዚህ ኤይድ ባንክ ደረሰ ብለን እንምጣ። ለሥራ ነው።” አላቸው ዘና ብለው።

“እኔ ስምራት ሳይፈቅድማ...” የተለመደውን ንትርክ ጀመሩ።
“ነግራዋለሁ - ነግራዋለሁ። ሥራ ስለያዘ ነው አንጅ እሱም አብሮኝ ሂያድ ነበር። ያሬድ አይደል... ነግራዋለሁ።”

“ግን አደራ...” አሉ ጋሼ ዋለልኝ እያወላወሉ።
“ስነግሮት! ይልቅ ቶሎ ደርሰን እንመለሰ። እዚህ ነውኩ።” አዋክባቸው።

“ከነገርከውማ ምን ገደብ? ቢሆንም አደራ። ጭንቅቱ ነው እኔን የሰለቸኝ።” እያገረመረመ ወደ መኪናቸው ገቡ።

ናትናኤል ፈጠን ብሎ ሽራ ከለበሰችው አነስተኛ የጭነት መኪና ጀርባ ዞረና ሽራውን ገልጦ አድርጎ ከአቃ መጫኛው ላይ ዘሎ ወጣ። ሽራውን አስተካክሎ ዘጋው። ወንበሩ ላይ ፎቀት አለና ከጀርባቸው ያለውን መስኮት አንኳኳላቸው።

“እንሂድ ጋሽ ዋለልኝ።”

“ከዚያ ከኋላ ምን ትሰራለህ እዚህ ቦታ እያለ?” አሉ ጋሽ ዋለልኝ ከጎናቸው ከጋቢናው ያለውን ወንበር በእጃቸው ቸብ አድርገው! እንገታቸውን ጠምዝዘው እየተመለከቱት።

“ይሂዱ - ይሂዱ። ይዘን የምንመጣው ዕቃ ስላለ ነው። እሱን ለመደገፍ በኋላም ቢሆን እዚሁ መምጣቴ አይቀርም ብዬ ነው።” አላቸው ድምፁን ለማርገብ እየሞከሩ።

“እንዳልክ!” ጋሽ ዋለልኝ ምን ቸገረኝ ለማለት እንደፈለጉ ዓይነት ትከሻቸውን ነቅነት እደረጉና የመኪናቸውን ሞተር እስነስተው ከፊት ለፊታቸው የተገተረውን ፎቅ በስተገራ ዞረው ወደ ግቢው በር አመሩ።

ከጭነቷ መኪና ጀርባ የተሸፈነውን ሽራ ገልጦ አድርጎ በቀጭኑ ተመለከተ። ብርማ ቀለም ያላት 131 ፊያት መኪናው ከህንፃው ፊት ከተደረደሩት የሥራተኞች መኪናዎች መሀል ቆማለች። ተሰናበታት።

“ኤይድ ባንክ ነው ያልከኝ?” ጋሽ ዋለልኝ መኸው ጠየቀት።
“አዎ - አዎ።” አሉ ናትናኤል ሽራውን በቀጭኑ ከፊት አድርጎ እንደያዘ ፊቱን ወደ ጋሽ ዋለልኝ መለሰ አድርጎ። ወዲያው ዞር በቀጭኑ ከፍቶ በየዘው ሽራ አሸልኮ ከጀርባ ያለውን ሁሉ ያጠና ጀመር።

“የመረጃው መሥሪያ ቤት አባል ከሆንኩ ጀምሮ የምኔደበትን ብቻ ሳይሆን የመጣሁበትንም መንገድ ማየት ተምረክለሁ...” ትዝ አለው አብርሃም ያለው።

ከኋላ የተከተለው መኪና የለም። እሱ የተሳፈረበት የጭነት መኪና ከመሥሪያ ቤቱ ግቢ ስትወጣ አንድ ቀይ ፎርድ መኪና ወደ ግቢ ገባች። ዙሪያውን ተመለከተ። ወዲያ ማዶ ሁለት ሰዎች የሰልክ እንጨት ተደግፈው ያወራሉ፤ ሁለት ሴቶች ቁልቁላቱን ይወርዳሉ፤ አንድ ሱተሪ ሽጭ ችላ ብለውት ዳጉትን የሚወጡትን አዛውንት እየወተወተ ከጎን ከጎናቸው ይርጣል፤ ወዲያ ማዶ መናፈሻው ውስጥ አንድ ነጭ ሲትርይን ቆማለች...

ናትናኤል ሽራውን በቀጭኑ ከፍቶ እንደያዘ ትንፋሹን በረጅሙ ሰቀቀው። የታላ አውሬው? አውሬው የለም? ሁሉም ነው? ዋናው ነገር ከመሥሪያ ቤቱ መውጣቱን አውሬው እያውቀው። አልተከተለውም። ናትናኤል በአሸናፊነት ስሜት ፈገግ አለ፤ እይኖቹን ግን ከመኪናው ጀርባ ካለው መንገድ ላይ አልነቀለም።

ጋሽ ዋለልኝ ወደግራ ታጥፈው ወደ እርሻና እንዳስትሪ ልማት ባንክ አመሩ። መኪናዋ ከባንኩ በር ፊት ለፊት እንደቆመች ናትናኤል ሽራውን ገልጦ ዱብ አለ።

“መጣሁ እዚሁ ይጠብቁኝ።” አላቸው ወደ ጋሽ ዋለልኝ ራመድ ብለው።
ጭንቅላታቸውን ነቀነቁ ሽማግሌው - “እሺ” ለማለት።

ናትናኤል በባንኩ የፊተኛ በር ገባ ብሎ ደቂቃም ሳያጠፋ ወዲያው ወደ ውጭ ከሚወጡ የባንኩ ደንበኞች ጋር ተደባልቆ ከባንኩ ወጣ። ከጠባቢ መንገድ አልፎ ከዋናው መንገድ ገቢ። ጋሽ ዋለልኝ ወደ ባንኩ ሲገባ አይተውት ይሆናል። ሲወጣ ግን እንዳላጤነት እርግጠኛ ነበር። በተቀመጡበት መኪና ውስጥ እንዳሉ ፍዝዝ ብለዋል ሽማግሌው።

“ታክሲ! ካህንቺስ።”

የታክሲውን በር ከፍቶ ገቢ። ካህንቺስ ከመድረሱ በፊት ሂሳቡን ከፍሎ ከታክሲው ወረደ። ወደ አንድ ኪዎስክ ጠጋ ብሎ “ባክህ ባርኔጣ

አለ?" ብሎ ለጣፋ ባርኔጣ ገዝቶ ቋንቋላቱ ላይ ደፋት። መንገዱን ተሻግሮ ከካዛንቺስ የሚመጣ ታክሲ አስቁሞ 'መርካቶ' ብሎ ተሳፈረ።

በመጣበት መንገድ ሲመለስ ባንኩ ጋ ሲደርስ ጋሽ ዋለልኝን በአይኑ ፈለጋቸው። እዚያው መኪናቸው ውስጥ ተቀምጦው ከፊት ለፊታቸው ባለው አየር ላይ አፍጥጦው አገኛቸው። አለፋቸው። የተሳፈረበት ታክሲ ከላይኛው ቤተመንግሥት ወደ አስጢፋኖስ ቤተክርስቲያን የሚያመራውን አውራ ጎዳና አቋርጦ ወደ ፍልውሃ አቅጣጫ ሲያመራ ለአንድ አፍታ በስተቀኙ የሚገኘውን የመሥሪያ ቤቱን ዳጃፍ እስከ ግንባሩ ከደፋው ባርኔጣው ስር በሚንከባለሉ አይኖቹ አሰሰው። እዚያና እዚያ ጥቂት ሰዎች ይታያሉ። ከመሥሪያ ቤቱ ግቢ አንድ ጥቁር መርሰዲስ መኪና ወጣ። መናፈሻው ውስጥ የቆመችው ነጭ ሲትሮይን አሁንም እዛው ነች። አለፈ።

ኢትዮጵያ ሆቴል ጋ ከመድረሱ በፊት 'መርካቶ' ብሎ የተሳፈረበትን ታክሲ አስቁሞ ወረደ።

"የፖስታ ከረጢት አለህ? አንድ ሰጠኝ።" መንገድ ዳር ተቀምጦ ከረሜላና ማስቲካ ከሚሸጥ ልጅ ላይ የፖስታ ከረጢት ገዛና የዋናው ፖስታ ቤትን የታችኛ በር ደረጃዎች በሩጫ ወጣቸው። በአዳራሹ ውስጥ ከረጃጅሞቹ መስኮቶች ጥግ ከተደረደሩት የመገፈያ ጠረጴዛዎች ወደ አንደኛው ሄዶ ከደረሰ ኪሱ ውስጥ ወረቀትና እስከራሽቶ አውጥቶ መገፈያ ያዘ

ርብቃ ብዙ ማለት አረልግ ነበር።
ግን ጊዜ የለኝም። ርብቃ እቤት
ሄደሽ የመሃከለኛውን ቁምሳጥን
ስትከፍቼ ስምንት መቶ ብር የያዘ
ነኪ የፖስታ ከረጢት ታገኛለሽ።
ከራስኔ ደግሞ ሄዶ ሰላሳ ብር
ታገኛለሽ። ያገኘሽውን ይዘሽ ዛሬ
ማታ በአንድ ሰዓት አምባሳደር
ትያትር ፎቅ በግራ በኩል ግቢ።
ልክ ሁለት ሰዓት ሲሆን ተነስተሽ
ወደ መሀዳጃው ከፍል ግቢ። እዚያ
ታገኛለሽ።

ያንቺው ናትናኤል
አንባባሽ ስትጨርሽ ይሄን ወረቀት አቃጥይው አደራ!

ወረቀቱን አጣጥፎ የፖስታ ከረጢት ውስጥ ክከተተው በኋላ የአፓርትመንቱን በርና የመኝታ ቤቱን ቁም ሳጥን ቆልፍ አብሮ በፖስታ ከረጢቱ ውስጥ ጨመራቸውና ወደ ፖስታ ሳጥኑ አመራ። የፖስታ

ሳጥኑን ከፍቶ በቀኙ የያዘውን ከረጢት ከውስጥ ከትቶ መዝገያውን መለስ አድርጎ ተወው።

የፖስታ ቤቱን ለፊ አዳራሽ ተሻግሮ በተርታ ከተደረደሩት ቢጫ የሕዝብ ስልኮች መሃል አንዱን አንስቶ መደወል ያዘ።

"ሃሎ... ምህረት ነሽ? እንደምንድነሽ? አወቅሽኝ? ናትናኤል ነኝ..."

"ሃይ ናትናኤል! እንደምንድነህ?"

"አለን... አለን ደህና ነሽ?"

"ደህና እንዴት አስታወስክኝ ባክህ..."

ምህረት የርብቃ የመሥሪያ ቤት ቋጃ ነች። ቀደም ብሎ ሁለቱም አንድ ቢሮ ውስጥ ይሰሩ ስለነበር ርብቃን ፈልጎ ሲደውል አልፎ አልፎ ምህረት ስልኩን ስለምታነሳ አዘውትረው በስልክ ተገናኝተዋል። በአካልም ሁለት ሶስቱ ተያይተዋል።

"ምህረት እባክሽ ርብቃን ፈልጌአት ነበር። ላስቸግርሽ ትጠራልኝ?"

"እዚህክ አይደለችም። ቆይ ስልኩን ላዘርልህ ወደ እሷ ሲሮ። አትዝጋው።" አለች ምህረት ተሳታፊ የደወለ መስፈርት።

"ቆይ! ቆይ!" አለ ናትናኤል ፈጠን ብሎ። "ተይው! ስልኩን አታዘራው። አንቺ ጋ ብትጠራልኝ እሷ ነው።"

ምህረት ግራ ገባት። እሷ ቢሮ ደውሎ ከሌላ ቢሮ ሰው ጥራልኝ ማለት ምን ማለት ነው? ለምን ቀጥታ ርብቃን አልደወለም? አይ ወንድ! የሰበቡ ብዛት! እሷ ድርድሩ ጠርጥራለች እንደፈለጋት፤ ወየው! ግን ርብቃ ምን ትላታለች ብታወጣው?።

"እሽ መጣሁ ጠርቻት።" አለችው ሳቋን አፍኖ፤ እስከራሽቶዋን ጠረጴዛ ላይ ጣል አድርጋ ከተቀመጠችበት ወንበር ላይ እየተነሳች።

ናትናኤል የስልኩን እጅታ ጆሮ ግንዱ ላይ እንደለጠፈ ዞር ዞር ብሎ አካባቢውን ፈተሽ። በርካታ ሰዎች በአዳራሹ ውስጥ ይተላለፋሉ። ናትናኤል እያንዳንዱን ተሳሳፊ በጥንቃቄ ለማጥናት ሞክረ፤ በሩቁ ጥግ ያዘ የሚመለከተው! የሚከታተለው ሰው ፈለገ። ቢሆንም በእሱ ላይ የተለየ አትኩሮት ያለው ሰው ሊያገኝ አልቻለም። ድንገት አንድ ረዘም ደልደል ያለ ሰው መጥቶ ከጎኑ ያለውን የሕዝብ ስልክ አነሳ። ናትናኤል አይኖቹን የጎድን ሰውየው ላይ ተከላቸው። ሰውየው ቡኒ ኮትና ሱሪ ለብሶ በነጭ ሽማቢ ላይ ጠቆር ያለ ክራባት አስራል። ሰውየው ስልክ መደወል ጀመረ።

“ሃሎ”

“ሃሎ... ርብቃ?” አፋን በመዳፋ ሸፍኖ መናገር ጀመረ።

“ንኝ። ናቲ ነህ?”

“አዎ ርብቃ ስሜኝ ስሜኝ...” ልታደርጠው ስትል ተሸቀዳዊ።

“ርብቃ በጥንቃቄ ስሜኝ...”

“አየሰማሁህ ነውከ! ደህና ነህ ግን?” አለች ማስጠንቀቂያው ሲበዛባት ስጋት ገብቷት።

“ደህና ነኝ ርብቃ... ትንሽ ችግር ስለገጠመኝ ነው የደወልኩልሽ ርብቃ። አሁን ላገኝሽ አልችልም። የፖስታ ሳጥን ቁጥራን ታውቁለሽ? ተይ! ተይ! አትናገረው።” አለ ርብቃ ቁጥሩን መጥራት ስትጀምር ተሸቀዳዊ። “ታውቁለሽ አይደል? ጥሩ... ርብቃ የምልሽን ብቻ አድርጌ። ጥድቁ አትጠይቁኝ። ገባሽ አዎ። የፖስታ ሳጥኔ ውስጥ መልዕክት ትቼልሻለሁ። አሁኑኑ ሄደሽ ወረቀቱን አውጥተሽ አንብቢው። ወረቀቱ ላይ የተጻፈውን አድርጌ። ገባሽ?”

“ቁልፉክ አንተጋ ነው።”

“ሳጥኑን አልቀለፍኩትም። መዝጊያውን መለስ አድርጌ ነው የተውኩት። ወረቀቱን ከነቡባሽ በኋላ እዛው በከብሪት አቃጥይው በፍጹም ይዘሽው አትሂድ። አደራ!”

“ምንድነው ነገሩ?” አለች ድብብቆሽ የተንዛዛባት ርብቃ።

“የምልሽን ብቻ አድርጌ፤ ጥያቄ አትጠይቁኝ! ገባሽ?”

“ገባኝ - ገባኝ።”

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ ወደ አዳራሹ መውጫ አመራ። የፖስታ ቤቱን ደረጃዎች በፍጥነት አየተራመደ ወረደ። ራሱን መቀየር ይኖርበታል። ለዚያ ደግሞ ገንዘብ የስፈልገዋል። በኪሶ የያዘው ገንዘብ ደግሞ በቂ አይሆንም። የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ በሁለት አውራ ጣቶቹ በርግዶ ተመለከተው። ሶስት የአስር፤ ሁለት የአምስት፤ ሶስት የአንድ ብር ፍቶች - አርባ ሶስት ብር።

ባንክ ያለውን ማውጣት ቢቻል ጥሩ ነበር። ግን ከአሁን ወዲያ ወደዚያ መሄድ አደገኛ ነው። ርብቃ በምታመጣለትና ከቤት ባስቀመጠው ስምንት መቶ ብር ሁሉንም ማቻቻል ይኖርበታል።

መንገድ ላይ አንድ ጥቁር የቦሐይ መነጽር ገዝቶ ሰካ። ብዙም ሳይሄድ ወደ አንድ የልብስ ስቅ ገባና የአንገት ልብስ ጠየቀ።

ባለቡድ ሁለት አማራጭ እምጥታ ፊቱ ዘረጋችለት።

“ሰንት ሰንት ናቸው?”

“ይህኛው አሰራ ስድስት ይሄኛው አሰራ ሁለት።” በያዘችው አስከሬኝቱ እየጠቀመች።

ገራጫ መልክ ያለውን የአሰራ ሁለት ብሩን የአንገት ልብስ ገዝቶ አንገቱ ላይ ጠምጥሞት ወጣ። ገንዘብ መቆጠብ ይኖርበታል። ሰዓቱን ተመለከተ። ለአሥራ አንድ ሰዓት አስር ጉዳይ። ከርብቃ ጋር የያዘው ቀጠሮ እስኪደርስ ከሁለት ሰዓት በላይ አለው። ማደሪያውን ማዘጋጀት አለበት - በጊዜ። ግን የት ነው መልህቱን መጣል ያለበት? ባህር ውስጥ። አዲስ አበባ ውስጥ ባህር የለም?... አል! አል! - መርካቶ።

መርካቶ ባህር ነው። መርካቶ ገብቶ ባህር እንደገባች ትንሽ አላ መሰወር አያስችገርም። ከከፍተኛ ለውጥ በስተቀር መሳሪያ ሲደርስ ከታክሲው ወርዶ በአግሩ ከዋናው መንገድ ተገንጥሎ ወደ ሠረር በሚያስገባ ጠባብ መንገድ ገባ። እዚህ አካባቢ ትናንሽ ምግብ ቤቶች፤ ሆቴሎችና መጠጥ ቤቶች እንዳሉ ያስታውሳል። በአካባቢው ችምችም ብለው የተደረደሩትን ቤቶች ነጣጥሎ መመልከቱ ያስቸግራል። እዚህም ቤት እዚያም ቤት... እዚህም በር እዚያም በር... እዚህም መስኮት እዚያም መስኮት... እዚህም ሴት እዚያም ሴት። አሰለፈች ምግብ ቤት... ጥሩ ምግብ ይገኛል... ‘በርሃኔ ግርሰሪ’... አበበች ሆቴል... ዘው ብሎ ገባና ጥጊ ካለ ወንበር ላይ ተቀመጠ።

ቤቷ ትንሽ ነች፤ ከፍሏ ጨለማ። አይኖቹ ላይ የሰነውን የዐሃይ መነሰር አውልቆ ኪሱ ከተተው። አይኖቹ ተሰበቀሰ የከፍሏን ጨለማ ሲላመዱት ዙሪያውን ይቃኝ ጀመር።

ከወዲያ ጥግ ከበሩ ትይዩ የመጠጥ ጠርመሶች የተደረደሩበት መደርደሪያ ግድግዳውን ታክኮ ቆሟል። ከጣሪያው ለደርስ ትንሽ የቀረው ባልኮኒ ስር በተደረደሩት ጥቂት ረጃጃም ወንበሮች ላይ የሆኑ ጎረሞላ ደንበኞች ተፈናጠው ቢራ ይጠጣሉ። በጠባቢ ክፍል ውስጥ ትንንሾቹን ጠረጴዳዎች እየከበቡ በተከለከሉት ወንበሮች ላይ በርካታ ጠጪዎች ምርጫቸውን እየተጎነጩ ያወካሉ። ናትናኤልን ነገራ ያለው አልነበረም። መርካቶ ባህር ነው...

የሆቴሉ ባለቤት ከባልኮኒው ጀርባ በረጅም ወንበር ላይ ፊጥ ብለው ውር ውር የሚሉትን አሻሻሎቻቸውን ይታዘባሉ።

“ምን ልታዘዝ!” አላችው ከፊት ለፊቱ ያለውን የሲጋራ መተርክሻ አንስታ ጠረጴዳውን ወልወል ካደረገች በኋላ መተርክሻውን ከቦታው እየመለሰች። ጎንበስ ስትል ትላልት ጠቶቿ ከሰፊው የቀማሏ አንገትዬ ይደርሱና እኔ ልቅደም፤ እኔ ልቅደም ትንትንቅ ይይዛሉ።

“ሻይ” አላት ቀና ብሎ አይቷት መልሶ እያቀረቀረ።

“ትኩስ ነገር የለም።” በበሩ ውጭ ውጭውን እያየች።

“እሺ ለሰላሳ።” አላት ቀና ብሎ አይታት። አለቅጥ የወረደው የተሟላ አንገትዬ ቅድ ኮረብታ ጡቶቿን ለአገሩ ያስገባኛል።

“ለሰላሳም የለም።” አለች በረድሙ ተገናኛለች። “አልኩል ነው ያለው - ቢራ።” እራቁት ጡቶቿ ላይ ግራ እጇን ጣል አደረገችው።

“አልጋ አለ?”

“ምንድን?” አለች ግራ እጇን ከጡቶቿ ሳታነሳ ቅንድቦቿን አጠጋግታ ኮስተር ለማለት እየምከረች። ለአንድ አፍታ ሳቅ ያፈናት መሰለች።

“አልጋ” መልሶ ጠየቃት።

“ይልቅ ምን ልታዘዝ” አገገቷን እስክስ፤ ዳሌዋን ነትነት አድርጋ።

“አልጋ አስ ወይ ነውክ ያልኩሽ።”

“አዎ አለ። አሁን ምን ልታዘዝ?” አለች ጡቶቿ ላይ ጭናው በነበረው እጇ እጅን ሽፍና እፋራምነቷን ለማሳየት እየጣረች።

ረከስ ያለውን መሃረጥ አለበት። ገንዘብ መቆጠብ አለበት።

“እሺ ቢራ እምጭልኝ... እና አልጋም ያገርልኝ።” የአስር ብር ኖት አውጥቶ ሰጣት።

“አሥራ ስምንት ነው የሚመጣው።” አለች የአስር ብር ኖትን እንደያዘች ካለችበት ሳትነቃነቅ።

“አልጋው?” አለ ደንግጦ።

“አልጋው ሶስት እኔ አስራ አምስት። ባንድነት አስራ ስምንት አንመጣም?” አለች እየተሸከረመመች።

“አልጋ ብቻነውክ ያሻርልኝ ያልኩሽ።”

“ባይ አልጋ?” ኮስተር ብላ ቁልቁል ተመለከተችው... ፊቷ ላይ የነበረው ፈገግታ ሁሉ አልም ብሎ።

“አዎ። እና ቢራውን እምጪልኝ። ሳንቺም ተጋብኝ...” በተቻለው መጠን በዙሪያው ካሉ ሰዎች ጋር መሸረክ እንዳለበት ተሰማው። ከአሁኑ ማስከፋትና ማስከረፍ ከጀመረ ድምሩ ጥሩ አይመጣም። “የማታውን ደግሞ እያየን እያየን።” አላት ፈገግ ብሎ።

ከንፈሯን ላስ አይኖቿን እርግብግብ አድርጋለት አስር ብሩን ይዛ ሄደች።

ለዓቲን ተመለከተ። ለአስራ ሁለት ሂዶ ጉዳይ። በቂ ጊዜ አለው። ከሆቴሉ በአስራ ሁለት ክፍብ/ ቢወጣ ከአንድ ሰዓት በፊት አምባሳደር ትያትር ይደርሳል - ርብቃ።

“ይኸው።” አለችው ለረድም ጊዜ እንደሚተዋወቁ ሁሉ ፈታን በፈገግታ አስውቀው። ያዘዘውን የጋባዛትን ሁለት የቢራ ጠርመሶች ከነብርጭቶቻቸው ጠረጴዛው ላይ ካስተመጠች በኋላ አራት ብር መልስ አቀብላው ወንበር ስባ ከፊት ለፊቱ ተቀመጠች።

ቀና ብሎ አየት። ፈገግ አለችለት - የጎድን አይታው። ቢራ ስለጋበዛት ብቻ መጥታ አጠገቡ መቀመጫን ሲረዳ የማላት ጠፋው። ብቻውን መሆን ነበር የፈለገው - ብቻውን ሆኖ ማሰብ። ምን ሰበብ ለጥቶ ሊያስነሳት እንደሚችል ሲያስብ ዘዴው ጠፋው።

“ማነው ስምሽ።” ደላጅል የሆነ መሰለው በገዛ ጥያቄው።

“ዘውዲቱ።” አለችው የታች ከንፈራቿን ምጥጥ አድርጋ መልሳ ፈገግ እያለችለት።

“ተጫወቼ።”

“እሺ።” አለች ከፊት ለፊቷ የተቀመጠውን የቢራ ጠርመሶ አንስታ በአንድ ትንፋሽ ግማሽ እያደረሰችው።

ናትናኤል ድጋሚ ተጫወች ላለማለት ወሰነ።

“ባዛ እንዴ?” ጭንቅላቷን ጋደል አድርጋ ተሸከረመመችለት።

“ምን?”

“ሂሳብ።”

“የምን ሂሳብ?”

“አሥራ አምስቱ ነዋ!”

“አ - ይ” የሚመልስላት ሲማታበት አፍጥጦ ተመለከታት።

“ከፈለግህ እቤት እንሂድና የአልጋ አትከፍልም። እራትም ችግር የለም፤ አሥራ ሁለት ብር።” አለች ለአንድ አፍታ የቤቱን ባለቤት ገልመጥ ብላ ተመለከታት።

“የት ቤት ነው የምንሄደው?”

“እኔ።”

“እዚህ አይደለም እንዴ የምትሰራው?”

“እዚህ እሸጠለሁ። ግን የራሴ ቤትም አለኝ።”

“የት ነው ቤትሽ?”

“ቅርብ ነው።” አለች ጭንቅላቷን እሷ ብቻ ወደምታውቀው ወደቤቷ አቅጣጫ መታ አድርጋ።

“እስቲ ለማንኛውም ማታ እንጋገርበታለን።”

ከፊቷ የተቀመጠውን የቢራ ጠርመሮ አንስታ ሸክመውን ገላገለችው።

“ለራሴን አንድ ጨምራ። ማታ አንገናኛለን።” አላት ሶስት ብር ሳጥቷት ከተቀመጠበት እየተነሳ።

ከመውጣቱ በፊት ሮጥ ብላ መጥታ ሳንቲም መልሶች በረጋችሉት።

“ያሻገው።”

“ትመለሳለህ?” ለዛ ባለው ድምፅ።

“አንዴ አዎ። አልጋ ይገዢ!”

“ልጠብቃለሁ?”

“እ...” አለ ‘አዎም’ ‘አይም’ ሳይል በደፈናው።

ውጪውን ከጠበቀው በላይ ጨልሞ እገኘው። ሰዓቱ ገና አስራ ሁለት ሰዓት ከአስር ቢሆንም ምድር ላይ እንደ አካባቢው የተደፋው የሐምሌ ደመና ዙሪያውን እኩል ለሊት ሊያስመስለው ከጅሎታል። በሁለት ታክሲ አቆራርጦ አምባላደር ትያትር ሲደርስ ለአንድ ሰዓት ሃያ ጉዳይ ሊል ትንሽ ነበር የተረው።

ወደ ትያትር ቤቱ ደጃፍ አልተጠጋም። ራቅ ብሎ ታክሲ ከማጠብቁ ሰዎች መሃል ተደባልቆ አካባቢውን በጥንቃቄ ይቃኝ ደመር።

ባዙም ሳይቆይ አይነት አንድ ከዚህ በፊት የየውና የማያውቀው ነገር ላይ አረፈ- ነጭ ሲትሮይን። ጭንቅላቱ በፍጥነት ወደጊሳ ማጠገንን ደመረ። ይህችን ሲትሮይን ከዚህ በፊት አይታታል። አዎ። ዛሬ ከመሥሪያ ቤቱ ተደብቆ ሲወጣ መናፈሻ ውስጥ ነበረች። ድንገት ሌላ ትዝታ ብልጭ አለለት። ‘ዛኒም ቤት-አብርሃም! ከሃኪም ቤቱ ሲወጣ ያዘረው ጊዜ የተደገፋት መኪና ነጭ ሲትሮይን። አፋ ደረቀበት። የተረሳው የተዘነጋው ሁሉ አንድ በአንድ እየተሰበሰበ ቦታ ቦታውን ያዘ፤ መልክ መልኩን ጨበጠ።

ሲትሮይኗ ጥግ ይዛ ቆመች። ከፊት በተሳፋሪ በኩል ያለው በር ተከፍቶ አንድ ሰው ወረደ። ረጅም ነው። ከርዝማኔው የተነሳ ይመስላል ከትከሻው ጎበጥ ያለ ነው። ሰውየው ቀልጠፍ ባሉ እርምጃዎች ወደ ትያትር ቤቱ ደጃፍ አመራና ከደረጃዎቹ ስር እንደደረሰ ድንገት ቆም ብሎ ከሰው ለመከለል ለመደበኛ እንደረለገ ሁሉ ፊቱን ወደ ባቡር መንገዱ መለሰ። ጥቁር ነው። ቁመቱ ብቻ ሳይሆን ትከሻውም አገር ነው። ከደረበው ጥቁር ግራጫ የዝናብ ካፖርት ስር ጠቆር ያለ ሰማያዊ ሙሉ ልብሰ ልብሰ ጥቁር ቀጭን ክራባት አሰራለ።

ናትናኤል አይኖቹን በሰውየው ዙሪያ አንከባለላቸው። ... ርብቃ!

ከትኩት መቁረጫው መስኮት ፊት ከቆመው ወጣት ጀርባ ርብቃ ቆማለች። ናትናኤል ያያት ከጀርባዋ ቢሆንም እሷ መሆኗን ለመለየት አልተቸገረም። ከፊቷ የቆመው ወጣት ትኩት አስቆርጦ ወደ ውስጥ ሲገባ

ርብቃ በቦታው ተተካች። በርሳዋን ከፍታ ገንዘብ ካወጣች በጊላ ጎንበስ ብላ በመስተዋት ጀርባ ለተቀመጠችው ትኩት ቆራጭ አቀበለች።

ናትናኤል ለአፍታ ፊቱን ወደ ነጫ ሲትሮይን መለሰ። ራቅ ብላ በቲያትር ቤቱ ደጃፍ በግማሽ ክብ ትርፅ ከተደረደሩት መኪናዎች በስተግራ ጥግ ቦታ ይዛለች።

ከመሪው ጊላ የተቀመጠው ሰው የአረብ ገጽታ ያለው ነው። ጊዜው ቢመሽም ሰውየው አትሞጽያዊ አለመሆኑን ለመረዳት አልተቸገረም። ናትናኤል ፊቱን ወደ ትኩት መቁረጫው ሳጥን መለሰ። ርብቃ ትኩቱን ተቀብላ ወደ ውስጥ ስትገባ ለአንድ አፍታ ጀርባዋን ተመለከተ። ወዲያው ፊቱን ወደ መንገዱ መልሶ ቆሞ የነበረው ረጅም ሰው ቀልጠፍ ብሎ ወደ ትኩት መቁረጫው መስኮት ቀርቦ ገንዘብ ሊያወጣ እጁን ደረት ኪሱ ውስጥ ከተተ።

ናትናኤል ምን ማድረግ እንዳለበት ግራ ገባው። ‘ሰውየው ርብቃን እየተከታተለ ነው። ምናልባት ከእሱ ጋር ቀጠሮ እንደያዘች ደርሰውበታል። ግን እንዴት? ያነጋገራት በቢሮዋ ስልክ አልነበረም። የመሥሪያ ቤቷን ስልኮች በሙሉ ጠልፈዋል ለማለት ደግሞ... ታዲያ እንዴት?’

ለደቂቃዎች በቆመበት ሲያሰላስል ቀየ። ሰውየው ገንዘብ አውጥቶ በክባ ቀዳዳ ውስጥ ለትኩት ቆራጫ ሲያቀብላት በምትኩ ትኩቱን አስያዘችው። ‘ሰውየው ሊገባ ነው! ርብቃን ተከትሎ መግባቱ ነው!’

ናትናኤል በደመናኗ መንገዱን ተሻግሮ ወደ ትያትር ቤቱ ሮጠ። የአንገት ልብሱን ከፍ አድርጎ አፋን ጭምር ሸፍኖ ወደ ትያትር ቤቱ ደረጃዎች እየቀረበ መጣ። ረጅሙ ሰው ትኩቱን ለበረኛው አሳይቶ ወደ ውስጥ ዘለቀ። ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ወደ ትኩት መቁረጫው መስኮት ተጠግቶ የአስር ብር ኖት አወጣና ከውስጥ ለተቀመጠችው ትኩት ቆራጭ አቀበለች።

ትኩት ቆራጫ ብሩን ተቀብላው የመስተዋት ሳጥኗን ከውጭ በኩል ተደግፎ ከቆመ የትያትር ቤቱ በረኛ ጋር ቀልድ ትመላለስ ደመር። ረጋ ባለ ሁኔታ አስር ብሩን ከታ አንድ ብጫ ትኩት ቆረጠችና ለናትናኤል አቀበለችው። ከዚያ በጊላ ከማያቃልዳት የሥራ ባልደረባዋ ጋር አንድ ሁለት እየተመላለሰች መልሱን ትቆጠር ደመር።

ናትናኤል አይኖቹን ወደ ውስጥ ልኮ ተመለከተ። ረጅሙ ሰው በስተግራ ታጥፎ ወደ ፎቅ ወደሚወስዱት ደረጃዎች ሲያመራ ተመለከተው። ሲያመልጠው ነው! ቀድሞት በጨለማው አዳራሽ ውስጥ ቦታ ከያዘ ሊከታተለው እንደማይችል ሲገነዘብ ናትናኤል ሥጋት ወረረው።

“የኔ እመቤት ቶሎ በይልኝ።” አላት ትኩት ቆራጫን።

ቀና ብላ ገረመችው። የቆጠረችውን እንዳንድ ብርች የጣቷን ጫፍ ላስ አድርጋ ድጋሚ ትቆጥራቸው ጀመር። ሰውየው ወደፎቅ የሚያመሩትን ደረጃዎች መውጣት ጀመረ። ናትናኤል ዞር ብሎ ትኬት ቆራጫን ተመሳክታት። ብሩን ትቶ ሊሄድ አሰበ። አ! አ! የሰዎችን አይን መሳብ የለበትም።

“እባክሽ...” አለ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ።

“ምን አስቸኮለህ? ፊልሙክ አልተጀመረም።” አለችው እየተቆ ናጠረች ትኬት ቆራጫ። መልሱን አቀበለችው።

ናትናኤል ፊልሙን ብሎ ትኬቱን አሳይቶ ረጅሙን ሰው ከጀርባው ተከትሎ ወደ ቲያትር ቤቱ ገባ። ከፊት ለፊቱ ደረጃዎቹን የሚወጣው ረጅም ሰው መጋረጃውን ገልጣ የገባችውን ርብቃን እየተከተለ ሁለት ሁለቱን ደረጃ እያለፈ ከቀዩ መጋረጃ ደረሰ። ተከተለው።

ሰውየው መጋረጃውን ገልጦ አንደገባ ናትናኤል ገዜ ላይፈጅ ወደ አዳራሽ ዘው አለ።

ለአይን በሚይዘው ደብዛ ብርሃን የተጥለቀለቀው አዳራሽ ጢት ብሎ ባይሞላም ፊልሙን ለመመልከት የገባው ሰው ጥቂት አልነበረም። ፊልሙ ገና አልተጀመረም። በመሃሪያ ብቻ የተቀነባበረው ለስላሳ መብቃ በለዋሳስ ሽው እያለ ይነፍሳል።

ረጅሙ ሰው ርብቃ የተቀመጠችበትን ቦታ እንዴ ብቻ ገልመጥ ብሎ ከተመለከተ በኋላ ቀጥታ ወደፊት መራመድ ሲጀመር ናትናኤል ወደቀኝ አጥፍ ብሎ ወደ መፀዳጃ ቤት በሚያመሩት ደረጃዎች ወደላይ ወጣ። ርብቃ የት እንደተቀመጠች ቢመለከትም አይታው እንዳትመጣ ስለሰጋ ፊቱን አቀርቶሮ የእንገት ልብሱን ከፍ አድርጎ ተጀቡሮ ወደፊት ቀጠለ። ወደ መጽዳጃ ቤቱ ከሚያስገባው በር አጠገብ ካለ ወንበር ሲደርስ ወንበሩን መለሰና ተቀመጠ። ከተቀመጠበት ቦታ ሆኖ የርብቃን እንቅስቃሴ መከታተል እንደሚችል ካረጋገጠ በኋላ በእንገቱ ዙሪያ የጠመጠመውን ጨርቅ ወደ አፍንጫው ከፍ አደረገና ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ሸርተት ብሎ ጉልበቶቹን ከፊቱ ካለው ወንበር ላይ አስደግፎ ተከለለ።

ወዲያው ከፊት ለፊት ካለ ወንበር ላይ የሰደገፋቸውን ጉልበቶቹን እሳቆ በአዳራሽ ቁልቁል ተመለከተ። ረጅሙ ሰው በተደረደሩት ወንበሮች መሃል ለመሃል በሚያልፈው ጠባብ መተላለፊያ በስተገራ ርብቃ ከተቀመጠችበት ወንበር ሁለት ረድፍ ፈንጠር ብሎ ከጀርባዋ ተቀምጧል።

ናትናኤል ጉልበቶቹን ወደ ገራ ዞር አድርጎ እንደገና ተመለከተ። ርብቃ ጀርባዋን ለጥታው ከፊት ለፊት ካለው ነጭ አቡጂዳ ላይ አፍንጫለች። ሰዓቱን ተመለከተ - ለአንድ እምስት ጉዳይ።

ላይታወቀው ጣቶቹን አፋ ውስጥ በተራ እየከተተ ጥፍሮቹን በጥርሱ ይመገርላቸው ጀመር። የአብርሃም ድምፅ አቃጨለበት።

“... እንደ እሳት አራት... አላስፈራራህም! የሚያስፈራራህ ራስህ ፈቅደህ የገባህበት ዓለም...” ይላል ድምፁ።

“አይፈራም! ትንሽም አይፈራም!”

ድንገት የአዳራሹ መብራት በግ - አልም - በግ አልም አለ። ማስጠንቀቂያ። ፕሮግራሙ ሲጀመር ጥቂት ደቂቃዎች ቀሩ። ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ - አንድ ሰዓት ከሁለት ደቂቃ። የአንደኛውን እጁን ጥፍር ጨርሶ ወደ ሌላው ተጋባ።

“አይፈራም! በፍጹም!”

ድንገት በአዳራሹ ውስጥ የነበረው ደብዛ ብርሃን ውድም አለና ከፊት ለፊት ያለው አቡጂዳ በሰማያዊና በቀይ ብርሃን ተጥለቀለቀ።

... 4...3...2...1...0... መብረት... ሰማያን እየበዳደሰ! እየሰነጣጠቀ እምሽክሽክ አደረገው። ከአድማስ እድማስ የሚጠራው የሚያስገመገመው ነገድጓድ አዳራሹን አንቀጠቀጠው።

ናትናኤል ፊቱን መልሶ ተመለከተ። በሩት በጨለማው ውስጥ ይታዩታል። የሁለቱም ቅርጽ ቁልጭ ብሎ ይታያል። በጨለማው ውስጥ ደቅቆና ጠቆር ብሎ። አፋ ውስጥ ያለውን ጥፍር ተፋና ሰዓቱን ወደ አይኑ አስጠግቶ ተመለከተ - አንድ ከአምስት።

ሃምሳ እምስት ደቂቃዎች መጠበቅ ይኖርበታል። ልክ በሁለት ሰዓት ላይ ነው ወደ መጽዳጃው ክፍል ግቢ ያላት። ግን ደግሞ አውሬው ተከትሏት ሊገባ ይችላል።

አጥፍቷል! ግን እንዴት ይጠርጥር? አሳንም እንደሚከታተሏት በምን ይወቅ? በፊት እንዳቀደው ቀደም ብሎ ወደ መጽዳጃው ቤት ገብቶ ቢጠብቃትስ? አህ! አውሬው ተከትሏት ቢመጣስ? በመጣስ ምን ሊያደርገው ይችላል? መቼም ተኩሶ ሊገድለው አይደላም። የተኩስ ድምፅ እንዳይሰማበት ይፈራል። ግን ባይገድለውም ጭራውን እንዲይዙ ፈቀደላቸው ማለት ነው። መሆን የለበትም! በጭራሽ መታየት የለበትም።

ምንም ፍንጭ ሊሰጣቸው አይገባም። ታዲያ እንዴት አድርጎ ነው ርብቃን ሊያገኛችና ገንዘቡን ሊቀበላት የሚችለው?

በቀርበት ይሻላል። ትቶ ቢወጣ ይሻላል። ከዛብ? ከሱ ባለቸው ሰላሳ ብር እስከ መቼ ተሰውሮ ሊቆይ? የግድ ርብቃ የያዘቸውን ገንዘብ እጁ ማስገባት አለበት። እሷም መሰናበት አለበት። መቼም ሁሉን ዘርዘሮ ሊነግራት ባይችልም ጫፋን ሊያስይዛት ይገባል። ከመሬት ተነስቶ ብን ብሎ አይጠፋ! ግን ምንድነው የሚለት? «አየቃዝህ ነው» ብትለውስ?

ሰዓቱን ተመለከተ። አንድ ከዓየ አምስት። ሰላሳ አምስት ደቂቃዎች ቀሩት...

ድንገት በቲያትር ቤቱ አዳራሽ ውስጥ ተኩስ አስተጋባ። ደገመ። የሴት ጨካኝት - አራታ። ደገመ። ሌላ ጥይት አፋጩ። የሥቃይ ድምጽ ጣር። ናትናኤል አይኖቹን አፈጠጠ። ከፊት ለፊቱ ከተቀመጠችበት ወንበር ላይ በደም የተበከለ ጭንቅላቷን በሁለት እጆቿ ግጥም እድርጋ ይዛ ወደፊት ስትንከባለል ስትደፋ ተመለከታት። ቀሎ ብሎ አይኖቹን በአዳራሹ ከምት ታየው የፊልም ተዋናይ ላይ እንሳና ዞር ብሎ በጨለማው ውስጥ ጠቆር ብሎ የሚታየውን የርብቃን ማድራት ተመለከተ። ተዝናንታ ተቀምጣ ፊልሙን ትመለከታለች።

ሳይታወቀው ሆዱ ተላወሰበት። ምን ማድረግ ነው? ለምን በዚህ ነገር ውስጥ ርብቃን አታታት? እነዚህ ነፍሳ ገዳዮችኮ እሱን ሲያጡ ወደ እርሷ ሊዞሩ ይችላሉ። አጥፍቷል። አደገኛ ስህተት ነው የፈጸመው። እሱ ወደ የገባበት ዓለም ነው። እሷ በምን ዕዳዋ?

የዛሬን ብቻ! ከዛ በኋላ አጠገቧም አይደርስ። እሷ የምታውቀው ነገር እንደሌለ ሊረዱ ይገባል። ለአንድ አፍታ የእሱ ርብቃም እንደ አብርሃም በጀርባዋ ተንጋላ አይኖቹ ፈጠው ሞትን ሲጠባበቁ ታዩት። ሰውነቱን ነክረው። ሁለተኛ አጠገቧ አይደርስም!

ሰዓቱን ተመለከተ። ለሁለት አስር ጉዳይ። አስር ደቂቃ።

ጣቶቹ ላይ ጥፍር ፈለገ፤ አጣ። የከንፈሩን ጫፍ ይቀነጣጥብ ጀመር። ከአሥር ደቂቃዎች በኋላ ርብቃ በጸፈለት መሀረት ተነስታ ወደ መጻዳጃ ቤት ትገባለች። ያን ጊዜ ምን ማድረግ አለበት? ተከትሏት መግባት? ሰውየው ተከትሏት ቢመጣስ? ባለበት ተቀምጦ መቆየት? ሳያገኛትና ሳያነጋግራት ገንዘቡን ሳይቀበላት መሄድ? የገዛ ልቡ ደረቁን ሲደልቀው ፍርሃት እንደ ውርጭ ሲያገጠረጥረው አራሱን ታዘበ። ምንድን ነበር ያለው አብርሃምን? «አልተዋቸውም እኔንም እስኪገድለኝ አልተዋቸውም» ታዲያ አሁን ፍርሃትን ምን አመጣው? አፍ መድረቅንና እጅ ማሳብን ምን አመጣው? ናትናኤል አራሱን ጠላው! ተዐየፈው።

ድንገት በጨለማው አዳራሽ ውስጥ እንቅስቃሴ ታየው። ዞር ብሎ አይኖቹን በሰፊው ከፍቶ በጨለማው ውስጥ አፈጠጠ። ርብቃ! ከተቀመጠችበት ተነስታ ከጀርባ የተቀመጠውን ተመልካች እንዳትከልል ገንበስ ብላ ወደጎን እየተራመደች ወደ መተላለፊያው ወጣች። ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ - ሁለት። ዞር ብሎ ከጀርባዋ የተቀመጠውን ሰው ተመለከተው። ሰውየው ከቦታው አልተንቀሳቀሰም። ርብቃ ወደ መተላለፊያው ደረሰችና ወደ መጻዳጃ ቤት የሚወስዱት ደረጃዎች በጨለማው ውስጥ እንዳያደናቅፉት በቀኝ እጇ ግድግዳውን እየዳበሰች ደረጃውን መውጣት ጀመረች።

መጻዳጃው ቤት በር አጠገብ ካለ ወንበር ላይ እንደተቀመጠ ናትናኤል እየቀረበችው ስትመጣ በጭለማው ውስጥ ተመለከታት። ዞር ብሎ በሰውየው አቅጣጫ ተመለከተ። ከቦታው አልተነቃነቀም። ርብቃ ደረጃዎቹን ጨርሳ በስተግራው ያለውን የመፀዳጃ ቤቱን መዝጊያ ከፍታ ስትገባ ከውስጥ ከመጻዳጃ ቤቱ የወጣው ነጭ የፍሎረሰንት ብርሃን ለአንድ አፍታ ቁልቁል በአዳራሹ ውልብ አለ።

አፍጥጦ እየውጠው ፊቱን ወደ ጌላ ጠምዝዞ በአይነ ይከታተላታል። የመፀዳጃው ቤት መዝጊያ ተመልሶ ሲዘጋ አስፈሪ ፊቱን የአዳራሹ ድቅድቅ ጨለማ ዋጠው።

ናትናኤል ሳይታወቀው አፍጥ የያዘውን ትንፋሽን ለቀቀው። አሁን ተነስቶ መግባት አለበት። አለበለዚያ ርብቃ ግራ ትጋባለች። ሲቀርባት! ስታጣው እንደ አብርሃም አደጋ ደርሶበታል ብላ ልትሰጋ ትችላለች። ወደ ውስጥ ሲገባ አውሬው ተከትሎት ቢመጣስ? ለምን ከበሩ ጌላ ጠብቆ ማድራቱን ብሎ ከመሬት አይጠቀልለውም? ቤጢ ጨበጠ ናትናኤል። ሲመታው ባይወድቅለትስ? ማድራቱን ሲለው ተንገዳግዶ ቢቆምስ? ፊቱን መልሶ በያፈጥሰ? ሽጉጡን ላጥ አድርጎ እነጣጥሮ ጭንቅላቱን በፈረከሰውስ? ናትናኤል የጨበጠውን ቤጢ ለቅቆ በተቀመጠበት ወንበር ላይ ተመቻች።

ሰዓቱን ተመለከተ። ሁለት ከአምስት። የት ጠፋች? እየጠበቀችው መሆን አለበት። ርብቃ እንዴት አድርጌ ልምጣ? ተነሳ ሰውየው! አውሬው ተነሳ! ጎንበስ ብሎ ወደ ጎን እየተንፈቀቀ ወደ መተላለፊያው ወጣና ወደ መጻዳጃው ቤት የሚያመሩትን ደረጃዎች አንድ በአንድ በዋንቃቁ እየቆጠረ ተጠጋ።

የት ነው የሚሄደው? ርብቃ ውስጥ ገብታ መዘግየቷ ጥርጣሬ ውስጥ ከቶት መሆን አለበት ተከትሏት ሊገባ የወሰነው።

ሰውየው ደረጃዎቹን እየወጣ እየቀረበ ሲመጣ ያ ግዙፍ አካሉ በጨለማው ውስጥ እየረዘመና እየተመዘዘ ሲመጣ ናትናኤል የእንገት ልብሱን እስከ አፍንጫው ድረስ ከፍ አድርጎ ይዞ ሰውነቱን በተቻለው አሳንሶ ወንበሩ ላይ ተሸማቆ ተቀመጠ።

ሰውየው የመሀዳሻ ቤቱን በር ወደ ውስጥ ገፍቶ ሲገባ ነጩ ብርሃን ድጋሚ በአዳራሹ ውልብ አለና መልሶ ድርግም አለ። ብዙም ሳይዘገይ በድ ድጋሚ ተከፈተ። ናትናኤል በቀስታ ፊቱን ወደ ገራ መለስ አድርጎ የነድን ቁልቁል ተመለከተ። ከመሀዳሻው ክፍል የወጣው ሰው በሩን ዘግቶ ወደፊት ተራመደ። “ጫማውን! ጫማውን!” በደረጃዎቹ ጥግ በበሩት ትናንሽ መንገድ ማሳያ ቀያይ መብራቶች ተመለከተ... እግር... ጫማ... የሴት ጫማ... ርብቃ!... ‘አሁን!’

“ርብቃ!” አንሸነሸክ ናትናኤል። ፈጠን ብሎ ወደገራ አዘምሞ ቀኝ ክንዲን ጨመደደና ወደራሱ ጎተታት። “እኔ ነኝ ርብቃ” አለ ደግሞ በሽክ ሸክታ። “ናትናኤል ነኝ” ክንዲን እንደያዘ በእግሮቹ ላይ አሻግሮ በስተቀኙ አስቀመጣት። እንደ እቃ ተጎተተችለት። ወዲያው ነፍሷን ስታውቅ በጨለ ማው ውስጥ አፈጠጠችበት።

“ምንድነው ነገሩ? ምን ሆነህል?”
“ሽ - ሽ! ዝም በይ።”

በስተገራው ያለው በር ተከፈተ። ለአንድ አፍታ ነጩ ብርሃን በአዳራሹ ቁልቁል ተወራጩና መልሶ እልም አለ። ዙሪያው ጨለማ ለበሰ። ከመሀዳሻ ቤት የወጣው ሰው ሁለት እርምጃዎች ወደፊት እንደተራመደ ድንገት ቆም አለ። ለአፍታ የተደነጋገረው መሰለ።

ሰውየው ርብቃን በቦታዋ ሲያጣት እንደተደናገጠ ናትናኤል ተረዳ። ወዲያው ሰውየው ፈጠን ብሎ ደረጃዎቹን ወርዶ ቀዩን መጋረጃ ገልጦ ከአዳራሹ ወጣ።

“ምንድነው ነገሩ ናትናኤል?” ትከሻውን ጨምድዳ ጠየቀችው።
“ቀስ ብለሽ ተናገሪ!” ገራ እጇን በሁለት መዳፎቹ መሃል ከቶ አሻሸው። “አመጣሽልኝ ያልኩሽን ገንዘብ?”
“አዎ... ግን ምንድነው የሆነው?”
“ርብቃ ነገሩን ከመነሻው ላስረዳሽ አልችልም። ጊዜውም የለኝ። ደግሞ ነገሩን ማወቅሽም ጥቅም የለውም! ጉዳት እንድ።”
“ለምንድነው የምትደብቀኝ ናትና...”
“ቆይ - ቆይ” አቋረጣት ክንዲን ያዝ አድርጎ። «እነግርሻለሁኩ።

ባጭሩ እነግርሻለሁ። ርብቃ በአዲስ አበባ ውስጥ በሚገኙ ኤምባሲዎች የሚሰሩ ሁለት የውጭ ዜጎች ባለፈው ሳምንት ተገድለው ተገኙ! እንዲ ደግሞ ተለወረ። አብርሃምጋ የሄድኩት ስለዚህ ጉዳይ የሚያውቀው ነገር እንዳለ እንዲነግረኝ ነበር። ብቻ ምን ልበልሽ... ባጭሩ የተሰወረውን ሰው አድራሻ እንደምንፈለግ ሲያውቁ እኔንም አብርሃምንም ሲያጠፉን ተነሱ። አብርሃምን ገደሉት። እኔ የዛን ማታ ትራፊክ ይዞኝ አመለከትኩ። ርብቃ ያን ማታ አብርሃም አልነበረም ደውሎ የጠራኝ! ሲያጠምዱኝ ነበር።

ባጭሩ አሁን እኔንም እይተውኝም። ለጊዜው መሸሸግ አለብኝ። አለበለዚያ ባላሰብኩት ሰዓት የአብርሃም ዕጣ ነው የሚጠብቀኝ።”

“ማናቸው አነሱ?”
“አላውቅም።”
“እንዴት አታውቅም! ሊገድሉኝ ይፈልጋሉ እያልኩኝ።”
“እውነቱን ነው ርብቃ አላውቅም። ብቻ አብርሃምን ከሱም በፊት ሌሎችን እንደገደሉ አውቃለሁ። ነገሩን ተራው የኔ ነው።”

“ገብራልዬ! ምንድነው የምታወራው? አንተን ምን ከተተህ እዚህ ውስጥ መጀመሪያ ነገር?” በሆዱ የደበቀችውን ማውጣት አለባት፤ ሁሉን!

“ርብቃ...”

“ለምንድነው ለፖሊስ የማትናገረው... ? ለፖሊስ ተናግሮ ማስያዝ ነው እንደ ለምንድነው የምትሸሸው? አንተ ንዑህ አስከሆንክ ድረስ?” ልታረጋጋው ይነባል። ጊዜ... ጊዜ ያስፈልጋታል። ከዚህ በኋላ ምሥጢር በላ የያዘችውን ትነግረዋለች።

“ፖሊስ ዋጋ የለውም። ፖሊስ እንደሚይመልሳቸው እርግጠኛ ነኝ።” ናትናኤል የስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ አሳሽቶ ሁኔታ ታወሰው።

“ለምን አይመልሳቸውም!... ደፍረው ፖሊስ ጣቢያ አይመጡ!” አባብላው ይዛው ቤቷ መሄድ አለባት! ጥሏት መጥፋት የለበትም... ፍጹም!

“ርብቃ እመኝኝ... ምንም አጥር አይመልሳቸውም።” ናትናኤል ርብቃን ሊያሳምንበት የሚችልበት ዘዴ ሲጠፋው ትንፋሽ አጠረው። አላማው ሽሽትና ነፍሱን ማዳን ብቻ እንዳልሆነ... ማሳደድም የላይቤርያውን አታሼ ማግኘት! አውሬውን ማጥመድ የአብርሃምን ደም መበቀል መሆኑን በነግራት ትረዳለት ይሆን? የት አባታቸው በርታ! ትለው ይሆን ወይስ ተው ይቅርብህ! ይገድሉሃል! እያለች የሰላች ልቡን በፍርሃት ትንጣት ይሆን? “ርብቃ ለትንሽ ቀናት ነው የምሸሸው። እመኝኝ! እንደሚያዙ እርግጠኛ ነኝ! ካለሁበት ቦታም ቢሆን እድውልልሽና እንገናኛለን በስልክ በስልክ በጓደኛሽ በኩል! ምህረት ቢር።”

“የዚህን ይህል አደገኛ ከሆኑ ለምን እኔጋ አድረህ ነገ ጠዋት ነገሩን ሁሉ ዘርዝረህ ለፖሊስ አታሳውቅም?”

ሳቅ አለ ናትናኤል። “እንቺ ጋ መሆን አልችልም። በቀላሉ የገኘኛል።” እንደሚከታተሏት ማወቅ የለባትም ትሸበራለች። አለበ።

“የኤን ቤት የት ይውቀታል? እየው...”

“ርብቃ አባክሽ የምልሽን ተቀባይነት! ሌላ የምቀደበት ቦታ አለ አታስቡ።”

“እንዴት ነው የማላስበው በሆላም አገር እንዲህ ስትሆን? የት ነው የምትቀየው ለመሆን? ቀይ ነገ ቢሮ ልደውልልህና...”

ናትናኤል ከቢያ የተናገረችውን አላዳመጣትም። ቀዩ መጋረጃ ተነቃነቀ ተገልጦ - አውሬው!

“የታለ ያመጣሽው ገዝብ?” በጨለማው ውስጥ ዞር በሽክሽክታ ጠየቃት።

በፍጥነት በርሰዋን ከፍታ አንድ ፖስታ አቀበለችውና ሌላ የተጠቀለለ ገዝብ ሰጠችው።

“ምንድነው ይሄ?”

“እቤት ያለውን ገዝብ ሁሉ እምጪ ስትለኝ ካስቀመጥከው ስምንት መቶ ብር በላይ እንደሚቀረጽ ስለገባኝ እቤት ያስቀመጥኩት አንድ ሺህ እምስት መቶ ብር ነበር! ይገኘው መጣሁ።”

ትላልቅ አይኖቿ በጨለማው ውስጥ በትዳሳት ቅዳሳት መሃል የተለከሉ ጣፎች መሰሉት። ጣጋ ብሎ በተራ ሳማቸው። ቀና ብሎ በመጋረጃው አቅጣጫ ተመለከተ። ሰውየው መጋረጃውን ገልጦ ወደ ውስጥ ገባ።

“ናት...”

“ቻው ርብቃ።” አለ ልታቅፈው ስትጀምር! ልታናገረው ስትጀምር! ድምጿ መሰለለ ሲጀምር ፈጠን ብሎ ኮስተር አለና። “አታስቢ አሺ? ጥሩ ቦታ ነው የምቀየው።”

“እኮ መቼ ትመጣ...?” እንባ ሲተናነቃት ድምጿ ከመሃል ከዳት።

“ስቸል እኔ ራሴ አገኝሻለሁ።” እንደገና ጣጋ ብሎ ሳማት። በጨለማው ውስጥ ያጋጠመውን በስስት ላሰው... ጉንጮቿን ... ትንድቧን... አይኗን... አፏን። “እውድሻለሁ ርብቃ” አይኖቿን የሳመበት አፉ ጨው አለው። “ርብቃ አታልቅሺ፤ አባክሽ አታስጨንቁኝ።” ትከሻዎቿን ይዞ ነቀነቃት። ዞር ብሎ ወደ መጋረጃው ተመለከተ።

ሰውየው ግራ ተጋብቷል። ይከተላት የነበረችው ሴት እቢያው አዳራሽ ውስጥ ቦታ ትቀይር ወደ ወደ ምድር ቤት ትሃድ እርግጠኛ ሊሆን አልቻለም። ከትያትር ቤቱ አለመውጣቷን ከዘባኞቹ አረጋግጧል። እንግዲያው የት ነች? ወደ መጀመሪያው የወገኖች ረድና ጣጋ ብሎ ጫፍ ላይ አንድ ወንበር መልሶ ተቀመጠ።

“ከጠፋህብኝ ግን ሄጄ ለፖሊስ ነው የምናገረው!” ትከሻውን ይዛ።

“ያኔ ሞቱን ታፋጥኛልሻለሽ።”

“ናትናኤል!” ግራ ገባት ርብቃ ጉዳን ብትነገረው ይሻል ይሆን? ያረዝችውን... በሆዱ የያዘችውን... ወይስ...

“ነገርኩሽ እኔ እራሴ እመጣለሁ። ቻው።” ናትናኤል የያዘውን የርብቃን ክንድ ጨበጥ አድርጎ ለቀቀና ከወገቡ ጎብደድ ብሎ በጨለማው ውስጥ አገድሞ በስተቀኝ ተራመደ። ከጠባቡ መተሳለፊያ አሁንም ጎንበስ እንዳለ በስተቀኝ በኩል ወዳለው የአዳራሽ በር አመራ። ከመጠጫው ደርሶ መጋረጃውን ገልጦ ከወጣ በኋላ ከውጭ በኩል መጋረጃውን በቀጭኑ ገለጥ አድርጎ ከጀርባው የተከተለው ሰው አለመኖሩን አረጋገጠ። በጨለማው ውስጥ አውሬውን ለመለየት ባይችልም በአዳራሹ ውስጥ እንቅስቃሴ አለመኖሩን ካረጋገጠ በኋላ መጋረጃውን ለትቆ ጠባቦቹን ደረጃዎች በጥድሬያ ወርዶ በአገነት ልብሉ ግማሽ ፊቱን ሸፍኖ ከትያትር ቤቱ ወጣ።

መንገዱን ተሻግሮ ወደ ታክሲ ተራ ሲያመራ ወደ ቀኝ ገልመጥ ብሎ ተመለከተ። ነጪ ሲትርድን በቦታዋ ቆማለች።

ሁለት እጆቿን ኪሶቹ ውስጥ ጨመረና ታክሲ ከሚጠብቁ ሰዎች መሃል ገብቶ ተቀላቀለ።

“ሲነገረኝ አልፈለግም እንደ የፈራሁት ደርሷል።” ከዛ ከጓደኛው ጋር ያደረገው ነገር አለ። ገብራልዬ!”

ከቲያትር ቤቱ የወጣችው ፊልሙ ሳያበቃ ናትናኤል እንደሄደ ነበር። ፒያሳ ወደሚገኘው አፓርታማዋ የሚወስዳትን ታክሲ ለመያዝ መንገዱን ተሻግራ ቆመች። ጭንቅላቷ ውስጥ ተራውን ሳይጠብቅ የሚግተለተለው መጥፎ ሃሳብ አብሰከሰካት። ፍዝዝ ብላ እንደቆመች ሁለት ታክሲዎች አለፏት።

“ታክሲ! ፒያሳ!” ሶስተኛ ከማለፉ በፊት ጮሃ ተጣራች! አልሰማትም።

ናትናኤል ከንዲን ጨበጥ አድርጎ ተሰናብቷት ሲሄድ ያዥው ያዥው ነበር ያላት። ገነረው ሁሉን ዘርግፈለት! ዘርግፈለት ነበር ያለችት። አዎ ሊጠላት ይችላል! ሊቆጣ ይችላል! ቢሆንም ሳያውቅ መሄዱ የተሸከመችውን ጉድ ሳትነግረው መሄዱ አንገበገባት። ብትነግረው ይሻል ነበር። እሱን ለማጥመድ! መረብ ውስጥ ለመክተት! ለመጉዳት ብላ እንዳላደረገችው አስተዛዝና ብትነግረው ይቅርታ ያደርግላት ነበር። ምን ማድረግ እንዳለባቸው አብረው ዕቅድ ያወጡ ነበር። ዘገየች!

“ታክሲ! ፒያሳ!” አራተኛው ታክሲ ጥሏት ሳይሄድ ጮሃ ተጣራች። ባለታክሲው ገልመጥ እያለ እየተመለከታት ሲያመነታ ቆየና አራት ብሎ አቆመላት። ሮጥ ብላ የጌላውን በር ከፍታ ገባች።

“ፒያሳ?” አላት ባለታክሲው ፊቱን ወደጌላ መልሶ ለማረጋገጥ።
“አዎ።” አለችው ርብቃ ጭንቅላቷን በ ‘አዎንታ’ እየወዘወዘች።
“ከጌላሽ መጥቶ ሲቆለልክ ልትገቢ መስሎኝ ነው ያለፍኩሽ።” አላት ባለታክሲው ፊገግ ብሎ በጌላ መመልከቻው መስታወት እየተመለከታት።

“አ?” አለች ምን እንደሚያወራ አልገባ ሲላት
“ሲትሮይን” ነው የምልሽ ሃ! ሃ! ” ባለታክሲው ሲስቅ ሞኝ ይመስላል።

“ሲትሮይን?”
“አላየሽውም እንዴ? ከጌላሽክ አንገርቦ ነበር። በአንደራሽ እንዳልገባ ነበርክ መጀመሪያ ስታስቆሚኝ ያለፍኩሽ።” ያንኑ የሞኝ ሳቁን መረቀላት።

የሚያወራው ሰላልገባት ዝም አለችው።
“ሃ! ሃ! ተስፋ አልቆረጠም ሰውዬሽ። ያውልሽ ይከተለኛል። ብጫ መብራት። ሃ! ሃ!” አላት ባለታክሲው በጌላ መመልከቻው ከጀርባ የሚከተለውን ሲትሮይን እየተመለከተ።

ርብቃ ጭንቅላቷን ጠምዝዞ ከጀርባዋ የሚከተላትን መኪና ተመለከተች። ወደ ጎን ሞለል ሞለል ያለት ብጫ የፊት መብራቶች የሲትሮይን አይን መሆናቸው በሩቁ ያስታውቃል።

“ቆጫሽ እንዴ?” አለ ባለታክሲው ፊገግ ብሎ።

“ምን?”

“እኔ ታክሲ ውስጥ መግባትሽ ነዋ። አጠፋሁ ወ - -ደ ለማለት ነው ሃ! ሃ! ሃ!”

ቸካት! ዝም አለችው።

“ትንሽ ብትታገሽ በነፃ ፒያሳ የሚያደርስሽ ታገኝ ነበር ለማለት ነው። ሌላ ሌላውን ብንተወው እንኳን እ?”

የባለታክሲው ጨዋታ አልጥምሽ ሲላት ፊቷን ወደውጭ መልሳ መመልከት ይዘች።

“አ! አ! ጠንካራ ነው ሰውዬሽ!” አላት ባለታክሲው የቸርቸል ጎዳናን ወጥተው ወደ ፒያሳ ሲታጠፉ።

“እ?”

“ሰውዬ...ሽ ጠንካራ ነው አልኩ።” አለ እየተቀነጠነጠ። “አሁንም ተከትሎኛል። ጥደኛ ነው አንቺዬ!”

ርብቃ ወደጌላ ዙሪ ተመለከተች። እነዛው ሞላላ ብጫ መብራቶች አፈጠጠባት።

“ታውቂዋለሽ እንዴ?”

አልመለሰችለትም።

“ከዚህ ነው የምታጠፈው” አላት ሲኒማ ኢትዮጵያ ጋ ሲደርሱ። “መልካም ሌሊት! ሃ! ሃ! ሃ!” ሂሳቡን ከፍላ ዞር ስትል በጆል ሳቁ ተሰናበታት።

ርብቃ ወደቀኝ ታጥፋ ቁልቁል ወደ አፓርታማዋ አመራች። የአፓርታማዋን አጥር ግቢ በር አልፋ ከገባች በጌላ አንደኛ ፎት ላይ ወደሚገኘው ክፍሏ ከመውጣቷ በፊት ምድር ቤት ካለችው ትንሽ ግርሰሪ ገባች።

“እንደምን አመሻችሁ?” አለች ርብቃ የግርሰሪዋን ባለቤትና የልጅ ልጃቸውን ስታይ።

“እንደምን ዋልሽልኝ የኔ ልጅ።” አሉ አሮጊቷ የግርሰሪ ባለቤት ደንበኛቸውን ሲያዩ በተቀመጡበት አየተሻሸ።

“እስቲ የብር ሎሚ ስጪኝ እንትናዩ።” አለች ርብቃ ወጣቷን ልጅ።

“ርብቅዬ ደህና ነኝ?” እሷት አርጊቷ ባለግሮሰራ። መልስ ሲያጠቀሙ። “እኔንከ አሞን ሰባተ ባክሽ። ክረምቱ ክፍተም። ይሁን እኔ እየጠነከርክ። መጥቼ፤ እንጂ ብቻ” አርጊቷ ብቻቸውን ሳቀ። “ምነው ዛሬ በእግርሽ?” አሉ አርጊቷ ለወትሮው በመኪና እቤቷ ድረስ እድርሷት ከግሮሰራያቸውም ምናምን ገዛዝቶ የሚሄደውን ወጣት ከአጠገቧ ሲያጠቅ ረገግ ብለው እያይዋት።

“አይ-ደህና ነው፤ ዘመድጋ አምሽቼ ነው።” አለች ርብቃ ቋንቋቸው ሲገባት። ወጣቷ ልጅ የተጠየቀችውን ሎሚ እንዳቀበለችት ሂሳቡን ከቦርሳዋ አውጥታ ክፍላ “ደህና እደሩ።” ብላቸው ወጣች።

ከግሮሰራው ወጥታ ወደ ፎቁ በር ዘር ስትል አየቻት። ከአፓርታማው ግቢ ውጪ መብራቶቿን አጥፍታ ቆማለች፤ ሲተርይድ። ርብቃ ችላ ብለው ወደ ፎቁ ገባች። የአፓርታማዋን አሰልቺ ደረጃዎች ወጥታ አንደኛ ፎቅ ላይ የሚገኘውን የክፍሏን በር ከፍታ ልትገባ ስትል የሚጠበስ ስጋ ሽታ አወዳት። ሆኖ ተላወሰባት። ቶሎ ብላ በሩን ከፍታ ገባችና አንድ ሎሚ አውጥታ አፍንጫዋ ስር ያዘችው። ይህን ሰሞን ሆኖ አለቅጥ እየተረበሸ አስቸግሯታል። የአፓርታማውን በር ከውስጥ ቆልፋ የሳሎትን መብራት ሳታበራ የመኝታ ቤቷን በር ከፍታ ገባች። መብራቱን ካበራች በኋላ ቦርሳዋን ጥግ ካለ ወንበር ላይ ወርወር አድርጋ ወደ ጠባቢ መታጠቢያ ቤቷ ገባች።

ፊቷን በቀዝቃዛ ውሃ ከታጠበች በኋላ በፎጣ አደራርቃ ወደ መኝታ ቤቷ ተመለሰች። መኝታ ቤቷ መካከለኛ ሰፋት ያለው ነው። በአንድ ወገን መሃል ለመሃል አልጋዋ ተዘርጋታል፤ በስተቀኝ ቦርሳዋን ጣል ያደረገችበት ረጅም መደገፊያ ያለው አረንጓዴ ወንበር ተሰይሟል። ከአልጋዋ ፊት ለፊት ማታ ማታ አምሽታ ስትሰራ የምትቀመጥበት ወንበርና ጠረጴዛው ጥግ ይዘዋል። ጠረጴዛው ሰፋ ያለ ቢሆንም የተሸከማቸው በርካታ መጽሐፎችና ወረቀቶች ጠባብ አስመስለውታል። ከጠረጴዛው በስተግራ ግድግዳውን ታክኮ የቆመው የመጽሐፍ መደርደሪያ ውስጥ ደግሞ በተለይ በአፍሪካ ደራሲዎች የተደረሱ በርካታ መጽሐፎች ተገጥገጠዋል።

ከበሩ በስተቀኝ ወዳለው ቁምሳጥን ሄደት ብላ ከታችኛው መሃቢያ ውስጥ የሌሊት ልብሷን አወጣችና አልጋዋ ላይ ጣል አደረገችው። የለበሰችውን ልብስ አንድ በአንድ ማውለቅ ያዘች። አንደወትሮዋ ግን ያወለቀቻቸውን ልብሶች ከቁምሃጥኑ አልሰቀለቻቸውም። በተሰላቸ ሁኔታ እያወለቀች ወንበሩ ላይ ተራ በተራ ጣለቻቸው። ብጫውን የሌሊት ልብስ አጠለቀችውና ከጠረጴዛዋ ፊት ለፊት ተቀመጠች።

ማንበብም ሆነ መጻፍ አላሰኛትም። ለአንድ አፍታ ጠረጴዛው ላይ በተከመረው ወረቀት ላይ አፈጠጠችበት። ልትከላከለው ብትሞክርም እየሮጠ ግጥም የሚልባት የናትናኤል ነገር ጩሂ ጩሂ አሰኛት-

እሁን ምን ይባላል? በገዛ እጃቱን ነገ ስትል፤ ስትርባባት እሷው ባጠመደችው እንዲህ ዓይነት ነገር ውስጥ ገባና አረፈው። የሷ ናትናኤል ሀ/የልጇ አባትነትን እጇን ወደ ሆኖ ልካ ዳሰሰችው። ግን ምንድነው ያላት ናትናኤል? “ከኤምባሊ የጠፋ ሰው ስንፈልግ... አብርሃምን ገደለት እኔንም አይተውኝም...” ምን ማለት ነው? እውነቱን እንደሆነስ? ግን ምኑ ነው እውነት የሚመስለው? ገራ የገባው ነገር ነውኩ። ሊነግራት አልፈለገም አንድ ነገሩ ሌላ መሆን አለበት። ደግሞስ እሱ ንፁህ እስከሆነና ጥፋት እስካጣጠፋ ሰምን ሊገሉት ይነሳሉ? ልምንድነው ነገሩን ሁሉ ዘርዘሮ ሊነግራት ያልፈለገው? አንድ የሆነ ነገር አለ። ሆኖ ውስጥ ያለው ሽል የተፈራገጠ መሰላት። እንባዋ አሰፈሰ፤ ሆኖ ተገለባጠባት፤ ጉንጭቿን እየገመሰ የሚወርደውን እንባ ችላ አለችው።

ሰምን ያህል ሰዓት እንደቆየች አታውቅም። በመጨረሻ ከተቀመጠችበት ተነስታ መታጠቢያ ቤት ነብታ በእግ የራሱውን ፊቷን በቀዝቃዛ ውሃ ደጋግማ ታጠበችው፤ የጋላ ሰውነቷን አቀዘቀዘችው። ሁለት የአንትልፍ እንክብሎች ከዋጠች በኋላ የመታጠቢያ ቤቱን በር ዘግታ ወደ አልጋዋ አመራች። አልጋዋ ውስጥ ከመግባቷ በፊት ወፍራሙን መጋረጃ ለመጋረድ ወደ መስኮቱ ስትጠጋ በስሱ መጋረጃ ውስጥ ድጋሚ ተመለከተችት።

ነጭ ሲተርይን እዚያው በቆመችበት አለች።

ርብቃ ወፍራሙን መጋረጃ ጋርዳ አልጋዋ ውስጥ ገባችና በራሱን የተቀመጠውን የፎቶግራፍ ምስል አንስታ ትክ ብላ ተመለከተችው-

“ናቱ ያደረኩትን ብነግርህ ይቅርታ ታደርግልኝ ይሆን? ናቱ የዘረጋሁብህን ወጥመድ ብነግርህ ትምረኝ ይሆን? ናቱ አርግጥላለሁ።” እንባዋ አይናቿ ጠርዝ ላይ አሰፈሰ፤ ተንቀዋለለ - ትወችው። ፈሰሰ። “ናቱ ልጅህ ይራገጣል።”

“እያንዳንዱ ትውልድ ሃላፊነቱን ሊገነዘብ ይገባል፤
ሊፈጽመው አልያም ሊከዳው።”

ፍራንዝ ፋን

“ገዢዎች አድርጎ ረገጡን አይደል!” አለች ዘውዲቱ የሚያናፋው ውሽንፍር አንድ ክፍል ቢታ፡ ከመግባቱ በፊት ተሸቀዳደማ በሩን እየዘጋች። «የቦደ ክረምት። አሁንስ መግቢያና መውጫም ጠፋው መሰለኝ።» በስብሶ አላይዋ ላይ የተጣበቀ ቀሚሷን የእባብ ቆዳ እንደሆነ ሁሉ ቁልቁል በጥያፊ ተመለከተችው።

“ሃይለኛ ዝናብ ነው። አይደል?» አላት ራቱን ያበሰበሰውን ውሃ በመዳፋ እየሞገተች።

“ምን ትጠይቁኛለህ... በቁመትህ ሙሉ እያዝረበረብከው።” ራመድ ብላ የፊት መመልከቻ መስታወቱ ከላይ እስከታች የተተረተረ ቁምሳጥኗን ከፈተችው። “ምን ታየኛለህ! አውልቀው እንጅ ከትህን። በስብሰሃልኮ። እስኪደርቅ ነው እንደ። የምትጠብቀው?” ከውስጥ ደረቅ ልብስ አያወጣች።

“የትጋ ላድርገው?” አለ በዝናቡ ውሃ የበሰበሰውን ኮቱን አውልቆ በሁለት ጣቶቹ አንቀርፍፎ ይዞ።

ከፍሏ ጠባብ ነች። አንድ ታጣፊ አልጋ ጥግ ይሳለች። በስተገርጌ እንደከመዲኖ የሚያገለግል የእንጨት ወንበር ቁሟል። ባንድ ጠርዙ ላይ የቆመችው ሻማ እንጥፍጣፊ ወርዶ አንድ እግሩን አልብሶታል። መሃል ላይ አንድ ትንሽ የዳንቴል ጨርቅ ተነጥፋበታለች። በጨርቁ ላይ አንድ የሽቶ ብልቃጥና የጥፍር ቀለም ተደርድረዋል። ከበሩ ትይዩ... ከመስኮቱ በስተቀኝ በተደራረቡ የሽክላ ጡቦች ላይ ተደግፎ የቆመው መስታወቱ የተሰነጠቀ ቁም ሰጥን ተገትሯል። ሌጣዋን ብው የምትለው አንድ አምፖል ክፍሉ ጠቧታል።

“በሩ ላይ ሚስጥር አለልሁ... አንጠልጥለው።” አለች ጫማዎቿን እያወለቀች። “ወይኔ ይሄ ብሽቅ ሶል ድጋሚ ለቀቀ።”

“ምን አልሸኘች?”

“ተወው እዚህ ነው። ያዝ ፀጉርህን አድርቀው። ሽማግሌህንም አውልቀው እንጂ” ሻጉርጉር ሰፊ ፎጣ ወረወረችለት። በውሃ የራሱ ወይን ጠጅ ቀሚሷን በጭንቅላቷ አወለቀችውና ራሱን የቆመው ወንበር ድጋፍ ላይ ዘርጋ አድርጎ አሰጣችው። ለነገ ይደርቃል።

አይኖቹ ሳይፈልግ ከጀርባ ከወገቧ በታች ካለው ሞላ ያለ ሰውነት ላይ አረፈ። ነጩ ስለ የውስጥ ልብሷም አልተረፈ፤ ብስብስ ብሏል። ገላዋ ላይ እንደሙጫ ተጣብቆ የረፈበትን ገላ ቅርጽ ይዞ ለሰው እይን ይዳርጋል። የጡት መያዣ አላደረገችም።

መሬት የወደቀውን ፎጣ አነሳና ሽማግሌን ማውለቅ ጀመረ። የፎጣው ቀለም ብጫ ቢሆንም የተሸከመው እድፍ ቡራቡራ እስመስሎታል፤ ቀፈፈው።

“አዳርቀው እንጅ- የበጋላ ብርድ እንዳያደርቅህ።” አልጋዋ ጫፍ ላይ ቁጭ አለችና ነጩን የውስጥ ልብስ በጭንቅላቷ አወለቀችው። አረንጓዴ ነጠብጣቦች ያሉት ነጭ የውስጥ ሱሪ አጥልቃለች። “ስትጨርስ ፎጣውን ወርውርልኝ።” አለችው ጀርባዋን ሰጥታው እንደተቀመጠች።

ፎጣውን ወረወረላት።

ከተቀመጠችበት ተነስታ ገላዋን በፎጣው ታደራርቅ ጀመር።

“ምን ቆመህ ታየኛለህ... ሱሪህን አውልቅና አልጋ ውስጥ ግባ እንጅ። መብራቱንም አጥፋው።”

ከቆመበት ሳይነቃነቅ ቁልቁል ተመለከታት። ርብቃ ታወሰችው። ንጽህናዋ ጨዋነቷ... የፈጣሪ ያለህ! ከሸርሙጣ ጋር! መብራቱን ሳያጠፋ ሱሪውንም ሳያወልቅ አልጋው ጠርዝ ላይ ቁጭ አለ። ምንድን ነበር የጠበቀው? ሁለት አልጋ? የፈጣሪ ያለህ! ከሸርሙጣ ጋር? ራሱን ማመሳሰል አለበት? ባይመሳሰል ይቅር! ሌላው ይቅር በሽታው። ተጨነቀ።

ከአምባሳደር ትያትር እንደወጣ ታክሲ ተራ ሄዶ ቢገተርም ታክሲ አገኝቶ አውቶቡስ መሳፈሪያ ሲደርስ ሶስት ሰዓት አልፎ ነበር።

አልጋ ወደያዘበት ሆቲል የሚታጠፈው ቀጭን ኮረኮንች መንገድ ባይጠፋውም ቀን አባራ ትሞ ያየው ሰፈር በቀይ፤ በሰማያዊና በወይን ጠጅ አምፖሎች ወዝቶ፤ ተበረቅቀ ተጥለቅልቆ ሲጠብቀው አንዱን ሆቲል ከሌላው፤ ይህኛውን ቡና ቤት ከዚያኛው መለየት፤ እቃተው። ሁለት መጠጥ ቤቶች ገብቶ ከሞከረ በኋላ ፈልጎ እንደማያገኘው ሲረዳ ሥጋት ገባው።

“እባክህ ወንድም 'አበቦች ሆቲል' እዚህ አካባቢ መስሎኝ ነበር።” አለው በምሽቱ ከሚተራመሰው ጠጪ መሃል አንዱን አስቀሞ።

“አበባች? ያውልህ።” ብሎት አለፈ ሰውየው።

ከጆርባው ነበር ቤቱ። ዞር ሃባ።

ግም! ግም! የሚለው መብቃት ጠባቢን ክፍል ይነዝራታል። ቀን ያየውን ባልኮኒና መደርደሪያ ሲያይ ቤቱ የገባ ይመስል ሰውነቱ ዘና ሲል ተሰማው።

መቀመጫ ቦታ ይፈልግ ይመር። ክፍሏ በጠጪዎች ተጨናንቃለች። መሃል ላይ ዳንሶች ይጋፋሉ... ይንተታሉ። ወለሉ ከስር ይርገበገባል። መቀመጫ ቦታ ሲያጣ ወደ ባልኮኒው ጣጋ እስና ትከሻውን ሰፍኖ እስገብቶ ከርኅን ባልኮኒው ላይ ተከለ።

“ምነው ጠፋህ?”

ፊቱን መለሰ ተመለከተ። ቀን ያየት ልጅ ነበረች። በቀኝ እጇ ሁለት የኮኖክ መለኪያዎች የተቀመጡበት ትሪ ይዛለች።

“ጠፋሁ እንዴ?” አሉ ፈገግ ለማለት እየሞከረ።

“ቤ-ጣም” ፈገገታ እስገነጨችው። “ምን ልታዘዝ? ለምን እዚያጋ አትሆንም?” አለችው ድንገት ዘራ የተለቀቀ ቦታ እያመለከተችው።

ባልኮኒውን ተሰናብቶ ወዳመለከተችው ቦታ ሂዶ ተቀመጠ። ቦታው ማዕዘን ላይ ስለሆነ ተስማምቶታል። እዚያ ባልኮኒ ላይ ተንጠልጥሎ ግራ ነበር የገባው። በሕይወቱ መጠጥ ቤት ገብቶ መጠጥ የጠጣበት ጊዜ በቁጥር ነው። አንዴ ወይም ሁለቱ?... እንጂ አሉም። መጠጥ ቤት ሲገባ መድረክ ላይ እንደወጣ ተዋናይ ሰዎች ሁሉ እሱን የሚያዩ ነው የሚመስለው።

“ምን ይምጣልህ?” መጠጥ የፈሰሰበትን ጠረጴዛ እየወለወለች ጠየቀችው።

“ኮኖክ።” አላት ዙሪያው ያሉ አንድ ሁለት ጠረጴዛዎችን ካጠና በኋላ።

“ለእኔ?” ፈገግ ብላ ቁልቁል ተመለከተችው።

“አዎ... አዎ ላንቺም።” ለራሱ ብቻ ማዘዙ ጥፋት ይመስል አላፈረው። ወገኒን እየወዘወዘች ሂደች። ቀን በጣም ወፍራም ሆኖ ነበር የታየችው። እንጂ ምናልባት ለብላው የነበረው ሰፊ ቀሚስ ይሆናል... ምናልባት ደግሞ መብራቱ ይሆናል... አሁን ደግሞ መካከለኛ ደልዳላ ሴት ትመስላለች። የተደበቀ ውበት ይኖራት ይሆን? ረጅም ነች! ሰውነቷም ሞላ ያለ ነው! አዎ... አዎ...

ያዘነትን ኮኖክ በሁለት መለኪያዎች ይዛ ስትመለስ ሳይታወቀው አይኖቹ የሚውረገረግ ወገኒ ላይ አረፉ። ዕድሜዋም ቀን እንደገመተው አይደለችም... ቢበሳ ሃያ ሰባት አለዛም ሃያ ስምንት። ሲመለከታት ሞት ያላት ትመስላለች።

“ኡ-ሺ” አለች መለኪያዎችን ጠረጴዛው ላይ አስቀምጣ ክፈት ለፊት ባለው ወንበር ላይ እየተቀመጠች “ስትቆይ ጊዜክ ቀረህ ብዬ ነበር።”

“አ?” አለ የመብቃት ጨካኝት ያለችውን አላሰማህ ቢለው።

“ቀረህ ብዬ ነበ-ር።”

“እመጣለሁ ብዬሽ?”

“ምን ይታወቃል የምታጋጥምህ ቀንጃ። አዲስ አበባችን አትታመንም።” ተሽኮረመመች የተጠና የተሸመደ መሽኮርመም።

“ክፍል ይገፍ እንዴት እቀራለሁ፤ ባይሆን ያገኘኳትን ቀንጃ ይገፍላችሁ ከተፍ አላለሁ እንጂ።”

“አ! በነገራችን ላይ አልጋህ ተይዟል።”

“ተይዟል?” ምን ማለቷ እንደሆነ ሊገባው አልቻለም።

“ስትቆይ ጊዜ ቀረ ብለው እመቤቱ አከራዩት።” አለች አገናለህ ከሚል አመለካከት ጋር።

“እንዴት?! ከፍቼ ሂደኝ!” ፊቱ ሁሉ በንዴት ተለዋወጠ።

“እትቆጣ እንጂ። እኔጋ ታድራለህ ችግር የለም።”

“መጀመሪያ ነገር የያዘኩትን ክፍል ለምን?” የጀመረውን ሳይጨርስ ሰዓቱን ተመለከተ “ሌላ ክፍል የለም?”

“አ! አመሽህኮ አንተም... አሁን የት ይገኛል ብለህ ነው።” አለች ተስፋ በሚያስቆርጥ ድምፅ።

“ሌላ ቦታስ ብሞክር?” ለመነሳት እንዳሰበ ሁሉ ከተቀመጠበት ጎበደድ ብሎ ምክር ይጠይቅ ይመር።

“አትልፋ።” ፈገግ ብላ አቋረጠችው። “በዚህ ሰዓት የትም አታገኝም። ማጀራት መቼውም አሰናስኃል። ነገርኩህክ ከፈለግህ እኔጋ ታድራለህ አልኩህ። የአልጋ አትከፍልም።” ተሽኮረመመች።

“ሂደኝ እንደው እንግዳው።” አለ ናትናኤል ግራ ሲገባው።

“ምን?” በተራዋ ግራ የገባት መሰለች።

“ቤትሽን ነዋ።”

“ምኑን ታየዋለህ? ቤት-ቤት! አልጋ-አልጋ!” ግራ በተጋባ ገጽ ቅንድቦቿን ግንባሯ ላይ አጠጋግታ ደርድራ ተመለከተችው።

“ድገሚኝ” አለ መለኪያውን አንስቶ ኮኛኩን ጭልጥ አደረገና።

ከመነሳቷ በፊት የራሷን መለኪያ ከአሱው ጋር አመሳሰለችው። የኮኛክ ጠርመራ አምጥታ መለኪያዎቻቸውን ከሞላች በኋላ ጠርመራን ይዛ ተመለሰች። ሄድ መለስ ስትል ሞቅታዋ እየባሰባት እንደሄደ ለናትናሌል ታውቆታል።

“መጫወት ትፈልጋለህ?” አለችው ዳንስ አይሉት ግፊያ የያዙትን በመጠጥ ቤቷ መሃል ወለል ላይ የሚተራመሱትን ሰዎች ሊመለከት ስታይ።

“እ-እ” አለ ጭንቅላቱን ነቅንቆ።

ሳቅ አለች።

“ምነው ሳቅሽ?”

“አንድ ነገር ልነገርህ? በጣም የተለየህ ነህ። ለምን እዚህ እንደመጣህ ሊገባኝ አልቻለም።”

“እንዴት?”

“አየሁ... ስራዬ ከብዙ ወንዶች ጋር ያገናኘኛል። ወንዶች ደግሞ እንደ ወረቀት ናችሁ። ፊቱን፣ አነጋገሩን፣ አካሄዱን ሌላም ሌላም አይቼ ስለአንድ ወንድ ብዙ መናገር እችላለሁ። አንተ ግን...” የታች ከንፈሯን ምጥጥ አደረገችና ዝም አለች።

“እኔ ግን ምን?”

“አንተ ግን... እንጂ ብቻ...” ጀምራ ተወችው።

“ግድ የለም ተናገራ።” አለ ሳቅ ብሎ መለኪያውን አንስቶ ፋት አለለት።

“ምን ልበልህ... እንተና የመጣህበት ቦታ አልተጣጣማችሁም። ምናልባት ራሳቸውን ለመርሳት ከሚጥሩት ውስጥ ትሆናለህ።”

“እንዴት ናቸው እነሱ?” አላት ሳቅ ብሎ።

“እንዴት ልበልህ... ወይ ከሚሰቱ ወይ ከአለቃው ይጣላና አለዚያም ከግዜሩ ይኒረናና አልሁን ሊወጣ ሊባልግ ነገራም አውጥቶ ይመጣል። ታዲያ እዚህ ከመጣ በኋላ የሚያየው ሁሉ ሌላ ዓለም ይሆንበትና... እንዴት ልበልህ... ና። ዝግግ ይላል።”

“ፈዘዘኩ እንዴት?”

“አለ አይደል።” ፈገግ አለች።

“ጥሩ ጭንቅላት ያለሽ ትመስያለሽ ካነጋገርሽ።”

“ሀ! ሀ! ሀ!” ከት ብላ ሳታችበት። “አትገረም። ሥራዬ ስለሆነ ነው። እሁ... የፈለገው ዓይነት ጭንቅላት ይነጋገርሁ ስለግብርና ከገበሬው በላይ ልታውቅ አትችልም። ስለወንዶች ምንነት ማወቅ ከፈለክ ደግሞ ሽርመጥ። ... ያኔ ከለበሰው ንፁህ ሰፍና የፀዳ ክራባት በታች ወንድ ያለት ምን ማለት እንደሆነ ትረዳለህ።”

“ለወንዶች ያንን ያህል ፍቅር ያለሽ አትመስይም።”

“ወንድ የምታረቅር ሽርመጣ የለችም። ሽርመጣ ነች። ግን ደግሞ ወንድ ልጅ አለች። ተግባሩን? የምወደው ትንሽ ወንድ ልጅ። የስምንት ዓመት ልጅ። እንደኔ አስቀያሚ ሆኖ እንዲያድግ አልፈልገም። ስለዚህ አስተምረዋለሁ፤ ስለምወደው። ግን ዋጋ የለውም።” እጇቿን ተስፋ በመቁረጥ ስሜት አወናጩታቸው። “እሱም ሲያድግ ይሸረመጣል።”

“ምን ማለትሽ ነው?... ከተማረና ራሱን ከቻለክ ... ደግሞ ወንድ ልጅ ቡና ቤት ከፍቶ...?”

“ሂ! ሂ! ቡና ቤት ከፍቶ አይሸረመጥም... ልክ ነህ። ግን አንተነትህ ነው ቁም ነገሩ። በርም ተቀምጦ ይሸረመጣል። ልነገርህ... ባለፈው ጊዜ ይሄንኑ አንድ ልጅን ትምህርት ቤት ላስመዘገብ ሄድኩልህና ቦታ የለም ስላሉኝ ርዕሰ መምህሩን ላነጋገር ገባሁልሁ። ምን አለኝ መሰለሁ... የልጄ አስተማሪ፤ ለዛውም አይት የሚያክል ዳውላ- “የት ላገኝሽ?” “ለምን?” “ሻይ ልጋብዝሽ” ብቻ ስንቱን ላውራልህ። ካስተማረው ጋር ሽርመጫለት ልጄ ቦታ የለም በተባለበት ትምህርት ቤት ውስጥ ቦታ አግኝቶ ገባ። እናቱም ሽርመጣ አስተማሪውም ሽርመጣ። ቡና ቤት ከፍታ መጠጥ ቸርችራ ፕዝብ ተቀብለህ አልጋ ውስጥ አብራህ የምትገባ ብቻ መሰለችህ ሽርመጣ? ቢሮ ተቀምጦ ጉቦ የሚጠባበቅም ሽርመጣ ነው፤ ችሎታ ሳይሆን ዳሉና ሽንጥ፤ ባትና ጠት እያየ ጉዳይ የሚፈጽምም ሽርመጣ ነው። ሁሉም። ብቻ የሚያበሳጩኝ ሽርመጫ ሽርመጣ መቀለቤ ነው።”

“የምን ሽርመጣ ነው ደግሞ የምትቀልብው?”

“ልጄን ነዋ።” መለኪያዋን አንስታ ተጎነጩችለት።

“ተይ እንደዚህ አትብይ። የሚያድግ ልጄ የሚደርስበት አይታወቅም።”

“ትላንት እኛም የምናድግ ልጆች ነበርን። የትላንት አበባዎች የዛሬ ሽርመጦች” አለች መለኪያዋን እያጋባች። “ልጩም?” አለች እየሳቀች።

“ጨምራ።” ደጋግሞ ጠጣ ናትናኤል። እሷም ደጋገመች።

ከቡና ቤቱ ሲወጡ አምስት ሰዓት አልፎ ነበር። ሰማዩ ምጥ ይዘት ይጨነቃል... ንፋሱ ማርያም ማርያም ይላል። ተያይዘው ስመሄድ ተነሱ።

“ይሄ ዝናብ አንዳይቀድመን ፈጠን ፈጠን ባል።” አለችው በከረከንቹ መንገድ ወደ ውስጥ እየገባች ወደቤቷ እየወሰደችው።

በዙም ላይሄዱ ዱብ ዱብ ያደርገው ጀመር።

“ሩቅ ነው እንዴ ቤትሽ?” አለ በጨቀየው ኮረከንቹ መንገድ እየተወላከፈ እየተከተላት።

“ቅርብ ነው። ደርሰናል።”

“ዝናቡክ ሊዘንብ ነው?” አለ ከጎን ከጎኗ እያለ።

“ጥሩ ነው። ያጸዳናል።” አለች እየሳቀች።

ቅርብ ነው ያለችው ቤቷ ሲደርሱ በዝናቡ ረስርሰው ነበር።

“ልብስህን አውልቅና ግባ እንጂ።” አለች ሰውነቷን ያደረቀችበትን ፎጣ ቁምግጥን ውስጥ ወርውራ ብርድልብሱን እየገለጠችለት።

“ለምንድነው ግን የያዝኩትን ክፍል ለሌላ የሰጣችሁብኝ?”

“እሁን ምን ጎደለብኝ ልትል ነው?” እንሰላው ላይ ቁጭ ብላ፤ የውስጥ ሱሪዋን አውልቃ አልጋ ውስጥ ስትገባ አይኖቹን ፊት ለፊት ካለው ግድግዳ ጋር ጠፈራቸው።

“አይ ለገንፋ ነው። ከክፈልኩ በኋላ ለምን...?”

“ስትቆይ ጊዜ ትቀራለህ ብለው ስድስት ብር ለማግኘት ነበር ያሰቡት እመቤቷ።”

“እንዴት?”

“እንተ እንዴ ከፍለህ ሄደሃል። ስለዚህ ክፍልን ለሌላ ቢያከራይትና አንተ እንዳመሸህ ብትቀር ኖሮ ስድስት ብር ቤት ገባ ማለት ነበር። ከመጣህም ያው ሶስት ብርህ ይመለስልሃል። የደንቡ ሶስት ብር ግን አይታጣም። ገባህ?”

“ስድስት ብር ልታገኝ ነበራ ያሰብሽው።”

“እኔ አይደለሁም። የቤቴ እመቤት ናቸው። ይልቅ ግባ አልጋ ውስጥ።” አለች በጀርባዋ ተንጋላ ሽቅብ እያየችው።

“መቼም ተመልሼ ስመጣ ሳትናደዱ አትቀሩም” አለ እንደ ማልገምገም።

“እኔ በበኩሌ እልታናደድኩም።”

“ለምን?”

“እዛው ክፍል ይዘህ ብናድር ኖሮ የማገኘውን አሥራ አምስት ብር ከመቤቷቱ ጋር ለሁለት ነበር የምካፈለው። ያ ደግሞ ሰባት ከሃምሳ ነው አይደል? ከዛ ላይ ሃምሳ ሳንቲም ያንሰላ ይነሳለታል። ሰባት ቀሪ ማለት አይደል? እዚህ ይገባህ ከመጣሁ ግን አስራ ሁለቱ ቤት ገባች ማለት ነው። ተግባባን?”

“አ”

“በል ግባ አልጋ ውስጥ። ወሬ አበዛህ፤ ጋዜጠኛ ነህ መሰለኝ።” አለች ብርድ ልብሱን እየገለጠችለት።

“እይው ዘውዲቱ... ካንቺ ጋር ለመተኛት ብዬ አይደለም የመጣሁት።” ሰውነቱ ያልወደደውን ድርጊት መፈጸም አልፈለገም።

“ታዲያ ምን ልትፈጥር ነው?” ተገርማ ጠየቀችው።

“ማደረጃ ቦታ ስለፈለኩኝ ብቻ ነው።” አለ እንዳትቆጣ በለዘብታ።

“እንዴት?” ገራ ተጋባች።

“ምን መሰለሽ... በቃ የማድርበት ቦታ ስለሌለ ነው የመጣሁት።”

“እና? ያ ከዘውዲቱ ጋር እንዳትተኛ ይከለክልሃል? ተነጋግረን መሰለኝ የመጣነው!”

“እሰጥሻለሁ - - እሰጥሻለሁ። አሥራ ሁለት ብሩን እሰጥሻለሁ።” የተቆጣች ሲመስለው ፈጠን ብሎ አባባላት።

“ለምንድነው የምትሰጠኝ እብረኸኝ ካልተኛህ?” ቀና ብላ አልጋዋ ላይ ተቀመጠች። “ለማንክ አይደለሁም።” እነዚ ትላልቅ ጡቶቿ አፈጠጡበት። “መጀመሪያ ለምን መጣህ አሁንስ?”

“ገንርኩሽኩ። ስለመሸና አልጋ ስለማላገኝ። አልጋዬን ለሌላ ሰው ባትሰጡብኝክ...”

“አሁንስ መቼ አልጋ አገኘህ? ወይስ ተነስቼ ግድግዳውን ልቁምልህና ገብተህ ትተኛ? ማመሽዬ።”

“ተነሽ አላልኩምክ። ደሀና ነኝ። ተመችቶኛል። ባይሆን ለሰጥኩ በዋጋ ከተሰማማን ቤቴን ታከራይኛለሽ።”

“እኛ አሁን እሱን ተከናሰህ ልታደር ማለት?” ሳቅ አፈናት።
“ወይኔ ልጅት ስንት ዓይነት አለ ባካችሁ! ታቃህ ባለፈው ወር አንዱ አብሮኝ እዚህ ድረስ መጥቶ አልጋ በነካው ጠቶቼ መሃል ገብቶ ሲያለቅስብኝ አደረ። ዛሬ ደግሞ ጌታው እግሬ ላይ ተቀምጦ ሊያደር ነው።” ሳቅን ቀጠለች።

አብሯት ሳቅ።

“በል የውስጥ ልብስ ከዛ ውስጥ አቀብለኝና ገብተህ ተኛ። አልገህም።” አለች ሳቅን ሳታደርግ።

ናትናኤል የመኝታው ጉዳይ ጭንቀቱ ጋብ እየለለት ሄዷል። ከቀምጣጥኗ ውስጥ ሰማያዊ የውስጥ ልብስ አቀበለች። ብርድ ልብሱን ገልጣ የውስጥ ልብሷን በጭንቅላቷ ስታጠልቅ አይኖቹን ከራቂት ገላዋ ላይ ቶሎ አነሳችው።

“እማምላክን አንተ ድንገል ነህ። በል መብራቱን አጥፋውና ና።” አለች ሳቅን ማቆም አትቷት እየተገፈፈቀቀች።

መብራቱን አጥፍቶ አልጋ ውስጥ ሲገባና በጀርባው ሲተኛ ጠባቂ ታጣፊ አልጋ ሳይፈልጉ ይል ለገላ ስታነካቸው ናትናኤል ተሸማቀቀ። ለምን እንደሆነ ባይረዳውም ልውነቱ ብርድ እንደገባው ሁሉ ሲቀዘቅዝ ተሰማው። ጎረቤታም ሆኖ ሞክሮት አያውት። ጓደኞቹ በየቦኑ ቤቱ ስለፈጸሙት ጀብዱ ሲያውሩ በጥያፌ ነበር የሚያዳምጣቸው። ተኛ! ሰው እንዴት እንደዚያ ያለ ዕቃ በገንዘብ ይከራያል? ተኛ! በንጽህና የተጠበቀና በነፃ የሚታደል አያለ! ተኛ!

“አይዞህ አልባላም። ታውቃለህ...? ስለእናንተ ስለወንዶች መጽሐፍ ብዕና። ሃብታም ነበር የምሆነው።” አለች ዘውዲቱ በጨለማው ውስጥ አግድም እየተመለከተችው።

“እንዴት?”

“አሃ! ስንቱን ዓይነት መሰለህ የማየው። ቀደ፤ ጥቁሩ፤ ተሳዳቢው፤ አልቃሸው፤ ተደባዳቢው፤ ሞልቃቸው። ያውልህ የቁም ሳጥኔን መስተዋት እንዲህ ያደረገልኝ እንዲያ ዓይነቱ ነው - - ጠርመሱ ሲወረውር ብቻ ወንድ የሚመስለው ህ! ዛሬ ደግሞ እቤቱ ድረስ ተከትሎኝ መጥቶ አልጋ አይነካኝም የሚል መጣ። በነገራችን ላይ ቀደ ጥቁሩ ስል አስታወስኩኝ። የአፍሪካ መሪዎች ለሰኔ አልነበር እንዴ የሚሰበሰቡት?”

“ለመስከረም ተዛውሯል።” አላት ጨለማው ላይ አፍጥሮ። “ምንው ጠየቅሽኝ?” ጠየቃት። ለምን እንደጠየቀችው ማብሰልሰሉን ግን ወዳያው ተያያዘው።

“ንግድ ይጠፋል! እነሱ ሲመጡ። በል ደህና አደር።” አለችው በደረቷ እየተገለበጠች። “አፍ... እነዚህ ትንሞች ደግሞ ዛሬ ተነስተዋል። ... ሸርመጦች።”

ከምድር በታች ተቆናሮ በተገነባውና ግድግዳና ጣሪያው ለፈንጂ ጥቃት እንዳይፈታ በብረት ወራጅና ማገር ተጠናክሮ በሲሚንቱ ደንድጥ በተሰራው በዋና ማዘገፍ ውስጥ ያለው መስኮት የለሽ የስብሰባ ክፍል በቁጣ ተሞልቷል። በክፍሉ ውስጥ ያሉት ሁሉት ሰው ሰራሽ የአየር መሳቢያዎች አየር እየሰሰ ሲያስገቡ የሚያሰሙት ‘ሺ...ሽ’ የሚል ቀጭን ድምፅ ለአንድ አፍታ ክፍሉን በዋጠው ፀጥታ ውስጥ ጎልቶ ወጣ።

የምሥራቅ አፍሪካ ቡድን-ለ የፀጥታ ክፍል ዘጠኝ ባለሥልጣናት በክፍሉ መሃል ለመሃል በተዘረጋው ጥቁር ሰፊ ጠረጴዛ ዙሪያ ከተደረደሩት አሥራ ስምንት ወንበሮች ግማሹን ይዘዋል። ስትከክል ከየት እንደሚወጣ የማይታየው ክፍሉን የሞላው ብርሃን በእየንዳንዱ ባለሥልጣን ፊት ላይ የተጋገረውን ቁጣና የተንጠሰጠሰውን ጭንቀት ያሳጣል።

“ቀድሞውንም ያለጋኝ ይኸው ነበር።” አለ ኬንያዊው ገርክ ዊልያም የአጥቂ ስላላ ኃላፊ ፕሮሶፌን እንደገጠመ በጠረጴዛው ዙሪያ የተደረደሩትን የሥራ ባልደረቦቹን እየገረመመ።

“አሁንምኮ...” ኮሎኔል ማርቆስ ሁኔታውን ለማስረዳት ጀመረ።

“ይቅርታ!” አለ ገርክ ዊልያም አቋርጦት “ኮሎኔል የተሰጠህን ሃላፊነት በሥርዓት ለመወጣት እንዳቃተህ የተረዱ ይመስለኛል።”

“ለማለት የፈለኩት...”

“ስህተት ፈጽመሃል!” የኬንያው ሰው ድጋሚ አቋረጠው። የተሰማውን ንዴትና ጥላቻ ለመደበቅ ሳይሞክር፤ ደም የጎረሱ አይኖቹን ኮሎኔል ማርቆስ ላይ ደግሞ “ይህን ስህተት ደግሞ በአፋጣኝ ልታርም ትችላለህ የሚል እምነት ፈጽሞ የለኝም።” አለ።

“ጥፋቱ የኔ ነው።” አለ ብርጋድየር ደነራሉ ረጋ ባለ ድምፅ መሃል ገብቶ ሁኔታውን ለማብረድ አየሞከረ።

ማርቀስ ለአንድ እፍታ ባለሥልጣናቱን ተመለከተ። የሰዎቹ ብስጭትና ቁጣ የእርሱ የራሱ ማመንታት ውጤት መሆኑን ሲገነዘብ በእያንዳንዳቸው ገጽ ላይ የተሰለፉ ጥላቻና ጥያፌ ሲያጤን አንገቱን ደፋ።

“በቅድሚያ ሰውየው እንዲወገድ ከተወሰነ በኋላ በጎን ውሳኔውን መቀየሩ በራሱ ገራ የሚያጋባ ይመስለኛል?” አለ የክትትል ሃላፊ የሆነው አንድ አይናው የሞሮኮ ሰው በተሰባበረ እንግሊዝኛ። ያደረገውን ጥቁር መነጽር በአፍንጫው ላይ ወደላይ ገፋ አደረገና ቀጠለ። “የም ስህተት ከተፈጸመ በኋላ” አለ አንድ አይኑን ከደነራሉ ላይ አንስቶ በኮላኔል ማርቀስ ላይ ተከለ። “የግድያ ውሳኔውን በክትትል ለመቀየር ከተፈለገ ክትትሉን ሊያደርግ የሚገባው የእኔ ክፍል መሆኑን ሲገባው ክትትሉን ሌሎች በፈቃዳቸው አድርገውት አሁን በመጨረሻ ሰውየው ከተሰወረ በኋላ ይህን ሪፖርት ማቅረብ ለእኔ ፍጹም አሳፋሪ ሆኖ ነው የማገኘው።”

“የግድያውን ውጤት ያዘዘሁትና ለጊዜው ክትትል ለመዘርጋት የወሰነኩት እኔው ነኝ። እዚህ ላይ ጥፋት መሆኑን አቀበላለሁ። ሆኖም...” አለ ብርጋድር ደነራሉ በተረጋጋ መንፈስ “ይህንን ውሳኔ የወሰንኩት በጊዜው የውጭ ጉዳዩ ሰው ያገኘቃል አሸላ የሆነ መረጃ በእጁ አሳገባም የሚለው ግምት ስላየሰና አስፈላጊ ያልሆነ ግድያ እንዳንፈጽም በሚል ነበር። ይህን ስል...”

“ይቅርታ አድርግልኝ እዚህ ላይ” አለ በተደጋጋሚ በመሃል እያቋረጠ የሚገባው ገርክ ዊልያም አልሁን መቆጣጠር እየቃተው “...በተደጋጋሚ አስፈላጊ ያልሆነ ግድያ እየተባለ የሚነሳው ነጥብ ለኔ ፍጹም ልቀበለው የምችል አይደለም። ፍራንዝ ፋንን እንዳለው በቅኝ ግዛት ሠንጠላት ለገባ ነፍስ በቸኛ አማራጭ መንገዱ ሃይል ነው-አሳት! ጫካን ስትመነጥር ሰደድ ስትለቅበት በጥሻ ውስጥ ስለምትገኝ የጽጌረዳ ግንድ ልትጨነቅ አትችልም። እሳቱን ለኩሰው! ሰደዱን ልቀቀው! ይገደድ። ጻፋን ይብላው። የፈለግኸውን ሜዳ ታገኛለህ! በቃ!” አለ ከፊቱ ያለውን ጠረጴዛ በቡጢ መትቶ።

“ይህና። አሁን ጥፋቱን መላልሰን መላልሰን ብናነሳው ዋጋ ያለው አይመስለኝም።” አለ በፀጥታው ክፍል ሁለተኛ ሰው የሆነው ሩዋንዳዊው አንድሬ ሎግሪ “አሁን ልንመክርበት የሚገባ ነጥብ ስለሚቀጥለው እርምጃ ይመስለኛል።”

“ወኪልህ ምን የምታውቀው ነገር አለ ስለሰውየው መሰወር?” አለ አዲስ አበባ ከገባ ገና ሁለተኛ ወሩን የያዘው የግብጽ የመረጃ ሰው አይኖቹን ባሻገር በተቀመጠው ማርቀስ ላይ ተከለ።

“እ... ለጊዜው ምንም ፍንጭ ለማግኘት አልቻልኩም። እመለሳለሁ ብሏት ነው ድንገት የተሰወረው።” ማርቀስ ራሱን ጠላ።

“እስካሁን ምን እርምጃ ወስደሃል?” አለ ያው ግብፃዊ መኮንን መልሶ።

“ከአዲስ አበባ መውጫ በሮችን በክትትል ሰዎች ሽፍንን እየተጠባበቅን ነው። ምናልባት ለመውጣት ከሞከረ በሚል በየአውሮፕላንና በባቡር ጣቢያዎችም በየአቅጣጫው የፎቶግራፍ ምስሎችን በትንኝል።”

ውይይቱ በተከታታይ ለሦስት ሰዓት ቢቆይም ባለሥልጣናቱ ከክፍሉ ሲወጡ ፍጹም ይቅርታ እንዳላደረጉለት ኮሎኔል ማርቀስ ከፈታቸው ላይ ከሚነበበው ቁጣ ተረዳው። ብርጋድር ደነራሉ ቀድሞ ከክፍሉ ሲወጣ “ቢሮዬ እፈልግለሁ።” ስላለው የተቀሩት ወጥተው እስኪያበቁ በተጠንቀቅ ጠበቀና ከክፍሉ ወጥቶ ወደ አለቃው ቢሮ አመራ።

“ቁጭ በል” አለው ደነራሉ ከመደርደሪያው ላይ የውስኪ ጠርመስ እንስቶ በሁለት ብርጭቆዎች ቀድቶ አንዱን እያቀበለው። “ጠጣው ይጠቅምሃል።” አለ ፈገግ ብሎ ማርቀስ በተቀመጠበት ቁልቁል እየተመለከተው።

“ጥፋቱ የኔ ነው።” አለ ማርቀስ ግንባሩን እያሻሸ። “ዋናው ነገር ከዚህ መማር ያለብንን በእንክር ማስተዋል ነው።” ማርቀስ ምንም ሳይናገር ያጋባውን የውስኪ ብርጭቆ ከጠረጴዛው ላይ አስቀመጠና ቀና አለ።

“ማርቀስ! በአሁኑ ሰዓት ናትናኤል አራሱን የት እንደደበቀ የሚያውቅ ሰው ካለ ጋዜጠኛ ትመስለኛለች።” አለ አለቅየው አይኖቹን አጥብቦ።

“የምታውቅ አይመስለኝም።” አለ ማርቀስ አራሱን በመዳፋ ላይ አስደገፎ።

“ታውቃለች! እርግጠኛ ነኝ ማታ ለመጨረሻ ጊዜ የተገናኘው ከእርሷ ጋር ነው። ማወቅ አለባት።” አለ ደነራሉ ድንገት ትፅግሥቱ

እንዳለቀበት ሁሉ በሰጪት ብሎ። “አስታውስ ካልሸርትን ከአይኖችን ስር የሰወረኸው ያች ሸርሙጣ ነች... ማርቆስ ሴቶችን ፍጹም አትመዝ።”

“አሺ... ግን... ምን ማድረግ እንችላለን?”

“መርምራት!” አለ። አለቅየው ግልፍ ብሎት “ይዘህ መርምራት!”

“ካላወቀችህ?”

“ታውቃለች! ይቺን ያህል አልጠራጠርም።” አለ ጆንራሉ የሁለት ጣቶችን ጥፍር አያፋጨ።

“ለመናገር ፈቃደኛ ባትሆንህ?”

ፎንገድ የአለቅየው አይኖች በቁጣ ፈጠጠ። ወደፊት ጠረጴዛው ላይ ተደፋና አይኖቹን ማርቆስ ላይ አፈጠጠ-

“ሁለት እግሮቿን ይዘህ ሁለት ቦታ ለንጥቃት። ያን ጊዜ ፈቃደኛ ትሆናለች።”

ማርቆስ ተነስቶ ከክፍሉ ወጣ።

-16-

ወር!

ከዚህ በላይ ምን ያህል ታግላ መቆየት እንዳለባት ለራሷም አልገባሽ ነው ያላት። ‘ታገሺ’ ይሏታል አሁንም ‘ታገሺ ይገኛል’ ይሏታል። መቼ ነው የሚገኘው? እስከ መቼ ነው የምትታገሰው?

ለስሙ ጠዋት ከመኝታዋ ተነስታ መብላት አይበለው ቀርሷን ተማምላ ወደ ቢሮዋ ትጓዛለች። ስራ መስራት ካቆመች ግን ሰንብታለች። የግብር ይውጣ ከየጋዜጣውና መጽሄቱ የሰበሰበችው ትራቅንቦ ትላንት ማታ በሬዲዮ ፕሮግራሟ ሲተላለፍ ለራሷ እስኪዘገንናት ድረስ መነሻና መድረሻ የሌለው እና በሁሉ ቡን የሚል ፍሬሽካ ነበር።

የቀኑ የጋራ ሰዓት ለገባደድ ሰላሳ ደቂቃዎች በቀሩትም ቢሮዋ ውስጥ ተገልታ መቆየቷን ትርጉም ስታጣበት ከተቀመጠችበት ተነስታ የቢሮዋን በር ከውጭ ቆልፋ በጠባቡ መተላለፊያ ወደ ጓደኛዋ ወደ ምህረት ቢሮ አመራች።

“ሀይር ብቃ።” አለች ምህረት ከፊት ለፊቷ ከተቆለለው ወረቀት መሃል ቀና ብላ።

“አልደወለም?”

ምህረት በገዛምታ ራሷን ነቀነቀች... አልደወለም

ምህረት ከተቀመጠችበት ተነስታ ጠረጴዛዋን ዞራ ወደ ርብቃ ሄደችና በሁለት እጆቿ የጓደኛዋን ሁለት ክንዶች ግጥም አድርጋ አይን አይኗን ትመለከታት ጀመር-

“ርብቃ ለምን አትነገራኝም ምንድነው የሆነችሁት? ላንቺምኮ የሚቀልሽ ብትናገረው ነው።”

“ምህረት ነገርኩሽኮ... ልንግርሽ የምችለው ነገር አይደለም።”

“እና ብቻሽን ብታኝኪው ነው የሚሻለው?” ክንዶቿን እንደያዘች ነቀነቀች።

ርብቃ ክንዶቿን አስለቀቀችና ጥግ ካለ ፎቱ ወንበር ላይ ወደቀች።

“ስው እንዴት ብን ብሎ ይጠፋል?” ካንዴም ሁለት፣ ሦስት፣ አራቱ ቤቱ ሄዳ ሞክራለች። መሥሪያ ቤቱ ብትደውልም ፀሃፊው ከአለቃው ፈቃድ እንደተቀበለ ነው የነገረችት። ያን ያህል የማይቀርቡት ጓደኛቹ ሁሉ አየደወለች ናትናኤል ብትልም ልታገኘው ቀርቶ ፍንጭ እንዲን ልታገኝ አልቻለችም።

በጤናው አይደለም። አንድ ነገር አድርገውታል። ርብቃ በሃሳብ ተዋጠች። “ግን ምን አደረገና?”

“ግን ብቻሽን እንዲህ ከምትሆኝ ብትናገረውና ቢወጣልሽ ጥሩ ነበር። ወይ መፍትሄው ቀላል ይሆን ይሆናል። ሰው ኮ ችግሩን አውጥቶ ሲያማክር” ምህረት ጓደኛዋ ጎን ተቀምጣ በተቻላት ወተወተች።

በጤናው ቢሆን እንዴት እንዲህ የገባበት ይጠፋል? እደውላለሁ ብሎ እንዴት እንዲህ ድምፁ ይጠፋል? ለትንሽ ቀን ነው ብሎ እንዴት በወጣበት ይቀራል? ዋሽቷታል። እሷ መጀመሪያውኑ ሆዷ ፈርቷል፤ ያኔውኑ ጠርጥራለች። አንድ ነገር ፈጽሟል። እና ምን ሊሆን ነው ታዲያ? አገር ጥሎ ሊጠፋ? ርብቃ ድንገት ለውነቷ ተሸማቀቀባት። “ነበራልዋ! አገር ጥሎ ቢጠፋስ? ለዚህ ይሆን እንዴት ያንን ገንዘብ የያዘው? ወይኔ በነገረችው ኖሮ ሁሉን። እሱን ለመጉዳት አስባ እንዳልሆነ ግልጽ አድርጋ በነገረችው ባስጠነቀቀችው ኖሮ”

“ይልቅ በጎላ ራስሽን ከምትጎድ ነገረሽኝ አብረን እንመክር። ደግሞ ምንም ቢሆን እህቱ ነኝ። ካጠፋም አቆጣጥላለሁ። አንቺም ከሆንሽ ያጠፋሽው አገሩ ላይ ወድቄ አለምነዋለሁ። መቼም ሌላው ቢቀር ለዚህ አላንስም።”

ትቶኝ ሄዷል ማለት ነው። መቼም በአገር አያለ ጨካኛ ወር ሙሉ ዝም አይለኝም። ሄዷል። ጠፍቷል። ጨካኛ ከነልጁ ትቶኝ ሄዷል። ግን ለምን አታለሰኝ? እኔስ አላታለልኩትም? አላጠመድኩትም? ግን ቢሆንስ

ለልጁ እንዲን እንዲት አይራራም? መቼ ነገርኩትና? የእኔው የራሴ ነው ጥፋቱ። እንደረገገኩ እንዲን አላወቅምኩ። ልጅ እንዳለው እንዲን ልልነገርኩትምኩ።

“አረ በናትሽ! ወይኔ እማቱ! ርብቃ ምን መሆኑን ነው? አታልቅሽ እንጂ። ርብቅዬ ምን መሆኑን ነው? ቀይ እንድ ... የት ነው የምትሄድው? ርብቃ! ራስሽን ነውኩ የምትሄድው። እይው ፊትሽን ምን እንዳስመሰልሽው። በቃ - በቃ ርብቃ - ቀይ ቁጭ በይና እናውራ። የት ነው የምትሄድው ቀይ!”

“ልቀቂኝ!”

“አልለቅሽም ርብቃ!”

“ልቀቂኝ ማለት ልቀቂኝ ነው።” አለች ርብቃ መሃረብ በያዘችበት ቀኝ እጇ ግራ ከንዲን ለማስለቀቅ እየታገለች።

“ርብቃ አሳመምሽኝ እጄን!”

“ልቀቂኝ።”

“አልለቅሽም ንገሪኝ።”

“ምንድነው የምነግርሽ?”

“ርብቃ ረጋ በይ። ቅደኛሽ ነኝኩ። ደግሞ ይሄ በሁላችንም ላይ የማይርስ ነው። ያ ከፍታፍ እንዲያ ያደረገኝ ጊዜ እንቺ አልነበርሽም ደግሞ ለውንድ ስትይኝ የነበርሽው? ርብቃ አይዞሽ እሱ በቀር ሌላ ይመጣል።”

“አልፈልግም ሌላ። ምህረት ልቀቂኝ።”

“አርጉዝ ነሽ። አይደል? ለዚህ ነው አይደል?” በድንገት የያዘቻቸውን የርብቃን እጆች ለቀቀቻቸው።

ለአንድ አፍታ ርብቃ አደብ የገዛች መሰለች።

“እንዴት አወቅሽ?”

“እኔምኩ ሴት ነኝ ርብቃ። ደግሞ በደንብ ነው የምታስታውቁው። እንቺ መደበኛ ስለፈለግሽ ሁሉም ያላወቀ ለመምሰል እየሞከረ ነው እንደ በደንብ ነው የምታስታውቁው። ባይገርምሽ እመቤትም እንደ ቀልድ አደርጋ እንስታብኝ ነበርኩኝ አልነኩት።”

“ይሄን ያጭ አስታውቃለሁ ማለት ነው?”

“ርብቃ ላንቺ እንደሆነ እንጂ ይሄ በግልጽ የሚታይ ነውኩ።”

“ግን ገና ነኝኩ ማለቱ ገና ስድስተኛ ወር...?”

“ርብቃ ስድስት ወር ማንሱ ነው? ቁመት ስላለሽ ነው እንደ ይሄ... ብቻ ዋናው ነገር የሚያሳስብሽ ነገር የለም። ምናልባት የመደመሪያሽ ስለሆነ ይሆናል። የወንዶችን ፀባይ እስካሁን ካልተረዳሽው ደግሞ በጣም የዋህ ነሽ ማለት ነው። ገደል ይገባ። ይሃድ። ይልቅ ጊዜው ሳይሄድ ማለቱ ሰው እንዳያውቅ ከፈለግሽ ዘመድጋ ራቅ ብለሽ መውለድ ነው። አየሽ... ቀደም ብትይ ያለችግር ያወጡልሽ ነበር። አሁን ግን ጠነከረ።”

“ምህረት እንደሱ አይደለም። አልገባሽም።”

“ርብቃ ለማስወጣት እንዳትሞክራ። አደገኛ ነው በዚህ ጊዜ። ልጄ ይወለድና የሚያሳድጉ ሰዎች አይጠፋም። ብቻ ሁሉን ለኔ ተይው። የምትቆይበት ቦታ ከሆነም ችግሩ እሁቴጋ ባህር ዳር ትሄጃለሽ እንጂ ለማስወጣት እንዳትሞክራ። ሄለን የወባ መከላከያ ወስዳ ምን እንደሆነች ታስታውሽ የለ? ለሣውም የሦስት ወር።”

“አልፈልግም - አልፈልግም።”

“ርብቃ ብቻ አጉል ነገር እንዳትሞክራ። ከአሁን ወዲያ በምንም አታወጪውም። ሕይወትሽን ከማጥፋት በቀር የምትጨምረው ነገር የለም።”

“ምህረት ተይኝ! ሕይወቴንም አልፈልገውም።”

“ርብቃ አበድሽ እንዴ!”

“አዎ!”

ርብቃ ከንደኛዋ ቢሮ ወጥታ በጠባቡ መተላለፊያ ተሻግራ ወደ ውጭ ስትወጣ ጭንቅላቷ እንደ ወፍራ ከበዳት። አይኖቿ የማታዋን ፀሃይ ጨረር መቁዳም ሲያቅታቸው ጨፈነቻቸውና ለአፍታ ቀም አለች። ለማነው ሃጢያቷን መናዘዝ የምትችለው?

ስውነቷ እንደተረጋጋላት ከገቢው ወጥታ ታከሲ ይዛ ወደ አፖርታማዋ አመራች። የአፖርታማዋን የአጥር በር አልፋ ወደ ዋናው የሕንፃ መዝጊያ ስትደርስ - -

“እንደምን ዋልሽ ርብቅዬ!” ሰሏት ለማች። ቀና አለች።

ምድር በት! ባለግርሰሪዋ አርጊት ነበሩ።

“እንደምን ዋለ።” አለቻቸው በተቃላት ፈገገ ለማለት እየሞከረች፤ እንዳይከፋ።

“ትኩስ እንቁላል አለኝ ርብቅዬ! አትፈልገም?” አሏት ሙከ ብለው።

"ነገ።" በላቸው ደረጃዎቹን መውጣት ጀመረች። አሁን ምንም አላለፍኩም። የአንደኛውን ደርብ ደረጃዎች ጨረሳ ወደ ክፍሏ እጥፍ ስትል በአንደኛ ፎቅ ላይ ያሉ ተከራዮች በጋራ ምግብ ከሚያበሰሉባቸው ክፍሎች ከአንደኛው የመጣ የምግብ ሽታ አወዳት። ሆኖ ተገላባጠባት። ምሳ አልበላችም፤ ቁርስም እንደነገሩ ነበር የቀማመሰችው። የተሰማት ግን የረሃብ ስሜት አልነበረም። አንደው እርብሽ አለባት - ሆኖ።

ወደ ክፍሏ ገባችና በሩን ተሎ ዘጋችው በርሳዋን ከአንደኛው ፎቅ ላይ ጣል አደረገችና ወደ መኝታ ክፍሏ ገባች። አንደምንም አልጋዋ ደርሳ ዘፍ አለችበት። ጭንቅላቷን ይወቃት፤ ያበራያት፤ ያነፍሳት ጀመር። የ ብሽቅ ራስ ምታት ሊጀምራት ነው። ማጅራቷን ጭምድድ አድርጎ ሲይዛት ተሰማት። ከሜዲናዋን ከፈተችና መድሃኒቶች ከምታስቀምጥበት ካርቶን ውስጥ አስኘሮ አውጥታ ያለ ውሃ በምራቋ አባብላ ዋጠችው። ውጭው እየጨለመ ቢመጣም በአልጋዋ ላይ እንደተገጋለለች ቆየች።

ወይ ናትናኤል! ሳይነገራት ሲሄድ ሆዱ እንዴት እሺ አለው? ጦርጥሯት ይሆን እንዴ? የሰራችውን ተንኮል ደርሶበት የተበተበችውን መረብ ተረድቶ ጠልቷት ይሆን እንዴ? የእሱት ልጅ ተሽክማ እንደቀረች ባወቀ! የራሷ ጥፋት ነው። ትወልደዋለች። ዲቃላ! የናትናኤል ዲቃላ! ሆኖን ዳበለችው ምነው ሁሉን ቀድሞ በነገረችው ኖሮ። ለምን አልጠረጠረችም? ገንዘብ እንድታመጣለት ሲጠይቃት ለምን አልገባትም? ጥሏት አገር ትቶ እንደሚጠፋ ለምን አልገመተችም? ግድ የለም። የእሱ ሕንጻ አይኖቿን እየለበለበ ሲወርድ የታች ከንፈሯን ነካሳ ያዘችው።

በትነገረው ኖሮ ትቷት አይሄድም ነበር። ይቅርታ ብትጠይቀው ለምን እንዲያ እንዳደረገች ከመጀመሪያው ዘርዘራ ብትነገረውና እንዳይፈራ አረጋግታ ብታበረዳው ኖሮ እዚህ ውስጥ ባልገባም ነበር። ጥፋቱ የራሷ ነው። ሌላው በቀር ሳረዝችው ልጁ ሲል ይምራት ነበር።

ጭንቅላቷ ናርስ ልበል አላት። ሌላ አስኘሮ መውሰድ አለበት። ግን በባዶ ሆኖ አሁንም አሁንም አስኘሮ ሊጎዳው ይችላል ልጇን። ኤጭ! ደግሞ ለዲቃላ! ከተገጋለለችበት ቀና አለችና ከጎኗ ያለውን ከመዲኖ ከፍታ የመድሃኒት ካርቶኑን ጎተተችው። ካርቶኑ ከእጇ አምልጦ ወደቀ። ከውስጥ የነበረው የመድሃኒት ቁልል ወለሉ ላይ ተዘረገፈ - - ብጫና ቀይ - ቫይናክ! ምሥር -የወሊድ መከላከያ፤ ነጫጭ እንክብሎች-የወጣ መከላከያ...

ድንገት የጓደኛዋ የምሀረት ምክር ታወሳት -

"ለማስወጣት እንዳትሞክራ... ሄለን የወጣ መከላከያ ወስዳ ምን እንደሆነች ታስታውሽ የለ...?"

ገደል ይግባ ሁሉም ነገር ገደል ይግባ መኖርም አትፈልግ! ደግሞ ለዲቃላ! ከተበተነች መድሃኒቶች መሃል ለይታ እነሳችው የወጣ መከላከያ መድሃኒት... አደገኛ ነው... ግድ የላትም! ለምን? ለናትናኤል ዲቃላ! ሰባት ነጫጭ እንክብሎች... ዲቃላ... ዘር ብላ ወደ ጠረጴዛዋ ሄደች... የናት... አንድ ብርጭቆ እንስታ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባችና ግማሽ ድረስ ውሃ ሞልታው ተመለሰች... የናትናኤል ዲቃላ... ብርጭቆውን ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠችና በግራ መዳፈፍ ውስጥ የጨበጠችቸውን አፍኝ መሎ እንክብሎች ውሃ በይዘው ብርጭቆ ውስጥ ሞጀረቻቸው... ይሄም... ይፍረሱ... ከዛ ትጠጣዋለች... ከዚያ በኋላ ለቅሶ የለም... መቃጠል! መንደድ! መንገብንብ የለም።

ለአንድ አፍታ በስሱ መጋረጃዋ ውስጥ የምሽቷ ጨረቃ ታየችት። ግማሽ ጨረቃ! ጎደሎ ጨረቃ ግን ብሩህ ጨረቃ። ወደ መስኮቷ ጠጋ አለችና መጋረጃውን ወደጎን ሰብስቦ አድርጋ ተመለከተች። ብቸኛ ጨረቃ... ሰባራ ጨረቃ... ዲቃላ...

ድንገት አይኗ ወደጎን ተወናጩ። ከሆስቴሉ አጥር ውጭ ተመለከተች። እንባ የሞላቸውን አይኖቿን በእጇ ሞገቀቻቸውና ድጋማ ተመለከተች። እነዚህ የምታውቃቸው ሞልል ያሉ ብጫ መብራቶች። ጭር ባለው መንገድ መኪናዋ ቁልቁል መጥታ ከአፖርታማው በር ልትደርስ ትንሽ ሲቀራት ጥግ ይዛ ቆመች። መብራቶቿ ሊጠፉ የጎን በፊት ተከፈተና አንድ ሰው ወረደ። በጨረቃዋ በርሃን ውስጥ ረጅም ቁመናው ታየች። የመኝታ ቤት መብራት ስላልበራ ከውጭ እንደማትታይ በመገመት ባለችበት ቆማ ቀረች።

ከመኪናዋ የወረደው ሰው ወደ አፖርታማው የአጥር በር ተጠጋና ከሽማግሌው በረኛ ጋር ያወራ ጀመር። ምንድነው የማፈልገው? ደግሞ ቤቷ ድረስ ለምን መጣ? ሰውየው የሚጨቃጨቅ ይመስላል። ከዘበኛው ጋር ልግባ 'አትገባም' ይመስላል።

ወዲያው ሽማግሌው ዘበኛ በሩን ከፍተው ወጡና ከረጅሙ ሰውዬ ጋር ተከታትለው ወደ መኪናዋ አመሩ። መኪናዋጋ እንደደረሱ ሰውየው ወደኋላ ቀረት አለና ከጀርባ ሽማግሌውን ዘበኛ ማጅራታቸውን ቢላቸው ደቃታው ሽማግሌ በይዘት ረጅም ዱላ ላይ ተንሸራተው ከመሬቱ ላይ ተዘረጉ።

ርብቃ በድንጋጤ ደርቃ ቀረች። እጆቿን አጎረ ላይ ጭና በጎይሎ-ዋ ጨረቃ ስስ ብርሃን በሚታይበት ደብዛዛ ትርዒት ላይ አይኖቿን አፈጠጠች።

ሰውየው በፍጥነት ፊቱን መልሶ ወደ አፖርታማው የአጥር በር ሮጥ አለ። የበረቱን በር ገፋ አድርጎ ገባ። ለአንድ አፍታ ቆም ያለ መሰላት። ወዲያው ፈጠን ብሎ ወደ አፖርታማው የፊት በር አመራ።

ምንድነው የሚረዳኝው? ጭንቅላጽ ገደብ ገደብ አሰባት፤ አትሰሽሻችኝ! ለያዘራት ራሳት፤ ጠረጴዛውን ደገፍ፤ ብላ ቆመች። የእግር ኮቴ ድምጽ የሰማች መሰላት። የበር ድምጽ ተሰማት። የሚከራት የበር ድምፅ በሯን ... የከፍላን የራት መዝጊያ አልቀለፈችውም እንዴ? ከሆዷ ያለው ሽቅብ ይተናነቃት ጀመር። የመኝታ ቤቷ በር እጇታ ወደታች ሲዘም... በሩ... በተጭኑ ሲ...ጥጥ ሲል ተሰማት። አይኖቿን አፍጥጣ በሩ ላይ ተከላችው። ቆልፋው የለም እንዴ በሯን? ታዲያ... እንዴት ተከፈተ... በሩ?

-17-

“እና ደግሞ ጭራ”

“የምን ጭራ?”

“ጭራ ነዋ፤ የገዢው ማባረሪያ ጭራ።”

“ደግሞ ጭራ ምን ይሰራልሃል?”

“ጎንደርኩሽ። ቄስ መምሰል ነው የምረዳኝው።”

ወር ሆነው ዘውዲቱ ቤት ዘግቶ ከተቀመጠ። ድንገት ሲሰወር ደብዛው ሲጠፋ አውሬው እያንራ በየስርቻው እንደሚያሳፈን፤ ገምቷል። ቢሆንም አንድ ቦታ አድብቶ ጊዜ እስከወሰደ ድረስ መልሰው ጭራውን ለመያዝ ይቸገራሉ። በዛ ጊዜ ውስጥ እሱም ራሱን ለመቀየር ጊዜ ይገኛል።

ከዘውዲቱ ጋር በሂሳብ ተስማምተው አዛው ሰነበተ። አባሯት የሚያድር ደንበኛ ይገኛች ሌሊት እጅጅ ብሎ አንዴ በጀርባው አንዴ በደረቱ እየተገለበጠ ደልቶት እየተኛ... ያልቀናት ሌሊት ደግሞ የማታ ማታ እየተጎተተች መጥታ በዛችው ጠባብ ታጣፈ አልጋ ላይ እየተጋፋ ወር አለፈ፤ እንደምንም።

ገና ቤቷን በተከራየ በአራተኛው ቀን ነበር አልሰቸል ብሏት የጠየቀችው። የጠበቀው ጥያቄ ነበር፤ መምጣቱ አላስደነገጠውም፤ አላስበረገጠውም። ተዘጋጅቷል፤ ምን እንደሚመልስላት ያውቅ ነበር።

“እሁህን ለምን አትላጩውም? ደግሞ ለምን ወጣ አትልም? ከጠዋት ጀምረህ እስከ ማታ በር ዘግቶህ ምንድነው? የጤና ነው?” አላችው ጠዋት ከደንበኛ ጋር አድራ አረፋፋ፤ ስትመጣ ከቤት ስታገኘው።

“አዎ።” አላት ነገሩን በአጭሩ ለመቅጩት።

“ምን ማለት ነው ‘አዎ’?” አላች የምታበጥረውን ባገሯን ለቃ ቀለቁል በተቀመጠበት እየተመለከተችው።

“አዎ ነዋ።” አለ ይበልጥ ገናታ እስክትመጣ ወጥራ እስክትይዘው።

ሁኔታው እንዳላማራት በግልጽ ታስታውቃለች። ቀማሷን በጭንቅላጽ አውልቃ አልጋው ላይ ወርወር አደረገችውና ከፊት ለፊቷ ያሰውን ቀም ሳጠን ከፈተች።

“እየው ወንድም” አላች ከቀም ሳጥኑ ውስጥ የተሰቀለ ልብስ ማውረዷን ሳታቋርጥ ፊቷን ወደሱ መልሳ። «እየው ወንድም ብራ እስክልተቋረጠ ድረስ ዓመትም ተዘግቶህ ብትቆይ ገድ የለኝም። ግን ደግሞ ችግር አልፈልግም። ከፖሊስ ነው የተደበቀኸው አይደለ?”

“ምን ማለትሽ ነው? እንዴት ከፖሊስ?” ደነገጠ።

“ተው ባክህ... ” አላች ከቁመሳጥኗ ያወረደችውን ቀማሽ እያጠለቀች። “እሁን ማን ይመት ዓለም በቃኝ ብለህ እኔ ጎደ ውስጥ ሰብዔ የገባኸው ለጎናስህ ነው?”

የሚለው ጠፍቶት ዝም ብሎ ተመለከታት።

“ሰርቀህ ነው! አይደለ? ሰርቀህ ነው የተደበቀኸው?”

“አይደለም... አይደለም።” አለ ፈጠን ብሎ። ለፖሊስ እንዲታሳጣው ሰጋ።

“ታዲያ ምንድነው? ወይስ ፍቅር ይዘህ ከኔ!” አላች ድንገት ስቃ። “እየው እኔ ገድ የለኝም። ሌባ ቀርቶ የራሳክውን መሆን ትችላለህ። ግን ልምክርህ። ከፖሊስ ከሆነ የተደበቀኸው እዚህ ተከተህ እታመልጣችውም። አንድ ቀን ወጣ ያልክ ቀን ጋማህን ያብቱሃል። ራቅ ብለህ ሂድ። ድሬድዋ ወይ ድማ! እንደገዝዘው እንደሰረቀኸው ገዝብ ብዛት።”

“ሰርቁ አይደለም ዘውዲቱ።” ከተቀመጠበት አልጋ ላይ ተነስቶ በጠባቢ ክፍል ጎርድድ ማለት ያዘ።

“ታዲያ እኔ ቤት ውስጥ እናትህን ቀብረሃል?” አይኖቿ አብረው እየተገነራደፉ ወገቧን ይዛ ጠየቀችው።

ጊዜው እንደሚደርስ ቀድሞውኑም ገብቶታል። እንደምትጠይቀው ወጥራ እንደመትይዘው ገብቶታል። የሚያላምን ምክንያት መስጠት

እንዳለበትም ተረድቷል። አለበለዚያ ሰላምንታት ቤቷ ውስጥ ተደብቆ ሊቆይ አይችልም። በአጭሩ የቤትሽን ኪራይ እስከሚገኝ ድረስ...አያገባሽም። ብሎ ዝም ሊያሰናት ይችላል። ግን ደግሞ ልትፈራ ትችላለች! ወንጀል ፈጽሞ ከቤቷ የተሸሸን ሊመለስት ይችላል። “ውጣ!” ብትለውስ? ፖሊስ ይዛ ከተፋ፡ ብትልስ? ለዚህ ነው ቀደም ብሎ የማላትን ያዘጋጀው። ሊያስደነግጣት አይገባም። ግን ደግሞ ልታዘንለት ይገባል። ችግሩን ተረድታ ልትረዳው ፈቃደኛ መሆን አለባት። ቀስ ብሎ ማግባባት አለበት።

“ምን መሰለሽ ዘውድዬ...” አለ ቀረብ ብሎ ገራ ከንዲን ያዝ አደረገና። “ግን አደራ...”

“አ...ይ ይሄን ያህል የሚያስጨንቅህ ከሆነ አትገነረኝ። ምን መሰለህ ከብዬ... በሁላም መኖር ስለምፈልግ ብቻ ነው። ገላዬን ሽጬ የኖርኩት አንሶኝ ተባበርሽ...ምንትስዬ ተብዬ ዘብጥያ መውረድ አልፈለግም። ይገባሃል አይደል? ልጅ አለኝ። የምወደው የምቀልበው ወንድ ልጅ...ነገ የሚሸረመጥ...” ፈገግ አለች።

ልታስከፋው እንዳልፈለገች ከሁኔታዋ ያስታውቃል። ባለፉት ቀናቶች ሳይታወቃቸው በመሃላቸው የመግባባት ስሜት ተፈጥሯል። ስሙን ስትጠይቀው ከበደ ብሎ እንደዋሸት ብትረዳም አሳስጬነቀችውም! ስቃ ተወችው። ተከትለዋት አቤቷ ድረስ መጥተው ተጨማልቀው አጨማልቀዋት ሳንቲም ወርውረውላት እንደሚሄዱ ደንበኛቿ እንዳልሆነ ግን ተረድታዋለች። የመጀመሪያው ማታ አብሬሽ አልተኛም ሲላት ለይስሙላ ነበር የመሰላት። አጋጥመዋታለ! የገዛ ገንዘባቸውን ከፍለው መጥተው ተለማመጡን የሚሉ! ካሳንቀለጸጸላችሁን የሚሉ! “ያው የገዛችሁት ዕቃ” ሲባሉ የሚገደረደሩ።

ያን ቀን ማታ በል የውስጥ ልብሲን አቀብለኝ ብላው ያለችውን አቀብሏት መብራቱን አጥፍቼ ከጎኗ አልጋው ውስጥ ሲሃባ ይዘገይ እንደ የው እንደ አውሬ ወንድሞቹ የማታ የማታ ዘሎ እንደሚያንቃት አልተጠራጠረችም ነበር። አልጋው ውስጥ ገብቶ በጀርባው ተኝቶ ለንጋለውት እንደሄዱ ሀሳን ጣሪያ ጣሪያውን ሲመለከት በጨለማው ውስጥ ስታየው ደንቃት! ቢሆንም አላመነችውም። ዝግይቶ ሲጓገር ነው ብላ ደሀና እደር አለችውና በደረቷ ተገልብጣ ተኛች። እንቅልፍ ሊወስዳት ግን አልቻለም። ሰውነቷ አላርፍልሽ አላት። “ከአሁን አሁን ዘሎ...” አያለች አላይ እታች የሚለውን ትንፋሹን ተከተለችው።

እንቅልፍ እንዳልወሰደው አርግጠኛ ነበረች። እንዳለበችው ሃሳቡን ሳይቀይር ዘገየባት። ቢያንቃቃውና በጊዜ ብገላገል ብላ በእንቅልፍ ልቧ እንዳለች ሁሉ ተወራጫችና በብርድ ልብሉ ውስጥ ከንዲን ሰድዳ አንድ እጇን ጭኑ ሳይ ጣል አደረገችው። ተፈታተነችው። ሲሸማቀቅ ተሰማት። እጇን ሰድዶ እጇን ከላይ ሳይ አነሳና በቀስታ እራቅ አድርጎ አስቀመጠው።

በእንቅልፍ ልቧ ያለች ሳይመስለው አልቀረም። “ጃውሳው! በግ!” ተረጋጋች። ሳታውቀው ድብን ያለ እንቅልፍ ይዟት ጭልጥ አለ።

በተከተሉት ቀናት ሳትጠይቀው ቀድሞ የተሰማመበትን የወር የቤት ኪራይ ሂሳብ ሰጣት። ከዛ በተረፈ ከሆቴል እንድታመጣለት ገንዘብ እየሰጣት እራሱን ብቻ ሳይሆን እሷንም እየቀለበ ተቀመጠ። “ተገኝቶ ነው?” ግን ደግሞ ከቤት ብቅ አለማለቱ የተደበቀ ሰው አስመስሎታል። “አንድ ከፍል ቤቷ ውስጥ ዘግቶ መቀመጥ ምን ማለት ነው? ታዲያ ይሄን ዝም ብሎ ማለፍ ይቻላል? አሁኑኑ ነገ አንዱ መርቶብት ቢያስይዘው አብራ መውረዱ አይደለም? የተካፈለች አብራ የገመጠች ይመስል ሆ!”

“ልክ ነሽ! ልክ ነሽ! ይገባኛልኩ። ግን ሠርቄ አይደለም።” አላት የያዛቸውን ከንዶቿን ለቆ አልጋው ሳይ እየተቀመጠ።

“እሺ ምንድነው ታድያ?”
“እይው ምን መሰለሽ...” ያጠነጠነውን ይተረትር ጀመር። አራት ቀን መሉ ብቻውን በሚሆን ሰዓት እየተንጎራደደ ያጠናውን የተለማመደውን ዲስኩር ጀመረ።

“በምስራቅበት መሥሪያ ቤት ውስጥ ረዳት የሂሳብ ክፍል ኃላፊ ሆኜ ነው የማገለገለው። ዘውድዬ እኔ ትዳር ያለኝ ሰው ነኝ! የሁለት ልጆች አባት ነኝ። ነገር አልሻም! በሁላም ሰርቼ ከቤቱ መግባት ከባለቤቱና ከልጆቹ ጋር ያገኘሁትን ተቋሮሼ ማደር ነው የምሻ። ምን መሰለሽ...” ትክ ብለው ቁልቁል የሚያዩት እይናቿ ሰርሰረውት ገቡ። ግንባሩን የምታጎብ መሰለው። ሁለት እጆቿን አንስቶ ለአንድ አፍታ ፈቱን በመዳፎቹ ውስጥ ደበቀው። ብዙውን ጊዜ እውነት እኔ እምስት ሳንቲም አልነበሁም። ፈጣሪ ምሥክራ ነው ሰባራ ሳንቲም አለንሳሁም። ግን በመሥሪያ ቤታችን በርካታ ገንዘብ ገድሎ ተገኘ። ነገሩ እንደተገለጸ የመሥሪያ ቤታችን የሂሳብ ሽም ዮኔ አለቃ የገባበት ጠፋ። ዘውድዬ ገንዘቡን ያጠፋው እርሱው ነው። አውቀዋለኝ ንፅህናዬን። ከእኔና ከእሱ ሌላ ደግሞ ማንም ገንዘቡን ሊያጠፋ አይችልም። አለቃዬ በተሰወረ በሶስተኛው ቀን እኔን ይዘው ሊመረምሩኝ እንዳሰቡ የሰማ ሰው ሹክ አለኝ። ምርጫ ባጣ ለጊዜው ብዬ ተሰወርኩ።”

“ተሳስተሃልክ!” አለች ዘውዲቱ ራመድ ብላ መጥታ ከጎኑ አልጋው ሳይ እየተቀመጠች። “ስትጠፋኩ አንታ ያደረከው... ማለቱ ገንዘቡን ያጠፋህ ነው የሚያስመስልብህ።”

“ምን ላድርግ ዘውድዬ?” እንዳመነችው ገባው። ልቡ ተረጋጋ። ይበልጥ በትራቅንቦው ሊያስምጣት ተዘጋጀ። “ቢይዘኝስ? ቢያንላቱኝስ? ቢያስሩኝስ? ዘውድዬ ያላጠፋሁትን ገንዘብ ውለድ በሉኝ ምን ለውጠኝ ነው? ሀሳት ልጆቹ ምን ሊውጣቸው ነው? ሰውየው መያዙ አይቀርም”

ዘውድዩ። እውነቱ ይገለጻል። ያኔ እውጣለሁ። እኔ አራሴ ሂጄ እጄን በፈቃዱ እሰጣለሁ። እውነቱ ይገለጻል። ሌባው ሳይያዝ ግን እጄን መያዝ የለባቸውም።”

“ሰውየው እንደሚያዝ በምን አወቅህ?”

“ዘውድዩ ተደብቀን እስከመቼ እንኖራለን? አንዳችን እንያዛለን ያማ አይቀርም። ዋናው ነገር ቀድሞ ማን ይያዛል ነው። አየሽ ቀድመው አሉን ከያዙት አመለካከት ማለት ነው። ንጽህናዬን የማያውቅ ፈጣሪ ረዳኝ ማለት ነው። እንዲያ እንዲሆን ደግሞ ዲካዬን ማጥፋት አለብኝ። ለጊዜው መሰወር አለብኝ። ለዚህ ነው የማስቸግርሽ፤ ዘውዲቱ እመኝኝ ብድርሽን እከፍላለሁ። ነገ ቤተሰብ ነን፤ ወንድምሽ ነኝ፤ ባለቤቴም አሁኑሽ ነች...አ?” አይን አይኗን እያየ አስተዛዝኖ አታለላት።

“የሰረተውም ያልሰረተውም እኩል የሚባረርባት ዓለም!” ለራሷ ነበር የተናገረችው ዘውዲቱ።

ተረጋጋ። አምናዋለች፤ ያለጥርጥር አምናዋለች፤ የተረተረላትን ቱባ ወሽት ምንም ሳታስቀር ውጣለታለች። ተረጋጋ።

ከዚያ ቀን ወዲያ ብዙም አላስቸገረችው። በቀን ሶስቱ ምግቡን ከሆቴል እየገዛች ታመጣለች። በተረፈ ታጽናናዋለች። ፈዘዝ ያለ ሲመስላት “አይዘህ አታስብ ተጫወት” ትለዋለች። አልፋ ተርፋ ቤቷን ተከራይቶ በገባ በሳምንቱ-

“ግን ቤተሰብህ በጣም ነው የሚረበሸው። ከፈለክ መልሰክት ላድርስልህ” አለችው።

“አ! አ! ዘውድዬ ይሄማ አይሆንም። ዋዘ እድርገሻቸዋል ፖሊሶችን። ይሄኔ ቤቱ ዙሪያው ይጠበቃል። ስትገቡ ካዩሽ ከጎላ ተከትለውሽ ነው የሚመጡት።” አላት።

“ግድ የለም። ስልክ ደውዬ ባለቤትህን አንድ ቦታ አቀጥራታለሁ።”

“አይ ዘውድዬ! የምን ስልክ አመጣሽብኝ። አሁን በእኔ አቅም ልጃቼን ቀልቤ ተርፎኝ ስልክ ቤቱ ገባ?” ያዘነ መሰለ።

“በቃ... በቃ አትሰላጭ። እኔኮ ባለቤትህ ትጨነቃለች ብዬ ነው።”

“ግድ የለም ዘውድዬ... ባይሆን ራሴን ቀያይሬ ከአንድ ከሳምንት በጎላ ውጥቼ ሁኔታውን ሁሉ ሰላልዬ አመለሳለሁ።” አላት ለመጨረሻ ውሸት እያዘጋጃት።

ከቤቷ በገባ በውሩ ነበር ወደ ውጭ ሊወጣ እንደተዘጋጀ የነገራት።

“እምህም አድጓል... ማንም አያውቅህም። ግን ለማንኛውም ጠንቀቅ በል።”

“በጣም እንጂ ዘውዲቱ! በጣም አየሽ የጸሜ ማደግ በቂ አይደለም! ሁለመናዩ መቀየር አለበት።”

“ታዲያ ምን ልትፈጥር ነው? ጡቱን አላበድርህ! እሱንም ብለጥህ ሻይ ሊጋብዙ ያስቆሙሃል።” አለች እየሳቀች።

“ዘውዲቱ አይደለም! ጡትሽን አይደለም። የምትገኝልኝ ዕቃዎች አሉ።”

“የምን ዕቃ?”

“ጥምጥም! የቀስ ጥምጥም... እ... ጋቢ... ደግሞ ከዘራ! ጫፋ ላይ መስቀል ያለው ምርኩዝ... አወቅሽው አይደል?”

“ምን ልትሆን ነው?”

“ቀስ መስዬ ልወጣ ነው ያሰበኩት።”

“አንተ ጉደኛ ነህ!” አለች ዘውዲቱ በተገረመ ፊት አፍጥጣ እየተመለከተችው።

“እና ደግሞ... ጭራ።”

“የምን ጭራ?”

“ጭራ ነዋ! የገንብ ማባረሪያ ጭራ ቁሶች የሚይዙት።”

“ደግሞ እሱ ምን ያሰራልሃል?”

“ነገርኩሽኮ ተስ መምሰል ነው የምፈልገው አልኩሽ። ደግሞም ፊቴን እሸፍንበታለሁ።”

“እና ደግሞ ሌላስ? ምን ተረህ?” ሳቱን ማረን አቃታት ዘውዲቱ “ሀ! ሀ! ሀ! የታሰት ዝርንጥላስ? ሂ! ሂ! ሂ! ጽናጽልስ? ከበሮስ? ሀ! ሀ! ሀ! ሀ!” ጭንቅላቷን ወደጎላ ጥላ በሳት ፍርስ አለች።

“ዘውዲቱ አታሽፈ፤ ላስቲክ ፀት ጫማም ግኝልኝ። መንገደኛ እንድመስል። ከገጠር የመጣሁ እንድመስል።” የገዝብ ቦርሳውን አውጥቶ ይበቃታል ያለውን ገዝብ ሰጣት።

ያን ማታ ከሰራ ስትመለስ ያላትን የጠየቃትን ሁሉ አንድም ሳታስቀር ገዝታ አመጣችሁት። በሩን ክፍቱ ሲያስገባት የተሸከመችውን ሁሉ አልጋ ላይ ዘረገፈችውና በረጅሙ ተገፈሰች...

“እሽ አባ ደህና አመሽ” አለችው አየሳቀች።

“ታዲያስ ዘውድዬ።” አለ ጉንጮቿን በጣቶቹ ቀንጠር አድርጎ። ፈጠን አለና አልጋው ላይ ያስቀመጠችላትን በጋዜጣ ወረቀት የተጠቀለሉ ዕቃዎች ተራ በተራ የተጠቀለሉበትን ወረቀት አየቀደደ ይመለከታቸው ይመር።

“ሳላ ያለ ጋቤ አትገርም ነበር? ይሄን ተሸክማ...”

“ሌሊት ቆመው ሲያስቀድሱህ ብርዱስ?” አለች አየሳቀችበት፤ አልጋው ስጥ ልትገባ እየተዘጋጀች።

“አንቺኮ ታሸፈያለሽ። ፒ ከዘራው ይልቅ ምርጥ ነው።”

“ምርጥ ምርጡን ለአባ።”

“ጥምጥም ነው ይሄ አይደለ?” አላት ነጭ ሽማ አንጠልጥሎ።

“እንደተገልጋይ ነው... መቀነትም ይሆናል።” አለችው።

“ደግሞ ይሄ ምንድነው?” አላት የአንጨት መስቀል አንክርፎ ይዞ።

“መስቀል ይሉታል። ድሮ... ድሮ እየሱስ የሚባል ሰውዬ ነበር...”

“ማን አልሽ?”

“ክርስቶስ ማለቱ ነው!”

“ዘውዲቱ! በናትሽ አትጫወቺብኝ። አቋረጣት።”

“ምን እሸፋለሁ... መስቀል የማይዘ ቁስ እይተህ ታውቃለህ? እንዲ አርጊት ርጠው መጥተው አባ አሳልሙኝ ቢለህ ምን ልትል ነው ዘውዲቱ አልገዛችልኝም ልትል ነው?”

መስቀሉን እንደያዘ ግት ይተናነቀው ይመር። ትክክል ነች። ዋናውን መማሪያ ነው የረሳው። የቁሱን - መስቀሉን።

“ዘውዲቱ ያንቺ ቁንቅላትኮ ያለበታው ነው።” አለ ሳይታወቀው።

“እንዴት? የት መሆን ይገባው ነበር... ቁኖቼ መሃል?” አለች ልብሷን ለማወላለቅ እየተዘጋጀች።

“እንደሱ ማለቱ አይደለም። ለማለት የፈለኩት... እ... እ...” አለ ግራ ሲገባው አየሳቀች።

“አባ አይቀድሱብኝ። ይልቅ መስቀሉን ወዲያ ያስቀምጡና ልብሱን አወላልቀው አቅፈውኝ ይደሩ።” አለች የለበሰችውን አበሻ ቀማሽ እያወለቀች።

የወለቀችውን ቀማሽ ከቁም ሳጥኗ ስትላ ተመለሰች። ከሰውነቷ ጋር የተለጠፈ የሚመስለውንና የፈጠጠ ጡቷን ወጥሮ የያዘውን ነጭ ልስልስ የውስጥ ልብሷን በጭንቅላቷ በኩል እየታገለች ሳበችው። መካከለኛ የፓፓያ ቅርጽ ያላቸው ጡቶቿ ውስጥ ልብሱ ሚዝቅ አድርጓቸው ሲያልፍ ናትናኤል ዓይን ላይ እንደ ጎማ ደጋግመው ነጠሩበት። ያልተሟሸ ሽክላ የመሰለው ደረታና አንብርታ፤ አካባቢ የሚታየው ቅርጿ ገና ሳይነኩት ክሩቅ የሚለስልስ ነው። የዳሌዋ ሚዛን በአግባቡ አበጥ ብሎ የሽንጧን አወራረድ ደርዝ ይጠብቃል። ናትናኤል ባለፉት ቀናት እየተላመዱት በመምጣቱ ዓይናፋርነቱን ከላይ ላይ ጥሎ ለመጀመሪያ ጊዜ ቂስነቱን ረስቶ ትክ ብሎ ተመሰክታት። አይኖቹን በሰውነቷ ላይ ወደ ታች ከታች ወደ ላይ እርጣቸው። ዞር በል ይሉኝታ... ህሊና በማስተዋል እየታገዘ በውበት አድናቆት ይርካ...ተፈጥሮ ትደነቅ... ከእግዚአብሔር በታች ቅርጽ ቢመለከ ምን ያስገርማል! ...የሴት ልጅ ቅርጽ! የጽኒረዳ አበባ ቅርጽ! የግራር ዝና ቅርጽ! የወንዝ ዳር አለት! የንስር አሞራ! የእንስሳ የሜዳ አህያ... የዘውዲቱ... እህህ!

“ምነው አባ ቂሱ ትኩር ብለው እየኝ?” ስትለው ከሄደበት ሃገር ተመለሰ።

“አይ... ገዢ ብዬ እንደው... አለ አይደል...” የሚመልስላት ጠፋው። ትንሽ ደንገጥ እንደማለት ቢልም አይታውን ከላይ ላይ አልነቅል አለ።

ዘውዲቱ እየተወረገገች ወደ ቁም ሳጥኗ ተጠግታ እጇን ወደ ውስጥ ሰድዳ የተሰበረ የፈት መስታወት ስታወጣ በጀርባና በትክክል የደሳሳዋን ትንሽ ክፍል የታመቀ አየር የምትቀገፈው መሰለች። የዳሌዋ ሚዛናዊ እንቅስቃሴ ለመጥ ካለው ቀጭን ወገቧ ጋር ሙዚቃዊ ስልት ፈጥሮ በውስጥ ሱሪ ብቻ የተሸፈነውን መቀመጫዋን ጎልቶ እንዲወጣ አድርጎታል። ናትናኤል ሰውነቱ ሲሟሟት ተሰማው። ይሄ ነው ብሎ የማይለው አንዳች ስሜት ሁለመናውን ይወረውና ይወጣጥረው ይመር።

“እንዳትማችን እኛም መስተዋት አለን... የተሰበረም ቢሆን የፒያላም ባይሆን ትባትም...” አለችና ከአልጋዋ ትራስኔ የቅባት ቆርቆሮና ቢልቃጥ አወጣችና አልጋው ላይ እንጅ፤ እንባብራ ተቀምጣ ትቀባባ ይመር።

“ኑሮ” ካሉት መቃብር ይሞቃል ሲሉ አልሰማሽም? አይዘን” አላት ገርገሱ ዳይ እንደተቀመጠ ዓይኖቹን በተነባበሩት እግሮቹ ላይ ተከለ የባቶቹን ዘና ያለ ማራኪ አወራረድ አያደኑቅ።

“እሱስ አውነትክን ነው... እትመልክቼ ሱፍ አትዬ መኪና አኛም እንጠለን ዕድሉ ሲቃኝ” ብሎ የለ ዘፋኝ” አላች በአርጌ ማበጠሪያ ሀገሯን እየሞገረቀች።

ናትናኤል ሳያስበው አንድ የሚጸጸተው ነገር ድንገት ተናገረ። “ቀንጃ ነሽ” አላት ትንፋሽ እየተናነቀው። የአድናቆት ቃል ምን ይገዳል?

“ቀንጃ ነኝ? ቀንጃ ነኝ? አለችና መስተዋቱን አልጋዋ ላይ ውርውር አድርጋ

“የቂስ ቀንጃስ አንተ...” ብላ ድክላ አንደሚያጠምድ ነብር ዘለ ተጠመጠመችበት። ቁኖቿን ጉልበቱ ላይ አጋድማ እያገላበጠች ታሻሽው ጀመር።

“ልቀቱኝ” አለ ለገፈትራት እየተናጨረጨረ። “አሁን ገና ተያዘክ አይደል...” እያላች በሳት ትንክተክት ጀመር፤ የሞጠሞጠ ጡቶቿን በደረቱ ላይ አንደ ደንገላሳ እያንከባለለች -

“እንዲህ ነች ዘውዲቱ! ቀንጃ ነሽ እያልክ ደሞ ልትገፈትረኝ...” እጃቿን ሊያስለቅቃት ሞክረ።

“አልሰትህ ዛሬ ብር አምባርህን ሳልሰብረው! ...መከራዋን ወደ ቀልድ ለወጠች እየተናከነክች።

“ዞር በይ ዘውዲቱ” በመጨረሻ ተሳካለት። ሲገፈትራት እጇን አሳልቃ ለተቀኘውና አልጋዋ ውስጥ ገብታ እያስከነች ትገፈቀፈቅ ጀመር። መከራዋን በጎልዮሽ አስተሳሰቧ ቀልድ አድርጋ እንዳየችው ለናትናኤል ታውቆታል።

ናትናኤል ሁለመናው እንደጋሰ ነው። አልበታል። የልቡ አመታት ጨምሯል። ቀዝቃዛ ገላዊ ለቀት የሄደ አልመሰል እስከለው ድረስ ተቅባጠጠ። ተቀነጠነጠ። ሰራው መወጣጠፍን አሁን ነው ያወቀው። ሠይጣን የሚባለው ለካ ይሄ ነው... አዳምና ሄዋን ወይስ ሄዋንና አዳም... አዳም ለካ ደካማ ነው... አምንት... የሴት ትንፋሽ በመቀት ገረት በቅጽበት ጉድ የሚያደርገው... የሴት ልጅ ገላ ሲነካውና የሴት ልጅ ጣት ሊዳስሰው ስሜቱ እንደ በረዶ ቀልጦ በሰከንዶች ምርኮኛ የሚያደርገው... ይገርማል... ለካ ሰው ወዶ አይደለም አይገቡበት አዘቅት የሚወርደው... በጨለማ ዋሻ ውስጥ የሚሰማው... ለጥቂት እኮ ነበር። ለዓላማው የተነሳሳ መሆኑና በአስተዳደሩ ባይተዋር የሆነበትን ሽርመጥናን መጥላቱ እንጂ ጉድ ሆኖ

ነበር። ለማናቸውም ግን ፈተና ነው ዛሬ ያሳለፈው። ዘውዲቱም አይበገሬነቱ እንደገባት ግልጽ ነው...

“አረ ና ተኛ ባክህ... እኔ እንቅልፌ መሣ... መስታዊቷን ደሞ እበታዋ አኑርልኝ። ጎሽ የኔ ቤት ጠባቂ... የኔ ዘበኛ” አላችው እየሣጋች።

“ጭኔ ሳትገባ ታቅፈኛለህ እሺ? በገብርኤል!” አላች ተጠላችና “በሚገባ እንደ። ወንድም እህቱን አትፎ አይተኛም ያለው ማነው?” አላት ፈገግ ብሎ።

ያንን ሌሊት አቅፏት አደረ።

* * *

ዘውዲቱ ያላትን ሁሉ በገዛችለት በማግስቱ ቦት ሚማውን አጥልቆ ጋቢውን አጣፍቶ ለብሶ ጥምጥሙን ጠምጥሞ፤ መስቀሉን ጉያው ከቶ ጸመን አገኛሮ በምርከቡ መሬቱን እየተከሰ ጭራውን በቱን መለስ እያደረገ ጭንቀትና ፍርሃት እየገጠረጠሩት ወጣ።

“የመሻሉ አንዴ?” አላችው የቤቷን ተለዋጭ ቁልፍ እየሰጠችው። “አይመስለኝም።” አላት የተገዛዘዘ ጋቢውን ወደ ትክሻው ሽቶ በ እየለበሰ።

“ተጠንቀቅ... አ ... እቤትህ ድረስ ባትሄድ ጥሩ ነው። ባይሆን ባለቤትህ ከቤት የምትወጣበትን መንገድ ፈልግ።”

“አታስቢ” ብላት ወጣ።

በጠባባ ኮረከንች መንገድ አልፎ ከዋናው የመኪና መንገድ ብቅ እንዳለ ፍርሃቱ ፍርሃት አለው። ሰው ሁሉ አሱን አሱን የሚያይ የሚመረምር መሰለው። ታክሲ ተሳፍሮ ወደጥላ ገሰገሰ። ሃሳቡን ከፍለ። ከታክሲ ከወረደ በኋላ በመሃል ፒያሳ ሲያልፍ የገዛ ምስሉን በረጃጅሞቹ የሱት መስታዊቶች ውስጥ ሲመለከት ለራሱም ማመን አቃተው ምንም ቁስ አልመስልህ አለው። የሚያውቁት ቢያገኙት... ፈጣሪዬ! አለ ከራሱ ጋር። አንድ ነገር ደግሞ ይገለጻል። ከውጭ የሚታየው አልባቡ ቅስናው ሕጋዊ መሆን አለበት። ሕጋዊ የመታወቂያ ወረቀት ያስፈልገዋል። ምን ማድረግ እንዳለበት ለሳምንታት አውጥቶ አውርዶ በዝርዝር አቅዶታል። ጊዜ አለጠፋም መንገዱን ተሻግሮ ከአንድ ፎቶግራፍ ማንሻ ቤት ገባ።

“እንደምን ዋልሽልኝ የኑ ልጅ።” አላት ጠረጴዛ ጌላ ተቀምጣ ትናንሽ ፎቶግራፎች በመቀስ የምትከረከም ሴት ሲያይ።

“አቤት እንደምን ዋለ።” አለች ልጅቷ ከተቀመጣችበት ተነስታ ቁሱ ከጉያቸው ያወጡትን መስቀል እየተሳለመች።

“አባክሽ ፎቶ ልኅላ ብዬ... አሁን ይደርስልኝ ይሆን?” አላት አስተዛዝያ።

“አዬ... አሁን እንኳን አይደርስሎትም። ነገ በዚህ ሰዓት ቢመጡ አዘጋጅተን እንጠብቃለን።”

“አይ! አይ! ነገ በዚህ ሰዓትም ደብረሊባኖስ አቀባቱ ላይ ነኝ። አሁን አልኩሽዬ። እባክሽ የእኔ ልጅ ላስቸግርሽ። መንገደኛ ሁኔ ነው።” ለሳምንታት ያጠናውን ቃለ ምልልስ እንዳመጣው እያስተነክላ ያወርደው ጀመር ቁሱ። ቀዝቃዛ ፍርሃት ነፍስ ዘርቶ በጀርባው ተንቀረቀረ።

“አስቲ ይቆይ አንድ። አስራት! አስራት!” እያለች ወደ ንዳ ገባች ልጅቷ። ብዙም ሳትቆይ ረዘም ጠቀር ያለ ጺማም ወጣት ተከትሏት መጣ።

“እንደምን አላህልኝ የእኔ ልጅ።” አሉ ቁሱ የተዘረከረከ ጋቢያቸውን ወደትከሻቸው ሰብሰበው የእንጨት መስቀላቸውን ወደፊት እየገፉ።

“እንደምን አደሩ።” አላቸው ወጣቱ ጢጋ ብሎ የዘረጉለትን መስቀል እየተሳለመ።

“ተቸግራ አስቸግርኳችሁ... ፎቶ ብታደርሱልኝ ብዬ ነበር እባክዉ... አሁን ከሰዓት ሂያድ ነኝ ወደ ደብረሊባኖስ... ፎቶ አስፈልጎኝ ነበር መታወቂያዬ ጠፍቶብኝ።” ቁሱ ጺማቸውን እየዳሰሱ አስተዛዝነው ጠየቁት።

“አሁን እንኳን ብራ ነበረብኝ...ብቻ አስቲ ይግቡ።” አለ ወጣቱ ከጀርባ ያለውን ቀይ መጋረጃ እየገለጠ።

“ተባረክ ልጄ... ብሩክ ሁን።”

በርጩማው ላይ ተቀምጠው ቁሱ አገጫቸውን ቀና አደረጉ። ከግራና ከቶኝ የቆሙት በጣ የሚያካክሉ የመብራት አምፖሎች የሚፈንጣጥቁት ብርሃን ከፊታቸው ላይ ካለው ወዝ ሲያርፍ ቁሱ አበለጨለጨ።

“ቀና... ቀና ይበሉ አባት... ወደ ጎን...አ...አ... አዎ... እዚህ ... እዚህጋ ይመልከቱ... አ...አ...የሥራ...ባቃ።” አላቸው መብራቶቹን እያጠፋፋ።

“ተባረክ። እንጂራህ ከፍ ይበሉ።” አሉ ቁሱ ከበርጩማው ላይ እየወረዱ። ተዝላዝሉ መሬት የደረሰውን ጋቢያቸውን መልሰው አጣፍተው ቀዩን መጋረጃ ሰብሰቡ አድርገው ወጡ።

“ከይህ ልጠብቅ መሰል።” አሉ ቁሱ ወንበር ላይ ቁጭ እያሉ።

“አዎ... ቁጭ በሉ፤ ቁጭ በሉ።” አለቻቸው ወጣቷ ሴት።

“ተባረክ የኔ ልጅ...ተባረክ።”

ከግማሽ ሰዓት በኋላ በትንሽ የወረቀት ከረጢት ውስጥ ስድስት ፎቶግራፎች ይዘው ከፎቶግራፉ ቤት ወጡ፤ ቀና ቀና እየተነፈሱ ቁሱ።

ፎቶግራፍ ብቻውን በቂ አይደለም። ወረቀቱ ያስፈልጋል። መታወቂያ ወረቀት! የማንም ይሁን ብቻ መታወቂያ ወረቀት። እንደ ስርዓት አስከባሪ አስቁጥ አባ መታወቂያ ቢለው ሳይፈራ ሳይቸር ደረቱን ገልብጦ ጋቢውን ገልቦ መገኘረጥ ሊያደርገው የሚችለው መታወቂያ ወረቀት ያስፈልገዋል። ከየት እንደሚያገኘውም ያውቃል። የመታወቂያ ወረቀቶች እንደዋዛ ጠረጴዛ ላይ ጣል የሚደረጉባቸው ቦታዎች የት የት እንዳሉ ያስታውሳል። ባለፉት ሳምንታት ቀን በሃሳብ ተጠፍሮ እየተንገራደደ ሌሊት በቀዝቀው ተወጥሮ እየተወራጩ የተዘጋጀበትን ዕቅድ ተራ በተራ ይፈጽመው ጀመር።

ከመንገድ ግጥ ካሉ ሱቅ የፖስታ ከረጢትና ወረቀት ገዝቶ ወረቀቱን አጣጥፎ ፖስታው ውስጥ ከቶ ፖስታውን አሸገውና ወደ ዋናው ፖስታ ቤት አመራ።

ረጅም ምርኩዝን በብብቱ ይዞ በፖስታ ቤቱ የላይ በር ገባ። የፖስታ ላጥኖች የተደረገደሩበትን መተላለፊያ አልፎ ከዋናው አዳራሽ በው አለ። መደዳውን ከተገጠጠት መስታወት መስኮቶች ጀርባ የፖስታ ቤቱ ሠራተኞች በየወንበርቻቸው ላይ ተደርድረው ደንበኞቻቸውን ያስተናግዳሉ።

ወደ ቃኝ ገልመጥ አለና ወደ እንደኛው የደብዳቤ መጻፊያ ጠረጴዛ ተጠግቶ ጠረጴዛው ላይ አቀረቀረ።አልፎ አልፎ ቀና እያለ ከፊት ለፊቱ በስተግራ ጥግ ያለውን መስታወት ይመለከት ጀመር። ልቡ አለቅጥ ተጣደፈበት። በሦሳቡ ሺህ ጊዜ ያመላለሰው ዕቅድ ሊዘበራረቅበት ዳዳው።

ከመስኮቱ በታች ያለውን ጠረጴዛ ተመለከተ። ሁለት ይሁኑ ሦስት ብቻ የመታወቂያ ወረቀቶች ይታዩታል። ከቀረቀረበት ቀና አለና በእጁ የያዘው የታሽገ የፖስታ ከረጢት ወደፊት እንክርናፎ ወደ መስኮቱ ተጠጋ። የደረቀ ከንፈሩን በደረቅ ምላሱ በረሸው።

ከራት ለራቱ እንደ ሰው ቀደም ብሎ ደረሰና ከመስታውቱ ጀርባ ለተቀመጠችው ወጣት ሴት ሠላምታ ከሰጣት በኋላ እንደ ትንሽ ወረቀት ከኪሱ አውጥቶ አቀበላት።

ልጅቷ ወረቀቷን ተቀብላ ካነበበች በኋላ ከተቀመጠችበት ተነስታ ከጀርባ ወዳለ የቀም ሳጥን ሄደች። የእንጨት ሳጥን ከፍታ እንደ እንዳን እንደ ሌላውን ስታነሳ ከቆየች በኋላ እንደ በካኪ ወረቀት የተጠቀለለ ዕቃ ይዞ ተመለሰች።

“ዶክተር ዓለሙ ገዝኸኝ?” አለች ወረቀት ያቀበላትን ሰው ቀና ብላ ተመልክታ።

“አዎ...ንኝ”

“መታወቂያ።”

ሰውየው ቀልጠፍ ብሎ የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ ከውስጥ የመታወቂያ ወረቀቱን መዘዘና አቀበላት። ልጅቷ መታወቂያ ወረቀቱን ተቀብላ የተጻፈውን ስምና ፎቶግራፍ ከተመለከተችና ትክክል መሆኑን ካረጋገጠች በኋላ በካኪ ወረቀት የተጠቀለለውን ዕቃ ለሰውየው አቀበላችውና-

“ይክፈቱት። አልኝ”

ሰውየው ከውጭ አገር የተላከለትን በካኪ ወረቀት የተጠቀለለ ዕቃ ያለጥንቃቄ ወረቀቱን ከላይ ቀዳዶ እንሱኑ ተመለከተው የተደራረቡ አራት የቪዲዮ ክሮች ነበሩ።

“ሻንሱር አድርገውት ይመለሱ። መታወቂያዎ እዚህ ይቆያል። በዚህ ቀጥታ ይሂዱና ወደቀኝ እጥፍ ሲሉ...” ልጅቷ ሰውየውን አመለከተችው።

ሰውየው የተላከለትን አራት ክሮች ሰበሰቦ ይዞ ከአዳራሹ ወጣ።

“የኔ ልጅ” አሉ ቀረብ ብለው ቆመው የነበሩ ነጭ ጥምጥም የጠመጠሙ ቁስ። “እዚህ ላይ የሚጣፈውን ትጥፈልኝ... አላውቅበት ብዬ። እንዳላዘዙረው ሰጋሁ።” የያዘትን የታሸገ ፖስታ ወደ ልጅቷ ፊት አስጠጉት። ሲናገሩ ድምጻቸው ይንቀጠቀጣል። ወረቀቱን ሲያቀብሏት ምርኩዛቸው እምልጣቸው ወደቀ።

“ምንድነው የፈለጉት?” አለች ልጅቷ ቁሱ ሲደነጋገሩባት ግራ ተጋብታ።

“የኔ ልጅ ይህን ቦስጣ ልልከው ፈልጌ ነበር። ታዲያ ከይህና ከይህ የሚጣፈውን እንዳለበላሽ ሰጋሁ።” አሉ ቁሱ ያሸጉትን ፖስታ እያገለበጠ። “እምን ከምን እንደሚሰፍር አላውቅበት ብዬ... ትጥፈልኝ።” ለሳምንታት የሽመደዱትን ተረተሩላት።

“የሚልኩለትን ሰው አድራሻ ያውቁታል?” አለች ልጅቷ ፖስታውን ልትቀበል እጇን እየዘረጋች።

“እንዴታ! ቁስ ገብረክርስቶስ ጋ”

“አይደለም... አይደለም... ማለቱ ሙሉ አድራሻውን” አለች ልጅቷ ፈገገ ብላ።

“እነግርሻለሁ። ብቻ እንቺ ከሥፍራ ከስፍራው ጣፈልኝ።”

ልጅቷ ወረቀቱን ከተቀበለችው በኋላ ወረቀቱ ላይ አቀርቶራ የሚነገሯትን ለመፃፍ ትጠባበቅ ይመር።

“ቁስ ገበዝ ገብረክርስቶስ በይማ።”

ልጅቷ በፖስታ ከረጢቱ ጀርባ ላይ ቁሱ ያሏትን ማስፈሪያ ይመረች። ቁሱ ጠጋ ብለው በጠረጴዛው ላይ ተደራርበው የተቀመጡትን የመታወቂያ ወረቀቶች ሰበሰቡ ሰበሰቡ አደረጓቸው።

“እንዲያ... ደብረሊባኖስ ገዳም... በይ... አዎ...ደ...ብ...ረ...” ቁሱ ከጠረጴዛው ላይ የሰበሰቧቸውን አራት መታወቂያዎች አጋብሰው ከጋቢያቸው ስር ከኪሳቸው ውስጥ ጨመሯቸው። “ሸዋ... በይበት... እንዲያ ተባረከ!” አሉ ድምጻቸው እየተንቀጠቀጠ።

“የእርሶስ አድራሻ?” አለች ልጅቷ ቀና ብላ እየተመለከተችው።

“እኔማ ምን አድራሻ አለኝ? መንገደኝም አደለሁ?” አሏት ቁሱ ፖስታቸውን ተቀብለው ለመሄድ እየተጣደፉ።

“በሆንም ስሞትን እንኳን ልጻፈው።”

“ልክ! ልክ! ቁስ ዘንቢ... ዘንቢ ወልደሰማያት በይልኝ። እንዲያ ዘንቢ።” አሉ ድምጹ የተቻከሉት ቁስ።

የፈለጉትን አድራሻ በታሸገው ፖስታ ላይ ጽፋ እንደጨረሰች ቁሱ መርቀቀት ፈጠን ብለው ከፖስታ ቤቱ አዳራሽ ወጡ። ገልመጥ አላሉም። መንገዱን ተሻግረው ታክሲ ውስጥ ገብተው ወደ ክፍለሃገር አውቶበስ መሳፈሪያ ሲያመሩ ነበር ምርኩዛቸውን ረስተው መምጣታቸው የታወሳቸው። ከው አለ። ለመመለስ ግን አልፈሩም።

ናትናኤል የገጠር አውቶቡስ መሳፈሪያ ደርሶ እንደወረደ ወደ ተከራየው ወደ ዘውዲቱ ቤት አልሄደም። ወደ አንድ ሰቅ ገባና ስልክ ጠይቆ ርብቃ መሥሪያ ቤት ደወለ።

“ሃሎ- ምህረት?”

“ናትናኤል!” አለች ምህረት ገና ድምፁን ስትለየው።

“እንደምንድነሽ ምህረት ደህና ነሽ?”

“አንተ! ምን እንዲህ አጠፋህ? በጤናህ ነው?”

“አለሁ- አለሁ። ምህረት እባክሽ ርብቃን ትጠራልኝ...”

“የለችም። ለመሆኑ አዲስ አበባ ነው ያለኸው?”

“ስራ አልገባችኋል?” አለ ጥያቄዋን ችላ ብሎ።

“አዎ ከትላንት ጀምሮ አልገባችኋል። ቤቷ ደውዬ ነበር የሚያነሳ የለም። ደጋግሜ ሞክራ ነበር።”

ናትናኤል ምህረትን ተሰናብቶ ስልኩን ዘግቶ ወደ ዘውዲቱ ቤት መንገድ ጀመረ። ሃሳብ ገባው። አሟት ይሆን? እንዴት ሁለት ቀን በተከታታይ ከሥራ ትቀራለች... በጤና ብትሆን? ቤቷ ለደውል አሰበና ፈራ። ስልኪ ተጠልፎ እንደሆነሰ... ድጋሚ አደጋ ላይ ሊጥላት አይገባም። ቆይቶ ሰሞኑን እዚያው ምህረት ቢሮ ደውሎ ቢያነጋግራት ይሻላል።

ናትናኤል ዘውዲቱ ቤት ሲደርስ በሩ እንደተቆለፈ ነበር። ዘውዲቱ የለችም ማለት ነው። የሰጠችውን ተለዋጭ ቁልፍ አውጥቶ በሩን ከፍቶ ገባና ከውስጥ ቆለፈው። ወዲያው ጋቢውን ወርውሮ ጥምጥሙን አውልቆ ጥሎ ከኪሱ ውስጥ ከፖስታ ቤት የሰረቃቸውን አራት የመታወቂያ ወረቀቶች አወጣና ተራ በተራ እየከፈተ አነበባቸው።

ሻለቃ ብርሃኑ ገብረማርያም- አቶ ጀማል አብዱልክሪም-ዶክተር አለሙ ገዢ-ሊስተር ሠናይት አሸኔ። ሀሳብ ገባው። የትኛውን ሊያቀስ እንደሚችል ግራ ገባው።

ምርጫ አልነበረውም። ዶክተር አለሙ ገዢን የሚለውን መታወቂያ ነጥሎ አንስቶ በጥንቃቄ ፎቶግራፉን ነቀለና ቀን ከተነሳቸው ፎቶግራፎች መሃል እንዲን ተካበት። ወዲያው ቶሎ ብሎ ከመሬት አንስቶ ወደ ቤት ገባና ጭቃውን በጨርቅ ያወጃ ጀመር። የመታወቂያ ወረቀቱን በጥንቃቄ ጠራረገው፤ አወገው። እንደ በፊቱ ንፁህ ባይሆንም... መቼሱ... አለሙ ገዢን የሚለው ይነበባል። ያንን ነበር የሚፈልገው። ‘ዶክተር’ የሚለው አስፈላጊ አልነበረም። ለተቀሩት መታወቂያዎች ደግሞ ሰሞኑን ሌሎች ፎቶግራፎች ይነሳላቸዋል።

በሩ... የመኝታ ቤቷ በር ወደ ውስጥ ሲገፋ ጠረጴዛውን ደገፍ እንዳለች ቀረች። በሩ ተከፍቶ የለው ትርጽ ታያች። ሰውየው ወደ ውስጥ ገብቶ በሩን ዘጋው። ከጀርባው ባለው መስኮት የሚገባው ስለ የጨረቃ ብርሃን ቀጠን ረበሞ ካለው ሰውነቱ ላይ ሲያርፍ ሰው ሳይሆን ህይወት ያለው ጥላ መሰላት። ግራ ጉንጨን ከላይ እስከታች የገመሰው እስጠሊታ ጠባሳ የአካሉ አንድ ክፍል እንዳልሆነ ሁሉ በጨረቃ ብርሃን ውስጥ ጎልቶ ታያች። አተኩራ ትናንሽ አይኖቹን ተመልክታቸው። ሰውነቷ ይንቀጠቀጥ ጀመር። ሆኖ ውስጥ ያለው ሽል የተላወሰ መሰላት። ለያስመልሳት እንደፈለገ ሁሉ እንጂ፤ ሲመናተል፤ ለራሱ ነፍስ የዘራ ይመስል ሲቋጠር ሲፈታ... ሳይታወቃት ወደፊት ዘላ ጉብ አላችበት።

“ገደላችሁት! ገደላችሁት አይደል? አታለላችሁኝ!”

አውቃ አስባ ሳይሆን ከውስጥ የሚነፃፅሩ የሚጋልባት ዛር እንዳለ ሁሉ ዘላ ሀገሩን ጨመደችው። ፊቱን በጥፍሮቿ ገባችበት።

“ርብቃ!” ጥፍሮቿን አሸላ አይኖቹን ልትጓጉጠው ስታሻቅብ ባለ በሌለ ሃይሌ እራሱን እየተከላከለ ጮኸ። “ርብቃ! አልገደልኩም! ማንም አልደረሰበትም... እሱን ለመገደልም አላሰብንም... ርብቃ አዳምጪኝ!” ሁለት እጆቿን ወደኋላ ጠምዝዞ ደረቷን ደረቱ ላይ ለጥፍ አገጫን በቀኝ እጁ ግጥም አድርጎ ይዞ ጮኸባት።

“ውሽታም! ውሽታም! አታላችሁኛል! ገደላችሁታል... ትና!” ፊቱን በምራቅ አለበሰችው።

“አልሞተም! አላለ። ስለመሰጠን ነው ወደ አንቺ የመጣኑ። ርብቃ ረጋ በይ!”

ለአንድ አፍታ ረጋ ያለች መሰለች። ቀና እንዳለች ቀና ቀና እየተነፈሰች አፈጠጠችበት። ድንገት እጆቿን መንጭቃ ከአቅፋ ወጣች። ከፊቱ ተጋርጣ አይኖቿን አንረጠረጠችበት።

“ልትገድሉት ነበር የጠራችሁት! ንደኛውን እንደገደላችሁት እሱንም ልትገድሉት ነበር። አትዋሽ! አሁን ደግሞ ወር መሎ እናገኘዋለን ታገሽ ስትለኝ ቆይተህ አመለጠን ትለኛለህ!”

“ርብቃ እመኝኝ። እሱን የመገደል ሃሳብ አልነበረኝም። አስፈላጊም አልነበረም። ምንም አይወቅም። በድንገገገገ ጨረቃ ብቻውን እንደሚሮጥ

እብድ ነው።” አለ ሰውየው ከከሱ ውስጥ መሃረብ አውጥቶ ፊቱ ላይ የተዘረበረበውን ምራቅ እየጠረገ።

“ጓደኛውን አልገደላችሁትም? አትዋሽ!”

“ገደለኝዋል። አስፈላጊም ነበር መሆኑ። ምሥጢሩን ከሞላ ጎደል ደርሶበታል። በማንኛውም ሰዓት ሊያወጣው ይችላል ነበር። አደገኛ ሰው ነበር።”

“እሱን የገደላችሁት ሌሊት ናትናኤልን ጠርታችሁታል። ልትገድሉት ነበር። አትዋሽ!” ከሥራ ያለውን ወለል በአገራ ደቃችው።

“ርብቃ እመኝኝ። የዛን ቀን ጓደኛው አደገኛ የሆነ እርምጃ ወሰደ። ገደለኝ። ምንም ምርጫ አልነበረም... እርግጥ በጥድፈያ ውስጥ ነበርኝ። የዛን ማታ ሁለቱም እንዲገደሉ ነበር የተላለፈው ትዕዛዝ። እንደአጋጣሚ ያንቺ ሰውዬ አመለጠ... ትራፊክ ፖሊስ ይዘቱ። በማንኛውም ጊዜ ሁኔታው ሲረጋጋ የሞቱ ትዕዛዝ ተነስቶ የሃያ አራት ሰዓት ክትትል እንዲደረግበት ነበር የቀመነው።”

“...ለዎቻችን መሥሪያ ቤቱ ሲዞላ አይተውታል። ገን ከሰዓት በኋላ እንደደመሰለኝ አምባገደር ተያትር ውስጥ በሰው ሊያገኝ እንደሚፈልግ ባሳወቅኸኝ ጊዜ ሰዎች ተመድበው ትያትር ቤቱ ድረስ ተከታትለውኸኝ ነበር። ገን አንቺ ራስሽ ከመታጠቢያ ቤት ከወጣኸ በኋላ እንደተሰወርኸበት ነበር ሪፖርት ያደረገው። ከዚ በኋላ ልናገኘው አልቻልንም።”

“ብታገኙት ምን ልታደርጉት? ልታርዱት! ልትገድሉት?”

“ረጋ በይ። ማንም ሊገድለው የሚፈልግ የለም።”

“ታዲያ ለምን ፈለጋችሁት?” ፊቷን አስገጋ ቀረበችው። “ተናገር! ምን ልታደርጉት ፈለጋችሁት? ሁሉን ዘርዘረህ ነገረኝ... ናትናኤል ከመጥፋቱ በፊት አንድ የተሰወረ ዲፕሎማት እንደሚፈልግ ነገርኛል። ምን ማለት ነው? ማነው አለ?”

“ገርኩሽ! ለሞት የሚያደርሰው ነገር የለም፤ በቃ። ምንም አያውቅም! የተሰበሰቡ ጥቃቅን ጥያቄዎች ይዞ ነው ከወዲያ ወዲህ የሚርጠው። እርግጥ ጓደኛው ስለተገደለ ፈርቶ ይሆናል... ገን ባጭሩ እሱን መገደል አስፈላጊ አይደለም። በቁጥጥር ስር ልናቆየው ነው የምንፈልገው... እስከጊዜው። ከዚህ ውጪ ዝርዝር ነገሮችን ልነግርሽ አልቻልኩም። አንቺም ታውቁለሽ፤ እያንዳንዳችን ማወቅ የሚገባን እንደየደረጃችንና እንደአስፈላጊነቱ ማወቅ የሚገባንን ብቻ ነው።”

“ልታስሩት!...የፊጥኝ አስራችሁ እየገረፋችሁ እያንገላታችሁ ልትገድሉት!” አይጥቺን አጥብቦ በጥላቻ ተመሰከተችው። “ለዚህ ነው የፈለጋችሁት እንገዳው!”

“ዓላማ እለን! አስፈላጊ ከሆነ ደግሞ ሌሎችን ማስወገድ ብቻ ሳይሆን የዝነ ሕይወታችንን አሳልፈን ልንሰጥለት የተዘጋጀነለት ዓላማ አለን!”

“ዓላማ ቢስ ናችሁ! አታላችሁኛል! ሁላችን ተታለናል። ምንም ቁንጅና የለንም። ቀንጃዎች አይደላችሁም! ነፍሱ ገዳዮች ናችሁ!”

“ቀንጃ ማለት ደካማ ማለት አይደለም... ቀንጃ ማለት አትም የለሽ ማለት አይደለም... ራሱን የማይከላከል ቁንጅና የቀትር ሀሃይ ሲወጣ ይረገፋል...ቀንጃዎች ነን... ጠንካሮችም ነን።”

“በምን ተለያችሁ ከቀድሞዎቹ?...በምን ተለያችሁ ከከፍተኞቹ?... ሥልጣን ላይ ከተሰጠችሁ እሾሆኑ በምን ተለያችሁ? እናንተም እንደነሱ ትከራካሪነት ነችሁ! እናንተም እንደነሱ ትናደፋላችሁ! እናንተም እንደነሱ እሾህ ናችሁ! ምን ላይ ነው ቁንጅናችሁ?”

“ቀልቋልም ጽጌረዳም እሾህ አላቸው...ሁለቱም ይናደፋሉ... ጽጌረዳ ገን ቀንጃ ነው... ጽጌረዳዎች ነን... ጥቁር ጽጌረዳዎች... ጠላቶቻችን... ሊቀጥፉን የሚመጡትን እንደ ጽጌረዳ እንናደፋለን... ለማደደንቱን ገን ውብ ነን... ለሚያሸቱን ጥዑም ነን።”

ፊቷን መልሳ አልጋዋ ላይ ቁጭ አለች።

“ቀንጃ ማለት ደካማ ማለት አይደለም...ራሱን የማይከላከል ቁንጅና...” የሚለው የማርቆስ ንግግር ጆሮዋ ላይ ደወለባት። እነዚህ ምን ቀንጃዎች ናቸው?...በገደያ የሚያምኑ በአፈና የሰለጠኑ የቀትር ጅቦች!ምናቸው ይታመናል? የሰላም ዐሮች!...ጥላቻዋ ገዣ ይታያት ጀመር። መቼ ነበር... አዎ ሶስና ለልደት የጋበዘቻቸው ዕለት... ናትናኤልንና እሷን... “የአፍሪካ ጥያቄ የፖለቲካ ጥያቄ ነው፤ የአፍሪካ ነፃነት የሚገኘው በተዋህዶ እንቅስቃሴ አፍሪካ አንድ ስትሆን ነው” ባላቸው ጊዜ ናትናኤል ምን ነበር ያላት?ለማስታወስ ሞከረች። “በአገሮች መካከል ሊኮሃሚያዊ ትብብርና ጥንካሬ መቆደም አለበት። የፖለቲካው ውህደት ከዚያ በኋላ ነው የሚመጣው... ለአፍሪካ እድገት ቀንጅት ያለው እንቅስቃሴ መኖር አስፈላጊም ቢሆን ሃይቱ ዲሞክራሲያዊ መሆን አለበት። በዕቅድ የሚመራ ዲሞክራሲ በትምህርትና በልምድ ሲዳበር ይገባል...” ሲል ናትናኤል የተናገራት ትዝ

አላት። ርብቃ አንዳች አዲስ ነገር በሀሊናዋ ዓፄ ውልብ አለባት። ይህ ምን ማለት ነው? ናትናኤል ዲሞክራሲያዊ ሀብረት ሲል ምን ማለቱ ነበር? አዎን ግልጽ ነው... እነዚህ ራሳቸውን “ቀንጃ” ያሉት ለዎች የሚከተሉት መስመር ይሄ አይደለም። “እነሱ የሚያምኑት በኃይል ነው። ዲሞክራሲ ማለት ለነሱ ዝም ብሎ ለአፍሪካ መቆርቆር ነው... አፍሪካ አንድ ትሁን ሲሉ በኃይል እንጠቀም ማለታቸው መሆኑ በእኩይ ተግባራቸው ይታያል... አይሆንም አይሆንም ... ልክ አይደለም... ወይ ናትናኤል... ናቲ... ናቲ... ልክ ነህ... ናቲ...” በእጃቷ ራሷን ቀብራ በሃሳብ ጭልጥ ካለችበት ስትመለስ የግንዛቤዋ የቀስ በቀስ ሂደት መከላከል ስሜቷን ነው። ጩሂ ጩሂ አለች።

“ረጋ ብለሽ አዳምጪኝ... እንዳልኩሽ ልንጎዳው አንፈልገም... ግን ደግሞ በደመነፍስ ያለዕውቀት ጥፋት ለማድረስ ሲረገግ ዝም ብለን ልንመለከተው አይገባም... የያዝነውን ዓላማ ስላልተረዳ ብቻ ወላታችን ሆኗል...”

“አስፊ ይሆናል የነገርኳችሁ... በየላምታቱ በምጽፈው ሪፖርት ላይ... ይመልመል... ብቁ ነው ይመልመል ብዮችኋለሁ!”

“ርብቃ ያንን አላውቅም... ውሳኔ የሚሰጡ ሌሎች ናቸው... ዋናው ነገር አሁን ባለማወቅ ጉዳት ሊያደርስ ይችላል... ነገሪኝ... የት ነው ያለው?”

“አላውቅም! እየፈለግነው ነው የምትለኝ ውሸት ነበር ማለት ነው? እየደወልኩ ጠፋ በልህ አላመንኩም ማለት ነው!”

“ውሸትሽን ነው።”
“አላውቅም አልኩህ አላውቅም! ...ውሸቱን አይደለም።”

“አስታውሽ... አናትናኤል ጋር ያገናኘሽ የእኛ ዓላማ ነው። አንቺ ግን አላማሽን ረስተሽ ለስጋ ፍላጎትሽ ተሸነፍሽ...” አይኖቹን አላንሶ በንቀት ቁልቁል ተመለከታት። “የት ነው ያለው... ነገሪኝ።”

“ዓላማችሁ ነፍስ መቅጠፍ መሆኑን ባውቅ ኖሮ! አላማችሁ ሕይወት ማጨለም መሆኑን ባውቅ ኖሮ አላማዬ ብዬ አልይዘውም ነበር።”

“ምንድን ነበር የጠበቅሽው? ፊሽታ? ጭፈራ? ...አትሞኝ... ከግባችን ለመድረስ የግድ ደሃ መፍሰስ ካለበት ይፈላል... ምርጫ የለንም።” አጠገቧ አልጋዋ ላይ ተቀምጦ ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ ትክ ብሎ ተመለከታት “...አስታውሽ የጋናው ነቢይ ያለውን። ... ደህንነታችን አንድነታችን ነው... ከዚያ ውጪ ደህንነት የለንም። በዚህ ሰዓት ከዓላማሽ ማፈገፈግ አትችይም... ክህደት ነው።”

ቀና ብላ አትኩራ ተመለከተችው።

“...እመኚኝ... አንጎዳውም... ጊዜው ደርሷል... ያኔ ነፃ ይሆናል። ለትንሽ ጊዜ አንድ ቦታ ሰውረን እናስቀምጠዋለን... ምንም አናደርገውም... የት ነው ያለው?”

“ነገርኩህክ እኔ ራሴ የት እንዳለ አላውቅም።”

“እደውልልሻለሁ ማለቱን አስታውቀሽ ነበር።”

“አዎ። ብሎኝ ነበር... ግን አልደወለልኝም።”

“ለምን? እንዴት አልደወለም? ምሥጢሩን እውጥተሻል ማለት ነው።”

“ባወጣሁት በነገርኩት ደስ ባለኝ ነበር!” አለችው በጥላቻ እየተመለከተችው።

“እርጉዝ ነሽ?” ድንገት ጠየቃት። ቃናው ጥያቄ ሳይሆን ትዝብት መሰላት።

ደነገጠች። “እንዴት ደረሱበት?”

“ያ የግል ጉዳዩ ነው።” አለች በትቻላት ድፍረቷን አሰባሰባ አፍጥጣ እየተመለከተችው።

“የመጨረሻ ዕድል እስጥሻለሁ። የት ነው ያለው?”

“አላውቅም!”

ድንገት ከትከሻው እንደ ወስፈንጠር ተለጠጠባት። ከአልጋው ላይ ተፈናጥሮ ተነሳ። ጥርሱን ሲነክስ ጉንጨ ላይ የተጋደመው ጠባሳ በጨረቃዋ ብርሃን ጎልቶ ወጣ። ራመድ ብሎ ወደ መስኮቱ ሂደና መጋረጃውን ሰብሰብ አድርጎ ከአፓርታማው አጥር ውጭ ወደቆመችው ሲትሮይን ቁልቁል ተመለከተ። ወዲያው ከግራ የደረሰ ኪሶ የቅርብ ርቀት መገናኛ ራዲዮ እውጥቶ ተጫነው

“ቀንጆዎቹ... ቀንጆዎቹ... ዜሮ አራት... መቀጠል ትችላለህ።” ፊቱን መልሶ በጨለማው ውስጥ አፍጥጦ ተመለከታት።

“ከዳተኛ ነሽ... በንዱ...” አለ ቅዝቅዝ ብሎ።

ከተቀመጠችበት ሳትንቀሳቀስ በፍርሃት ተመለከተችው።

“...ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ከዚች ክፍል መውጣት አትችይም... ሰውዬሽን... አታስቢ እናገኘዋለን። እንዳገኘነው እናስወግደዋለን።” ወደ መኝታ ቤቷ በር ራመድ ብሎ በሩን ከውስጥ ቀረቀረው።

“ምን ልታደርጉኝ ነው? እኔም ልትገድሉኝ አሰባችሁ እንዴ?” አለችው ፍርሃቷን ለመሸፈን እየታገለች።

“አስፈላጊ አይደለም። አንቺም ታውቁዋለሽ። አስፈላጊ ሲሆን ደግሞ መግደል ብቻ ሳይሆን በደስታ የገዛ ሕይወታችንን እንሰዋለን። ከአሁን ወዲያ በዓለም ላይ ማንም አይመልሰንም! ማንም አይቋቋምንም! ተንቀን! ተጠልታን! ተዋርደን! ለባርነት መለያ ሆነን ኖረናል። ተገዛናል! ተሸጠናል! ተለውጠናል። አሁን ግን ያበቃል። ደህንነታችንን! ለይስሙላ ያልሆነ እውነተኛ ነፃነታችንን በአንድነታችን እናገኛለን... ቅርብ ነው ጊዜው...”

ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

አልጋዋ ላይ እንደተቀመጠች በጨለማው ውስጥ አፈጠጠችበት። ያለፈው ሁሉ እንደቅጥሮት እየተዘበራረቀና እየተደራረበ መጣባት...

* * *

ሶስና ነበረች የመለመለቻት... አንድ በአንድ ቀልጭ ብሎ ይታወሳታል... ባዶ የሆነ ነበረች የመለመለቻት።

ርብቃ ሶስናን የምታውቃት በዩኒቨርሲቲ ዓመቱ ተገኘች ነው። ሁለቱም የቋንቋ ተማሪዎች ነበሩ። ከትምህርት ዓለም ተሰናብተው ወደ ሥራ ዓለም ሲሸጋገሩ ሶስና በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ርብቃ ደግሞ በማስታወቂያ ሚኒስቴር ሥራ ያዙ።

የሥራ ቦታቸው መለያየት ሊለያዩቸው የሚችል ቢሆንም አልተራራቁም። ቢያንስ በሣምንት እንዴ እየተገናኙ አብረው ጊዜያቸውን ያላልፉ ነበር። በመጨረሻም የለያዩቸው ሶስና በአንደኛ ፀሃፊ የሥራ መደብ ካይሮ ወደሚገኘው የኢትዮጵያ ኤምባሲ መሄዷ ነበር።

ባለፈው ዓመት መጨረሻ ገደማ ላይ ነበር። ከሥራ ሰዓት በኋላ ዘወትር እንደሚደርጉት ቀጠሮ ተሰጣጥተው ተገናኝተው ሲጫወቱ አመሹ። ወደ አሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ሶስና ድንገት ተነስታ ቀጠሮ እንዳላት ስትነግራት ርብቃ አዲስ ነገር ሆነባት።

“በዚህ ሰዓት?” አለች መምሸቱን ተመልክታ።

“አዎ ርብቅዬ... ማታ ማታ ነው የምገናኘው።”

“ማነው ባክሽ?” አለች ርብቃ እየተሸከረመመች።

“አ! ወንድ መስሎሽ ነው እንዴ ... አይደለም... ባዶ ሆኖ ነው።”

“እኔ የማላውቃቸው ባዶች! ሂ! ሂ! ሂ!” ርብቃ ሳቀች ባዶችን የደበቀች ምሥጢር እንዳለ በማመን።

“ርብቃ ሙች... እንዳስብሽው አይደለም። ምን መሰለሽ... በአርግጥ አታውቁቸውም። እኔም ቅርብ ጊዜ ነው የተዋወቅኳቸው... እና ... አልፎ አልፎ ተገናኝተን በተለያዩ አርዕሶች ላይ እንገንጋለን።”

“ምን ልትፈጥሩ?” አለች ርብቃ ባዶችን የምትለው መላቅጡ ሲጠፋት።

“የተሻለ ዓለም!” አለች ሶስና ባዶችን ትኩር ብላ እየተመለከተችት “... ምን መሰለሽ ...” አለች የርብቃን መደናገር ስታይ። “በአንድ ርዕስ ላይ ስትከራከሪ የተለያዩ ሃሳቦችን ታገኛለሽ። ጭንቅላትሽ ይሰፋል አስተሳሰብሽም ይዳብራል።”

“እና ለመከራከር ተቀጣጥራችሁ ትገናኛላችሁ ማለት ነው?”

“አዎ። አንድ ርዕስ እንመርጥና እንዘጋጅበታለን። ለምሳሌ... ስነጽሁፍ... ወይ... ጋላቀርነት... ወይ... አፍሪካ... በቃ አንድ ርዕስ... ከዛ በርዕሱ ላይ እያንዳንዳችን እንዘጋጅና ተገናኝተን የሰበሰብነውን እንለዋወጣለን፤ እንከራከራለን።”

“ጥሩ ነው ሃሳቡ።” አለች ርብቃ በርሳዋን እያነሳች። “በይ ከሄድሽ ቶሎ እንሃድ። እንዳይመሸብሽ።”

“ለምን አብረን እንሄድም?”

“የት?” አለች ርብቃ ባዶችን ላይ አፍጥጣ።

“አሁን ያልኩሽ ቦታ ነዋ።”

“አበድሽ እንዴ? ደግሞ እኔ ምንድነኝ? አንቺኮ ባዶችሽ ስለሆኑ...”

“አይደለም- አይደለም። ባይገርምሽ አብዛኛዎቻችን የተዋወቁት ነው። አየሽ እያንዳንዱ አባል ብስለት አለው የሚለውን ሰው መጋበዝ ይችላል። እና ተጋባዩ አንድ ፕሮግራም ይካፈልና ከጣመው አባል ይሆናል።”

“ለላ ጊዜ።” አለች ርብቃ የባዶችን ክንድ ይዛ ከነበሩበት ቦታ ቤት እየወጣ።

“ለምን? ነይሩ አይው። ምንም መናገር አያስፈልግሽም። ዝም ብለሽ ተቀምጠሽ እኛ ስንወያይ ታዳምጧለሽ። እንዳልኩሽ ፕሮግራሙ የሚጠቅምሽ ከመሰለሽ... እያየሽ ትቀጥራለሽ። ማን ያውቃል... ብዙ ነገር ታስተምረን ይሆናል። ጋዜጠኛ መሆንሽን ሲያውቁማ ወጥረው ነው የሚይዙሽ።” ሶስና ገፋፋቸው።

“ጋዜጠኛ ለካላፊ ነው ለማለት ነው... ብሽቅ!” አለች ርብቃ ጓደኛዋ የወትሮውን ብሽሽቅ የደመረች መስጋት።

“አይደለም... አየሽ ... ጋዜጠኞች በተለያዩ አርዕሶች ላይ ስለምትሰሩ ከተራው ሰው የተሻለና ሰፊ ያለ አውቀት ይኖራችኋል። ይህ ደግሞ የሚያከራክር አይደለም። የኛ ጋዜጠኞች ደግሞ ዋዛዎች አይደላችሁም...”

“እ...እ”

“ሙች - ሙች ከምሬ ነው። ሌላውን ብንተወው እንኳ... ለየግላችሁ ያላችሁ ዕውቀት የሚናቅ አይመስለኝም። ብቻ አስቲ ነይሩ አይው።”

“አረ በናትሽ ሳይጠሩኝ ሰተት ብዬ ቤታቸው ስሄድ ምን ይሉኛል?”

“በደስታ ነው የሚፈነድቁት... ርብቃ ሙች! አዲስ ሰው በመጣ ጊዜ ምን ያህል እንደምንደሰት ብታውቁ... አዲስ አስተያየት! አዲስ አመለካከት ማለት ነው!”

“ግን ታመሹ አንደሆነ?”

“ምንም ችግር የለም። መኪና የሚይዙ ሰላላ ሁላችንን በየቤታችን የሚጥሉን እነሱ ናቸው። እሱ አያሳስብሽ... እሺ በቃ እንሂድ... እሺ?” ውጥር አድርጋ ያዘቻት።

“ግን... እንዴ...” አያለች ነበር ርብቃ ለመሄድ የተስማማችው።

ታክሲ ተሳፍረው በንፋስ ስልክ መስመር ወደ ጎተራ አቅጣጫ አመሩ። መሃል ላይ ሶስና “እዚህጋ ይበቃናል።” ብላ ታክሲውን አስቆጣ ሲወርዱ ሊጨልም ጻድቶት ነበር። አንድ ሰዓት ከአሥር።

“አርፍደናል! ከአንድ ሰዓት በፊት መገኘት ነበረብን።” አለች ሶስና ከዋናው መንገድ በስተገራ ተገንጥሎ ሽቅብ ወደሚወጣ መንገድ አያመራች።

ጎን ለጎን እየተራመዱ በዝምታ ቀጠሉ። ከአንድ ግራጫ ቀለም ከተቀባ የብረት በር አጠገብ ሲደርሱ ሶስና ጠጋ ብላ መጥሪያውን ተጫነችው።

አራት ማዕዘን ቅርፅ ያላት ትንሽ የስርቆሽ በር ተከፈተችና አንድ ሰው አመልቆ ተመለከታቸው። ሶስና ምንም ሳትናገር ጠጋ ብላ ፊቷን አላየችው። የስርቆሽ በር ተዘጋችና ዋናው የብረት በር ተከፈተላቸው። ገቡ።

ርብቃ ከማታውቀው ቤት ሳትጠራ በመምጣቷ እፍረት ቢለማትም ውስጥ ገብታ ጉዳን አስከታየው ቸኮለች። ከፊት ለፊት ያለው ቤት ትልቅ ሳይሆን ቀልበጭ ብሎ በጥሩ ሁኔታ የተያዘ ይመስላል። ምናልባት በቅርብ ጊዜ የተሰራ ስለሆነም ሊሆን ይችላል። ከፊት ለፊት የሚታዩት ሁለት መስኮቶች ተዘግተዋል፤ በግቢው ውስጥ ከጥግ እስከጥግ እንደምንጣፍ የተነጠፈው አስፋልት መቅል የሚታይ የአትክልት ዘር የለም። ቤቱ ሕይወት ያለበት አይመስልም።

የገዛ ቤቷ አንደሆነ ሁሉ ሶስና “ነይ። አይዘሽ አትፍራ...” እያለች የዋናውን ቤት የፊት በር ከፍታ ገቡ። ከውስጥ የተቀጠላቸው ጨለማ ነበር። በጠጣጧ መተላለፊያ ውስጥ ባለው ደብዘዝ ያለ ብርሃን ሦስት የተዘጉ በጆች ይታያሉ። ስልክ የተቀመጠበት ትንሽ ጠረጴዛና ወንበር ጥግ ይዘዋል። በተረፈ ምንም የለም። ድንገት የታፈነ የሚመስል ድምፅ በስተቀኝ በኩል ካለው በር ጀርባ መጣ። ለዎች የሚነጋገሩ ይመስላል - በለሆሳስ።

“ነይ አንድ...” አለች ሶስና በስተቀኝ ወዳለው በር እያመራች። ርብቃ ከተል አለቻት።

ከውስጥ የተቀበላቸው ክፍል ከመተላለፊያው የተሻለ ብርሃን ያለበት ቢሆንም እዚያም ያለው ጨለማ ለእይት የሚከብድ ነበር። አራት ካለ ማዕዘን የቆመው ባለ ረጅም ቋሚ መብራት ድብዝዝ ያለ ብርሃን ይተፋል። ከቋሚ መብራቱ ቀይ ጨርቅ የሚፈለው ብርሃን ቤቱን ፍም አስመስሎታል።

“ይቅርታ ስላረፈድን። እንደምን ዋላችሁ።” አለች ሶስና በደፈናው።

በሳሉን ክፍሉ ውስጥ ለዎች ተቀምጠዋል። ወዲያ ማዶ የተዳፈነው ቀይ ብርሃን አጠቃላይ ቁመናቸውን አንድ ገዳቸውን ጥርት አድርጎ አያሳይም።

“ዛሬ አዲስ እንግዳ ይገር ነው የመጣሁት።” አለች ሶስና የርብቃን እጅ ይዛ ወደ ሳሉኑ እየተጠጋች።

ማናቸውም ድምፅ አላሰሙም። በተቀመጡበት ጭንቅላታቸውን እያነቃነቁ ስምምነታቸውን ሲገልፁ ርብቃ በጨለማ ውስጥ ሽጎን የተቀመጡ አማልክት መሰሏት።

ሶስና ከማናቸውም ጋር አሳስተዋወቀችትም። የርብቃትም ስም አልተናገረችም። እንደ ፎቱ ላይ እንደተቀመጠ ካመለከተችት በኋላ ከወደጥግ ካለ ጠረጴዛ ላይ ወደ ተቀመጠች አነስተኛ ማቀዝቀዣ ሄዳ ከፈተችት። ለእንደ አፍታ ከማቀዝቀዣው ውስጥ የወጣው ብርሃን በሳሉን ክፍሉ ውስጥ ሲናገር ብቃ ከፈት ለፈታ። የተቀመጡትን ሦስት ሰዎች ተመለከተችው... ሁለቱ ወንዶች ሲሆኑ በስተቀኝ ዳር ያለችው ሴት ነች... በስተግራዋ የተቀመጡትን ሰዎች ግን ለመመልከት አልቻለችም። የማቀዝቀዣው ብርሃን ከደርባቸው ነበር።

ወዲያው ሶስና ማቀዝቀዣዋን ስትዘጋ ክፍሉ በቀድሞው ጨለማ ውስጥ ሰመጠ። ሶስና ከማቀዝቀዣዋ ውስጥ ያወጣቸውን ሁለት የኮከብ ጠርመሶች ይዛ ከጠረጴዛው ላይ ከተደረገሩት ብርጭቆች መሃል ሁለቱን እንስታ ይዛ ተመለለችና ርብቃ ጎን ተቀመጠች። ጠርመሶቹን ከፍታ ከቀዳች በኋላ ቀና አለች።

“ይቅርታ... አቋረጥናችሁ...”

“ችግር የለም። ገና ስንጀምር ነው የደረሳችሁት።” አለ ፊት ለፊት የተቀመጠው ሰው። ድምፁ ረጋ ለዘብ ያለ ነው። ወዲያው በስተግራ ወደተቀመጠው ሰው ዞር አለና... “እሺ ቀጥል።” አለ።

“አዎ... እና... እንዳልኩት ሁላችንም ባርያዎች ነን...” አለ በስተግራ የተቀመጠው ሰው በዙፊያው የተከለከሉትን ሁሉ በተራ እየተመለከተ “ባርያ!” አለ ድጋሜ ሙከ ብሎ። “የካሊፎርኒያው ነጭ የሰነልሶና ሊቅ አርዘር ጆንሰን እንዳለው በዝቅተኛ የአእምሮ የዕድገት ደረጃ ላይ በሰውና በዝንጀሮ መሃል የምንገኝ ፍጡሮች ነን እኛ አፍሪካውያን። ይህንን ባንቀበል ደግሞ ተጨማሪ ድንቁርና ይሆንብናል። ማለቱ - ባርነታችንን። እዚህ ላይ ባርያ ስል ማስተዋል የጎደለው በራሱ ሊቆም የማይችል አሳፋሪ ዝርዝርክ ተቀጥላ ፍጡር ማለቱ እንደ ምናልባት እንዳንደቻችሁ እንደምታስቡት ጥቁርና ለንባጫም ማለቱ አይደለም። በፍጹም! እስቲ አዲስ የመጣችውን ልጅ እንደ እንቅስቃሴ ልጠይቃት...” አለ ሰውየው ድንገት ወደ ርብቃ ፊቱን መልሶ። “እስቢው! ይታይሽ! የገዛ ክርሱን ሊሞላበት ከውጭ የሚጠብቅ! የገዛ ገላውን ሊሸፍንበት ከውጭ የሚጠብቅ! በባዕድ ዳንኪራ እየረገጠ እርስ በርሱ የሚናከስ ዝንጀሮ ማነው? ንገራኝ! አለሃ አገር ስጪኝ!” ሙሽባት።

ርብቃ ተማታባት።

“አለቀ!” አለ ለሰመናገሯ ስምምነት እንደሆነ ሁሉ። “አፍሪካዊ ነው ባርያ!”

ለእንደ አፍታ በከፍሉ ውስጥ ፀጥታ ነገሠ።

“እንቅስቃሴ ለእኔ ቀርቦ ቢሆን ኖሮ ‘አፍሪካዊ’ ሳይሆን ጌላቀር ህዝብ አለው ነበር መልሱን።” አለ በስተግራ ከተቀመጡት ሰዎች ሁለተኛው። “በዓለማችን ላይ ጌላቀር የሆነን ህዝቦች ደግሞ እኛ አፍሪካውያን ብቻ ነን ለማለት ያስችግራል።”

ደቂቃዎች እየተሸቀደሙ በነገዱ ቁጥር ክርክሩ እየጠፈ የተናጋ ሪዎች እልህ እየጋመ ሲመጣ ርብቃ በዝምታ እንድም ሳይቀራት ተከታተለችው። ዝግጅቱ አልቆ ሲበተኑ ሶስና አብረው እንዲያድሩ ስለጠየቀችት ከተሰበሰቡዎቹ መሃል አንደኛው ሁለቱንም በመኪናው ሶስና ቤት ድረስ አድርጓቸው ተሰናብቷቸው ተመለሱ።

ሶስና የቤቷን በር ከፍታ እስኪገቡ አልተነጋገሩም ነበር።

“ሶስና... ግን ያ ሰውዬኮ እውነቱን ነው። መጀመሪያ ሲናገር በጣም ነበር ያበሸቀኝ። ማለቱ... ባርያ ነን ሲል። ግን በኋላ ባስበው የጨፈኝ አጉል ኩራት መሆኑ ገባኝ።” አለች ርብቃ ወደ ውስጥ እንደገቡ።

“እንዴት?” አለችት ሶስና ትኩር ብላ እየጠናቻት።

“እስቢው እስቲ። እውነቱንኮ ነው። ባርያ ማለትኮ ልዩ ፍጡር ማለት አይደለም። የራሱን መብት ማስጠበቅ የማይችል ማለት ነው። እስቲ የትኛው አፍሪካዊ አገር ነው በሁለት እግሮቹ ቆሜአልሁብሎ አፋን ሞልቶ የሚናገር? ታዲያ በሁለት እግሩ መቆም ያልቻለ ህፃን ሊሰጡት ከመቀበል ሲከለከሉት ከመንጫነጭ አልፎ በየት አገር ነው መብቱን የሚያስጠብቅ? እንቺ እማምላክን ዛሬም ባርያዎች ነን!” የተናገረችው ለራሷ የቀፈፋት ይመስል ርብቃ እጇን አፏ ላይ ጫነችው።

ከዛን ቀን ጀምሮ በየሳምንቱ ሁለት ሁለት ቀን እዚያው ቤት እየተመለሰች ለአራት ወራት ዝግጅቱን ስትካፈል ቆየች። መረቡ እንደ ሸረራት ድር ከተበተባች አጥማጆቿ እንዳቀዱት አፍሪካዊነቷ ነፍስ ዘርቶ እንደ ሽል ሆኗ ውስጥ መገለባበጥና መራገጥ ከጀመረ በኋላ ነበር ሁኔታው የተገለፀላት።

ለአራት ወራት አብረዋት ተቀምጠው ሲከራከሩና ሲፋተጉ የነበሩ ሁሉ ይሰሩት የነበረው ቲያትር መሆኑን የተገነዘበችው እጅግ ዘግይታ ነበር። ሁሉም የያዙት አቋም እንደ ነበር። ወክለው የሚከራከሩት ወግው የሚፋተጉት ግን የአሷን ህሊና ግራና ቀኝ ነበር። ሳታውቀው ሳትገነዘበው መረባቸው ውስጥ ገባች። አይናቿ በሩላት። እሷም እንደ አጥማጆቿ ሌሎች አይናቸው ያልበራላቸውና አይናቸው የሞጫሞጫ እስቀያሚዎች ሲመጡ -

“ባርያ! ባርያዎች ነን!” አያላች አልህ ዘራች፤ ቁጭት አበቀላች፤ አፍሪካዊነት አጨደች፤ ቀንጆዎች አመረተች።

ስብሰባውን መካፈል በጀመረች በሰባተኛው ወር ነበር በህቡዕ ድርጅቱ ውስጥ በአፍሪካዊነቷ ልታገለግል በሙሉ ልብ ቃል የገባችው። መጀመሪያ ቀን በተሰበሰባችበት ጨለማ ክፍል ውስጥ...

በክፍሉ ውስጥ የአሳው ብጤ አዲስ ተጠማቂዎች ተሰብስበዋል - ስምንት። ሌሎች የሚታውቃቸው እንግዶችም በሥነሥርዓቱ ላይ ተገኝተው ነበር። ክፍሉ ውስጥ በአጠቃላይ ያለው ሰው ሃያ ይደርሳል። አብዛኞቹ በእርሷ የእድሜ ክልል ውስጥ የሚገኙ ሲሆኑ መሃል ፎኩው ላይ ቦታ የተሰቀላቸው አራት ሰዎች ግን በዕድሜ የገፉ ነበሩ።

ሰዎቹ የተገኙት ዝግጅቱን ለመምራትና አዲስ አባላቱን ለመቀበል ነበር። ርብቃ በደብዛዊ ብርሃን ውስጥ ተመሳክተዋቸው። ሦስቱን ሰዎች በፍጹም አታውቃቸውም... በግራ በኩል ጥግ ላይ የተቀመጡትን አንደኛውን ሰው ግን ለይታ ስማቸውን ባትጠራም ከዚህ በፊት መልካቸውን ማየቷ ትዝ ይላታል። ቢሆንም የት እንደሆነ ልታስታውስ አልቻለችም።

ዝግጅቱ እንደተጀመረ ከአራቱ አዛውንት አንደኛው ንግግር አደረጉ።

“ከሰላሳ ዓመታት በፊት በ1963 አዲስ አበባ ላይ ከየእትጣጫው የተሰበሰቡ የጥቂት ሃገ አፍሪካ አገሮች መሪዎች ስብሰባ ላይ ተገኝቼ ነበር። ያኔ እኔም አንደኛው ገና ትኩስ ጎልማሳ ነበርኩ።” ሌላ ከተቀሩት ሦስት አዛውንት በዕድሜ ላት ያሉ የሚመስሉት የመሃለኛው። ደብዛዛው ቀይ ብርሃን በትልምና በደረጃ በተከፋፈለው ፊታቸው ላይ ሲያርፍ የቀለጠ ነሃስ አስመስሏቸዋል። ቀይ ብርሃን ሲነካው ዝግት የሚመስለውን ሽቦት የበዛበት ፀጉራቸውን... እንደ ጧፍ የሚንቀሳቀሰውን አይናቸውን በእምቢተኝነት ቀጥና ቀና ያለ ትከሻቸውን ስትመለከት ርብቃ ሃውልት መሰላት ስታስብ።

“ያኔ...” ቀጠሉ ፊታቸው የሃዘን ፈገግታ ለብሰች። “ያኔ በአያንዳንዳችን ልብ ውስጥ የተስፋ ጸዳል ይንቀሳቀሳል ነበር... ያኔ... ጠንካራ አፍሪካን ገንብተን ከሌላው የሰው ዘር ጋር ትከሻ ለትከሻ ልንቆም እርግጠኞች ነበርን። ከሰላሳ ዓመታት በፊት... ድሮ። በስብሰባው ላይ የአፍሪካ አባት ቀዳማዊ ኃይለሥላሴ የተናገሩት ምን ጊዜም ከአእምሮዬ አይጠፋም። አንድነታችን ከጊዜ ጋር የምንቀዳጀው ነው። በቀን ተቀን በምናደርገው እንትስቃሴ... ጠንካራ መሠረት ከጣልን... ግንበኛውና መሣሪያው ከሰጠ... ጠንካራ ቤት እንገነባ ለን።” ነበር ያሉት። ሰላሳ አመታት አለፉ። ያ ቤት አሁንም አልቆመም። ይብሱን የተጣለው መሠረት ይሰነጣጠቅ ጀመር! የግንበኛው አላዋቂነት ይሆን ወይስ ግንበኞች በዙ? ልባም ሠራተኛ ጠፋ? ወይስ በጣሽ ቀጣይ ሂያደ መጪው ፈላጭ ቆራጭ በረከተ?”

የክፍሉ ፀጥታ ከመቃብር ከበደ።

“በዛን ወቅት መንገዱን አዘጋጁ ጥርጊያውንም አትኑ አያላ በምድረ በዳ የሚጮሁ ሰው ድምፅ ነበር።” ሰውየው ቀጠለ... “የአፍሪካው ልጅ! የጋናው ነብይ ንክሩማ...” ዋ! ነበር ያለው ዋ! ከፊታችን የተጋረጠውን የአፍሪካ ችግር ተብብረን በአንድነት ከመጋፈጥ ወደኋላ ብንልና ተበታትነን ብንቆም በድጋሚ በሌላ የትኝ ግዛት ስር ወድቀን ለከፋ ምሬትና ለቆቃ መከተል መሣሪያ እስኪገኝ ድረስ እርስ በርሳችን ስንገነታተልና ስንበጫጨት እንቆያለን።” ነበር ያለው።

“ተሳስቶ ኖሯል ያ ሰው? ተሳስቶ ኖሯል ያ ነብይ?”

ሽማግሌው መልስ ይፈልጉ ይመስል በክፍሏ ውስጥ የተሰበሰቡትን ሁሉ በተራ ተመለከቷቸው። ተጠባበቁ። መልስ አላገኙም።

“ዛሬ ምን እያደረግን ይሆን? ያ ሰው እንዳለው እርስ በርሳችን እየተጎናቱልን አይደለም? ዛሬ ምን እያደረግን ይሆን? እርስ በርሳችን እየተቦጫጨትን አይደለም? ያኔ ከዋሜ ንክሩማን ተቃውመው የቆሙ የሪጀናል ውህደት አቀንቃኞች የጥንቃቄና የእርጋታ መነኮሳት የት ገቡ? ዛሬ ምን ይላሉ? ምነው ድምዳሜው ጠፋ? በከፋ የትኝ ግዛት ስር! በረሃብና በድንቁርና ስር በእንብርክ የሚድኸው የዛሬው የአፍሪካ ህዝብ ተጠየቁ ቢላቸው ‘ያ ሰው ተሳስቶ ነበርን?’ ቢላቸው ምን ይሆን መልሳቸው?”

አዛውንቱ ለአፍታ አቀርቅረው ቆዩ። መልሰው ቀና ሲሉ ፊታቸው አልሀና ቁጭት ለብሶ ነበር።

“ለውቀላ ጊዜ የለንም! ለቁጭት ጊዜ የለንም! ለምሬት ጊዜ የለንም! ለሰላሳ ዓመት አምጠናል። እንወልዳለን ቆንጆ ቆንጆ ልጆች። ዛሬ እዚህ የተሰበሰባችሁ ሁሉ አዋላጆች ናችሁ። አዲስ የመጣችሁትን እንኳን ጨለማው ተገፈፈላችሁ አላለሁ። በተረፈ ከፊት የምንጋፈጠውን ሁሉ በሙሉ ልብ ልትቋቋሙት ቃል ትገባላችሁ።”

ርብቃ የገባችው ቃል ምን ያህል አስፈሪና ጥልቅ እንደሆነ አየሰረዐባት የመጣው ጊዜ ከሄደ በኋላ ነበር።

“ብዙ አውራሁ” ሌላ ሽማግሌው ዝግጅቱ አልቆ ሊሄዱ ሲነሱ “ስለአፍሪካችን ሲነሳ ብዙ ዝም ማለት ይቀናኛል። እኔ ብቻ ሳልሆን እኩዮቼ ሁሉ በዕድሜያችን ያየነው ልሳን የሚያደርጉ ነው። ዛሬ ግን ሃላፊነቴን መወጣት ነበረብን። ብዙ አውራሁ። ይበቃል።”

ተነሱ።

በክፍሉ ውስጥ የነበሩት ሁሉ ተነስተው ቆሙ። ለውየው በክፍሉ ውስጥ ያሉትን ወጣቶች በተራ ጨብጠው ሲያበቁ አብረዋቸው ከመጡት በዕድሜ ከሚቀርቧቸው ሰዎች ጋር ተከታትለው ወደ በሩ አመሩ። ከክፍሉ ከመውጣታቸው በፊት ቆሞ አሉና በክፍሉ ውስጥ ሰብሰብ ብለው በአክብሮት የሚመለከቷቸው ወጣቶች ላይ አተኮሩ...

“ተጠንቀቁ!” አሉ አዛውንቱ ፈገግ ብለው። “እዚህ ያወራነውን ምክ ብላችሁ አታውሩ። አፍሪካችን ተኝታለች። እንዳትባንን።”

ርብቃ ወዲያው የተሰጣት ትዕዛዝ ወይም ኃላፊነት አልነበረም። “ጊዜው ሲደርስ ... ስትፈለግ ትጠራለሽ።” ተብላ ቆየች። ቢሆንም በወር አንዴ እሷ የምትገኝበት ሀቡዕ ህዋስ በሚያደርገው ስብሰባ ላይ እየተገኘች ስለአፍሪካ ሁለገብ ችግር የሚደረገትን ውይይቶች ስትካፈል ቆየች።

ከሁለት ወር በኋላ ነበር የመጀመሪያው ትዕዛዝ በምስጢር የተላለፈለት። በፊደሉ “የአፍሪካ ምጣኔ ሃብት” በሚል ርዕስ “ምንታዊ ኘርግራም” እንድታዘጋጁ ተነገራት። በመጀመሪያ ሃሳቡን ለአለቃዋ አንዴት እንደምታቀርብ ተገራት ነበር። ነገር ግን በማግለቱ አለቃዋ አራሳቸው እቢሮአቸው ድረስ አስጠርተዋት ማክሰሯ ማታ የሚቀርበው የመዚቃ ክፍለ ጊዜ ስለሚቋረጥ በምትኩ ሊቀርቡ የሚችሉ ፕሮግራሞች ሰብስቢና አንጋገርባቸዋለን።” አሏት።

ደገጠች። ነገሩ ገባት። አባል የሆነችበት ሀቡዕ ድርጅት ምን ያህል ውስጥ ለውስጥ ስር የሰደደ እንደሆነ ተገነዘበች።

“እ ... የአፍሪካ ምጣኔ ሃብት ... ላይ...” አለች ሳታውቀው።

“ግሩም!” አሉ አለቃዋ ፈገግ ብለው ከመቀመጫው እየተነሱ እየጨበጧት። “በርጅ። ማንኛውም ችግር ቢገጥምሽ ቀጥታ እኔ ጋ ነዬ። አይዘብክሽ።”

ከአለቃዋ በሮ ስትወጣ ጉልበቱን እየተብረከረኩ ነበር። ሃላፊነቱ ከወፍጮ ከብዴ ታያት።

ሁለተኛው ትዕዛዝ ከሁለት ወራት በኋላ ተከተለ። “እና ምንድነው ማለት ነው የማደርገው?”

“ባጭሩ በፈለግሽው መገደ ... በአህትነትም ሆነ በሌላ ታጠምጃለሽ... እንዳልኩሽ በውጭ ጉዳይ መሥሪያ ቤት በአፍሪካ ጉዳይ ቢሮ ውስጥ ሁለተኛውን ወንበር የያዘ ሰው ነው። እያንዳንዱን ነገር ለማግኘት

እንፈልጋለን። በተቻለሽ እለበው... እ... ቤቱ ይዟቸው የሚመጡ ወረቀቶችን አጥፏ። ያገኘሽውን ሁሉ። ከዚህ በተረፈ... በየጊዜው ተጨማሪ መመሪያ ይተላለፍልሻል።” የሀቡዕ ህዋሷ መሪ ነበር - ማርቆስ።

“አንዴት ነው ለውየውን የማገኘው? ማለቴ ...”

“የሚተገለጹ ቅዳሜ ሶስት የልደት በዓሉ ነው ብላ ትጠራሻለች ... ግብግብ ላይ ትገኛለሽ ... አብረው ስለሚሰሩ እሱንም ትጠራዋለች። ታስተዋውቅሻለች። ከዚያ በኋላ እኔና አገዥ እየተረዳዳን እንቀጥላለን።” ትከሻዋን ቸብ አድርጎ ተነሳ “በነገራችን ላይ የለውዩሽ የምስጢር ስም ዳርዩው ነው። ገባሽ? ዳርዩው” አለ ማርቆስ በጠባሳ የተገመሰ ፊቱን በቀኙ ፈተግ አድርጎ “ተግባሩን?”

“ገባኝ።”

እንደተባለችው ሶስት በልደት በእሷ ላይ አስተዋወቀቻቸው። ናትናኤልን “ዳርዩው”ን የሀዋሷ መሪ ማርቆስ እንዳላት መረጧን ዘርግታ ናትረኛዋ አደረገችው። ሰርሱራ ሕይወቱ ውስጥ ገባች። ምስጢሯን ነገራው ምስጢርህን አለችው። ያየችውን ሁሉ አሳልፋ ሰጠች። ጊዜ ሲሄድ እሷው የዘረጋችው መረብ እሷን ተበተባት፤ አደናቀፋት፤ ወደደችው። ሆኖም ሳታቀርጥ ለቡድኑ መረጃዎችን ስታቀብል ቆየች። ይህ ብዙም አላሳሰባትም። ምክንያቱም ናትናኤል ለአፍሪካ የነበረው ግለት ከማናቸውም የደበዘበ አልነበረም። ለዚህም ነበር ለሀዋሷ መሪ በሳምንት አንዴ በምታቀርበው ዘገባ ላይ ዳርዩው በሀቡዕ ድርጅቱ ውስጥ ቢመለመል ጉዳት እንደማያስከትል ደጋግማ ያመለከተችው። ለምን እንደፈሩት ባይገባትም ምክሯን ሊጠቀሙበት አልወደዱም። ቢሆንም እንደዚህ ዓይነት ነገር ውስጥ ይገባል ብላ ጠርጥራም አታውቅ። ናትናኤልን እንደ ወንጀለኛ ማሳደድ! መጀመሪያ ነገር ነፍሱ ማጥፋትን ምን አመጣው? ዓደኝየውን ለምን ገደለት? ፈጣሪዬ የት ገብቶ ይሆን የተሰወረው? አውነት ቢያገኙት አይገዱትም ይሆን? እንዴት ልታምናቸው ትችላለች? ቢገድሉትስ? ቢቀር ይሻላል። እንዲያዙት ብትረዳቸውና አይኖቿ ስር አንድ ነገር ቢያደርጉትስ? ገብራልዬ! ግን ደግሞ ራሳቸው ፈልገው ቢያገኙትስ? ዘንገናት። ዘንገናት ያለፈው ትገዙታ ሁሉ መጣባት።

እና ቀና ብላ ተመለከተችው በሩ አጠገብ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ እያከታተለ በላይ በላይ ሲጋራ የሚያጨሰውን ሰው። በትዝብት መልሶ ተመለከታት። ባንዳ! ያላት መሰላት ድጋሚ።

“ማርቆስ” አለችው አይኖቿ ላይ እንባዋ አቆርዝዞ! “ማርቆስ ግን ምን አደረጋችሁ? ናትናኤልኩ ምንም አያውቅም። ማርቆስ እውነቱን ነው! ምንም አያውቅም። እመነኝ አብረን ብዙ ሰርተናል። አውቅሃለሁ ታውቀኛለሁ። አልዋሽህም። ምንም አያውቅም ናትናኤል።”

“ነገርህህ፡ ምንም እንደማያውቅ እኛም ደርሰንበታል፡፡ ግን ሊደርስበት ወደማይገባ ቁልፍ እያገኘልን አየተጠጋ ነው፡፡ ሊያገኘው ይቻላል፡፡ ሰውዬሽ ቀላል ሰው አይደለም፡፡ ምሥጢሩን ካገኘ ደግሞ ዕቅዱ ሁሉ እጁ ገባ ማለት ነው፡፡ ያ ደግሞ ለእኔና ለአንቺ ብቻ ሳይሆን ለሁላችንም ለአፍሪካ...ውድቀት ነው ብጥብጥ ነው...ሁከት ነው፡፡ ማንም ይቅርታ አያደርግ ልንም፡፡ አንድ በአንድ በየአገሩ እየታደን በየአገሩ እየተመነጠርን እንጠላጠላለን” ሲጋራውን ምጥጥ አድርጎ ከተቀመጠበት ተነሳና መተርክሻው ላይ ደፈጠጠው፡፡ “ያ ከመሆኑ በፊት እጃችን መግባት አለበት፡፡ አፍሪካ በደም ከመዘፈቁ በፊት፤ በሺህ የሚቆጠሩ ንፁህ ልጆቿ ከመታረዳቸው በፊት ናትናኤል መያዝ አለበት፡፡”

“ይመልመል ስላችሁ ቢመለመል ይህ ሁሉ አይመጣም ነበር፡፡ ናትናኤል የአፍሪካን ቸግር ከማንኛችንም አኩል የተረዳ ሰው ነው፡፡ በራሳችሁ ጥፋት...በገዛ ራሳችሁ ዳተኝነት ዛሬ በማያውቀው ምሥጢር ታላቋዳታላችሁ፡፡ ያኔ ቢመለመል ኖር ... እንዳልኳችሁ ቢመለመል ኖር...”

“ርብቃ ንገረኝ ካልሽ እነግርሻለሁ፡፡ ናትናኤል ያልተመለመለበት ምክንያት አለው ውኔ ቢሰ ነው፡፡ ፈሪ ነው ማለቱ አይደለም፡፡ ያንን አላውቅም፡፡ ግን ስልብ ነው፤ ለስልሳል በቅቦቋል፤ በነጮች ቅራቅንቦ ላሽቋል፡፡ ርብቃ እመኝ፤ በርካታ የናትናኤል ብጤ የተማሩ አፍሪካውያን የአፍሪካን ቸግር ሳይረዱት ስለቀሩ አይምለልሽ ዋጋ ቢሰ የሚሆኑት፡፡ የራሳቸው ሚዛን ስለሌላቸው በነጮች መሰፈሪያ በነጮች ሚዛን ስለታወሩ ነው...”

“ጆሞ ኪጃታ እንዳለው ከዘመናት በፊት ነጮች ክርስትናን እየሰበኩና ስለሰማያዊው መንግሥት እያወሰ የኔታን መንገድ አዘጋጁ ጥርጊያውንም አቅኑ አያሉ በግራ ወንጌል አንግበው በቀኝ ጠመንጃ ጨብጠው ገቡ፡፡ የምድሩን ተውት አሉ፡፡ ‘ዋናው የሰማዩ ነው’ አሉ፡፡ ‘ቀኙን ሲያገኙት ግራውን ስጡ’ አሉ፡፡ እመኝናቸው፤ ተንጠርክክን ጭንቅላታችንን ደፋን፡፡ አልፍተውን አላሸቀውን ሲጨርሱ በተርታ አስልፈው ለባርነት ሸጡን፤ ለዘመናት እንደ ቢግና ናዩል ጥጃና ግመል ወይፈንና ግመል ላትና ሻኖችንን ደንደስና ፍርምባችንን እያማረጡ ሸጡን፤ ሸመቱን፡፡”

“ዛሬ ደግሞ የተገቢጠሽ ስለዲሞክራሲና ስለሰው ልጅ መብት ሊሰብኩልን ተነሱ፡፡ ያለፈው ሁሉ ተረሳና የሰሩን ሁሉ ተዘነጋና ስለሰገውና ስለተከከለኛው መንገድ ለባኪዎቹ ዛሬም እነሱው ሆኑ፡፡ ቃል ኪዳናቸውን ሰብረው ወንጌልን በሰበኩበት አፋቸው ገበያ አውጥተው በዋጋ እንዳልተከራከሩብን ዛሬ ድጋሚ ቅዱስ መሰለው ‘ረከላችሁ’ አሉን፤ ‘የሰው መብት’ አፍሪካ ውስጥ ተረገጠ አሉ፡፡ ‘አፍሪካ ውስጥ ዲሞክራሲ ድምጥማጡ ጠፋ’ አሉ፡፡ እነ አምኔስቲ ኢንተርናሽናል የዛሬዎቹ ሚሽነሪዎች ሆኑ፡፡ በግራ ዲሞክራሲን በቀኝ ብድርና ዕርዳታ አንግበው ድጋሚ መጡ፤

‘የዲሞክራሲን መንገድ አዘጋጁ ፖለቲካውንም አቅኑ’ አሉ፡፡ ‘ኤኮኖሚውን ተውት፤ ተደጋግፎና ተረዳድቶ ስለመሰራቱ፤ ስለማይተና ስለመበልሀን አትጨነቁ’ አሉ፤ ‘ስለጎላቀርነታችሁ አትመራመሩ’ አሉ፤ ‘መጀመሪያ ዲሞክራሲ’ አሉ፤ ‘መጀመሪያ የሰው ልጅ መብት’፤ ‘መጀመሪያ የራሱን ዕድል በራስ መወሰን አሉ...’

“የሚያሳዝነው ግን የእኛ ድጋሚ መታለል ነው፤” ድጋሚ እየተንበረከከን ድጋሚ ጭንቅላታችንን እየደፋን መሆናችን ነው፡፡

“ቴዎድሮስ ከአንድ ምዕተ ዓመት በፊት ያለውን ታስታውሻለሽ፡፡ በመጀመሪያ የሃይማኖት ሰባኪዎችን ትልካላችሁ፡፡ ቀጥሎ እነሱን የሚጠብቅ ቅንሲል፡፡ ቅንሲሉን ለመጠበቅ ደግሞ ወታደሮቻችሁን፡፡ በመጨረሻ አገራችንን ትወስዳላችሁ ነበር ያለው፡፡ ርብቃ የዛሬም ስልታቸው የተለየ አይምለልሽ፡፡ ዲሞክራሲን ይሰብኩናል፡፡ ቀጥሎ እሱን ማጠናከሪያ ብድርና ዕርዳታ ያገርፋልናል፡፡ ብድርና እርዳታውን ውጤታማ ለማድረግ ተብሎ ደግሞ በኤኮኖሚያችን ገብተው መሪ ቀያሽ፤ ደጋፊ አማካሪ፤ ፈላጭ ቀራጭ ይሆናሉ፡፡ በመጨረሻ አድቅቀውን አላቁጠውን ሲያበቁ ተረጅ ተደጋፊ ለማኝ ተመዕዋች ያደርጉናል፡፡ እምቢ ካልንና ተንኮል ሽራቸውን ቀድመን ካወቅንባቸው አርስ በርስ በዘርና በሃይማኖት እያጎናተሉና እያስታጠቁ እያራገቡ ያጨፋጭፋናል፤ ሳንወድ በግድ ያንበረክክናል፤ አንታችንን ያስደፋናል፡፡ ሃቅና ሀሰቱን አማተው አገለባብጠው እኛን አራሳችንን ያስወቅሱናል፤ ሳናውቅ ሳንጠረጥር ነጭ አምላክ ያደርጉናል፡፡ የነሱ ጨቋኝነት ወደ ጎን ተብሎ እኛን ‘ጨቋኝና ተጨቋኝ’ ብለው ይለያዩናል፡፡

“አፍሪካውያን ለሁለተኛ ጊዜ በነጮች ተበልጠናል፡፡ ለዘመኑ ሃይማኖት ለዲሞክራሲ ለዘመኑ ሚሽነሪዎች ለነጭ ጋዜጠኞች ተበልጠናል፡፡ ለዘመኑ የኤኮኖሚ ጦረኞች ለአይ.ኤም. ኤፍ.፤ ሰዓሊም ባንክና ለሌሎቹ ተንበርክክናል፤ አንታችንን ደፍተናል፡፡ ዳግማዊ ሞት ሞተናል፤ ዳግማዊ ትንሳኤ ያሻናል፡፡

“ሬሳው - የሚሸትና የሚከረፋው ሬሳው - ያልተማረውና ያላወቀው ምስኪን አፍሪካዊ አይምለልሽ፡፡ በተማርነውና አወቅን ስለጠንን ባልነው ይብላል ‘ድርም ጥቁር...’ ‘ድርም አፍሪካ...’ ብሎ ነገር በማጀምረው አወቅሁ ባይ ስልጡን አፍሪካዊ ይብላል፡፡ ሳንጠረጥር ሳናውቅ ሳንሰማ ስልበውናል፡፡”

“ለዚህ ነው ናትናኤል ሊመለመል አይችልም ያልኩሽ፡፡ ውኔ የለውም ስልብ ነው ያልኩሽ፡፡ አብሮን ሊሰለፍ የሚችል ለዘመኑ ሃይማኖት ያልተንበረከከ፤ አንገቱን ያልደፋ ኩሩ አፍሪካዊ ብቻ ነው፡፡ ‘መጀመሪያ አፍሪካ፤ መጀመሪያ የተባበረች አንድ አፍሪካ፤ መከፈል ያለበት ሁሉ ይከፈል ግን አንድ አፍሪካ’ የሚል መሆን አለበት፡፡ ተግባርን” ማርቆስ ውሰጡ

የመቀውን ሁሉ የተነራሰና የቀለለው ይመስል ተመቻችቶ ተቀምጦ ሲጋራ ፍለጋ ይሰራ ነበር።

“አልገባኝም...” አለች ርብቃ አናጥጣ እየተመለከተችው “ምን ላይ ነው የናትናኤል ወኔ በስነት ታዲያ? ዲሞክራሲ ምን ላይ ነው ችግር የረጠፈው? ዲሞክራሲ በአፍሪካ መስፈን ምን ላይ ነው ጉዳት የማይገኘው የዘመኑ ሃይማኖት እየልክ የምትኮንነው?”

“እየሽ አንቺም ላታውቁው መተብተብሽን? ርብቃ... ከዘመናት በፊት ነጮች ለአፍሪካውያን የሰበኩት ክርስትና አጥፊና ጎጆ ሆኖ ይመስልኛል የማታ ማታ ለባርነት የተዳረገን? አይደለም። ክርስትና ሃላትና ማወናበዳ፤ ክርስትና ማታለያ ሆኖ አልነበረም። እውነቱ ግን ነጮች ክርስትናን፤ ወንጌልን መሃረያ አድርገው፤ መስፋፋቱን አድርገው ሊያዘናጉን መቻላቸው ነው። ወንጌልን እንስበክ ብለው ጉብተው ውስጥ ገመናችንን ሊሰልሉ፤ ሊያውቁ፤ ሊያጠኑንና ሊለያዩን በመቻላቸው ነው። ቀበሮ ሲሆኑ በግ መስለው በመምጣታቸው ነበር። ርብቃ ዛሬም ዲሞክራሲ ማታለያ አጥፊና ጎጆ ሆኖ አይደለም። ምሥጢሩ ግን በዲሞክራሲ ሰበብ እርስ በርሳችን እየለያየ እየባጨቁ ማፋጀታቸው ነው። ለየይተው በታትነው አዳክመው ድጋሚ ሊሸጡን ሊሸምቱን መሳሳታቸው ነው። ከዘመናት በፊት ክርስትናን እንደተጠቀሙበት ዛሬ ዲሞክራሲን ማንሳታቸው ነው።”

“እና ምን ማድረግ አለብን?”

“መጀመሪያ አፍሪካ ማለት አለብን። መጀመሪያ አንድነታችን ማለት አለብን። ያ ብቻ ነው ጥንካሬያችን። ያ ብቻ ነው ብርታታችን። ያን ጊዜ ... አፍሪካ አንድ ስትሆን እንደዛሬው የሃምሳ አገሮች ሽክሽቃ ሳይሆን የአንድ አፍሪካ ድምፅ ያስገመግማል። ያን ጊዜ ዓለም የዳምጠናል። ያን ጊዜ ብርታታችንን ይገነዘቡታል። አፍሪካችን ገና የምትለማ ነች - ይህን ገንቡ ያንን አፍሪካ ስላሉን ሳይሆን የሚበጀንን እንገነባለን የማይጠቅመንን እናፈርሳለን፤ አፍሪካችን ሰፊ ገበያ ነች - ይህን በዚህ ሽጡ ስላሉን ሳይሆን በሚያዋጣን እንሸጣለን፤ ይህን በዚያ ግዙ ስላሉን ሳይሆን በሚሰማማን እንሸምታለን። አፍሪካ ድንግል ናት፤ ጥሬ ሃብት የእኛ ነው፤ ከፋን ቢሉ እናበላልጣቸዋለን፤ አቃረን ቢሉ እናማርጣቸዋለን።

“ያን ጊዜ ዛሬ የተሳለቁብን ዛሬ የተዘባበቁብን የገላችንን ቀለም አይተው ‘እድፍ’፤ ጎላቀርነታችንን ገላምጠው ‘ዝንጀሮ’ ያሉን ሁሉ ወዳጅነታችንን ይመችታል፤ ወንድማማችነቱን ያከብሩታል። ‘አይ’ ቢሉ ‘አሻፈረን’ ቢሉ ሊገፉትና ሊገድቡት የማይደፍሩት ጎርፍ ሊዝቁት ሊጨርሱት የማይሞክሩት የባህር አሸዋ ጥቁር ሕዝብ ከፊታቸው እንደተጋረጠ ይገነዘባሉ... ያኔ ነው ዲሞክራሲ! ያኔ ነው የሰው ልጅ መብት

... ያኔ ነው የራሱን ዕድል መወሰን... ርብቃ ያ ጊዜ መጥቶ እልሂንና ቀጭቱን እንደወጣ ነው ፈጣሪን የምለምነው ... ያ ነው ጸሎቱ።”

ታክሲው ውስጥ የሚጮኸው መብቃ ቁንቅላቱን በጠበጠው። ማታ አንትልፍ አልወሰደህ ብሎት ሲጨነት ነበር ያደረው።

“ምንድነው የሆነው? ለምን አትነግረኝም?” አለች ዘውዲቱ ከሆቱል ገዝታ ካመጣችው ምግብ እያጎረሰችው። “ምስኪን አሁንስ ሚስትህ ናፈቀችህ መሰለኝ።”

ያጎረሰችውን እየላመጠ ዝም አላት። ወሬ አላሰኘውም። ምግቡም እንዳያስከፋት ብሎ ነው እንጂ ቢቀርብት በወደደ።

እራት በልተው ተጣጥበው መብራቱን አጥፍተው አልጋ ላይ ከወጡ በኋላ ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ አይኖቹን ጣሪያው ላይ ተክሎ ቀረ።

ምን ሆኖ ይሆን? እንዴት ሁለት ቀን ሙሉ ስራ ሳትገባ ትቀራለች... በጤናዋ ባትሆን ነው እንጂ። ደግሞ ምህረት ‘እቤቷ’ ደወዶ የሚያነሳ አጣሁ ማለቷ ምን ማለቷ ነው? ቤቷን ዘግታ የት ትሄዳለች? ምናልባት አሟት ወላጆቿ ሄዳ ይሆን እንዴት? የወላጆቿን ቤት ደግሞ አያውቀውም! ጉለሌ እንደሆነ ነገራዋለች። ግን በደፈናው ጉለሌ ተብሎ አይኬድ። ቤቷ ሄዶ ይሞክር ይሆን?”

ሌሊቱን ሲጨነቅ አደረ። አሁን ደግሞ ታክሲው ውስጥ ያለው መብቃ አይሉት ጨኸት...

“ሲጋራ ፋብሪካ ነው ያሉኝ?” አለው ባልታክሷው።

“እ? አዎ የኔ ልጅ። ከዚህ ይበቃኛል።” ናትናኤል የታክሲውን በር ከፍቶ ወረደ።

“አባ! ገንዘብስ?” ባልታክሷው የመኪናውን ጥሩንባ ተጭኖ ጮኸ።

“ይቅርታ! ይቅርታ!” አለ ናትናኤል ከሂደባት ተመልሶ ከጋሪው ስር ከደረገች ከሉ ገንዘብ እያወጣ “ይቅርታ የኔ ልጅ። ሃሳብ ገብቶኝ ተዘንግጥኝ ነው።” ገንዘቡን ለባልታክሷው አቀበለው።

ዘውዲቱ የገዛችለት ላስቲክ ቦት ጫማ መንገደኛ ቢያስመስለውም እላይ ከፈፋ እግሩን ከርከሮት ከፋኛ አቁስሎታል። በተራመደ ቁጥር የጫማው ከፈፋ ቁስሉን ሲነካበትና ሲፈትግበት ይለበልበዋል።

ከመንገዱ ባሻገር የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ህንፃ ብቻውን ተገትሯል ... ሥራ ፈት። ናትናኤል ይህንን ፎቅ ሲመለከት ምንም ትርጉም አይሰጠውም ... በፎቁ ቅርፅ ውስጥ መልዕክት ካለ 'አንድ' የሚል መሆን አለበት ... ቀጥ ያለ ፎቅ ... አንድ።

ናትናኤል አይኖቹን ከፎቁ ላይ ነቅሎ ሃሳቡን አለባለበት። ለጥያቄው መፍትሄ የሚያገኝለት ካልሸርትን ሲያገኝ ብቻ እንደሆነ ከተረዳ ቆይቷል። ካልሸርትን አግኝቶ የአውሬውን ማንነት ይፋ እስካላወጣ ድረስ የተደበቀውንና የተሸሸገውን ምሥጢር እስካላዘረከው ድረስ አንድ ቀን ከአንዱ ጥግ ነው የሚደፉት። አብርሃምን እንደደፉት።

ይህ ከመሆኑ በፊት ካልሸርትን ማግኘት አለበት። ግን ካልሸርትን ለማግኘት ከየት ሆ ብሎ አንደሚደምር እንቅስቃሴ ሆነበት።

'መረጃ... የውስጁ ጠርመሮ... ሸፈር ... ቤላ መጠጥ ቤት... ሴት ... ሞሳድ ... ኤም. አይ. ስድስት... ካህንቺስ ወዳጁ ቤት... የሴት ልብስ ለብሶ ... ተሰወረ።'

ቁልፉ የገድ እዚህ ውስጥ መሆን አለበት... መፍትሄው እዚህ ውስጥ ከሌለ ካልሸርትን ሊያገኘው አይችልም። ምክንያቱም እሱ የሚያውቀው ይህን ብቻ ነው - አብርሃም የነገረውን።

ያለጥርጥር ካልሸርት እንዲሰወር የካህንቺሷ ወዳጁ ረድታዋለች። በመጨረሻ የታየው ከእሷ ቤት ሲወጣ ነው። ምናልባት የት እንደሚገኝም ታውቅ ይሆናል። በተቻለው መንገድ ሴትየዋን ማግኘት አለበት። ካልሸርትን ሲረዳው እንደሚፈልግ ሊያሳምናት ይገባል። ትጠረጥረው ይሆናል። ግን ሊያሳምናት ከቻለና ካልሸርት ያለበትን ቦታ ከነገረችው ድብብቆች አበቃ ማለት ነው። ያን ጊዜ ያለጥርጥር አውሬውን መረቡ ውስጥ ይከተዋል።

ካልሸርት የሚያውቀው ነገር እንደሌለበት ማወቅ አለበት! ምንም የማያውቅ ከሆነ ለምን ተሸሽጎ? ያውቃል። ለሕይወቱ የሚያስጋው ምሥጢር ይዟል። ያንን ምስክር ማግኘት አለበት። ካልሸርትን ለማግኘት ደግሞ መደመሪያ የካህንቺሷን ሴት አግኝቶ ማሳመን፤ ማግባባት ማሸነፍ። እሷ ብቻ ነች ስድሉ።

ግን አውሬው ለምን ሴትየዋን አቆያት? ያለጥርጥር ወደ ካልሸርት የምትመራ መንገድ ነች። ይህንን ደግሞ አውሬው ሳያውቀው የሚቀር አይደለም። ታዲያ ለምን አሰነበታት? ለምን አስገድዶም ቢሆን የካልሸርትን አድራሻ አላወጣጣትም? ወይም ለማንኛውም ወገን ምሥጢሩን የካልሸርትን አድራሻ እንዳትጠቁም ለምን እንደ አብርሃም አላስወገዳትም?

ምናልባት ሴትየዋ ራሷ ወጥመድ እንደሆነችስ? የካልሸርትን አድራሻ የሚያገለግል አይደለም ወደ ካህንቺስ እንዲመጣና ከወጥመድ እንዲገባ የተገጠለች የሥጋ ቁራጭ እንደሆነችስ? ካህንቺስ ከመድረሱ አንገቱን ቆርጠው ቢጥሉትስ? ናትናኤል ሰጋ። አብርሃም ያለው ትዝ አለው።

"... ሁለቱን የክትትል ሰዎች ባለማራን በሰሰተኛው ቀን እንደኛው ሰዎችን በስለት ታርዶ እዛው ካህንቺስ ቱቦ ውስጥ ተጥሎ ተገኘ..."

'ሀ! "እዛው ካህንቺስ" - 'ወጥመድ'

ያለጥርጥር ካህንቺስ ወጥመድ ተጠምዶለታል። ቢሆንም ምርጫ የለውም። ወደ ካልሸርት ሊቀርብ የሚችለው የካህንቺሷን ሴት ሲያገኝ ብቻ ነው። የገድ ካህንቺስ መሄድ አለበት።

ካህንቺስ። ካህንቺስ ምንጋ? ካህንቺስ ስንት አውሬ መንገዶች አሉ?... ካህንቺስ ስንት መጠጥ ቤቶች አሉ? የትኛዋ ነች የካልሸርት ወዳጅ? "የፈጣሪ ያለህ!" የካህንቺስ ስፋቱና የቀሚስ ለባሽ ብዛት ታየው።

'ሌላ ጥያቄ! እንዴት ሊያገኛት ይችላል? ማን ሊመራው ይችላል? አብርሃም ምንድነው ያለው...?

"...የቅብብሉሽን ሀንገሥለት መስበር ነው... ካልሸርት የሰረቀውን መረጃ...በውስጡ ጠርመሮች...በሸፈርነት ለሚያገለግል ኢትዮጵያዊ ያተብላል...ሽፈሩ ቤላ መጠጥ ቤት ላላት..."

'ሽፈሩ ...ሽፈሩ ቤላ መጠጥ ቤት ያላትን ሴት የውቃታል ማለት ነው። የካህንቺሷንስ? ሊያውቃት ይችላል? ምናልባት ካልሸርት የሚቀርበው ከሆነ ሊያውቃት ይችላል። ያለው ምርጫ ሽፈሩ ነው። ሽፈሩን አግኝቶ የካህንቺሷን ሴት አድራሻ እንዲሰጠው መጠየቅ።

"... ሽፈሩ የኛ ሰው ነው... በእሱ በኩል ነው መረጃውን የምናገኘው..." ነበር ያለው አብርሃም።

ሌላ ወጥመድ። ሾፈሩም አደገኛ ነው። “ካላንቺስ ያለችውን የካልቨርትን ወዳጅ ሆኗል አሳየኝ።” ሲለው መቼም መጠራጠሩ አይቀርም። “አሺ ና” ብሎ ገመድ በአንገቱ ቢያስገባለትስ? መሬት ለመሬት እያንሸተተና እየጎተተ ቢያስይዘውስ? እርግጥ ያለው ምርጫ ወደ ካላንቺሷ እመቤት የሚደርሰው ብቸኛ መንገድ የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፈር ብቻ ነው። ለይቶ የሚደውቀው አድራሻ የእርሱን ብቻ ነዋ! ቢሆንም ሰውየውን በአካል መገናኘት የለበትም። እንደ ዘዴ መፍጠር አለበት። ናትናኤል ለቦርካታ ቀናቶች ሲያወጣ ሲያወርድ መልስ ሲሻለት የቀየውጥያቄ ይህ ነበር። መልሱን አግኝቷል። አቅዶ ወጥኖ ጨርሷል። ትከሻው ላይ አላርፍልህ ያለውን ጋቢ እያስተካከለ ከመንገድ ወዳለ ትንሽ ቁርስ ቤት ገባ።

“የኔ ልጅ እባክሽ ስልክ ታስደውይኝ... እከፍላለሁ። ችግር አጋጥሞኝ ነው። ልጅ ታማኝህ።” አላቸው እናቴ የሚሆኑትን የቁርስ ቤቷን ባለቤት ጠጋ ብሎ። የቀደውን ደረጃ በደረጃ ይፈጽም ጀመር።

ሴትየዋ ስልክ ማስደወሉን ባይወዱትም ከቀስ ጋር! ከአግዚአብሔር ሰው ጋር ከፋ መነጋገሩን አልፈለጉትም። ከባልኮኒው ስር እንደ ሰማያዊ ስልክ አውጥተው ቁሉ ፊት ቀለሉትና “ያው” ብለው ፈታቸውን አዙረው ሄዱ። ደረታቸው ላይ የተቀለለው የጡት ተራራ የዘውዲቱን ጋራ ያስገቃል።

ናትናኤል ሴትየዋ ዞር እንዳለለት የስልኩን መነጋገሪያ አንስቶ በመጀመሪያ ወደ ማዘሪያ ደውሎ የላይቤርያ ኤምባሲን የስልክ ቁጥር ከጠየቀና ካገኘ በኋላ ወደ ኤምባሲው ደወለ። በላይቤርያው ኤምባሲ ውስጥ ከአንድ በላይ ሾፈር ሊኖር ይችላል። የትኛውን አቅርቦልኝ ሊል ነው? ብቻ ማናቸውም ቢሆኑ የካልቨርት ስም ሲጠራ ከትክክለኛው ሰው ጋር ያገናኙት ይሆናል። ያለው ምርጫ መሞከር ብቻ ነው። አብርሃም “ሾፈር” ነው አለው እንጂ በስም ለይቶ አልነገረውም። “ወይኔ! አብርሃም በኖረ ኖር አብረው ስንት ነገር በሰሩ... በላምንታት ሳይሆን በቀናት ውስጥ እጃቸው ውስጥ ባስገቡት ነበር ካልቨርትን...”

“ሃሎ... ላይቤርያ ኤምባሲ” አለ ቀጭን የሴት ድምፅ።
“ሃሎ... የእኔ እመቤት እባክሽ ከእናንተ ዘንድ መኪና የሚሾፍር ልጅ ነበረ... ዘመድ ከአገር ቤት መልዕክት አስይዞ ከአደራ ጋር ቢልክኝ ነው... ባክሽ አስጠራልኝ።”

“ማንን ነው የሚፈልጉት? ስሙ ማነው?”
“ሾፈር ... የኔ ልጅ ... ሾፈር ነው።”
“ስሙን ይገነሩኝ።” መንጨቅጨቅ አደረገችው።

“የኔ ልጅ ተዘነጋኝ ... ከአገር ቤት...”
“ስዩምን ነው?” አለች ልጅቷ በስጫት ባለ ድምፅ አቋርጣው።
“አዎ ... አዎ የኔ ልጅ እሱን ነው።” ምርጫ አልነበረውም።
“እንደ ጊዜ ይጠብቁ።”

ገንባሩ ላይ ቸፈፍ ያለውን ላቡን ጠረገና ተዘጋጀ። አሁን እንደቀስ ሳይሆን እንደ ወታደር ማውራት አለበት። ፈጣንና ቁርጥ ያለ መልካት። እንዳቀደው ለቀናት የተሰማመደውን ዲስኩር ሊያወርደው ተዘጋጀ።

“አቤት።” አለ በአፍንጫው የሚናገር የሚመስል ሰው።
“ሃሎ ... ስማኝ ስዩም። ተጠንቅቀህ እዳምጥኝ።” አለ ናትናኤል ቆፍጠን ባለ ድምፅ። “ካልቨርት ነው የላከኝ... ትሰማኛለህ?” ናትናኤል ለአንድ አፍታ ከወዲያ ያለው ሰው የሚያሰማው ድምፅ እንዳለ ተጠባበቀ።

“እየሰማሁ ነው።” አለ ሰውየው ፈጠን ብሎ።
ሽፌሩ መሆን አለበት! ሌላ ሰው ቢሆን በፍጥነት ከሁኔታው ጋር ራሱን ለማዛመድ ይቸገር ነበር። ናትናኤል ደስ አለው።

“ስዩም ... አሁንኑ ከኤምባሲው ወጥተህ ከሲጋራ ፋብሪካ በላይ ካለች ትንሽ የቁርስ ቤት ድረስ እንድትመጣ። በጫ ቀለም የተቀባች የቁርስ ቤት ነች ... ከትሆን እውልቀህ በትከሻህ ላይ እንጠልጥለው። ከአሥር ደቂቃ በላይ አልጠብቅህም።”

ናትናኤል ስልኩን ሰውየው ጆር ላይ ጠረቀመውና የቁርስ ቤቷን የስልክ ቁጥር አንብቦ በቋንቋላቱ ይዞ ወደ ባለቤቱ ባረ።

“ተባረከ የኔ ልጅ። እንደራሽ ከፍ ይበል። የአያት የቅድመ አይቶችሽን ስም የምታስጠራ ያርገሽ።” ምርቃቱን አሸናጊነቷው። ወዲያው ጋቢውን አየገለበ “ስንት ነው ሂሳብ ... የኔ ልጅ የደወልኩበት?” እያለ ይፋተለተል ጀመር።

“ንድየለም አባቱ ምርቃቱ ይበልጣል።” አሉ ሴትየዋ ከምርቃቱ እንዲጨምር የፈለጉ ይመስላል።

“ተባረከ። ቤትሽ እይንደል። ልጄሽን ጧራ ቀባሪ ያድርገሽ...” ከምርቃቱ ሳያሳንስ ጋቢውን እስተካከሎ ከቁርስ ቤቷ ወጣና በፍጥነት መንገዱን ተሸግሮ ከሌላ ቡና ቤት በራፍ ላይ ቆም ብሎ ይጠባበቅ ጀመር።

“በዙም” ሳይቆይ እንደ ቀጭን አጭር ሰው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ቢጫዋ ቁርስ ቤት ሲጣደፍ ተመለከተ፡፡ኩቱን ትከሻው ላይ እንጠልጥ ሰታል፡፡ ከአፍሪካ አንድነት ድርጅት ጽህፈት ቤት ፊት ለፊት ካለው የላይ ቤርያ ሉምባሊ እስከ ቁርስ ቤቷ ለመድረስ በዙ ባያስኬድም ወደፊት ደፋ - ደፋ የሚለው ሰው ረዥም መንገድ የተጓዘ ይመስላል፡፡ ሰውየው ከቁርስ ቤቷ እንደደረሰ ወደውስጥ ከመግባቱ በፊት ቆም ብሎ ዙሪያውን ተጎላምጦ ተመለከተ፡፡ ወዲያው ዘው ብሎ ወደ ውስጥ ገባ፡፡

ሰውየው ወደ ውስጥ ሲገባ ናትናኤል ፈጠን ብሎ ከጥግ ወዳለ የህዝብ ስልክ አመራሩ አንብቦ በጭንቀላቱ የያዘውን የቢጫዋን ቁርስ ቤት ቁጥር ደወለ፡፡

“እ...ቤት፡፡” አለ የሴት ወይዘሮ ድምፅ፡፡

ያ ከምር ጠታቸው መጥቶ ፊቱ ላይ ድቅን አለበት -ናትናኤል፡፡

“እንደምን ዋሉ...ደህና ኖት?” ሴትየዋ መልስ ከመስጠታቸው በፊት አጣደፋቸው “ገበረየሱስ ነኝ...እንደምን ኖት?” አለ እንደሚያውቃቸው ተገዢነቱ፡፡ “እባክት ከሰዩም ጋር ቀጠሮ ነበረን እርሶ ቤት ... አንዱ ያገናኘኝ...ስዩም ይበሉልኝ...እቤትዎ ውስጥ ነው ያለው...ደህና ኖት ግን እርስዎ...በሉ ስዩምን ያገናኝኝ...” በላይ በላይ አጣደፋቸው፡፡

“የማን ስዩም?” አሉ ሴትየዋ ፋታ ሲያገኙ፡፡

“እንዴ!... ረሱን እንዴ? እቤትዎ በልተን ጠጥተን? አይ የርሶ ነገር! ይበሉ ስዩም ይበሉልኝ፡፡ አይ የርሶ ነገር! ደንበኞችንም ይረሱ ጀመር?” አጣደፋቸው፡፡

“አረ ንሽቱ! የምን መርሳት አመጣህብኝ፡፡” አሉ ሴትየዋ ድፍረት አሰባስበው፡፡ “ደግሞ እናንተን ደንበኞቼን ልርሳ? ሄ! ሄ! ሄ! ገና ሳላረጅ ምነው ባክህ! ደህና ነህ ግን አንተ ጠፋህላ?”

ሴትየዋ ሲጣሩ “ስዩም የሚባል! ስልክ!” ሲሉ በስልኩ ውስጥ ተሰማው፡፡ ነፍሱ መለስ አሰቸለት፡፡ ስልኩን ጆሮው ላይ እንዳይጠረቅምበት ሰግቶ ነበር፡፡

“ሁሉ...” አለው ያው ነፍሱ ድምፅ፡፡

“ስዩም?” ናትናኤል ቆፍጠን ባለ ድምፅ ጠየቀ፡፡

“ነኝ...የት...?”

“ዝም” ብለህ አዳምጠኝ፡፡ቁርስ ቤቷ ውስጥ ይጠብቀኛል ብለህ አስበህ ከዚህ ጥያ ነህ፡፡ መልዕክቱን ብቻ አሰጥህለሁ፡፡ ትሰማማለህ?” አለ ናትናኤል ጥድሬያ በተቀላቀለው ድምፅ፡፡

“አዎ -አዎ፡፡ ቀጥል፡፡”

“ጥሩ... እንዳልኩህ ካልበርት ለአንተ የማደርስለትን መልዕክትና በርከት ያለ ገዝብ ሰጥቶኛል፡፡ መልእክቱን ከመስጠቱ በፊት ግን አንተነትህን ማረጋገጥ አለብኝ፡፡”

“ነኝ...ነኝ ግድ የለም፡፡ ስዩም ነኝ፡፡”

“ዝም” ብለህ አዳምጠኝ! ለምጠይቅህ ጥያቄ ብቻ አጫጭር መልስ ነው የምፈልገው፡፡ አለ ናትናኤል ሰውየውን ይበልጥ ለማደናገር ቱግ ብሎ፡፡ “ካልበርት በየትኛው ጣቱ ላይ ነው ቀለበት የሚያደርገው?” ይዘጋጃ ትን ማስመሰያ ጥያቄ አስቀደመ፡፡ በአውራ ጣቱ ላይ ቢለውም ግድ አልነበረውም፡፡ ነገር ግን ወደ ዋናዎቹ ጥያቄዎች ከመግባቱ በፊት የሰውየውን ጭንቀት ማሟሸት አለበት፡፡

“ቀለበት አያደርግም ካልበርት፡፡” አለ ሰውየው በማያስደንቅ ፍጥነት፡፡

“ጥሩ፡፡ አሁንም ፈጣን መልስ አፈልጋለሁ፡፡ ተጠንቀቅ ብትሰላት ወይ ብትጠራጠር፡፡ ብትዘገይ ስልኩን ዘግቼ ነው የምፈልገው፡፡ የምፈልገው ትክክለኛውን ስዩም ነው፡፡ የያዝኩትን በርካታ ገዝብ ላልሆነ ሰው ማስታቀፍ አልፈልግም፡፡ አድምጥ፡፡ የካዛንቼሷ ሴት ስም ማነው?” ናትናኤል በጭንቀት ትንፋሹን ያዘ፡፡

“የምሥራች ይልማ!” አለ ሰውየው ሌላ ሰው እንዳይቀድመው የፈራ ይመስል በጥድሬያ፡፡

“የስልክ ቁጥሯት?” አከታትሎ ጠየቀው፡፡

“ትዝ አይለኝም፡፡?”

“እንግዳው ስዩም አይደለህም፡፡ደህና ዋል፡፡”

“ቆይ! ቆይ!” አለ ነፍሱ ድምፅ በጭንቀት ተወጥሮ፡፡ “ቆይ ስልኩን እንዳትዘጋው፡፡ ማስታወሻዬን ልይ... ቆይ... አንድ... እ...እ... እዎ...ይኸው...”

ናትናኤል ስልኩን በጆሮውና በትከሻው መሃል ይዞ ሰውየው የነገረውን የስልክ ቁጥር በወረቀት ላይ ይጽፍ ጀመር፡፡ ድንገት ከላይ ከሚክሊክ አደባባይ አትጣጫ አንድ ነጭ ፎርድ መኪና በከፍተኛ ፍጥነት መጥታ ከቢጫዋ ቁርስ ቤት በር ላይ ቆመች፡፡ ወዲያው ከውስጥ የነበሩ

ሁለት ሰዎች በርቻቸውን እየከራቱ ወረዳ። ሁለቱም የመኪናዎን በርች ለመቆለፍ አንዱን ሳይሞክሩ እየተጣደፉ ወደ ቁርስ ቤቱ አመሩ። ጥቂቱ ከትና ሱሪ ለብሰው የከታቸውን ቁልፎች ቆልፈዋቸዋል። ናትናኤል ፈለጠ ገባው። ተሉ ዘዴ መቀየስ እንዳለበት ተረዳ።

“ጥሩ።” አለ ድምፁን ሳይቀይር ረጋ ባለ መንገድ። “ስዩም ያለሁት ናዝሬት ነው። ነገ ከጠቀሱ ልክ በአራት ሰዓት ናዝሬት ከቱልሙኒኤሽን ሕንፃ ፊት ለፊት ግራር ሆቱል የሚል ቤት አለ እዛ እጠብቃለሁ። ነጭ ከትና ጥቂር መነጽር አደርጋለሁ። ፒታ አጨሳለሁ። አደራ ያወራውን በምሥጢር ያዘው።” ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ እራት ብሎ ይጠባበቅ ጀመር።

ወዲያው ከቢጫዋ ቁርስ ቤት የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር ሁለቱን ሰዎች አስከትሎ ብት አለ። ሦስቱም ተከታትለው ወደ መኪናዋ ገቡ። መኪናዋ ግን አልተንቀሳቀሰችም። ከኋላ የተቀመጠው የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር እጃቸውን እያወጣጠ ሲያወራ ሁለቱ ሰዎች ራታቸውን ወደኋላ መልሰው ሲያዳምጡት ቆዩ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ስዩም ከመኪናዋ ወርዶ ለብቻው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ምሥራቅ ቤቱ አቅጣጫ ሲያመራ ነጭ ፎርድ ተጠምገዞ ሽቶ በመንከሰክ አደባባይ አቅጣጫ ተፈተለከች።

ፈገግ አለ ናትናኤል። “ነገ ናዝሬት እንገናኝ” አለ ከራሱ ጋር። ወዲያው ከሱ ከታት የነበረችውን ወረቀት አውጥቶ አነበባት። ካህንቺሰ... የምሥራች ይልማ... የፈለገው ይህን ነበር - ስሟንና የስልክ ቁጥሯን። የፈለገውን ሁሉ አግኝቷል።

የላይቤርያው ሾፌር ያለጥርጥር ለበላይ አለቆቹ አስታውቋል፤ ለአብርሃም አለቆች። ቢሆንም ለጊዜው አትኩሮታቸው ናዝሬት ከተማ ውስጥ ስለሚሆን አዛው ነው የሚሄዱት። የአውሬውም ጆሮ በአካባቢው ካለ የአውሬውም አይን ናዝሬት ላይ ነው የሚያፈጥ። ሁሉም ናዝሬት ነው የሚንጋጉት። አሁን ነው ጊዜው። አሁን ነው መነቃነቅ ያለበት።

“ሃሎ።” የሀዘብ ስልኩ ውስጥ ሳንቲም ጨምሮ ደወለ። “ሃሎው” መልቅቅ ያለ የሴት ድምፅ ጆሮው ውስጥ ገርረር አለበት።

“አ... የምሥራች ይልማ ሆቱል ነው... አባኩት...”

“አዎ ነው። ማንን ላቅርብሎት?” መልቅቅ አለችበት።

“እንደምንዋልሽ የኔ አመቤት። አ... ከባህር ጻር ነበር የመጣሁት። ባልንጀራዬ መስተንገዲችሁን አድንቆ እናንተጋ እንጻር። የስልክ ቁጥራችሁን ሰጥቶኝ ነበር። አ... ለባለቤቱም ደብዳቤ ይገር ነበር። ግን ቤታችሁን ላገኘው አልቻልኩም። ባክሽ...”

“አይውሉት...” አደረጠችው። “ጥቢል ነጻጅ ማደያው አለ አይደል ካህንቺሰ?” የልጅቷ ድምፅ ሲወርድ እንደ ተልባ ነው። “ያውቁታል...? በቃ በሱጋ ተጥታ ሲሄዱ እንደዚህ በስተቀኝ ወደ ላይ ወደግራ የሚታጠፍ መንገድ አለ... አ-ዎ! እሱን ትተው በስተቀኝ ትንሽ እንደሄዱ በትልቁ የምሥራች ሆቱል የሚል ማስታወቂያ አለ። አጥሩ ሮዝ ቀለም የተቀባ...” አቅጣጫውን ከነምልክቱ ጥርት አድርጋ ነገረችው።

ናትናኤል ወዲያው ታክሲ ተሳናሮ ወደ ካህንቺሰ በረረ። እዚያ ሲደርስ ምን እንደሚያደርግ ግን ለራሱም ግልፅ አልሆነለትም። በሁለት ታክሲ አሳብሮ የምሥራች ሆቱልን ደጃፍ አለፍ። እንዳለ የታክሲውን ሂግብ ከፍሎ ወረደና ጋቢውን ትክክው ላይ ቀለሎ ዘውዱቱ የገዛችለትን አዲሱን ምርኩዙን እያሰቀደመ እሱ እየተከተለ ከመንገድ ባሻገር ያለውን ሆቱል እያጠና አለፈ። እራት ብሎ ከሄደ በኋላ ከአንድ የአውቶቡስ ፈርማታ ከላለ አድርጎ ተቀምጦ በትራፍት ለባርካታ ደቂቃዎች አካባቢውን ሲያጠና ቆየ።

መደዳውን የተለያዩ ቡና ቤቶችና ሆቱሎች ተሰልፈዋል። የተሳሳ የተቀባባና በንፅህና የተያዘው ግን የካልቨርት ወዳጅ ሆቱል ነው። ለዚህ ጥርጥር የለውም። በደንብ የተጠበቀ ግቢ እስኪሆን ድረስ ደግሞ በርቶ የማይሰበሩ መስኮቶቹ የማይፈለቁቱ አጥሩ የማይዘልል ማለት ነው። ሰው ሳያየው ወደ ግቢው ለመግባት አስቸጋሪ ነው። ከሆቱሉ በስተግራ አጥሩን ታክኮ ወደ ውስጥ ወደ ሠፈር የሚያስገባ ጠበብ ያለ ሌላ መንገድ አለ።

ናትናኤል በተቻለው መጠን ወደ ሆቱሉ ሳይጠጋ ዙሪያውን የሚገኝ ነውን ሁሉ በጭንቅላቱ ውስጥ ለመመዝገብ ሞክረ። ወጥመድ አዘጋጅተው በአንገቱ ሊያስገቡ ቢሞክሩ ቢያንስ ወዴት መሮጥ መብረር እንዳለበት ማወቅ አለበት። ያንን መፈጸም የማችለው ደግሞ በትድማያ አካባቢውን ሲረዳው ሲያውቀው መውጫ መግቢያው ከሰውነቱ ጋር ሲዋሀድ ብቻ ነው። ከተቀመጠበት የአውቶቡስ ፈርማታ ተነስቶ ወደ ሆቱሉ ሳይጠጋ ዙሪያውን በአይነት እያሰሰ ጉራንጉሩን ሁሉ አጠና። በመጨረሻ ታክሲ ተሳናሮ ወደ ዘውዱቱ ቤት ተመለሰ።

ማታ ሲጨልም ሰው ወደ ቤቱ ሲገባ አይጠች ከጎሬአቸው ሲወጡ ጆቦች ሲያስከኩ ይመለሳል። መጀመሪያ አረፍት፤ ወደ ቤት ወደ ዘውዱቱ ጎሬ...ምሳ መብላት፤ መተኛት፤ መተኛት፤ መተኛት... ማረፍ... ጭንቅላቱን ገፅህ ማድረግ።

ናትናኤል ከቤት ሲደርስ ዘውዱቱ አልነበረችም። ቢሆንም አልተከፋም። ልብሱን አወሳልቆ አልጋ ውስጥ ገብቶ ጥቅልል አለ። እንትልፍ እንደሚወስደው ግን እርግጠኛ አልነበረም። እርግጥ ከአሁን ወዲያ የሚያስበው የሚያሳለሰለው የሚተሰትበው ነገር የለም... ድርጊት ነው መልሱ። የካልቨርትን ወዳጅ ማግኘት የካልቨርትን አድራሻ እንድትገኘው ማሳመን... ካልቨርትን ማግኘት!

ትከሻው ሲነቀነቅና አይኖቹን ሲገልጥ ነበር ሃይለኛ እንቅልፍ ወስዶት እንደነበር የተገነዘበው።

“ዛሬ እንቅልፍ ምሳ ሆነ እንዴ? በራብ ገደልከኝክ እንተን ስጠብቅ?” አለች ዘውዲቱ አጠገቡ ቆማ ቁልቁል በተጋደመበት እየተመለከተችው።

“እ...” ሳይኖቹን በመዳፋ እያሸሸ ተነስቶ አልጋው ላይ ተቀመጠና ሰዓቱን ተመለከተ። አስር ከአስር። “...ለምን አትበይም ነበር አንቺ? እኔክ ደክሞኝ...” ተነፋነፈ እንቅልፍ ባገረነው ድምፅ።

“ምን ብቻዬን እበላለሁ...አሁንም የሌለብኝን መጥፎ ፀባይ ከለው ጋር መብላት ለምጅ ብቻዬን ስሆን ስራ ይመስለኝ ጀምሯል።” አለች አየሳቀች። “በል ተነስና ፊትህን ታጠብ። ይህን ያበጠ ፊትህን ጋሽ ወጋየሁ ቢያዩ መርፌ ካልወጋሁህ ነበር የሚሉ።”

“ማናቸው ጋሽ ወጋየሁ?” አለ ከተኛበት እየተነሳ።

“የሰፈራችን ድንቅ ሃኪም ... ማነው? ... እምጣልኝ... እ... ስሙ ጠፋኝ...ብቻ ከአንድ ትልቅ ሆስፒታል ድሬስር ናቸው። እኛ ሠፈር ውስጥ ደግሞ ደቱር! የማያድነት የበሽታ ሳይነት የለም።”

“ድራሹ፣ ነው የሚያጠፋት በይኝ።” አለ አየሳቀ ትክለው እየወረደ።

“ለዛውም በአንድ መርፌ ነዋ!” አየሳቀች። “የውሽት ሃኪም ይሉሃል እሳቸው ናቸው። ብቻ ምን አለፋሁ... ቁርጠትም ይሁን ውጋት ወለምታም ይሁን ስብራት የፈረደበት ያ ቁጥ ነው የሚጠቀሙት... ሂ! ሂ! ሂ! ሂ! ... ደግሞ አንዴ ቀሚስ ገልበው ከገቡ አቤት አቆያየታቸው! ሄደው ጥፍ...ት! መርፌ የሚወገህ ሳይሆን መርፌ የሚሰሩ ነው የሚመስል።”

“ታዲያ ለምን እሳቸው ጋ ትሄዳለሽ?”

“እህ... ሲያመኝስ?”

“የውሽት ሃኪም ናቸው እያልሽ?... ቤተሰባቸው ሊጎዱሽ ይችላሉ”

“ተው ባክህ...የውሽት ያልሆነ ምን አለ? እስቲ ንገረኝ።ማነው ይህን አላውቅም! ይህ ከአትሜ በላይ ነው ብሎ ወንበሩን ለሌላ የሚለቅ? ሊጎዱሽ ይችላሉ ያልኛል። ተጎድቼ ያለቀልኝ ሽርመጣ ምኒ ይጎዳል? የሰፈር ሃኪሞች ብቻ ናቸው እንዴ ያለዕውቀታቸው! ያለችሉታቸው የሰው ቁጥ የሚዘገቡ? ተው ባክህ በባዶ ሆኖ አታናግረኝ። ይልቅ ፊትህን ታጠብና

እንበላበት።” ከሆቱል ገዝታ ያመጣችውን ምግብ ትሬ ላይ መገልበጥ ጀመረች።

ናትናኤል የቤቷን በር ከፍቶ ወጣና ደጃፍ ላይ ባለው የቧንቧ ውሃ ከወገቡ በላይ ይለቃለች ጀመር። ወደፊት እንዳንገበስ ቀዝቃዛው ውሃ ሮረር እያለ በትከሻው በማጽራቱ አድርጎ ጭንቅላቱን ሲያርሰው ሰውነቱን ጭፍግግ አድርጎ ይዞት የነበረው እንቅልፍ ድራሹ ጠፋ። ታጥቦ ሲጨርስ ሰውነቱን እንደ ውሻ አርገኝ። ወደቤት ገባ።

ገላውን ሊያዳርግበት አስቦ የዘውዲቱን ቆሻሻ ፎጣ ከወንበሩ ላይ እነሳና ቢቀፈው መልሶ አስቀመጠው። በእርጥብ ገላው ላይ ሽሜዙን አያደረገ ፊቱን ወደ ዘውዲቱ መለሰ።

“ዘውዲቱ ይህ ፎጣ ቢታጠብክ ጥሩ ነበር።”

“ከዚያስ? ሲያልቅ ትገልጻለህ?”

“ምን ይጨርሰዋል?”

“ሳሙና ነዋ! እሲድ መሆኑ ቀረ እንዴ? ደሞስ ለምን ብዬ አጥበዋለሁ? ታጥቤ ፀድቼ አይደል እንዴ ሰውነቱን የማዳርግበት?”

“ታዲያ ይሄ ቆሻሻ ከየት መጣ?” አለ ያስቀመጠውን ፎጣ አንስቶ ከፊት ለፊቱ ዘርግቶ ይዞ።

“እና ምን ላድርግህ የኛ ቀብራራ! የዘውዲቱ ቤት ቆሻሽብህ?” ድንገት ቱግ አለች።

“ዘውድዬ ...” አለ ደንገጥ ብሎ። ሂድ ከቤቱ ውጣ የምትለው መሰለው። “እንደዛ ማለቱ ሳይሆን... ላንቺ ብዬ ነው... ለጤናሽ ጥሩ አይደለም... አየሽ...”

“ባክህ በጤና ጥበቃ ትራትንቦ አትወጥረኝ። ትባላ እንደሆነ ቁጭ ብለህ ብላ።” አለች ትሬው ላይ ካለው እንደራ ቀረስ አድርጋ ከወጡ ላይ ጣል አያደረገች። “ከቆሻሽ ጋር መኖር ለምጃለሁ። ፎጣዬ ብቻ መሰለህ ቆሻሻ? ሀ! ሕይወቴም ቆሻሽ ነው፤ ህሊናዬም ቆሻሽ ነው። የሳሙና አረፋ የሚያፀዳኝ ይመስልሃል? ወይስ ሳሙናና ውሃ መጥላቱ ለዚህ ሕይወት ዳረገኝ? ተወኝ ባክህ። ብፀዳ ባልሀዱ... ግን ለምንድነው እየጎተጎትክ የማልፈልገውን የምታናግረኝ?” ልትጎርስ የጠቀለለችውን እንደራ ጣል አደረገችው ትሬው ላይ።

ናትናኤል ከታከሰው ሲወርድ ምሽቱ ገፍቶ ነበር። የመንገድ መብራቶች አይኖቻቸውን በግ አድርገው ከፍተው ቀልቀል እፍጥጠዋል። የመሸባቸው መንገዶች ወደየቤታቸው ይጣደፋሉ። የመሸላቸው ደግሞ ከየጎራአቸው እየወጡ በየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ የንገሩ ብባሉ። ፍጹም ተያይዟል። ከየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ከየጎራአቸው መዝጊያ ተኮልኩለው አላፈ አገዳሚን የሚያሸከረሙት ሌቶች ያርገበግበታል፤ እፍ...እፍ ይሉታል። ጭሱ ይግተለታል። ካዛንቼስ ትርክክ ብላለች።

የታከሰውን በር ዘጋና ለአንድ አፍታ ቆሞ ብሎ ዙሪያውን ቃች። ከንፍቿን አራገበችና ኩ... ኩሉ! አለች ካዛንቼስ... ነጋላት...

“ጋሽዬ ጫማ ልጥረግ?”

ጭንቅላቱን ነቅንቆ ወደፊት ቀጠለ። ጫማው ተጠርጓል። የቄስ ልብሱን አውልቆ፤ የዝ ራሱን ኮትና ሱሪ አድርጎ፤ ከራባቱን አስሮ የድሮው ናትናኤል ሆኗል። የተለየ ነገር ቢኖር ያጎረጸ ጸሎት የደፋው የአሰላም ነጭ ቆባና በከሱ የያዘው አቶ አብዱልከረም የሚለው የመታወቂያ ወረቀት ነው።

በመኪና መንገድ ጥግ በእርጋታ እየተራመደ ወደሆቴሉ ተጠጋ። በራፉ ላይ ጥቂት መኪናዎች ቆመዋል። እንግቱን አቀርቅሮ በፍጥነት እየተራመደ ቆርቆሮውን የግቢ በር ገፋ አደረገና ወደ ግቢው ገባ።

ከመንገዱ ባሻገር በቆመችው ቢ.ኤም. ደብሊው ውስጥ ተቀምጠው ሲጠባበቁት የቆዩት ሁለት ሰዎች ታያዩ።

“እኔ ቀድሞውንም አውቁለሁ።” አለ አሃርን ራቱን ከጎሱ ወደተቀመጠችው የመስክ ሠራተኛው መልሶ። “እንዳልገደሉት እርግጠኛ ነበርኩ።”

“እኔ ገደለውታል ብዬ ነበር የገመትኩት” አለች ሴቲቱ። “ወር መሉ የት ገባ ትላለህ?”

“ቦብም እንደአንቺ ነበር ግምቱ። ግን አየሽ ቢገደል ኖሮ እሬሳውን አይሸሽጉትም ነበር። እንደሌሎቹ ሚቶች በየቱቦው ወይ በየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ነበር የሚጥሉት። አውቆ ነው የተሰወረው።”

“ለምን ለመሰወር ወሰነ?”
“ይህማ ግልጽ ነው። አብርሃምን ሲገድሉት እሱም ዓላማ ውስጥ እንደሚገባ ጠርጥሮ መሆን አለበት።”

“ታዲያ አሁን ለምን መጣ... አራሱንከ ለጥቃት እየመቻቸ ነው።”
“አዎ። ግን እስከመቼ ሊደበቅ ይችላል? ዋናው ተፈላጊ ካልሸርት ቢያዝም ባይያዝም ይህኛው ሚቶ መሆኑን ተገንዝቦታል። ያለው አማራጭ እርሱ እራሱ ካልሸርትን እጁ ማስገባት ነው። ያን ጊዜ ብቻ ነው መደራደር የሚችለው።”

“ወር መሉ ግራ አጋብቶን በመጨረሻ!” አለች ሴቲቱ።
“እኔ የፈራሁት እኛ ጭራውን ከመያዛችን በፊት ብቻውን የካልሸርትን አድራሻ ያገኛል ብዬ ነበር።”
“ልክ ነህ። ግን እዚህ ድረስ የመጣው የካልሸርትን አድራሻ ባያገኝ ነው።”

“ከዚህ በኋላ በተቻለን ከአይኖችን መሰወር የለበትም። ከኋላ እስከተከተልነው ድረስ ወደ ካልሸርት እንደሚያደርሱን እርግጠኛ ነኝ።”

“ግን እንዴት ሊደርስባት ቻለ?” አለች ከጎሱ የተቀመጠችው ሴት።

“ዛሬ ቀን ደውሎ ነበር። ድምፁን ቀይሮ ከመንገድ እንደገባ መንገደኛ መሰሉ ነው የሆቴሉን አድራሻ የጠየቀውና የተረዳው። አየሽ ሮበርት ምናልባት ካልሸርት በስልክ ከሴትየዋ ጋር ሊገናኝ ይችላል ብሎ ስለጠረጠረ የሆቴሊ ገና የቤቷን ስልኮች በወኪሉ አስጠልፎ እየገዳገዱን ጥሪ በጥንቃቄ ይመረምራል። እሱ ድምጹን በማጎርጎን ብቻ ሊያሳስት የሚችል መሰሉት ነበር። እርግጥ የሰው ጆርን ማታለል ትችያለሽ። የዘመኑን ኤሌክትሮኒክስ ግን በፍጹም። የድምፁን ቅጅ አግኝቶ ምርመራ እንደሚመረ ነው ሮበርት ድምፁ የእርሱ መሆኑን ካለፉ ቅጂዎች ጋር አመሳክሮ የደረሰበት።”

“ገባኝ። ግን እየጠየቅሁህ የነበረው ሴትየዋ ከካልሸርት ጋር ግንኙነት እንዳላት እንዴት እንዳወቀ ነበር።”

“እሱን አላውትም። ግን የኢትዮጵያ ፀረ ስለላ ሰዎች ደርሰውበት ስለነበር ያ ሚቶ ጓደኛው ከመገደሉ በፊት ነግሮት ሊሆን ይችላል። ያም ሆነ ይህ በትክክለኛው መስመር ላይ እየተጓዘ ነው።”

“ነው። ግን እንዴ ሆቴሉ ውስጥ ከገባላቸው በኋላ ምን እንደሚያደርጉት ታውቃለህ። ካርት ያሃች ጥንቸል ነው የሆነው። ዘው ብሎ ጆንያቸው ውስጥ መግባቱን አላውቅም።”

“በተቻለኝ መጠን ልትሸናኝው ሞክራ። መሞት የለበትም። ካልሸርትን የሚያገኝ ሰው ካለ ይህ ሰው ነው።” አለ ሰውየው አይኖቹን አጥብቦ።

“ምን ማድረግ እንዳለብሽ ታውቂያለሽ አይደለም? ማለቱ... ሴትየዋን...” አላት ቀጠለና።

“አንድ በአንድ።” አለች ሴቱቱ ከመኪናዋ ኪስ ውስጥ ትንሽ ሽጉጥ አውጥታ በሰፊ ቀሚሷ የገን ኪስ ውስጥ እየሸገጠችው። “አንድ በአንድ።”

“ምናልባት ክውራት በላይ ላንከራተተን ጥያቄ መልስ ታገኛለት ይሆናል።” አለ ሰውየው ላት ብሎ። “መልሱን ካገኘሽ ምን እንደሚሆን ታውቂያለሽ?”

ሴቱቱ በጥያቄ መልክ ተመለከተችው

“በሚቀጥለው አጭርጥላን ወደ ቴልአቪቭ።” አለ ፈገግታውን አመቀ።

“ደቦች! አንድ አታላችሁኛል። አይበቃም?” አለች የመኪናውን በር ከፍታ እየወረደች።

-21-

ናትናኤል የቀርቆሮውን የአጥር በር ገፋ አድርጎ ሲገባ ያጋጠመው ሰፊ ግቢ ነበር። በግራና በቀኝ አያሌ መኪናዎች ተደርድረዋል። ከሆቴሉ ህንፃ ውስጥ ገብተው መስተናገድ ያልፈለጉ ደንበኞች ያማራቸውን እዚያው ከየመኪናዎቻቸው ውስጥ እዘው ይጋበዛሉ። ፍጥነቱን ሳይቀንስ ወደፊት በሆቴሉ ዋና በር እቅጣጫ ገሰገሰ።

ግቢው በጨለማ ቢዋጥም ከፊት ለፊት የሆቴሉ አዳራሽ ብርሃን እውጭ በረንዳው ላይ የምሽቱን እየር እየተነፈሱ የሚጋበዙ እንገዶችን ያሳያል።

በዋናው በር መገባት አደገኛ ነው። ያለጥርጥር እሱን የሚጠብቅ ድንገት የሚወነጨፍ ወጥመድ ሊኖር ይችላል።

ወደቀኝ አጥፍ ብሎ በሆቴል ቤቱ በስተቀኝ ወደጓሮ ዞረ።

ጭስ። እዚያና እዚህ ተፍ ተፍ የሚሉ የወጥ ቤት ሴቶች። ማናቸውም ቀኖ ብለው አላዩትም። በጨለማው ውስጥ ዘና ብሎ ከጎልፍው በር ደጃፍ ወጣ ብላ ወደቀመች ሴት ጠጋ አለ።

“ታዲያስ!” አላት እንደቤተኛ ተዝናንቶ።

“አለን!” አለች በጨለማው ውስጥ ፊቱን ለማየት እየሞከረች።

“የምሥራቅን ምን ነክት ዛሬ?” አለ ጎንበስ ብሎ የእግር ሽራቡን ሳብ ሳብ እያደረገ ፊቱን እንዳታየው። ጨለማው ፊቱን እንደሚከልልለት ቢረዳም መንፈሱ አልረጋጋልህ አለው።

“እንዴት ምን ሆነ?” አለች ሴትየዋ የእመቤቷ ስም ሲነሳ።

“አላየኳትም።” አለ ፊቱን ወደ ማዕድ ማዘጋጀው ቤት መልሶ።

“እረ አለ። ከዋናው ቤት ናቸውኩ።”

“ከዋናው አዳራሽ?” አለ ለጥቂት ሴኮንዶች ፊቱን መለስ አድርጎ አይቷት ወዲያው ዘር ብሎ እየተንጠራራ። ሴትየዋ የምታውቀው ሰው የዘነጋችው ደንበኛ ይሆናል ብላ እንድትጠራጠር አለቅጥ እየተዘናናባት። “ዋናው አዳራሽማ ገብቼ ነበር። የለችም። ክፍል ጨርሳችኋል እንዴ?” አላት አከታትሎ።

“አልጨረስንም። ልያዝሎት?” አለችው።

“አዎ።” ከኪሉ ገንዘብ አውጥቶ ሰጣት።

ሴትየዋ ወደ ውስጥ ስትገባ እያፈጠች እየተንገራደደ ጠበቃት። ከወዲያ ወዲህ የሚራራጡትን ብቅ ጥልቅ እያሉ እንገዶቻቸውን የሚያስተናግዱትን ሴቶች እየተመለከተ ቆየ።

“አዛላ! ሁለት ጥብስ አንድ ክትፎ ሶስት ፍርፍር ቶሎ በይ!” አለች አንድ ሴት ከጀርባው ካለ መስኮት ብቅ ብላ። “ዓለም! ዓለምንሽ! ሰሦስት ቁጥር ሰዎች አምቦ ውሃ ውሰጂላቸው እንጂ!” ወደ ውስጥ የገባችው ሴት መልሳ በዛው መስኮት ብቅ ብላ ተጣራች።

“መጣሁ - መጣሁ! እዚህምኮ ሰራ ነው። ጭትጭት!” ዓለምንሽ እያልንመገመች ከማዕድ ቤቱ ወጥታ የአምቦ ውሃ ጨብጣ ወደ ዋናው ቤት ሮጠች።

“ይኸው... ሰባት ቁጥርን ያዝኩላት።” አለችው ቁልፉንና መልስ ገንዘብ የያዘችበትን እጇን ወደፊት ዘርግታ።

ቁልፉን ብቻ ተቀብሎ “ተይው” አላት መልሱን ልትሰጠው ስትከጀል።

“እግዜር ይስጥልኝ።” አለች በጨለማው ውስጥ ፈገግታ ደርባ።

“ምስር ከአዲስ ደንበኞች ጋር ነች መሰለች? እኛን ረሳችንላ!” አለ የተከራየውን ክፍል ቁልፍ ለባጣቱ ላይ እያሸከረከረ።

“አይ...ከነጋሼ ኪዳኔ ጋር ናቸው...ጓዳ።”

“ኪዳኔ የኛ?” አላት በጭፍን።

“አዎ።” አለችው። ቤተኛ ነው ብላ እንደመደመች ግልጽ ሆነለት።

“አይ እነሱስ ከሆነ ችግር የለም። አንዱ ሰው ይፈልግሻል በያት። ክፍሉ ውስጥ ነች።” ለመመለስ ጊዜ ሳይሰጣት ፊቱን መልሶ መደዳ ወደተሰሩት የመኝታ ቤቶች አመራ...4...5...6...7 ቁልፍን ከቶ በሩን ከፈተና ወደ ውስጥ ገባ። በሩን ከዘጋው በኋላ መብራቱን አበራው።

የክፍሉን አብዛኛ ቦታ የያዘው ቀይ ጨርቅ የለበሰ አንድ ሰፊ አልጋ በሁለት ከመዲናዎችና ቁምሳጥን ታጅቦ መሃል ላይ ተገጋሏል። አነስተኛ የፊት መታጠቢያ ሳህን ከነፊት መስታወቱ በስተቀኝ ይታያል። ከክፍሉ ጀርባ ከአልጋው ራስኔ አንድ የተዘጋ የእንጨት መስኮት አለ። ናትናኤል ክፍሉን ከጠና በኋላ ወደፊት ራመድ አለና በኮርኒሉ መሃል የተገጠሰሰላቸውን አምፖል አላላት። ጨለማ።

አልጋው ላይ ተቀምጦ መጠባበቅ ይዘ። ልቡ እየተነሳ ሲፈርጥ ደረቱን ሲነርተው እራሱን አሳፈረው። ለሳምንታት አንድ በአንድ ሲያስኬደው የቆየው ዕቅድ ቀላል ሆኖ እንዳልታየው ሁሉ ሰዓቱ ሲደርስ በላብ ይዘፈቅ ጀመር። ...ምንድነው የሚላት? ካልሸርት ያላትን ነው መድገም ያለበት። የካልሸርት ቢጤ ምስክን ተባራሪ ነው መሆን ያለበት። ያኔ ነው ካልሸርትን ባየችበት አይኗ ልታየው የምትችለው። ባታምነውስ? ብትሮክስ? አ! አ! ብትልስ? ወይ አባብላ የተስማማች መሰላ ብትስይዘውስ? አንዱ ክፍሉ ውስጥ ከገባች በኋላ መውጣት የለባትም። መጀመሪያ መውጣት ያለበት እሱ ነው። ግን ብትሮህ ምን ያደርጋታል? አፋን አፍኖ ይዞ ማስፈራራት? አጥፍቷል። ጨቤ ቢይዝ ጥሩ ነበር። ቀደም ብሎ ያሳሰበው ያልጠረጠረው ሁኔታ ሲከሰትለት ደንገጥ አለ። ለጥቂት ደቂቃዎች እሳሳሰሰና ድንገት አፈፍ ብሎ ተነስቶ በሩን ክፍቱ ወደ ማዕድ ቤት ሮጥ ብሎ ሄደ።

“አዛሉ! ዓለምንሽ! ማናችሁ... ምነው ዛሬ ችላ አላችሁን!” ጭንቅላቱን በማዕድ ቤቱ ጠባብ መስኮት ገባ አድርጎ ተጣራ። ከውስጥ የክፍሉ ብርሃን ሴቶቹን ቁልጭ አድርጎ ቢያሳየውም ከውጭ የቆመው የእርሱ ፊት ግን በጨለማው ውስጥ እንደተዋጠ ነበር።

“አቤት...ምንድነው?” አለች አዛላች ትሁን ዓለምንሽ ያልለያት ሴት በግራዋ መጥበሻ በቀኛ ሳህን እንደያዘች ፊቷን ወደ እርሱ መልሳ።

“ስንቱ ነው የምንልከባችሁ? ቢላ! ቢላ! ቢላ! በይ አሁን አንድ ሰጪኝ!” አለ አጁን ዘርግቶ እያራገበ።

ዞር ብላ ከጠረጴዛው ላይ የተቀመጠ የገበታ ቢላ አንስታ አቀበለችው። ቢላውን ከተቀበላት በኋላ ፊቱን መልሶ እየተጣደፈ ወደ ተከራየው ክፍል ሲመለስ ከጀርባው ድምጽ ተሰማው። የክፍሉን በር ክፍቱ እንደያዘ ዞር ብሎ ተመለከተ።

“ማን ነው? ብለዋል አትፎ...ማን ልበላቸው ስሞትን?” አለች የላካት ልጅ ስሙን ባልማስታወሷ እያፈረች።

“ይሻላል? ሀ! ሀ! ሀ! ሀ!” ልጅቷ ላይ አንባረቀባት። “ብላ ብላ ደግሞ ማነው ትለኝ ጀመር? እንደምትያት ... 'መታወቂያ' ወረቀቱን ብልክ አይሻልም ወይ? 'ብላል በያት' ጊዜ ሳይሰጣት ወደ ክፍሉ ገባ። ‘ማንሽ...ደሞ ሻማና ከብራት ይዘሽልኝ ተመለሽ። አምፖላችሁ ተቃጥሏል። እንደው ነውት እዚህ የምንመጣ። የኖንቱ አስተናጋጅነት ድሮ ቀረ።’ በሩን ዘጋው።

አለችጥ መዝናናቱ ልጅቷን ግራ እንደሚያጋባትና እመቤቷ በትርብ የሚያውቁት ሰው ነው ብላ እንድታሰብ እንደሚያደርጋት ገብቶታል። ክፍሉ ውስጥ ከገባ በኋላ ቢላ የጨበጠ ቀኝ እጁን ኪሱ ውስጥ ከትቶ አልጋው ላይ ተቀመጠና ጨለማው ላይ አፈጠጠ።

ቢላውን የጨበጠበት እጁ በላብ ሲጠመቅ አውጥቶ ሰራው ላይ ሞዝቀው። መፍራት የለበትም በፍፁም! አሳዳጆቹ ፍርሀት የሚገባቸው! ርሀራሄ የሚውጣቸው አይደለም። አንገቱን እርደው ቱቦ ውስጥ ሊጥሱት የተዘጋጁ ናቸው። ፍርሀት አይበጀውም። ፍርሀት አያዋጣውም።

ምንድነው የሚላት? ሊያስፈራራት አይገባም። እሱም እንደ ካልሸርት ተባራሪ መሆኑን ነው ሊያሳምናት የሚገባው። ያን ጊዜ ነው የምታምነው! ካልሸርትን ባየችበት አይኗ የምታየው። እንቢ ካለች ግን በራሷ ቢላዋ ያባብላታል።

ያለበት ክፍል በር ወደ ውስጥ ተከፈተ።

“አንዴ! ምነው ጨለማ ውስጥ?!” ለሴት ጎርጎን ያለ ድምፅ።

“አምፖልሽ ተቃጥሏል ምስርቤ። ሻማ በያት ልጅቷን።” አለ ናትናኤል በጭለማ ውስጥ እንደተቀመጠ ተዝናንቶ። ልቡ ትቼህ ልብረር-ልብረር አለው።

“ማነህ?” አለ ያው ጎርጎን ያለ የሴት ድምፅ ጥርጣሬ የገባው በሚመስል ቃና።

“እስቲ ሻማው ይምጣና እንተያለን።” ቢላውን ጨምቆ ይዘው።
ክፍሉ ውስጥ ከመግባቷ በፊት ሻማውን መለኮስ የለባትም! ማን መሆኑን
መለየት የለባትም! አትለየውማ! አታውቀውማ!

“ማንሽ ... ብርክቲ ... እስቲ ከአንደኛው ክፍል አንድ አምረኛ
አምጪ።” ከበር የቀመችው ሴት የካልቨርት ወዳጅ ያለበትን ክፍል መዝጊያ
ከፊት አድርጋ እንደቀመች ስትናገር ተሰማው።

“ይኸው ሻማ አምጥቻለሁ።” አለ የሌላ ሴት ድምፅ።

“በይ አምጪው ሻማውን። ሂጂና ከአንዱ ባዶ ክፍል ደህና
አምረኛ አውልቀሽ አምጪ።” አለች ከበር የቀመችው ሴት።

“ይሁን - ይሁን! ሻማ ካለ ይበቃል።” አለ ናትናኤል ጮክ ብሎ።

ከበር የነበረችው ሴት የደዘችውን በር ገፋ አድርጋ ወደ ውስጥ
ገባችና የክብሪቱን ሳጥን ክፍታ ክብረት ማውጣት ጀመረች።

“ከበሩ ዞር በይ! ንፋሱ ያጠፋብኛል።” አለና ድንገት ብድግ ብሎ
ከጀርባዋ ያለውን መዝጊያ ዘጋው። ቆለፈው። “አምጪው” ብሎ ሻማውንና
ክብሪቱን ከእጇ ቀማት።

“እንዴ! ቀይ ልለኩሰው እንጂ!” ሴትየዋ በጨለማው ውስጥ ግራ
ተጋብታ ቀመች።

ናትናኤል ተንጠራርቶ እጇን አወናጨፈና በክፍሉ መሃል
የተንጠለጠለችውን ሲገባ ያላላትን አምረኛ ሲያገኝ መልሶ አጠበቃት።

ክፍሉ በብርሃን ተሞላ።

ድንገት በብርሃን በተጥለቀለቀው ክፍል ውስጥ ለሌኮንዶች
አይኖቻቸውን እያጨናበሱ ተፋጠጡ። ከጠበቃት በላይ ወጣት ነች። ከሰላላ
አትብልጥም። ለሴት በጣም ረጅም ነች። ከታች እስከላይ ሙልት ብሎ
የወጣው ቀይ ገላዋ ደህና እንደተያዘ ጮኽ ይናገራል።

“ማን?” አፈጠጠች።

“አታውቁኝም አላውቅሽም። የምረዳሽ የምትረጃኝ ነገር ስላለ ብቻ
ነው እንደጋ የመጣሁት።” አለ ጀርባውን ለበሩ ሰጥቶ እንደቆመ ፊት ለፊት
እየተመለከታት።

“ምንድነው የምረዳህ?” አንድ እርምጃ ወደ ጋላ አፈገፈገች።

“አትፍራ! እንደን የሚያሰጋሽ ነገር የለም። ስማኝ...” ካልቨርት
ያላትን ነው መድገም ያለበት... ካልቨርት ያላትን! “ስማኝ...” አለ ድጋሚ
ምራቁን ውጦ። “ለገድለኝ የሚያገርፍኝ ሰዎች አሉ። መሸሽግ አለብኝ!
ከጎላጭ እንደ አብድ ውሽ የሚያረፍጡኝ ሰዎች አሉ። መደበቅ አለብኝ!
መሸሽ አለብኝ። ግን ደግሞ መሸሽ ብቻ በቂ አይደለም። አንድ ቀን
እያንዳንዳችንን ከያለንበት ከየተደበቅንበት ፈልፋሪው ያወጡናል። እያረዱ
በየስርቸው ይጥሉናል።” ለአንድ አፍታ ትክ ብሎ ተመለከታት። “ይህ
ከመሆኑ በፊት ልናቆማቸው ይገባል። ልንገታቸው ይገባል። ልንገታቸው
የምንችለው ደግሞ እኛ ተባራሪዎቹ በአንድነት ስንጋፈጣቸው ብቻ ነው።
በየአቅጣጫው ተበታተንን በመደበቅ አይደለም።” ንግግሩን አቋርጦ በዝምታ
ተመለከታት። ፍርሃት ፊቷን አስምጦታል። በሆንም የተናገረው ሁሉ
እንቅፋት እንዳልሆነባት ግልፅ ነበር። ፊቷ ላይ የሚያንገርብበው ፍርሃት
እንጂ መደናገር አልነበረም።

“እና... እኔ ምንድነው የምረዳህ?”

“ከካልቨርት ጋር ሆኜ እነዚህን አውሬዎች ልጋፈጣቸው ነው
የምረዳነው። ከካልቨርት ጋር ብታገኘኝ...”

“ካልቨርት የት እንዳለ አላውቅም።” አቋረጠችው። ሮጣ ከክፍሉ
ልትወጣ እንዳሰበች ሁሉ ከጀርባው ያለውን በር አሻግራ ተመለከተች።

“ትክክል ነሽ። መደበቅሽ ትክክል ነው። ምክንያቱም የሚያሳድዱን
አውሬዎች እኛን እጃቸው ለማስገባት የማይፈጥሩት በዴ የማይሞክሩት
መታዘድ የለም። ግን አመኝኝ። እኔም እንደ ካልቨርት ተባራሪ ነኝ። እኔም
እንደ ካልቨርት ታዳኝ ነኝ። እርጂኝ። ራሴንም ካልቨርትም ልረዳ
እችላለሁ። ልናቆማቸው እንችላለን፤ ልንገታቸው እንችላለን። ግን ካልቨርትን
ማግኘት አለብኝ። ብቻዬን ወደጨለማው መውጣት አልችልም። ረዳት
እፈልጋለሁ። ካልቨርትን እፈልጋለሁ።”

“ነገርኩህ። ስለካልቨርት የማውቀው ነገር የለም።”

ያሉበት ክፍል በር ድንገት ተገቧለች።

“ማን?” አለ ናትናኤል ፊቱን ወደ መዝጊያው መልሶ።

መልሱ የለም። በሩ ድጋሚ ተገቧለች። ናትናኤል ደንገጠ። በገባ እጇ
እንደ አይጥ ሮጦ ወጥመዳቸው ውስጥ እንደገባላቸው ተረዳ። ዞር ብሎ
የካልቨርትን ወዳጅ ተመለከታት።

“እዚህም አሉ?” አላት በደረሰው። ምን ለማለት እንደረሰች ግን ለራሱም ግልፅ አልነበረም።

ለአንድ አፍታ ካትማማች በኋላ በአምነታ ጭንቅላቷን ነጥቀችለት።

ሰውነቱ ሲገል ተሰማው። ልቡ ያንን ደረቱን ይነርተው ይመር። አፋ ክው ብሎ ደረቀ። ወደ በሩ ተጠጋ።

“ማነው?” አለ ድጋሚ ፍርሃቱን ከድምፁ ላይ ለመደምሰስ እየጣረ።

“አምፖሉን አምጥቻለሁ” አለ የሴት ድምፅ።

ሰውነቱ ሲረጋጋ ውሃ እንደረሰበት ሁሉ ከላይ እስከታች ሰውነቱን ቀዝቀዘው።

“ተደው... ላልቶ ነበር አምፖሉ! አጥብቂዋለሁ።” አላት ወደ በሩ ጠጋ ብሎ።

ፊቱን መልሶ ቆመ። ግንባሩ ላይ ችፍፍ፣ ያለውን ቀዝቃዛ ላብ በክንዱ ሞገቱቀው። ትክ ብላ የምትመለከተውን የካልቨርትን ወዳጅ አይኖች ሲያይ ፍርሃቱን ከፊቱ ላይ እንዳይበባት ተረዳ። ምናልባት በካልቨርት ፊት ላይ ያነበበችው ፍርሃት ታውሷት ይሆናል። ብሎ አሰበ።

“ለምንድነው የሚያባርሩህ?” አላችው። እርጋታዋ አስደነቀው።

“ካልቨርት አልነገረኸም?” አላት አልፏት ሄዶ አልጋው ጫፍ ላይ እየተቀመጠ።

“አልነገረኸም። ሊነገረኝ የሚችለው ነገር እንዳልሆነ ስላስረዳኝ አስጨነቁ አልያዝኩትም።”

“ትክክል ነው ያደረገው። ቢነገርኸም ዋጋ አይኖረውም።” አለ ምሥጢሩን እንደሚያውቅ ሁሉ አይኖቹን በባዶው ግድግዳ ላይ ተክሎ።

“ለምንድነው ለፖሊስ የማታስታውቁት?” ለመጀመሪያ ጊዜ ድምጹ ውስጥ ጭንቀት አቃጨለ። “እስከመቼ ተደብቃችሁ ትኖራላችሁ?”

“ከፖሊስ በላይ ናችው።”

“ነገርኛል። ይህንን ሌላም ነገርኛል የሰፍ። ግን ቢሆንም ሕይወታችሁን ሁሉ በድብብቆሽ ሊታሰልፉት አትችሉም።”

“ትክክል ነሽ። እኔም የምለው ይሄን ነው። ተበራረዎች እኔና ካልቨርት ብቻ አይደለንም። ሌሎችም አሉ። ግን እስከመቼ ተደብቀን

እንዘልቃለን? ለዚህ ነው የሚመጣውን ሁሉ ተጋፍጠን መቶም አለብን የምለው። ምናልባት ጥቂቶቻችን ሕይወታችንን እናጣ ይሆናል። ግን ይህ ምንም አይደለም። የተቀሩት ንፁህ አየር ተንፋሰው ይኖራሉ።”

“ታዲያ ለምን...?”

“ለዚህ ነው።” አቋረጣት። “ለዚህ ነው ካልቨርትን የምረልገው! ሌሎችንም እየዘርኩ የምረልገው። ጥቂቶቹን አግኝቻቸዋለሁ አብዮቶቹ ግን አብረውኝ ሊቆሙ ፈቃደኛ አይደሉም። እንደ ተሃን መሸሸጉን እንደ አይጥ መሸለኩኩን ነው የመረጠት።” ለጥቂት ሴኮንዶች ዝም አለ።

ዓይኖቿን ሳትሰብር ትክ ብላ ተመለከተችው። ለአንድ አፍታ ፊቷ ላይ ሃዘኔታ ያነበበ መሰለው።

“ካልቨርት የቲ ነው ያለው? እርጅኝ።” ድምፁን ለሰለሰ አድርጎ ጠየቃት።

ድንገት ከየት መጣ ሳይለው ጥርጣሬ ፊቷን ሸራነው።

“አላውቅም።”

ተስፋ፣ እንደቀረጠ ሁሉ ትንፋሹን በረጅሙ ለቀቆ ወደ ወለሉ አቀረቀረ።

“አየው።” መጥታ አጠገቡ አልጋው ላይ ተቀመጠች። “ምናልባት አውነትህን ሊሆን ይችላል። ግን የሴፍ ለረዱት የሚረልጉ ወገኖች እንደሌሉና አድራሻውን ለማንም መናገር እንደሌለብኝ አስጠንቅቆኛል።”

“እውነቱን ነው። ማንም ለረዳው የሚረልግ ሰው የለም። እኔም እራሴ ካልቨርትን ለመርዳት ስል አይደለም ከሞቀ ቤቱ በሌሊት የጠፋሁት። ትሰማኛለሽ? ለነፍሴ ለገዛ ሕይወቴ ፈርቼ ነው። ግን የኒ፤ የካልቨርትና የሌሎቹም ሕይወት የሚተርፈው ከተደበቅንበት ወጥተን አሳዳጆቻችንን ስንገታቸው ብቻ ነው። እንደ ሰንገር ጭንቅላታችንን አሸዋ ውስጥ ቀብረን ስለቆምን አይደለም። እመኚኝ ያገኘናል። እመኚኝ። እንደ በአንድ እያረዱ ይጥሉናል። ካልቨርት የት ነው ያለው?”

“ጥሩ ... ጊዜ ሲጠኝ... በመጀመሪያ እሱ ምን እንደሚል መልሰኩት ልክ ማወቅ አለብኝ። ስምህ ማነው? ማን ልበለው?” አላች ክንዱን ያዘ አድርጋ ትክ ብላ እየተመለከተችው።

“ጊዜ የለኝም! ጊዜ የለኝም! ከኋላዬ እያለከለኩ የሚረጠት ተኩላ ዎች የሚረልጉት ነፍሴን ነው! ጉርርዬን ነው ይገባኛል? አንቺ ከካልቨርት

ድር እስከተመሳሰረ ልጠብቅ አልችልም!” በንዴት ተንቀጠቀጠ።

“ይቅርታ! ምንም ላደርገልህ አልችልም።” ከተቀመጠችበት ተነሳች።

“ይቅርታ አትጠይቀኝ። የእኔን ነፍስ ብቻ አይደለም ስጋት ላይ የባለሽው፤ የካልሸርትም ነው። አመኝኝ የገኘታል። የጊዜ ጉዳይ ነው፤ የገኘታል። ሃይንሽ ፊት አርደው ይጥሉታል። ይህ ከመሆኑ በፊት አርደው! የት ነው ያለው ካልሸርት?” ከተቀመጠበት ተነሳ። በላው! በላው! ልምምጥ ካልገባት የራሷ በላዋ ጠልቋት ይገባል። በላውን ከክሉ ውስጥ አውጥቶ ይዘው።

አይኖቿ በላው ላይ ሲያርፉ ለመጀመሪያ ጊዜ ፊቷ ገረጣ።

“ምን ልታደርግ ነው?”

“ምን የማደርግ ይመስልሃል? ጓደኛዬ እንዴት እንደተገደለ ልተርክልሽ? ከሞቀ ቤቱ ወቅቹ እንደቀረሁ ላዋይሽ? የገዛ ፊቱን እንደ አስሰት እየተያየርኩ እንዳበደ ውሻ እንዴት እንደምሮጥና እንደምክለፈለፍ ላውጋሽ?” በላውን እንደያዘ ተጠጋች።

“አትገነኝም!” አለች የማይታይ ከላ እንዳላት ሁሉ ከቆመችበት ላትንቀሳቀስ። “ጫፊን ብትገነኝ የሴፍ ምን እንደሚያደርግ ታውቃላችሁ”

“ካልሸርት እንደ እኔ ተባራሪ ሚዳቆ ነው። ምን ሊያደርግ ይችላል?” በላውን ወደፊት ገፋ አድርጎ ተጠጋች።

“ያወጣዋል!” ጮኸችበት። “ምስጢራችሁን ሁሉ ያወጣዋል። ደግሞ ነግሯችኋል። አትገነኝም!” ፍርሃትና ጥርጣሬ ድምጹን ይነገዘረው፤ እንደ በገና ከር ያርገዝገዝው ጀመር።

“እኔ ምን የምፈልግ ይመስልሃል ታዲያ? ያንን ነውከ የምፈልገው፤ ምስጢሩ መውጣቱን ነውከ የምፈልገው! ገባሽ?” አምባረቀባት። “ካልሸርት የጠፋው የተሸሸገው የኔን ምስጢር ይዞ አይደለም። ምስጢሩን በያወጣው በሀላም እቤቱ አመለሳለሁ።” በላውን እንደያዘ ቀረባት። ሊይዛት ገራ እጁን ሲለድ በድንጋጤ ወደኋላ ስታፈገፍግ ቀይ የአልጋ ልብስ በለበሰው አልጋ ላይ ወደቀች። ለአንድ አናታ ጮኸች።

በፋ ተገዢ።

ናትናኤል ፊቱን መለስ አድርጎ አዳመጠ። ድጋሚ ተገዢ። ናትናኤል ገራ እጇን ለቀም አድርጎ ድምፅ እንዳታለማ በላውን አገነቷ ስር ሸገላ በምልክት አስፈራራት።

“ማነው?” በይ። አላት ወደ ጆርግ ተጠግቶ።

“ማነው?” አለች የምስጢራች በሚንቀጠቀጥ ድምጹ።

መልስ የለም። በፋ ተገዢ።

“ማነው?” አለች የምስጢራች ጮኸ ብላ። ድምጹ ፍርሃቷንና ጭንቀቷን በከፍሎ ውስጥ አስተጋብረው።

መልስ የለም። በፋ ተገዢ።

ናትናኤል ወደ ጆርግ ተጠግቶ ሸክ አላት።

“ቆይ መጣሁ... እንዴ ጠብቂኝ!” አለች የምስጢራች ጮኸ ብላ።

ናትናኤል ዘሎ አልጋው ላይ ወጣና ከራሷ ያለውን መስኮት በቀስታ ከፈተው። ጨለማ። አሁንም ገፋ አድርጎ ጭንቀታቱን ብቅ አደረገና ተመለከተ። ጭር ያለ ዓር። ዞር አለና የምስጢራችን ክንድ ለፊፍ አድርጎ “ዘለይ” አላት በሽክሽካታ።

“የት ነው የምዘለው?” በፍርሃት የረዘመ ፊቷን ቀና አድርጎ አፈጠጠችበት።

“ሾማድረግ የማልፈልገውን ነገር እንዳደርግ አታስገድጁኝ።” አለ የያዘውን ቢላ ጫፍ ወደ እምብርቷ አስጠግቶ። “ጥያቄ አልፈልገም፤ ዘለይ።”

እሷ በመጀመሪያ እሱ ተከትሏት በመስኮቱ ዘለው ወጡ።

“የት ነው የምትወስደኝ?” በገራው ክንድ ይዞ እየጎተተ በቀኙ በያዘው ቢላ ወገቧን እየነካካ እየገፋት፤ ሲያዋክባት እራ በይ - እራ በይ አላት። ነገር ገን አፋን ብትከፍት በቀኙ የያዘውን ረጅም ቢላ ሽንጣ ላይ እንደሚሰካው ሲሰማት ዝም ማለቱን መረጠች።

“ዝም ብለሽ ነይ፤ በአጥሩ ላይ እንዘላለኝ።” አላት በቢላው ጫፍ ወገቧን እየነካካ ወደ ዓርው የቀርቀር አጥር እየገፋት።

“አልችልም!” አለች ድንገት መጋኛ እንደመታት ድርቅ ብላ ቆማ።

“ጥሩ... እኔ ከመዝለጌ በፊት ቢላሽን ሆድሽ ውስጥ አጨምርልሃለሁ።” ፊቱን ወደፊቷ አስጠግቶ በጥርሶቹ መሃል ተናገራት።

“አልችልም ነውኮ የምልህ! እንዴት ነው በአጥሩ የምዘለው?” አለች በፍርሃት እየተንቀጠቀጠች በልመና ድምፅ። “የስርቆሽ በር አለ! በዚያ አስወጣሃለሁ። እኔን ተወኝ። አልናገርም።”

“የታለ የስርቆሽ በር?” ናትናኤል አብርሃም የነገረው ትዝ አለው “...ካዛንቺስ ከወዳጁ ቤት የሴት ልብስ ለብሶ ድረፆ ተከናንቦ በስርቆሽ በር ሊወጣ አየው...” “የታል” አላት ደግሞ።

ሳትናገር ወደ ገራ እጥፍ ብላ ዙሪያውን በቆርቆሮ ከታጠረው ገቢ በአንደኛው መዓዘን ከገር ወዳለች ትንሽ በር ወሰደችው።

“ልቀቀኝ!” ይዟት ከገቢው ሊወጣ ሲል ከንዲን ለማስለቀቅ እየታገለች ሮሽች።

የቢላውን ጫፍ ትከሻዋ ላይ ተከለና የለበሰችውን ቀሚስ በጡቶቿ መሃል ቁልቁል ቀረደደው። በድንጋጤ በድን ሆነች።

“ድጋሚ ድምፅሽን አሰሚና ይህን ቢላ ዓይንሽ ውስጥ አጨምረዋለሁ። ተጠንቀቁ። እርቁ ከመሄዴ በፊት አልለቅሽም። ካሁን በኋላ እንዳትታገይኝ!” በጭሰማው ውስጥ አፈጠጠባት።

ድንገት ከጀርባቸው የለው ዱካ ተሰማቸው።

ከንዲን እንደያዘ በስርቆሽ በሩ ወጣና እየጎተታት ቀን ባጠናት ከዋናው መንገድ ተገንጥላ ወደ ሠፈር ውስጥ በምትገባው ቁልቁለት ተንደረደረ።

መንገዱ ጭር ብሏል። በገራና በቀኝ የተደረደሩት ትናንሽ መሽታ ቤቶች በርቻቸውን ገርቦብ ገርቦብ እንዳደረጉ ደንበኞቻቸውን ያስተናግዳሉ። ከንዲን እንደያዛት ሮጡ።

ከጀርባቸው የቆርቆሮ ኳኳታ ተሰማ።

“ቁም!”

ወደ ገራ እጥፍ ብሎ በኮረኮንች መንገድ ወደ ውስጥ ገባ። ያደረገ ችው ረጅም ጫማ ቢያስቸግራትም እየተወለከከፈች አብራው ሮጠች። ከግ ቢው ከወጡ በኋላ ለራሱም ግልፅ ባልሆነለት ሁኔታ የተለየ ስጋት የያዛት ይመስል! አሏም እንደሰው ተባራሪ እንደሆነች ሁሉ አብራው ተጣደፈች።

ከሩቅ የቆሻሻ ማጠራቀሚያ በርሚሎች ሲመለከት ከንዲን ይዞ ወደቢያው ጎተታት። እነዚህ በርሚሎች የቆሻሻ ከምር ላይ ተሻግረው ከበርሚሎች ጀርባ በረው ሽብረክ ሽብረክ አሉ። በስተግራ ራቅ ብሎ መደዳውን ከተከለከለት የመሸታ ቤቶች የሚወጣው ደብዛብ በርሃን አካባቢውን በደቅደቁ ጨለማ ከመዋጥ አድናታል። ወዲያ ማዶ እንደ የጭንት መኪና ሽራውን ተከናንቦ ጥግ ይዞ ቆሚል። በስተቀኝ የውሸች ጥል በጨለማው ውስጥ አስተጋባ። ድምፃቸውን እጥናተው ተጠባበቁ።

ናትናኤል ቀኝ ሲል በጨለማው ውስጥ አንድ ነገር ውልብ ሲል ተመለከተ። ዓይኖቿን በሰፊው ከፍቶ በጨለማው ላይ አፈጠጠ። ድምፅ ተሰማው... እየቀረበች ስትመጣ ሲለያት በእጩይታ ትንፋሽን ለቀቁ። ሀካሪም ሴት ነበረች። እንደመንገዳዊ ትልና ወደፊት ትራመዳለች። ትንሽ ታንጎራንርና ደግሞ ወደፊት ትራመዳለች። ጡም ሳይቆይ ከሰካራሚ ጀርባ የሌሎች ሰዎች ሩጫ ተሰማ። ናትናኤል ከበርሚሎች ጀርባ ሳይወጣ ጭንቅላቱን ብቻ አቅንቶ ተመለከተ።

ሦስት ሰዎች እየተረገገው በኮረኮንቹ መንገድ መጡ። በኮረኮንቹ መንገድ ላይ እየተወለከከፉ ሲሮጡ ናትናኤል አዳኖቹ እንደሆኑ ሃባው። ሰካራሚ ሴትጋ እንደደረሰ ከሦስቱ አንደኛው የያዘውን ባትሪ መለስ አድርጎ ፊቷ ላይ በግ አደረገባት።

“ትዝታ እ... እባላለሁ።” አለች ሰካራሚ አዳኖቿን ከባትሪው ብርሃን በከንዲ ከልላ “ሀ! ሀ! ሀ! ከፈለግህ ደሞ እቤት እንሃድና።”

ባትሪውን ያበራባት ሰው ትቷት ከንደኞቹ ጋር ወደፊት ቀጠለ። ሦስቱ ሰዎች ወደ ቆሻሻ ማጠራቀሚያዎቹ ሲደርሱ ትንሽ ሲቀረቸው ቆሞ አሉና ተነጋገሩ። ወዲያው ሁለቱ በስተቀኝ ታጥፈው በጨለማው ውስጥ ሲለወፍ ባትሪ የያዘው ሰው በበርሚሎች አቅጣጫ አመራ።

ናትናኤል አብራው የተደበቀችውን የካልሽርትን ወዳጅ ጠረጠራት። ብትመህስ? ብትጣራና ብታሲዘውስ? እዚሁ ቆሻሻ መጣያ በርሚሎች ስር ደፍተውት ሊሄዱ አይደል? ፈጠን ብሎ ቀኝ እጁን በትከሻዋ አሳልፎ አፋን አፈናትና በግራ እጁ የያዘውን የቢላ ጫፍ አንገቷ ስር ሸገጠው።

“ትንፋሽ እንዳትይ... ፊቱን ከማዞሩ በፊት ይሄ ቢላ ማጅራትሽ ነው የማደርሰው።” አላት ዓይኖቿን በበርሚሎች አቅጣጫ በርጠው ሰው ላይ ተከሉ።

ሳትነቃነቅ አይኖቿን ብቻ አቅንታ በጭንቀት ተመለከተችው። እንገቷ ስር የተሸገጠው የቢላ ስለት ለሰላሳ ቆዳዋን እንደ ምላጭ ሲሰነጥቀው ተሰማት።

ሰውየው ወደ በርሜሎች እየተጠጋ በመጣ ቁጥር በደመነፍስ ያወቀና የተረዳ ይመስል ፍጥነቱን ቀንሶ የባትራውን ብርሃን እንደ ነብር ድራት ከወዲያ ወዲያ እየላጋ ዙሪያውን እየፈተሽ በዝግታ ይራመድ ጀመር። እየቀረባቸው ሲመጣ ናትናኤል በበርሜሎች እናት ላይ ተመለከተው። በግራው ባትራውን እንደጨበጠ በስተቀኝ የኮት ኪሶ ውስጥ የጨመረውን እጁን ሲመለከት ሰውየው መሃሪያ እንደያዘ ናትናኤል ተረዳ። በየምሥራች እፍ ላይ የጫነውን የቀኝ እጁን ጠበቅ አደረገና በግራው የያዘውን ቢላ ከእንገታ ስር አውጥቶ ይዞ ተዘጋጀ። ተጠባበቀ። ከበርሜሎች ዙሪያ የፈለሰው ቀሻሻ ላይ ሲረግጥ የአዳኙ ኮቴ ኮሽታ ተሰማው። ሲጠጋውና ሲቀርበው ሲደርስበት ተወርውሮ ቢላውን ሲሰነበት ተዘጋጀ። ሰውየው ድንገት ቆም አለ። ያመነታ መሰለ... ባትራውን ዞር አድርጎ በበርሜሎች ላይ አበራ። የባትራውን ብርሃን በዙሪያው አወናጩ። ወዲያው ፊቱን መልሶ በኮሪኮንቹ መንገድ ወደፊት ቀጠለ።

ሰውየው ከራቀ ወዲያ ነበር ናትናኤል ለመተንፈስ የደፈረው። የምሥራችን አፍ ለቀቀና ቋና አደረጋት።

“አይዘኝ አትፍሪ፤ ልጃሽ አልፈልግም። እመኚኝ። ከዚህ በላይ ምን ማረጋገጫ ነው የምትፈልገው?” አለ ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ እየነቀነቀ። “በይ ተነሺ... ሳንቻኮል በእርጋታ እየተራመድን ወደ ዋናው መንገድ እንወጣለን። ለመሮጥ ወይ ለመጮህ ብትሞክራ ግን ምርጫ አይኖረኝም።”

“አልሮጥም።” አለች ፊቷን መልሳ በፍርሃት እየተመለከተችው።

ናትናኤል የምሥራችን ክንድ እንደያዘ ቁጢጥ ካለበት ብድግ ሲል እንቅስቃሴ ጋየው። ተመልሶ ሽብረክ አለና እንዳንነበሰ አሻግሮ ተመለከተ። እየተንገዳገደች ቀም ራመድ እንደገና ቀም አያለች በኮሪኮንቹ መንገድ ተመልሳ ትመጣለች- ሰነራሚ።

“ተነሺ...” አለ ናትናኤል የምሥራችን ክንድ እየጎተተ። “ሰነራሚ ነች።”

ከተደበቁበት የቀሻሻ ማጠራቀሚያ በርሜሎች ስር ወጥተው ፈጠን ብለው በዋናው መንገድ አቅጣጫ አመሩ።

“ታዲያስ!” አለቻቸው ከፊት ለፊታቸው እየተወለከረች፤ እየተንገዳ ገደች የምትመጣው ሰነራም። “እስቲ ወንድም ብር ግፋ።” አለችው ናትናኤልን ስትመለከት እጇን ወደፊት ዘርግታ።

“ዞር በይ!” አለ ናትናኤል አልፏት ለመሄድ እየሞከረ። ድንገት በዘረጋችው መዳፋ ውስጥ የጨበጠችውን ሲመለከት ግን መላ እነሐቱን ደነዘዘው። የምሥራች ከፊቷ የተደቀነውን ስታይ እንዳትጮህ የፈራች ይመስል የገዛ አፋን በገዛ መዳፋ ግጥም አድርጋ ዘጋችው።

“የማይሆን ነገር አትሞክር።” አለች ሰነራሚ የያዘችውን ሽጉጥ ወደ ሆዱ ገፋ አድርጋ። “ተነቃነቅ... እዘረግፍሃለሁ።” ድንገት ፊቷን ወደ የምሥራች መለሰችው። “አንድ ዕድል አሰጥሻለሁ፤ ካልቸረት የት ነው?” የሽጉጧን አፈመገ መለስ አድርጋ የምሥራች ላይ ደቀነችው። “ንገረኝ ጊዜ አትውሰጃ!”

“እኔ አላውቅም።” በእጁ የጨበጠው የምሥራች ክንድ ሲንቀጠቀጥ ተሰማው። “ተኩሼ ሳልቀረድድሽ ንገረኝ። ካልቸረት የት ነው?” ሴትየዋ አፋን ሳትከፍት በጥርሶቿ መሃል ተናገረች።

“አላውቅምኩ።” የምሥራች ድምፅ እንደወፍ ትንፋሽ ሳላ።ፍርሃት ያንቀጠቅጣት ጀመር።

ሴትየዋ አላመነታችም። ወደኋላ ጥቂት እርምጃዎች አፈገፈገች። ናትናኤል ያልጠበቀው ድምፅ ‘ቡፍ!’ አለ። የምሥራች እጁ ላይ ተልፈሰረሰችበት... ለቀቃት... ዝልፍልፍ ብላ በስተቀኙ ተዘረጋች። ከፊት ለፊቱ ሽጉጧን ደግናበት ከቆመችው ሴት ጋር ተፋጠጠ። ትንፋሹን ይዞ ጠበቃት። እስምሮው እርስበርሱ ተጣለበት። ለፈነዳ ያሰበ ይመስል ማድራቱ ሲወጠር ተሰማው። ዘሉ ይነቃት? ወይስ መጨረሻውን በቆመበት ይቀበል? ድንገት ፈገግ ያለች መሰለው... ፈገግ አለች ሴትየዋ። ከኋላው የሩጫ ድምፅ ተሰማው። ከፊት ለፊቱ ቆማ የነበረችው ሴት በፍጥነት የሽጉጧን አፈመገዝ ወደ መሬት መለሰችና ከትከሻው ላይ አሻግራ በጨለማው ላይ አፈጠጠች-

“ሩጥ!” አለችው በሽክሽክታ ወደጎን ትታው የሩጫው ድምፅ ወደመጣበት እየተራመደች። “ተዋትና ሩጥ!” አለችው ድጋሚ ፊቷን መልሳ። የምሥራችን እየጎተተ ወደጥግ ሲሸሸግ ስታየው። “እሷን ተውና ሩጥ!”

ናትናኤል ሳይመልስላት የምሥራችን በቁቶቿ ውስጥ ገብቶ እየጎተታት ወደ ጥግ ሸሸገ አለ። መሬቱ ላይ ተንብርክኮ የምሥራችን ጭንቅላት ቀና አደረገና ትንፋሷን እዳመጠ። አለች። “የምሥራች... የምሥራች...” ድምፁን ቀንሶ ተጣረ።

አይኖቿን በትግል ገልጣ ተመለከተችው... እየሞተች ነው... እየቀዘቀዘች ነው... እያበቃች ነው... ለያድናት እንደማይችል ተረዳ።

“የምስራች... ንገሪኝ... ካልሸርት የት ነው ... ንገሪኝ! ሁላችንን ሳይጨርሱን በፊት ንገሪኝ!”

“ካል...ሸርት ...የ...ሴፍ...” ከጉሮሮዋ የሚወጣው ድምፅ ሻከረበት።

“አዎ የሴፍ... የሴፍ ካልሸርት የት ነው ያለው?”

ከወዲያ የሚሰማው የሩጫ ድምፅ እየቀረበው መጣ... አንድ ሴት ስታንገራገር ይሰማል... በጨለማው ውስጥ...

“የ...ሴፍ...” የምስራች ድምፅ በጭንቀት እየተበጣጠሰ ተንጠባጠበ።

“አዎ ...አዎ የት ነው?”

የሩጫው ድምፅ ቀረበ። ናትናኤል ጭንቅላቱን መልሶ ከጀርባው ተመለከተ። ሰካራሟ መሀል ኮረኮንቹ ላይ እየተንገዳገደች ወደፊት ራመድ ትልና እንደገና ቆም ብላ ታንገራገራለች...

“ንገሪኝ የምስራች... ካልሸርት የት ነው?”

“የሴፍ... እ... አማዬጋ” አየር ለመሳብ ስትታገል ደረቷ ሽቅብ ተሰቀለ።

“የት ... የት?”

“እ...አማዬጋ ...ድሬ...ዳዋ...” የጀመረችውን ከመጨረሷ በፊት ሰውነቷ ተዝልናል። ከንዱ ላይ ወደቀች። ናትናኤል ቀና ሊያደርጋት ሞክረ። አብቅታለች። ሰውነቱ ከቁጥጥሩ ውጭ ሆነበት። ከተንበረከከበት ብድግ ብሎ ለመሮዋ ተዘጋጀ። ከወዲያ አየርጠ የሚመጣው ሰው ሰካራሟ ሲደርስ በጨለማው ውስጥ ታየው። አዳኙ ወደ ሴትየዋ እንደደረሰ በግራው የያዘውን ባትራ ፊቷ ላይ ቦግ አደረገውና ወዲያው ወደጎን ገፍተር አድርጓት አለፈ... ከመቅዕቦት ባትራውን ወደጎን መለስ አድርጎ ናትናኤል ላይ ሲተክለው ናትናኤል ቁጢጥ ካለበት መነሳት ተሳነው።

አዳኙ ቀኝ እጁን ከክሉ መንጭቆ አውጥቶ ሽጉጡን ደግኖ ይዞ ተጠጋው።

“አገኘህህ!” አለ ወደ ውጭ ተንፋሶ። ወዲያው ከናትናኤል ጎን የተዘረጋውን የምስራችን ሰውነት ሲመለከት አይኖቹ ከየጉድጓዶቻቸው ወጡ። “ገደልካት?” አለ የሚያየውን ማመን አቅቶት አፋን በድንጋጤ ከፍቶ።

“እኔ አይደለሁም! እኔ አይደለሁም!” አለ ናትናኤል ጭንቅላቱን በጭንቀት እየርገፈገፈ።

ሰውየው በጥላቻ ቁልቁል ተመለከተው። “ከሃዲ! ያንተ ዓይነቶቹ ውሾች ናቸው ለባርነት የዳረጉኝ! ዝርክርክ!” ሽጉጡን እንሱቶ አነጣጠረበት።

ናትናኤል ጉሮሮው እንደኮረት ሲወጠርበት ልሳኑ ሲከዳው... ሁለት እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ አውሰበለባቸው። ‘እርፈህ በሰላም’ ኑር...እንደ እሳት አራት ወደ ፍጹ... ተጠንቀቅ...የሽጉጡን አፈመዝ ተመሰክተው... እንደ አጋንንት ከፊቱ ተደቅኖ ሊያየው ሰውነቱ ፈሰሰ... አይኖቹን ጨፈናቸው... ርብቃ! ...ቡፍ! ለተከሰ ተሰማው። የትጋ እንደተመታ አልታወቀውም። እላዩ ላይ ወደቀበት። ዓይኖቹን ገልጦ ገራ ተጋባ። አዳኙ እላዩ ላይ ተዘርግፎበታል። ዓይኖቹ ከየገራክቸው ወጥተው ተንልጉለዋል። በጭንቅ የገጠመው ጥርሱና ከጉሮሮው የሚወጣው ሲር ሲር የሚለው ድምፅ... ባንድ ወገን ከአፋ ቡልቅ ብሎ የወጣ ደም ደረቱ ላይ ሲረጭ... ናትናኤል ሰውየውን ከላዩ ገፍትሮ አገለለው። ቁጢጥ ባለበት ጥይት የበሰውን ገላውን አዳመጠ። የለም። ከተቀመጠበት ተነሳ።

ራቅ ብላ በቀኛ ያንጠለጠለችውን የሽጉጥ አፈመዝ ወደ መሬቱ መልሳ ቆማለች። ፈገግ አለችለት። ጀርባውን ሰግድግዳው እንደሰጠ ተመለከታት።

“ሩጥ።” አለችው ፈገግ ብላ።

ርጠ።

ርጠ ናትናኤል። በኮረኮንቹ አድርጎ ቁልቁል በመጣበት ቀጭን መንገድ ሸቅብ በረረ። ከጋላው የተከተለው አጋንንት እንዳለ ሁሉ በጨለማው ውስጥ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ በነነ። በአካባቢው ድምፅ አልነበረም። ጠባቢን የኮረኮንቹ መንገድ ጨርሶ ከመውጣቱ በፊት ብቻ ከጀርባው ላቅ አጀበው። የሴት ሳቅ-የሰካራም ላቅ።

“ሃ! ሃ! ሃ! ...ሃ!ሃ!ሃ! ሃ!”

በጥፊ ጆሮ ግንዲን አናጋው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ያለችበት ጠፋት። ዘራያዋ ጨለማ ለበሰ። እዛው አፓርተመንት ከፍሏ ውስጥ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋዋ ጋር በአንሳሳ ጨርቅ ጥፍር አድርገው አስረው እንዳትጮህ አፋ፣ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሰው ለጉመው አጋድመዋታል።

“ንገሪኝ!” አለ ድጋሚ ሲያጣፋት እየተንጠራራ “የት ነው ያለው? ትንገሪኛለሽ አትነግራኝም?”

“የምስራች... ንገረኝ... ካልሸርት የት ነው ... ንገረኝ! ሁላችንን ላይጨርሱን በፊት ንገረኝ!”

“ካል...ሸርት ...የ...ሴኖ...” ከጉሮሮዋ የሚወጣው ድምፅ ሻከረበት።

“አዎ የሴኖ... የሴኖ ካልሸርት የት ነው ያለው?”

ከወዲያ የሚሰማው የሩጫ ድምፅ እየተረፈው መጣ... አንድ ሴት ስታንገራጉር ይሰማል... በጨለማው ውስጥ...

“የ...ሴኖ...” የምስራች ድምፅ በጭንቀት እየተበጣጠሰ ተንጠባጠብ።

“አዎ ...አዎ የት ነው?”

የሩጫው ድምፅ ቀረበ። ናትናኤል ጭንቅላቱን መልሶ ከጀርባው ተመለከተ። ሰካራሟ መሀል ኮረኮንቹ ላይ እየተንገዳገደች ወደፊት ራመድ ትልና እንደገና ቀም ብላ ታንገራጉራለች...

“ንገረኝ የምስራች... ካልሸርት የት ነው?”

“የሴኖ... እ... እማዬጋ” አየር ለመሳብ ስትታገል ደረቷ ሽቅብ ተሰቀለ።

“የት ... የት?”

“እ...እማዬጋ ...ድራ...ዳዋ...” የጀመረችውን ከመጨረሻ በፊት ሰውነቷ ተዘለፋል። ከንዱ ላይ ወደቀች። ናትናኤል ቀና ሊያደርጋት ሞክረ። አብቅታለች። ሰውነቱ ከቁጥጥሩ ውጭ ሆነበት። ከተንበረከበት ብድግ ብሎ ለመርጃ ተዘጋጀ። ከወዲያ እየሮጠ የሚመጣው ሰው ሰካራሟ ሲደርስ በጨለማው ውስጥ ታየው። አዳች ወደ ሴትዋ እንደደረሰ በገራው የያዘውን ባትጽ ራቷ ላይ በግ አደረገውና ወዲያው ወደጎን ገፍተር አድርጓት አለፈ... ከመቀሰበት ባትራውን ወደጎን መለስ አድርጎ ናትናኤል ላይ ሲተክለው ናትናኤል ቁጢጥ ካለበት መነሳት ተሳነው።

አዳች ቀኝ እጁን ከከሱ መንጭቆ አውጥቶ ሽጉጡን ደግኖ ይዞ ተጠጋው።

“እንሽህህ!” አለ ወደ ውጭ ተንፋሶ። ወዲያው ከናትናኤል ጎን የተዘረጋውን የምስራችን ሰውነት ሲመለከት አይኖቹ ከየጉድጓዶቻቸው ወጡ። “ገደልካት?” አለ የሚያየውን ማመን አትቶት አፋን በድንጋጤ ከፍቶ።

“እኔ አይደለሁም! እኔ አይደለሁም!” አለ ናትናኤል ጭንቅላቱን በጭንቀት እየርገፈገፈ።

ሰውየው በጥላቻ ቁልቁል ተመለከተው። “ከሃዲ! ያንተ ዓይነቶቹ ውሾች ናቸው ለባርነት የዳረጉኝ! ዝርክርክ!” ሽጉጡን አንስቶ አነጣጠረበት።

ናትናኤል ጉርሮው እንደኮረት ሲወጠርበት ልሳኑ ሲከዳው... ሁለት እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ አውሰበለባቸው። ‘አርፈህ በሠላም ንር...እንደ እሳት እራት ወደ ፍጹም... ተጠንቀቅ...የሽጉጡን አፈሙዝ ተመለከተው... እንደ አጋንንት ከፊቱ ተደቅኖ ሊያየው ሰውነቱ ፈሰሰ... አይኖቹን ጨፈናቸው... ርብቃ! ...’ቡቶ! ሲተኮስ ተሰማው። የትጋ እንደተመታ አልታወቀውም። አላዩ ላይ ወደቀበት። ዓይኖቹን ገልጦ ገራ ተጋባ። አዳች አላዩ ላይ ተዘርግሮበታል። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ወጥተው ተጎልጉለዋል። በጭንቅ የገጠመው ጥርሱና ከጉሮሮው የሚወጣው ሊር ሊር የሚለው ድምፅ... ባንድ ወገን ከአፋ ቡልቅ ብሎ የወጣ ደም ደረቱ ላይ ሲረጭ... ናትናኤል ሰውየውን ከላዩ ገፍትሮ አገለለው። ቁጢጥ ባለበት ጥይት የበሳውን ገሳውን አዳመጠ። የለም። ከተቀመጠበት ተነሳ።

ራቅ ብላ በቀጅ ያንጠለጠለችውን የሽጉጥ አፈሙዝ ወደ መሬቱ መልሳ ቆማለች። ፈገግ አለችለት። ጀርባውን ለግድግዳው እንደሰጠ ተመለከታት።

“ሩጥ።” አለችው ፈገግ ብላ።

ሮጠ።

ሮጠ ናትናኤል። በኮረኮንቹ አድርጎ ቁልቁል በመጣበት ቀጭን መንገድ ሽቅብ በረረ። ከኋላው የተከተለው አጋንንት እንዳለ ሁሉ በጨለማው ውስጥ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ በነነ። በአካባቢው ድምፅ አልነበረም። ጠባቢን የኮረኮንቹ መንገድ ጨርሶ ከመውጣቱ በፊት ብቻ ከጀርባው ሳቅ አጀበው። የሴት ሳቅ-የሰካራም ሳቅ-

“ሃ! ሃ! ሃ! ...ሃ!ሃ!ሃ! ሃ!”

በጥፈ ጆሮ ገንዷን አናጋው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ያልቸበት ጠፋት ዘራያዋ ጨለማ ለበላ። እዛው አፓርትመንት ከፍላ ውስጥ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋዋ ጋር በእንሳላ ጨርቅ ጥፍር አድርገው አበረው እንዳትጮሁ አፋ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሰው ለጉመው አጋድመዋታል።

“ንገረኝ!” አለ ደጋማ ሲያጣፋት እየተንጠራራ “የት ነው ያለው? ትንገረኛልሽ አትንገረኝም?”

ጭንቅላቷን በጭንቅት አርገፈገፈችው። ከተለገመው አፏ ጀርባ ጉርሮዋ - “የት እንዳለ አላውቅም። እውነቱን ነው!” አለች። ድምፅ ግን አላወጣችም።

ውልብ አለባት ድጋሚ። ጀርባ ላይ ሌላ ጥፊ ደወለ።
“ገሪኝ!”

ዲላው እየጨመረ በመጣ ቁጥር አልጓና ቁጣዋ እንዴት ተደረርኩ ባይነቷ እንደጨው እየሟመ ለማይታከተው እንባዋ አስረክበዋታል። ፀጉሯ ሲጨመደድ ተሰማት።

“ገሪኝ! የት ነው ያለው?”
ድጋሚ በጥፊ አይኖቿን ከደናቸው።
“ገሪኝ!”

ተከትሎ ምን እንደተናገረ አልሰማችውም። ጀርባ ላይ የማይወለውን ስቃይ ተከትሎ ዙሪያዋ ፅልመት ተከናነበች። አይኖቿን ድጋሚ ስትገልግባቸው ሰውነቷን ከፋኛ ቀዘቀዘች። ለሶስተኛ ጊዜ ውሃ አፍስሰውባታል። አልጋዋ በየደቂቃው ሀሊኖዋን በላተች ቁጥር በማቸለስባት ቀዝቃዛ ውሃ ረስርሷል። የሰበሰቸው ሰፊ ቀሜስ እላይዋ ላይ ተጣብቋል።

ዓይኖቿን ገርበብ አድርጋ ተመለከተችው። ሶስቱም በአልጋዋ ዙሪያ ቆመው ቁልቁል ይመለከቷታል። ሁለቱን አታቃቸውም። ሶስተኛው ግን ያው የሀዋሳ መሪ ማርቆስ ነበር። በጠባሳ የተገመሰ ፊቱን ቁልቁል አንዝርቦ ይመለከታታል። ደጉን የተወያየችው የገዛ ጓደኛዋ አልመስልሽ አላት። አይኖቿን ጭምቅ አድርጋ ጨፈነቻቸው። በተንጋለለችበት እንባዋ የገዛ አይኖቿን እንደጨው እየለበለበ ፈሰሰ።

“ከሃዲ!” አለ በስተግራዋ የቆመው ሌሊቱን ሲጠፈጥፋት ያደረው ሰው - ድንገት ፊቱን መልሶ የመኝታ ክፍሏን በር ከፍቶ እየወጣ።

በክፍሉ ውስጥ የቀሩት ሁለት ሰዎች ለጥቂት ደቂቃዎች ያለ እንቅስቃሴ ቁልቁል ሲመለከቷት ቆዩ። ወዲያው ማርቆስ ጠጋ ብሎ አፏ የተለገመበትን ጨርቅ መፍታት ጀመረ። ሽቅብ ፊቱን ስትመለከተው ከዓመት በላይ የምታውቀው አብራው የቀለጸችና የሳቀች ያው የድሮው የሀዋሳ መሪ ማርቆስ መሆኑን ማመን አቃታት።

“ምን ማድረግህ ነው?” አለ ከበስተግርጌ የቆመው ጸሐፊው ለውዬ ማርቆስ አፏ የተለገመበትን ጨርቅ ሲፈታላት ሲያይ እየተቀነጠነጠ።

ማርቆስ ለሰውየው መልስ ሳይሰጠው አፏን ሞልቶ ተርፎ የነበረውን ቡትቶ ጨርቅ ጎትቶ አወጣላት። ተበርግዶ የቆየ መንጋጋዋ የራሷ

መንጋጋ እንዳልሆነ ሁሉ አልገጥሟልሽ አላት። ጀርቁ የቆየ ጉርሮዋ የገዛ ምራቁን አልውጥልሽ አላት። እንባዋ ብቻ ጉንጦቿን እየተለተለ መውረዱን ቀጠለ።

“ርብቃ ...ለምን ለእኛም ለራስሽም አስቸጋሪ ትሆኖለሽ?” ማርቆስ ቁልቁል እየተመለከተ ተማፀናት። “ርብቃ ልለምንሽ... የት እንዳለ ገሪኝና ይህ ሁሉ ያብቃ።” ተለማመጣት።

ለምን አይገባቸውም? ናትናኤል የት እንደለ አላውቅም ስትላቸው ለምን አይምኝትም? እንዴት አድርጋ ነው እውነቱን እውነት ነው የምትላቸው?

“የት እንዳለ አላውቅም።” ልትል ፈለገችና ጉርሮዋ አልታዘዘሽ አላት። በጀርባዋ በተንጋለለችበት ጭንቅላቷን ነቀነቀች።

“ርብቃ ጊዜ በወሰድሽ ቁጥር ሁኔታው ለራስሽ እየከፋ ነው የሚሄደው። የምትጋፈጫቸው ሰዎች ትዕግሥታቸው ያለቀና ቁጣቸው ወደ ዕልህ የተቀየረ ራሳቸውን መቆጣጠር የማይችሉ ናቸው። ርብቃ እነዚህ ሰዎች ሊያደርጉት የሚገፋፋትን ደግሞ ማንም አይወደውም። አንቺ ሴት ነሽ። እነዚህን ሰዎች የማቋቋም የመንፈስ ጠንካራነት የለሽም። በቀላሉ እንደቀርከሃ ሊሰባብሩሽ ይችላሉ። በቀላሉ! እባክሽን... ገሪኝ። ናትናኤል የት ነው?” የሌሊት ሁኔታዋን መቋቋም አቅቶት ሲቀነጠነጥ ያደረው ማርቆስ የባለ ከመምጣቱ በፊት ሊያሳምናት ታገለ።

“እ...አላውቅም።” አለችው እንባዋን እያስተናገደች።
“ጥሩ። መስሪያ ቤትሽ ደውሎ ሲያጣሽና ሰራ ከገባሽ ውለሽ ማደርሽን ሲረዳ እንዴት እዚህ አልደወለም?”
“ፈርቶ ይሆናል... እኔ ምን አውቃለሁ።” እውነተኛነቷን ይገልፅላት ይመስል ድምፏን አለሰሰሰችው።

“ምን? ማንን ነው የማፈራው?”
“እናንተን።” አለች በለቅሶ መሃል።
“አየሽ! ይህ ማለት አንቺ ከእኛ ጋር ገንጉነት እንዳለሽ እውቋል ወይም በፊትም ያውቅ ነበር ማለት ነው። ይህን ሊያውቅ የሚችለው ደግሞ አንቺ...”

“አልነገርኩትም!” አለች አቅጣጫውን ስትረዳ አቋርጣው። “እኔ አልነገርኩትም። እኔ በእርሱ ላይ መረጃ ስለሰበብ መቆየቱንም ጭራሽ አያውቅም። ግን እዚህ ቢመጣ ልታገኙት እንደምትችሉ ጠርጥሮ ይሆናል።”

“ለምን ድጋግ መስጠት ስልክ አልደወለም?” ባለፈው ጊዜ ሲደውል ቅደም ቢሮ ክንባብ ውለኝ ማደርኸኝ እንድትነግረው አድርገናል። እዚህ መደወል ወይ መሞጣት ነበረበት። አልመጣም፤ አልደወለም። መስጠት ሲታዩ መልስ አልደወለም። ለምን?”

“አላውቅም።” አልች በማስተዛዘን።

“ውሸት! አውቋል... ሁሉንም ተረድቶታል። ለዚህ ነው ሊገናኝኝ ያልሞከረው። ባያውቅ ኖሮ...”

“ውሸትን አይደለም!” አቋረጠችው “እመነኝ ናትናኤል ምንም የማያውቀው ነገር የለም ናት...”

“የውቃል! የውቃል! ምንም የማያውቅ ሰው በጭካኔ የሁለት ሰው ነፍስ አጥፍቶ አይሰወርም። ትሰማኛለሽ? የፈጸመው ወንጀል ምንም የማያውቅ ሰው የማይፈጽመው አይደለም!” ትከሻዋን በሁለት እጆቿ ይዞ ነቀነቃት።

“ናትናኤል ሰው አይገድልም...ውሸት ነው።” ለራሷ ነበር የተናገረችው።

“ርብቃ... ልዎቻችን የውቁታል። ለይተው ስላወቁትም ነው የተከተሉት። ይገባሽል? የካልቨርትን አድራሻ ከሴትየዋ ማግኘት ስላልቻለ ምናልባትም አድራሻውን አስገድዶ ካውጣጣት በኋላ ነው ደረቷን በጥይት የበሳው፤ ገድሏት የሄደው። አስታውሽ አሷን ብቻ አይደለም ያጠፋው፤ የኛንም ሰው ነው። ርብቃ... እባብ ነው ሰውዬሽ። ሁላችንንም አታሰናል። ምንም የማያውቅ የዋህ መስሎ አታሰናል። እንቺንም አታሰናል። አብረን ለናቀመው ይገባናል። ንገራኝ! የት ነው የተሸሸገው?”

“አላውቀውም አልኩህኩ።”
ገሁ በንጹት ተኮማተረ።

“ርብቃ...” አይኖቼን አጥብቦ ተመለከታት። “በአንድ ወቅት ከጎናችን መቀምሽን አገዛጋውም፤ ያ የሩቅ ትዝታ አይደለም፤ ግን ደግሞ መረባቸን በከፋተኞች ምላጭ ሲበጣጠስና ውጥናችን በባንዳዎች ራስ ወዳድነት እርቃችን ወጥቶ እያንዳንዳችን ለስደትና ለሞት ስንዳረግ በዘምታ መመልከት እንችልም። ይህ እንዳይሆን ደግሞ የምንጠላውንም ነገር ቢሆን ለማድረግ እንገደዳለን። ርብቃ ትሰማኛለሽ? መንፈስሽ መኮላሽት ካለበት እናኮላሽዋለን፤ ሰውነትሽ መዋረድ ካለበት እናዋርደዋለን፤ ህሊናሽ መጨቅየት ካለበት እናጨቅየዋለን... የማታ ማታ የጠየቅንሽን ሁሉ ታወጪዋለሽ። ይህ ከመሆኑ

በፊት አስተውይ። ናትናኤል አታሰናል! የስጋ ፍላጎትሽን ተጠቅሞ ምስጢራችንን ከቀዳ በኋላ እጋልጦሽ ተሰውሯል። የት ነው ያለው? ናትናኤል የት ነው?”

“አላውቅምኩ” እንባዋ ገና ድሮ በቀደሰው ዐይ ይንቀረቀር ጀመር።

የመኝታ ቤቷ በር ተከፍቶ ሦስት ሰዎች ተከታትለው ገቡ። ሁለቱን እይታቸው አታውቅም። አንደኛው ግን ከትላንት ጀምሮ ሲቀጠቅጣት የቆየ ነው። ከፊት ቀይም ያለው ሰው በአድሜ ጠና ያለ ይመስላል። ወደፊት ራመድ ብሎ ወደ አልጋዋ ግርጌ ከተጠጋ በኋላ በከፍሉ ውስጥ ለተሰበሰቡት ሰዎች እንዲፈቷት ምልክት ሰጣቸውና ከማርቀስ ጋር በሽክሽክታ ይነጋገር ጀመር።

ተከትለውት የገቡት ሰዎች ፈጠን ብለው እጆቿን እግሮቿን ፈተው ለሁለት ብብትና ብብቷ ውስጥ ገብተው ከአልጋው ላይ አንሷትና ጥግ ወዳለ ወንበር ተሸከመው ወሰዱት። እግሮቿ በገሣ ክብደቷ ስር እንደ ሰንበሌጥ ተልፈሰፈሰባት። ወንበሩ ላይ ካስቀመጣት በኋላ ከአልጋዋ ግርጌ የቀመው ሰው ወንበር ስቦ ከፊት ለፊቷ ተቀመጠ። ዕድሜው ገፋ ያለ መሆኑን ከጆሮ ግንደቹና ረዘብ ላይ ጣልጣል ያደረገበት ሽቦት ያሳጣል። የለበሰው ሙሉ ልብስ፤ ያጠለቀው ጫማና የጸሙ አከረካከም... የጠገብ ነጋዴ አስመስሎታል።

በውሃ የበሰበሰውን ልብሷን ሲመለከት አይኖቹን ከላይዋ ላይ ሳያሳ “ልብስ ደርብላት።” አለ። ቀልጠፍ ባለ ሁኔታ ከቁም ሳጥኗ ውስጥ አውጥተው በጋቢ ጠቀለሏት።

“በዚህ አይነት ሁኔታ መገናኘታችን በእውነት ያሳዘነኛል።” በተቀመጠበት ወደፊት ዘመም ብሎ ተናገራት። “ድርሻሽን በሚያኮራ ሁኔታ ስትወጪ ቀይተሻል። እያንዳንዳችን በተለያዩ ምክንያቶች ለስህተት እንዳረጋለን። ይህ ቢያሳዝንም ሊያስቀጣን አይገባም።” ወደፊት ጎንበስ ብሎ ጎልቦቶቿን እየተመተመ አበረታታት። “የሥራ ድርሻዬን መናገሬ ከደንበኝ ውጪ ቢሆንም ሁኔታው የሚጠይቀው በመሆኑ አልደብቅሽም። በንትናቄው ውስጥ የመረጃ ክፍል በምሥራቅ አናራካ የምድብለ መሪ ነኝ። ብርጋድየር ጄኔራል አብይ ሰናይ እባላለሁ። ምን አይነት አስጊ ሁኔታ ላይ እንዳለን ሳስረዳሽ አልሞክርም። ምክንያቱም በሚገባ ትረጅዋለሽ። ስለሁኔታው ገሳሳ እንደተደረገልሽ ተነግሮኛል። አልደግመውም። እንድትረጁኝ ነው የምጠይቅሽ... ቀይ!” አለ ሰውየው ርብቃ ልታቋርጠው ስትል ቀኝ እጇን ወደፊት ዘርግቶ። “አስጨርሽኝ። እንደተነገረሽ ናትናኤል የካልቨርትን ወዳጅ ገድሏታል። ስለካልቨርት ማንነት በቂ አውቀት እንዳለሽም ነገረውኛል። ስለዚህ ካልቨርት ስለወዳጁ መገደል ፍንጭ ከደረሰው እርሱ ራሱ እንደዛተው ምሥጢራችንን በቀጥታ ለውጪ የሰለላ ድርጅቶች አለበለዚያም ለጋዜጠኞች ነው አሳልፎ

የሚሰጠው። ይህ ምን እንደሚያስከትል ከእኔ አኩል ትረጅዋለሽ። እርግጥ የሴትየዋን እራሳ ለጊዜው ሰውረነዋል። በቤቷም ውስጥ ያሉ ሴቶች ስለሁኔታው እንዳይረዱና እንዳያወሩ የሚቻለው ሁሉ እየተደረገ ነው። ነገር ግን አሁንም እንድ እጃችን ያልገባ ውል አለ። ናትናኤል የሴትየዋ ግድያ በእኛ እንደተረጸመ አድርጎ ለካልሸርት ሊያስተላልፍ ከቻለ ወደገም የካልሸርትን አድራሻ ደርሶበት ከተገናኘውና ምሥጢሩን ከተረዳ ውጤቱ ለሁላችንም ጥፋት ነው። እመኝኝ በአሁኗ ሰዓት ናትናኤል ከካልሸርት የበለጠ አደገኛ ነው፤ ሊያጠፋን ይችላል። እድገ አደገኛ ሰው ነው።

“እኔኮ...” አለች ርብቃ እንባዋ በዓይኗ ሲሞላ ልትውጠው እየታገለች።

“ይገባኛል... ይገባኛል... ስለሁኔታሽ ተነግሮኛል።” አለ ሰውየው ለአንድ አፍታ ዓይኖቹን ወደ ሆዱ ገዝቶ አድርጎ። «እርግጥ ስህተት ቢሆንም አንዴ ተረጽሟል። ያረገዝሽው ልጅ የአርሱ ነው። ለዚህም ነው ሕይወቱን ለአደጋ አሳልፈሽ መስጠቱ የከበደሽ፤ ይገባኛል። ወደእዚህ የመጣሁት መሃል ላይ የምንሰማማቡትን መስመር ለመፍጠር ነው። አንቺ የት እንዳለ ትነግረኛለሽ። አለበለዚያም አዋምጂ እንደይዘው ትረጃኛለሽ። እኔ ደግሞ በሕይወቴም ላይ ሆነ በአካሄድ ማንኛውም ዓይነት አደጋ እንደማይደርስበት ቃል እንባልሻሁ። እጃችን እንደገባ እዚህ እናመጣለን ወይም አንቺን አርሱን ወይምናቆይበት ስፍራ እንወስድሻለን። ለጊዜው ብቻ በቁጥጥር ስር እናቆየዋለን። ዕቅዳችንን ከውጤት ልናደርስ የቀረን አጭር ጊዜ ነው። ከስድስት ቀን በኋላ አደገኛነቱ ያክትማል። ሁለታችሁም ነፃ ናችሁ፤ ቃል እንባልሻለሁ። ትስማማላለሽ?” ማንበስ ብሎ ጉልበቷን በወዳጅነት ሰሜት ያዝ አደረገው።

“የት እንደተደበቀ አላውቅም...የት ብዬ ልናገር?”

“ግድ የለም... ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ዘጠኝ ሰዓት ላይ መሥራሪያ ቤትሽ ንደኛሽጋ ደውሎ ነበር። ስለንቺ ማለቡንም ነግሯታል። ትንሽ መታመምሽንና ቤትሽ በልክ ደውሎ ቢያነጋግርሽ እንደሚሻል አንድትነገረው አድርገናል። በማንኛውም ሰዓት እዚህ ሊደውል ይችላል። በሚደውልበት ሰዓት በጠና መታመምሽንና እንዲያይሽ መፈለግሽን አስተዛዘንሽ ትነግረዋለሽ። በተቻለ መጠን ወጥመዳችን ውስጥ እንዲገባ ታባብደዋለሽ።” ከንዲን ያዝ አድርጎ ተናገረ።

ርብቃ በረጅሙ ተነፈሰች። ጭንቅላቷ እርስ በእርሱ ይጨቃጨቅ ይከራከር ይመር... ‘ይገድለታል! እውነት ከሆነ «ሰው ገደለ» ያሉት እውነት ከሆነ አይተውትም... ሲያታልሏት ነው... ሲያገባቧት ነው... መስማማት የለባትም... እምቢ ብትል የሚከተላትን ስታስቡ አይኖቿ በእንባ ተዘፈቁ። ያስቃይዋታል... ይደበድቧታል... ያንገላቷታል...

“ጊዜ የለንም... በማንኛውም ደቂቃ ሊደውል ይችላል። እመኝኝ... እጄ እንዲገባ እርድኝ፤ ቃልን እጠብቃለሁ።”

“አልችልም።” አለችው እንባዋ በጉንጮቿ እየወረደ።

“ቃሉን ማንም ሊሸረው አይችልም! እመኝኝ። የምነግርሽ እውነት ነው። አንዲት ፀገሩ ከላይ አትወድቅም።”

“አላምንም” ... ሁላችሁንም አላምንም። ንደኛውን ገድላችሁታል። አይደለም? አሉንም አትተውትም።” ድምጿ በጭንቅ ታተተ።

“ከቃሉ በላይ ልሰጥሽ የምችለው ማስተማመኛ የለኝም... ቃሉ ደግሞ እውነት ነው።”

“አላምንም! ውሸት ነው! ውሸት ነው! ውሸት ነው!...” እንዳትሸነፍ የራራች ይመስል አይኖቿን ጨፍና ጭንቅላቷን ቀኝና ግራ አላጋችው።

“ስለምንሽ ካልረዳሽኝ አስገድጄሽ የምፈልገውን እንድትረጽማ ማድረግ አችላለሁ።” ለመጀመሪያ ጊዜ ድምፁ ውስጥ የነበረ ልስላሴ ሲቆረቆረ ተሰማት።

“አልችልም! ልትገድለኝ ትችላላችሁ። አይኔ እያየ ሰሞቱ ለልጠራ ውም... ግደለኝ!” ሰውነቷን ዝራት።

“አልገድልሽም። ያ ፍጹም ስህተት ነው።” አለ ሰውየው ከተቀመጠበት በእርጋታ እየተነሳ።

ከጀርባው ለቆሙት ለዎች ምልክት ከሰጣቸው በኋላ በእርጋታ ወደ መስኮቱ ተጠግቶ ውጭ ውጪውን ይመለከት ጀመር። ከወንበሯ ላይ ለሁለት ተሸክመው አንስተው አልጋዋ ላይ አጋደሟት። በፍጥነት አፏን ፈልቅቀው በትቶ ጨርቅ ጠቅጥቀው ለጎሟት። አንዱ ብቻ “ማርቀስ!” አለች በጭንቅት... ያ የምታውቀው የሚያውቃት የህዋሳ መሪ ያግዝላት፤ ያድናት ይመስል። ከቆመበት አልተነቃነቃም። በጭንቅ የሚውጠው ምራቅ ማንቀርቱን አላይ እታች ሲያመለልለው የተጨነቀላት፤ ይዘላት መሰላት። ተስፋ አደረገች። ትክ ብሎ ሲመለከታት አይኖቹ እንባ ያቆረዘዙ መሰላት። ተስፋ አደረገች። ማርቀስ ግን ከአልጋዋ በስተቀኝ ራንጠር ብሎ እንደቆመ ቀረ። አፏ ሌላንም ልሳኝ ሲከዳት በአይኖችዋ ተማዕነችው። ዓይኖቹን ከአይኖቿ ነቸሎ ትንፋሹን አላይ እታች እየመለለለ ቆሞ ቀረ። ተስፋ ቀረጠች። ለማይቀረው ዳላና ስቃይ ተዘጋጅቶ ተጋደመች። ተጠባበቀች... አልጋዋ ላይ ያጋደሟት ሰዎች እጃቿን ግራና ቀኝ ከአልጋው ጠርዝ ጋር ጠፍረው ካሰሯት በኋላ የለበሸችውን በውሃ የበሰበሰ ስስ ቀሚል ከላይዋ ላይ እንደ ወረቀት እየተዳደዱ ያሉት ጀመር። ደንገት ሊቅነቷ ገንፍላት ወጣ።

እግሮቿን እያፈራገጠች ወንዷን አየለበቀች ቀሚሷን እሳይዋ ላይ ለማስቀረት ታገለች... ቀሚሷን ግን አላተረፈችውም። እግሮቿን ግራና ቀኝ በርግደው ከአልጋው ጠርዞች ጋር ጠፈሯቸው...

የተሰማትን ሀፍረት፣ የተሰማትን ውርደት የጥብላት ይመስል እንባዋ ያለማቋረጥ በዓይኗ ጎንጎና ጎን ተሸርጎደጎደ። ሃሞቷ ሆጿ ውስጥ የፈለሰ ይመስል ሰውነቷ በመራራ ተሞላ። ግራና ቀኝ ተበርግደው የታሰሩ እግሮቿን ከታሰሩበት ገመድ ጋር እያፋተገች ሰውነቷን፣ ሴትነቷን፣ ለመሸፈን፣ ለመደበቅ፣ ለመሸሸግ ታገለች። ገመዶቿ ግን አልተሸነፉላትም...

“በልክ በሚደውል ሰዓት በጠና መታመምሽን እስተዛዝነሽ ትነግሪዋለሽ...” ፊቱን ሳይመልስ በመስኮቱ ውጭ ውጭውን እየተመለከተ በእርጋታ ተናገራት። መጥቶ እንዲያይሽም ትገፋፈዋለሽ። የመረጥሽውን መንገድ ተጠቀሚ-ተለማመጨው ሰላምኛው አልቅሽ። መምጣት አለበት። ያንን ብቻ አስታውሽ። ይህ ደግሞ የእኔ ብቻ ሳይሆን የአንቺም ፍላጎት ነው። ምክንያቱም ሳይመጣ ቢቀር ለሚቀጥሉት በርካታ ቀናት መጥፎ ነገር ታያለሽ። እመኚኝ። ከዚያ በኋላ ቀሪ ሕይወት ቢኖርሽ እንኳን ልትኖረው ፈቃደኛ አትሆንም። ፊቱን መልሶ ቆመና ትክ ብሎ ተመለከታት። ወዲያው ከአልጋዋ በስተቀኝ ከቀመጡት ሁለት ሰዎች ለአንደኛው ምልክት ሰጠው።

በስተቀኝ የቀመጡ ሰው ከደረበው ጥቁር ቆዳ ጃኬት የውስጥ ኪስ ውስጥ እስክራብቶ የሚታመስል ዕቃ አውጥቶ በአንደኛው ጫፋ በኩል ክንድ እስክታክል ድረስ መዘዛት። ከቀኝ ኪሱ ውስጥ አነስተኛ የሲጋራ መለኮሻ አውጥቶ ከለክሰው በኋላ የመዘዛትን ቀጭን ሽቦ ጫፍ በአሳቱ ላይ አሳረፋት። ደቂቃ በማይሞላ ጊዜ ውስጥ ቀጭኗ ሽቦ በቀመቷ መላኩ ከጫፍ እስከጫፍ ግላ ፍም መሰለች። ጠጣር ብረት መሆኗ ቀርቶ ፈሳሽ እሳት እስክትመስል ድረስ ተንቀለቀለች። በዙሪያዋ ቀይ ብርሃን እስኪያንገርብብ ጋመች።

ሰውየው ቀጭኗ ሽቦ ፍም መምሰሷን ሲመለከት የሲጋራ መለኮሻውን አጥፍቶ የጋለችውን ሽቦ ወደፊት ይዞ ወደ እግሮቿ መሃል ቀረበ። ጉልበቶቿ መሃል ገባ።

ተጠራጫች። ከፋመችው ሽቦ ለመሸሽ በተቻላት ሰውነቷን ከአልጋው ጋር አባበቀችው። ሽቦዋ ግን በቀስታ በጭንፍ ጭንቄ መሃል ወደ ሰውነቷ እየቀረበቻት መጣች... ጭንቅላቷን አርገፈገፈችው... ቃተተች...

“እመኚኝ የምናደርገውን አትወድውም... ወይስ ይህንንም ውሸት ነው ትያለሽ? ቃሉን እስካልፈጸምሽ ድረስ የሚከተለውን አትወድውም።” ደርሳውን ለመስኮቱ እንደሰጠ አሻግሮ ተመለከታት።

በፍርሃት ተርበተበተች። በእርጋታ እየተራመደ ወደ አልጋዋ ተጠጋ። ቀኝ እጁን እራቁት ትክሻዋ ላይ ጭኖ እንደ ሀሣን ልጅ በሃዘነታ ቁልቁል ተመለከታት።

“ባልኩሽ ሃላብ ትስማሚያለሽ! ሲደውል ረጋ ብላሽ ታነጋግሪዋለሽ። መፍራት የለበትም! ቢሆንም በመጠኑ መደንገጥ አለበት። መታመምሽንና ሊያይሽ እንደምትፈልገ እስተዛዝነሽ ታስረድዋለሽ! ታባብደዋለሽ።”

ሰውነቷን ሳታነቃንቅ ዓይኖቿን ብቻ በፍርሃት እየቀለጨለጨች ሽቅብ ተመለከተችው።

ወደፊት ጎንበስ ብሎ ከማድራቷ የተቋጠረውን ጨርቅ ፈትቶ አፏ ውስጥ የተጎሰጎሰውን ቦትቶ አወጣላት።

“አይዞሽ ጥርጣሬ አይግባሽ። ልንጎዳሽ አንሻም። ዛሬም ነገም ባልንደርኹሽ ነን። ለአንድ ዓላማ የቆምን ነን። ያንን ሀይማኖት... ያንን ነፍስ ገዳይ ብቻ እጅ አግቢልኝ።”

“ወይጣን እንቱ ነህ!” ድንገት ዛር ፈለቀባት። “ነፍሰ ገዳይ እንቱ ነህ! እንኳን አጅህ ላገባልህ እጠገብ አትደርስም - ቱና!” አፏ ውስጥ በተጠራቀመው መራራ ምራቅ ፊቱን ሸፈነችው። በጥፊ ሲያግላት ያለችበት ተዘበራረቀባት። እግሮቿ መሃል ሲገቡ ተሰማት። ሽቦዋ! ሽቦዋ!!

ናትናአል ጊዜ ሳያጠፋ ታክሲ ተግኖሮ ወደ ለገሃር ሄደ።

ደጋግሞ ደውሎ ነጠር ስልኩ የተነሳለት። ቀደም ብሎ መሥራያ ቤቷ ንደኛዋ ምህረትጋ ደውሎ ርብቃን አቅርቧልኝ ሲላት አሁንም ወደ ስራ ገብታዋ አለመመለሷን ስትነግረው አለቅጥ ተጨነቀኩራሉ ጋር ከርክር ገጠመ። እንደታመመችና ቤቷ ደውሎ ከቻለም ሄደ ቢያይት እንደሚሻል ምህረት ስትነግረው መንፈሱ ሸፈተበት። ልቡ ላይ እንደጦር የተሸነቀረበት ግን ሌላ ነጠር-

“በጣም አሟታል አንዴ?” ላላት ምህረትን ትንድቦቿን አጠጋግቶ። “ምንድነው በሽታዋ... ማለቱ...”

“እንዴት ነው ነገሩ...አለውትህም ማለት ነው? ወይስ...ናትናኤል ርብቃክ አርጉዝ ነች።”

ድንበት እንደመሸ ሁሉ ጭልምልም አለበት፤ ጭንቅላቱ እንደ ድንጋይ ከበደው፤ ማድራቱን ጨምሮ ይዞው። አንድ ቃል ብቻ ይደጋግም ይመር - “ፈጣሪዬ! ፈጣሪዬ! ፈጣሪዬ!” ስልኩን ከዘጋ በኋላ በቆመበት ተገትሮ ቀረ። እንደህፃን ልጅ ተጭ ብሎ ማልቀስ ፈለገ። “ርብቃ... ርብቃ!” ራሱን መቆጣጠር ተሳነው - “ገደል ይግባ!” ሁሉ ነገር ገደል ይግባ!” የሚንቀጠቀጥ እጁን ከሱ ከቶ ከአንድ ቡና ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ለሰዓታት ከራሱ ጋር ተወራጩ። በመጨረሻ ከቡና ቤቱ ወጥቶ የሀዘብ ስልክ ይፈልግ ይመር።

ስልኩ በጠራም የሚያገላው ሰው አልነበረም። በሚንቀጠቀጥ ቀኝ እጁ የስልኩን አጀታ ጨምሮ ይዞ ተጠባባቀ። ‘ርብቃክ አርጉዝ ነች’ ስልኩ ይጠራል፤ የሚያገላ የለም። ቀጥቶ እቤቷ ድረስ ብሄድሰ? አሰበ። ‘መሄድ የለብኝም። እሷንም ቢሆን ለባሉ አደጋ ማጋለጥ ነው የሚሆነው።’ ደጋግሞ ደውሎ ነበር ስልኩ የተነሳለት።

“ሀሎ” አለ ስልኩ እንደተነሳ ቀድሞ። ድምፅ ተጠባባቀ። “ግን ምንም አልነበረም። መልሶ “ሀሎ” አለ የሚንቀጠቀጥ ድምፁን ለማረጋገጥ እየታነለ።

“ናቲ...ናቲ...ናቲ...” ድምጿን ከመቅጽበት ለየው። ቢሆንም በጣም የደከመ ድምጽ ነበር።

“ርብቃ! ደህና ነሽ...?”

“ናቲ...ናቲ... አቃጠሉኝ...ና...”

“ናትናኤል ነኝ ርብቃ... ሙክ በይ አይሰማኝም። ርብቃ መሥረያ ቤትሽ ደውዬ ነበር። ርብቃ... እ?... አይሰማም።” ድምጿ እየደከመበት ሄደ።

ሌላ ሰው ስልኩን እንደተቀበላት ተረዳ።

“ሀሎ።” አለ ለስለስ ያለ የወንድ ድምፅ።

“ሀሎ... እባክት ርብቃን ነበር።”

“ማን ልበል?”

“ሀሎ...እባክት ርብቃን ያቅርቡልኝ።” ናትናኤል ረጋ ብሎ ጠየቀ።

“ይቅርታ። ትንሽ አሟታል። ስልክ መቅረብ አትችልም። የምነግርልዎት መልዕክት ካለ...”

“እ...ሷን ለማነጋገር ስለምፈልግ ነበር።” ናትናኤል ጠንክሮ አለ።

“ይቅርታ... ስትነጋገር ስለሚደክማት ነው። መልዕክት ካሉት ልነገርሉት። ታናሽ ወንድሟ ነኝ... ብራራት ነኝ።”

ናትናኤል ለማስታወስ ሞክረ። ቤተሰቦቿን ብዙም አልቀረባቸውም፤ ቢሆንም ከብራራት ጋር ከአንድ ሁለት ሦስት ጊዜ ተገናኝተዋል። ብራራት ገና ሳያ ዓመት ያልሞላው ወጣት ወንድሟ ነው።

“እንደምንዋልክ ብራራት። ናትናኤል ነኝ፤ ታስታውሰኛለህ? የርብቃ...እ...”

“አዎ - አዎ እስታውሰሃለሁ። እንደምንድነህ? ደህና ነህ? ምንው ጠፋህ? ርብቃ በጣም አስባለች። ለምን ብት አትልም?”

“እ...” ናትናኤል አመነች። “ምን መሰለህ ብራራት... መምጣት እንኳን አልችልም። ግን እሷ እንዴት ነች?”

“አሟታል... በጣም ነው የታመመችው። ሐኪም ቤት እያመላለሰናት ነው።”

“ምን አሉ ሐኪሞቹ? ማለቱ ምንድነው?” ናትናኤል በልቡ የሚንቀጥለሰውን ለመጠየቅ ጭንቅ አለው።

“አላውቁላትም። ግን ምግብ አይበላላትም፤ ስትበላም አይረጋላትም። ሰውነቷ ላይ ግን ችግር የለባትም። ‘ጭንቀት ነው’ ነው የሚሉት ሐኪሞች። ምን እንደሚያስጨንቃት ግን ሊገባን አልቻለም። በጣም ደክማለች። ናትናኤል መጥተህ ብታያት ጥሩ ነበር። በእንቅልፍ ልቧ ሁሉ ስምህን ትጠራለች፤ ከቀን ወደቀን እየባሰባት ነው።”

ናትናኤል በረጅሙ ተነፈሰ። እጁን ግንባሩ ላይ ጫነ። ከራሱ ጋር ክርክር ገጠመ። ‘የፈለገው ይምጣ ሄዶ ያያታል። መቼም በቤቷ እካበቤ ሊያንገርብብ ይችሉ ይሆናል። ግን ምርጫ የለውም። ሽልክ ብሎ ገብቶ ሽልክ ብሎ ይወጣል’ ወሰነ።

“ብራራት መደወሌን ለማንም አትናገር ዛሬ ማታ መጥቼ አያታለሁ እሺ? ልክ ከምሽቱ አስራ ሁለት ተኩል ሲሆን ውጭ በሩጋ ጠብቀኝ”

ናትናኤል ስልኩን ከዘጋ በኋላ በግራው ያንጠለጠለውን ትንሽ የሽራ ሻንጣ ይዞ እዚያው ለገሃር አቅራቢያ ወዳለ እነስተኛ ቡና ቤት ተመልሶ ገባ። ጥግ ወዳለ ወንበር ሄዶ ሰውነቱን ለማርገብ፤ ለማረጋገጥ በዝምታ ተቀመጠ። በግራሱና በዘይት የተጨማለቀ ለማያዊ ቱታ ለብሷል። ጭንቅላቱ ላይ ያጠለቀው ዙሪያው እንደጠለለ ትጠል የተልፈሰፈሰው ባርኔጣ በግንባሩ ላይ አዝምሞ ፊቱን ሽፍኖታል። ከደረሰት ኪሱ ሲጋራ አውጥቶ

ከሚንቀጠቀጥ እጁ ጋር እየታገለ ከሐሳብ በኋላ ክብሪቱን እያጠፋ ሲጋራዋን ምጥጥ አደረጋች:: “ርብቃ... ርብቃ... ምንው ከበገብሽ መሆን ብቻል!”

“ምን ልታዘዝ?” አለችው ለማያዊ ሽርጥ ወገቧ ላይ ሽብ ያደረገች አስተናጋጅ የለበሰውን ቆሻሻ ቱታ ስታይ ድምጿን ቆጥሮ አድርጋ::

“ቡና!” አላት ቀና ብሎ አይቷት የዋጠውን የሲጋራ ጭስ በረጁ መላክ አየለቀቀ::

“ጊግብ በቅድሚያ ነው የሚከፈለው::” አለች ሁለት እጇቿን በጎንጎና ጎን የሽርጥ ኪሶች ውስጥ እየወሸቀች::

ከቀኝ ኪሶ ውስጥ ማንተሞች እውጥቶ ጠረጴዛው ላይ በተን አደረገላት:: ሃሳቡ ግን ሌላ ቦታ ነበር:: ርብቃ ለምን ደብቀው? ወይስ ወረገገና ነው ማለት ነው! ሊሆን አይችልም:: ደብቃው ነው:: ግን ለምን? ለምን?

የሚወደው ገጸ መጥቶ ፊቱ ላይ ድቅን አለበት:: “ርብቃክ እርጉዝ ነች የምህረት ድምፅ እቃጨለበት! ‘እሚታል... ምንብ እይበላለትም’ ... ስትባላም አይረጋላትም... ‘ጭንቀት ነው’ ነው የሚለት ሐኪሞቹ... የብሰራት ድምፅ ደጠለበት...”

“አምላክ ምን ዓይነት ጉድ ውስጥ ነው የከተትከኝ” አለ አምላክ ከፊት ለፊቱ ባለ ወንበር ላይ የተቀመጠ ይመስል ፊት ለፊት አፍጥሞ::

ምንድነው ሊያደርግ የሚችለው? ቀጥ ብሎ ፖሊስጋ ሄዶ እጁን መስጠት:: በገሉትስ? ይገደሉት:: ከዚህ በላይ ስቃይ መሸከም አይችልም! ግን ለፖሊስቶስ ምን ሆነኩ ብሎ እጁን ይሰጣል? ሁሉን ነዋ!... የሆነውን ሁሉ ዘርዘር ማውጣት ነዋ! ግን ማን ያዳምጠዋል? ማን ያምነዋል? ፍጹም! ፖሊስ ወጥመድ ነው! እጁን መስጠት ማለት ሞቱን ማፋጠን ማለት ነው:: ለማን ይበጃል መሆኑ? ለርብቃ? ለልጁ? የአብርሃም መሞት ማንን ጠቀመ? መረጋጋት ነው ያለበት:: ከሁን ወዲያ ወደኋላ ማለት አይችልም! መረጋጋት ነው ያለበት::

ከቀጥጥር ውጭ በሚንቀጠቀጥ ቀኝ እጁ የያዘትን ያለቀች ሲጋራ ለመጨረሻ ጊዜ መጠጣትና ከፊት ለፊቱ ጠረጴዛ ላይ በተቀመጠው የሲጋራ መተርኮሻ ውስጥ ደፈጠጣች:: “መረጋጋት... መረጋጋት ነው ያለበት...”

የቡና ቤቱ አስተናጋጅ የዘዘትን ቡና አምጥታ እፊቱ ደንቀረችለት:: አንስቶ ፉት አለው:: ስኳር አልነበረውም:: ከፉኝ መረረው:: ቢሆንም ስኳር አልጠየቃትም:: ድጋሚ ፉት አለው:: ትኩስ ቡና በጉርሮው አልፎ በሆዱ ሲተራመስ ስንዝር በስንዝር ተከታትለው:: ሆዱ ጨርርር... ሲል

ተሰማው:: ትላንት ምሳ የበላ ነው:: ቢሆንም ምንብ አላሰነውም:: ከቡናው ድጋሚ ፉት አለበት:: ሰውነቱን ማዘጋጀት አለበት! ማረጋገጥ አለበት:: በተቀመጠበት ወንበር ላይ በደኃ ጋለል ብሎ ዓይኖቹን ጨረገናቸው:: ቀኝ እጁ ከደረት ኪሶ ጉብቶ ሲጋራና ክብረት ይዞ ተመለሰ:: ርብቃ ለምን ደብቀው? በቃ በቃ... ስለርብቃ ማሰብ የለበትም:: አለበለዚያ ያብዛል! አለበለዚያ አእምሮውን ይሰታል:: አእምሮውን ወደኋላ እጠንጥሃ የደረሰበትን ይጋጠመውን ድጋሚ መረመረው...

ከትላንት ወዲያ ማታ ዓይኑ ስር ከተፈጸመው ግድያ በኋላ ሰውነቱን አረጋግቶ መቆየት አልቻለም:: አንዱ አንደቆሰለች ሚዳቆ ትጠል በተንከሻሽና ውፍ በበረረች ቁጥር መበርገግ ብቻ ሆነ::

“ፍጥ!” ስትለው አሁንም ጥርት ብሎ ይለማዋል:: “ፍጥ!” እንዴት እንደ ሮጠ ትዝ አይለውም:: ወደ ዋናው የመኪና መንገድ ከገባም በኋላ ፍጹሙን አልገታም ነበር:: በመጨረሻ ዓርገቱ ታግሶለት ሳይሆን ልቡ ልፍረስ ሲለው... አፋ ደም ደም ሲለው! ድካም ጉርሮውን ይዞ ሊፈጠርቀው ሲጀምር! ጥጋት ይዞ ቆመና ቀና ቀና እየተነፈሰ አይኖቹን በጨለማው ውስጥ በመጣበት አትጣጫ አፈጠጣቸው::

ሊያፍነው ቢሞክርም ከሚጨስ ሳንባው እየተጣደፈ በአፍ በአፍንጫው የሚሸቀደም የገዛ ትንፋሽ ድምፅ አሰጋው:: ከወዲያ ማዶ ትንፋሹን ለምተው እንዳይመጡ የፈራ ይመስል እጁን አፋ ላይ ጭኖ ቆመ::

ድምፅ የለም:: ዘግይቶ ነበር እርቆ መሄዱንና በዙሪያውም ማንም እንደሌለ የተረዳው! ነፍሱ መለስ ያለችለት:: ሲፈራ ሲቸር ከተደቡቀበት ጥጋት እየተገላመጠ ወጥቶ በመኪና መንገዱ ጥግ ጥግ እየተራመደ ራቅ ብለው ወደሚታዩ የመሽታ ቤቶች አመራ:: በዚያ ሰዓት ርቆ ለመሄድ መሞከር እንደሌለበት ተረድቷል:: እዚህ አፍንጫቸው ስር ነው መደበቅ ያለብኝ ብሎ አሰበ:: አይጠረጥሩኝም:: እዚህ ይቆያል ብለው አይገምቱም:: አለበለዚያ ርቆ ለመሄድ ከሞከርኩ ወዲህ ወዲያ ስል ያገኘኛል:: ቶሎ አንድ ቦታ ይገድ መርጋት አለብኝ! እመሃላቸው ቢሆንም ማድፈጥ መቻል አለብኝ::

ትዝ ይለዋል... “እባክሽ የእኔ እህት አልጋ አለ?” አላት ወደ አንድ አነስተኛ ሆቱል ገባ ብሎ::

ሴትየዋ መልስ ሳትሰጠው አይኖቿን አፍጥጣ መላ ሰውነቱን ትመለከተው ደመር:: ጎንበስ ብሎ የገዛ ሰውነቱን ሲመለከት በረገገ:: ከፊት ለፊት ነጭ ሽሚዙ እጆቹ:: ከንዱ ሁሉ በደም ተበክሏል:: ለራሱ እስኪያስደነግጠው ድረስ ክፉኛ በደም ተጨማልቋል::

“እ - - እ ሰዎች ተደባድበው ስገላገል ነው:: እ...አልጋ አላችሁ?”

መልስ ሳትሰጠው ጭንቅላቷን ብቻ ነቀነችበት። ፊቷ ላይ የሚንቀሳቀሰውን ያልተቀነጠጠ ፍርሃት ሲመለከት ተስፋ ቀረጠ... ሌሊቱን ቆሞ ቢያድር አልጋ እንደሚታከራየው ገባው። ለእርዳታ ሳትሞኽ 'አ! አ!' ብላ ሳታስይዘው ተሉ ብሎ ወጣና በፍጥነት በጨለማው ውስጥ ተሰወረ።

ደጋሚ ሌላ ሆቲል ከመግባቱ በፊት የኮቱን ቁልፍ ግጥም አድርጎ ቀልፎ፣ ኮሌታውን ቀልብሶ እጆቹን ከሰራው ኪስ ውስጥ ወሽቃቸው። ወደ ሆቲሉ ሲገባ የፊተኛው አዳራሽ ባይ ነበር። ደንበኞች ወጥተው የአዳራሹን መስኮቶች የምትዘጋጋ አስተናጋጅ ተመለከተ። ፈገግታ አስቀደመና አልጋ ጠየቃት።

“ሰድስት ብር።” አለች ስታየው ከስተርተር ብላ መስኮቶቹን መዘጋጋቷን ሳታቋርጥ።

በደም የተጨማሪቱ እጆቹን ከሰራው ኪስ ውስጥ እንዴት እንደሚያወጣ ገራ ተጋባ። በአዳራሹ ውስጥ ያለው ብርሃን ደብዞ ቢሆንም እጆቹ የተነከሩበትን ደም ብትመለከት ልጅቱ የሚሰማት ስሜት አልጋ እንደሚያስከስለው እርግጠኛ ነበር።

“መጀመሪያ ክፍሉን ልየዋ።” አላት በተቻለው ራሱን ለመግዛት እየጣረ።

ተከተሏት ለማለት ጭንቅላቷን መታ አደረገችና ፊቷን መልሳ ወደ ባዳ ገባች። ተከተላት። ከሚከራየው ክፍል ሲደርሱ በሩን ክፍታ፣ መብራቱን አብርታ ፈቀቅ አለችለት። ወደ ክፍሉ ገባና ቀልጠፍ ብሎ መብራቱን አጠፋው። ወዲያው የገዝብ ቦርሳውን አውጥቶ ከመተላለፊያ በሚመጣው ሰብ ብርሃን የአስር ብር ኖት አውጥቶ ሰጣት።

“መልሱን ያዥው ... እ... መታጠቢያ ቤት ይኖራል?”

“ያው!” አለች ከአስር ብር የሚመሰሰው አራት ብር የእርሷ መሆኑን ስታውቅ ፈገግ ብላ።

መታጠቢያ ቤት ገብቶ በደም የተበከለ ልብሱንና ሰውነቱን አጣጥቦ ወደተከራየው ክፍል ተመለሰ። አልጋው ላይ በጀርባው ተጓጋላ አይኖቹን ከደነ። እንቅልፍ ግን አልገነኘውም። ሰውነቱ ለፈጋጋለት አልቻለም።

ምንድነው ነገሩ? የተዘበራረቀበትን ሁኔታ ትርጉም ሊሰጠው ተጣጣረ። ሴትዬዋ ከየት መጣች? ሰነራሚ ማነች? ያለጥርጥር የካልቨርትን አድራሽ ትፈልጋለች። ለዚህም ግጥም የምሥራችን የገደለች። ግን እሱን ለምን ተወችው? መታጠቢያ ቤቱ ላይሆን ሕይወቱን ለማትረፍ የሌለ ሰው

ሕይወት ለምን አጠፋች? እሷ ማነች? በአውሬው ውስጥ ሰውስጥ አለመግባባትና መከፋፈል አለ ማለት ነው? እንደኛው ወገን ሊያጠፋው ሲፈልግ የተቀረው ወገን ሞቱን አይሻም ማለት ነው? ግን ለምን? የእርሱ መኖር ማንን ይጠቅማል? እንዴት? የምሥራች መሞትስ ምን ይጨምራል? ሴትየዋ ማነች? ሰውየውስ? ሰውየው በምሥራች ሞት ለምን ተደናገጠ? እርሱንስ ለምን ሊገለው ሞከረ? ሴትየዋ ከጀርባው ባትቀድመው ጨርሶት ነበርከ!”

የምሥራችን ላይሆን የእርሱን መጥፋትና መሞት የሚሻ ወገን አለ ማለት ነው። ያለ ጥርጥር ይህኛው ወገን ነው አብርሃምን የገደለው። ግን እነማን ናቸው? ምንድነው የሚፈልጉት? ግልፅ ነው። ሁሉም የሚፈልጉት ካልቨርት ነው። የካልቨርትን አድራሽ የምታውቅ የምሥራች ብቻ ነበረች። ለያስፈራራት ቢላውን ሲያወጣባት ምንድን ነበር ያለችው የምሥራች?

“አትነካኝም! ጫፊን ብትነካኝ ዮሴፍ ምን እንደሚያደርግ ታውቃለችህ! ያወጣዋል... ምሥጢራችሁን ያወጣዋል!”

‘እዎ...እንደጠረጠረው ካልቨርት ይዞት የተሸሸገው ምሥጢር አለ። አውሬው የምሥጢሩን መጠበቅ ለማረጋገጥ ሲል ካልቨርትን እጁ ማስገባት ቢፈልግም የምሥራችን ለመተናኮል ያልደፈረው ካልቨርት ምሥጢሩን በይፋ በማውጣት እንዳይበቀለው በመፍራት መሆን አለበት። አውሬው የካልቨርት አባራሪ ይምሰል እንጂ እስረኛውም ነው። ምክንያቱም ካልቨርት የአውሬውን ምሥጢር በመዳፋ አድርጓል። የአብርሃም አደራ ታወሰው «ካልቨርትን አግኝ... ካልቨርትን» አብርሃም ትነክል ነው። ቁልፉ ያለው ከዚያ ነው። ካልቨርት የያዘውን ምሥጢር በጁ ያገባ ሁሉ የአውሬውን አፍንጫ መሰነግ ይችላል። ግን ምንድነው ምሥጢሩ? የት ነው ካልቨርት...? የምሥራች ነበረች አድራሻውን የምታውቅ። ሞታለች። ሌላ ማን አለ? እርሱ ራሱ! ነገራዋለች። እዎ... የካልቨርትን አድራሽ ነገራዋለች። እሱ ብቻ ነው የካልቨርትን አድራሽ የሚያውቅ።

“እ...እማይጋ...ደሬዳዋ።”

እማይጋ... ደሬዳዋ... የት ናቸው እማይ? አናቷ? ደሬዳዋ... ደሬዳዋ የት?

ናትናአል በተከራየው የሆቲል ክፍል ውስጥ በጀርባው አልጋው ላይ እንደተጓጋለ ሳይኖቹን ኮርኒሉ ላይ ተካሰ ቀረ።

በደሬዳዋ እየተዘዋወረ “የምሥራች እናት” እየለ አይፈልግ! ስማቸውን እንኳ አያውቅም። የምሥራች ይልማ። እርግጥ የምሥራችን አባት ስም ያውቃል - አቶ ይልማ... አስር አለቃ ይልማ... ቀስ ይልማ... ፈጣሪ ይወቅ! አባቷን ካገኘ ግን እናቷን አገኘ ማለት ነው። አብረው አይኖሩ እንደሆንን በሆንም የእናቷን አድራሽ ሳያውቁ አይቀሩም። ግን አባቷንስ

ቢሆን... “አቶ ይልማ” እያለ በድሬዳዋ ከተማ ቢዞር አባታችን እንዴት ማግኘት ይችላል? የአባታቸውን ስም ቢያውቅ ጥሩ ነበር። ያንን እንኳን ማግኘት ይችላል። እ... ተመልሶ ወደ ሆቴሊ ሄዶ የንግድ ፈቃዱ ላይ ማንበብ ይችላል። የአባታችን የአያቲ ስም ይኖራል። ግን ከአሁን ወዲያ ወደዚያ አቅራቢያ መሄድ በገዛ እጅ መንጠልጠል ነው። ሰው ቢልክስ? ማንን? አንዱን የሠፈር ስራፊት ጎረሞሳ አምስት ብር ቢያሳየው ሄዶ ያነበላታል። በዚህ እደገኛ ሰዓት የላከው ወጣት የንግድ ፈቃዱን ተጠግቶ ፊደል ሲቆጥር “ምንድነው የምትሰራው?” ብለው ቢይዙትስ? “ምራ” ቢሉትስ? አስከትሏቸው ከተፋ። ቢልስ? አ! አ! አ! እይሆንም። ሌላ ምርጫ መኖር አለበት። የንግድ ፈቃድ... ግብር... አገር ውስጥ ገቢ... አዎ እዚያም የአያቲ ስም ይኖራል። ግን አገር ውስጥ ገቢ የሚያውቀውና ፋይሷን አውጥቶ የሚያይሉት ወደ የሚያሳየው የለውም። ሄዶ ፋይሷን ቢጠይቅ ደግሞ ጥርጣሬ መፍጠር ነው። “ሰምን ፈለግኸው? ምንድነህ አንተ?” ቢሉት ምን ሊመልስ? አ! አ! አይሆንም። ሌላ ምርጫ ... ሌላ ... መፍጠን አለበት! መቅደም አለበት! ቶሎ ወደ ድሬዳዋ... ቶሎ ወደ ካልቨርት... ቶሎ ወደ ምሥጢሩ... ቶሎ ቶሎ! የአባታችን መላው ስም ማነው? ይልማ... ይልማ ማን?

ናትናኤል ለጥያቄው መልስ ሲያገኝ ይበልጥ ተበላጩ። ለዚህ ቀላል ጥያቄ፣ ለዚህ ቀላል መልስ ይህን የሀል ከተቸገረ እንግዲያው ማስተዋል ቀንሷል ማለት ነው። ከሚገባው በላይ ተወናብዷል ማለት ነው። ፈርቷል ማለት ነው።

አራሱን ገሰጸው።

ረጋ ማለት አለበት። አለበለዚያ በማይረባ ስህተት አራሱን አጋልጦ ይሰጣል።

ስሟን እስካወቀ! የስልክ ቁጥሯን እስካወቀ! የአባታችን የአያቲን ስም ከማንኛውም የስልክ ደብተር ላይ በቀላሉ ይገኝዋል።

ሌሊቱን በመላው በሃሳብ ሲታመስ ሳያሸልበው ዐሐይ ሥፍራዋን ተረከበች።

ናትናኤል ከአልጋው ተነስቶ ማታ አሰቅልቆና በእርጥብ መሃረቡ ጠራርጎ ከግርጌ ካለ ወንበር ላይ ያለጣቸውን ሸሚዙንና ኩቱን አንስቶ ለሳቦሶና ወደ መታጠቢያ ቤት ገባ። በተቻለው መጠን ረጋ ብሎ ተጣጥቦ ያለፈውን ሌሊት አሻራ መልጭ እድርጎ ካህዳ በኋላ ወደ ሆቴሉ አዳራሽ ብቅ አለ።

ጥግ ላይ ተቀምጦ ሁለት ሰከ በኋላ ጠጣና ፈጠን ብሎ ከሆቴሉ ወጣ። ሌሊቱን ያለእንትልፍ በያሳልፈውም የደካም ስሜት አልተሰማውም። ምናልባት ድንጋጤው ይሆናል፤ ምናልባት ፍርሃት፤ ምናልባት ሥጋት።

ደሙ በሰውነቱ ውስጥ ሲሸቀዳደምና ሲራወጥ ለራሱ ይሰማዋል። መፍጠንና መሮጥ አለበት!

ታክሲ ተሳፈረና ወደ መርከቶ ሸሸ።

መርከቶ ባህር ነው - ውቅያኖስ! መርከቶ ጫካ ነው - ደን። መርከቶ ቤቱ ነው - የዘውድድ።

መሀል መርከቶ ከታክሲ እንደወረደ ወደ አንድ ቡና ቤት ገባ። ገንዘብ ተቀባይዋን ተጠግቶ ሠላምታ ከሰጣት በኋላ የስልክ ማውጫ ጠየቃት።

“ጩኔ ቁልፍ።” አለች ረጅም ወንበር ላይ የተቀመጠችው ወጣት ሴት ወደኋላ ዞራ።

በእድሜ የሚመጣጠናት ወንድ ልጅ በቀጭን ሰንሰለት ውስጥ የተሰገሰጉ አስር የሚሆኑ ቁልፎች አቀበላት። ከቁልፎቹ ውስጥ አንዱን መርጣ አወጣችና አጠገቧ ያለ መሳቢያ ሰባ የስልኩን ደብተር አውጥታ አቀበላችው።

“እንዚህ ይሰጥልኝ” አላት ማውጫውን ተቀብሏት እየከፈተው።

የምሥራች ይልማ መጀመሪያ የምሥራችን ስም ፈለገ። በርካታ የምሥራች ይልማዎች የተደረጁበትን ገዕ እንዳገኘ የስልክ ቁጥሯን ፈለገው። ቁጥሩን እንዳገኘ ወደኋላ ተመልሶ በትይዩ የተሳፈውን የምሥራችን ስም እስከ አያቲ ስም አነበበው የምሥራች ይልማ ገዢነት።

“አቶ ይልማ ገዢነት” ድጋሚ የስልክ ማውጫውን እያገለበጠ ይፈልግ ይመር...

አቶ ይልማ ገዢነት... ይ... ይ... ይ... ይልማ አዳሙ... ይልማ ብራቱ ... ይልማ ገብረማርያም... ይልማ ገዢነት!

የስልክ ቁጥሩን በወረቀት ላይ ገለበጠና የቡና ቤቱን ገንዘብ ተቀባይ አመስግኖ ወጣ። እዚያው እንዲሁ የሕዝብ ስልክ ፈልጎ አቶ ይልማ ገዢነት መኖሪያ ቤት ደረሰ።

“አ...ቤት” አለው ተጠን ያለ የሴት ድምፅ።

“እባክት አቶ ይልማን ነበር”

“ሥራ ናቸው” አለች ሴትየዋ በተሰላቸ ድምፅ።

“እባክት ችግር ገጥሞኝ ነው የሥራ ዐታቸውን ስልክ ቢሰጡኝ።”

“የሰቁን ነው?”

“አዎ ... ላንኛቸው የምችልበትን ቦታ...”

ነበረችው። ቀልጠፍ ብሎ ቁጥሩን ጻፍ ጻፍ አደረገና አመስግኗት ስልኩን ዘጋ። ወዲያው የሰጠችውን ቁጥር ደወለ።

“ሃሉ” አለ ወፍረት የደረሰው፤ ስጋ የዘጋው፤ እርስ በእርሱ የሚተሻሽ ድምፅ።

“እባኩት አት ይልማ ይኖራሉ?”

“ነኝ። ማን ልበል?”

“እንደምን ዋሉ። የምሥራች ነበረች የላከችኝ...” ናትናኤል የሰውየውን ስሜት ለማጥናት ለአንድ አፍታ ዝም አለ።

“ማን አሉኝ?” አሉ ሰውየው መልሰው።

“የምሥራች... የምሥራች ይልማ።”

“ከየት ነው? ማንን ነው የሚፈልጉት?” ሰውየው ግራ የተጋቡ መሰሉ።

“የምሥራች... የምሥራች የእርሶ ልጅ።”

“የማን ልጅ?” ሰውየው ይበልጥ ተደነጋገራቸው።

“ካዛንቺስ ሆቴል ያላት የእርሶ ልጅ። የምሥራች ይልማ... ባለሆቴሉ።”

“የምን ሆቴል ነው የሚሉኝ?”

ይቆርታ ጠይቋቸው ስልኩን ዘጋ።

ሌላ ይልማ ዝብኝ በአዲስ አበባ ስልክ ማውጫ ደብተር ውስጥ የተመዘገበ የለም። ያለው አማራጭ ወደ ድሬዳዋ መንገድ ብቻ ነው። ድሬዳዋን እያውቃትም። እዚያም ሄዶ መቸገሩ የማይቀር ነው። ግን የተሻለ ምርጫ የለም።

መፍጠን አለበት። ምንም ጠባብ ቢሆን በተከፈተለት በር ሁሉ መርጥ አለበት። ወደ ካልቨርት መጠጋት አለበት።

ዝግጅቱን ለማጠናቀቅ ወደ ባቡር ጣቢያ ሄዶ በማግኘቱ ምሽት ላይ ወደ ድሬዳዋ በሚሄድ ባቡር ላይ የሁለተኛ ማዕረግ ትኩት ከቆረጠ በኋላ አውቶቡስ ተራ ወደ ዘውዲቱ ቤት ወደ ጎሬው በረረ።

ምሳውን ከዘውዲቱ ጋር ከበላ በኋላ ከሰዓት ወደ ገበያ ወጣ። መርካቱ የዘመን መለወጫ በዓልን መስከረም አንድን ለመቀበል በሚዘገጃጅ ገበያተኛ ተጣባለች።

ወደ ድሬዳዋ ሲሄድ ሊላብስ ያሰበውን ደለቢያና ሽርጥ ነጠላ ጫማ እንዲሁም አንድ እንስተኛ የሽራ ሻንጣ ዝብ። አዲስ አበባ እስካለ ድረስ ደግሞ አጥልቆት የሚዘዋወረውን ወራጅ የጋራሽ ተቃና ራቱን ጥሩ እድርጋ የምትሸፍንለት አንድ የተልፈሰፈሰች ባርኔጣ ጨመረ። መንገድ ላይ ከአንድ ጋራሽ ገባ ብሎ ለዘበኛው ሁለት ብር ሰጠና በትንሽ ቆርቆሮ የተቃጠለ ዘይት ይዞ ወደ ጎሬው ሲመሰስ ከአንድ ሱት ገብቶ አንድ ጥሩ ሽፍና የሲት ነጠላ ጫማ ሸመተ። ከዘውዲቱ ቤት ሲደርስ ባይመሸም ቀኑ ገፍቶ ነበር። ልብሱን አወሳልቆ ዘውዲቱ አልጋ ውስጥ ገብቶ ጥቅልል አለ። የዘውዲቱን ቤት ተከራይቶ ከገባ ጀምሮ ለመጀመሪያ ጊዜ ዘውዲቱ አብሯት የሚያድር ደንበኛ አጥታ እንደትመጣ ተመኘ።

ያን ሌሊት ዘውዲቱ ቀንቷት ደንበኛ አገኘች፤ አልተመለሰችም። አልጋዋ ላይ ብቻውን ሲገልበጥ ሲያቃገጥ አደረ። አንዱን ቅገግት ሳያገባድድ ሌላ ቅገግት እያቋረጠው ያባረረው ውሻ ሳይዘው ጭልጥ ካለ ንደል እየገባ... ከንደሉ ወለል ደርሶ አናቱ እንደ እንቁላል ሳይፈርጥ እየር ላይ ጭልፈቶች ገላውን እየገመጠ አይኖቹን እየንገጠት ሲወራጭ አደረ።

ጠዋት በፋ ሲከፈት በርግን ሲነሳ ጭንቅላቱን በፋስ ሲወትረው ተሰማው አራስ ምታት ነፍስ ዘርፋ።

“እንደምን አደርክ?” አለችው ዘውዲቱ ወደ ውስጥ ገብታ በሩን እየዘጋች። “እስካሁን አልተነሳህም? ሁለት ሰዓት አልፏልኩ።” የዘላቸውን የላስቲክ ከረጢት ወንበር ላይ ጣል አድርጋ አልጋው ጫፍ ላይ ቁጭ አለችና ኩንታል ስትሸከም እንዳደረች “አፍ.....ፍ!” አለች። “እንዴ ለምን እራትህን ሳትበላ አደርክ?” አለች ሳይከፈት ያደረውን የምግብ ሳህን ከራስጿ ስታይ ዞራ እየተመለከተችው።

“አላየሁትም ነበር።” አላት ናትናኤል እራቱን ደረቱን እያከከ ዞር ከራስጿ የተቀመጠውን ሳህን እየተመለከተ።

“እኛ ጾምህን አደርክ ማለት ነው? ደግሞ ከትላንት ወዲያ የት ነበር ያደርክው?” ጥያቄ አከታተለችበት።

ሳይመልስላት ከአልጋው ተነስቶ ከወገቡ በላይ ለመለቃለቅ በሩን ከፍቶ ወጣ። ሰውነቱን ተለቃልቆ ሲመለስ ዘውዲቱ ከራስጿ ያደረውን ሳህን ከፍታ በግራ እጇ ይዛ እየተንገራደደች በላይ በላይ ስትጎርስ አንኛት።

“ቡዳ የሆነ ሰውዬ... ራቱን ሳያበላኝ ቤቱ ወስዶ እንደቅረላ ሲያለፋኝ አደረ።” አለች እየሳቀች። “ላጉርስህ?”

ራሱን ነቀነቀ። ናትናኤል ምግብ አላሰኘውም።

“ምን ሆነል? ቤት ደህና አይደለም እንዴ?”

“ደህና ናቸው እነሱሲ...” የጀመረውን አንጠልጥሎ ተወው።

“ታዲያ ምን ሆነሃል?”

“ሰውየው ተያዘ።”

“የቱ ሰውዬ?” መንገራዊዱን አቁማ በተቀመጠበት ቁልቁል ተመለከተችው።

“አለቃዬ። የመሥሪያ ቤታችንን ገዝቦ ያጠፋው።”

“አትሉኝም!” የያዘችውን የምግብ ሳህን ክራስኔ አስቀምጣ በወጥ የተጨማሪቱ እጇን አንክርፋ አልጋው ላይ ከጎኑ ተቀመጦችና አይን አይንን ትመለከተው ጀመር። “ውሽትካን ነው!”

ናትናኤል ከዘውዲቱ የሚለይበት ሰዓት እንደደረሰ የተገነዘበው ከአንድ ቀን በፊት ነበር። የምሥራች “እማዬ።... ድሬዳዋ” ካለችው ወዲያ። ዘውዲቱን ሲሰናበታት ደግሞ ምክንያት መስጠት አለበት። ቢሆንም ችግሩ ሁሉ እንደተፈታ አድርጎ መቀረብ የለበትም። መጪው አይታወቅም። ማን ያውቃል... ተመልሶ ወደ አዲስ አበባ መምጣትና መሸሸግ ያስፈልገው ይሆናል። ያን ጊዜ የት ይገባል? ዞሮ መግቢያው መሸሸጊያው ነች-ዘውዲቱ።

“አዎ ተያዘ ዘውድዬ... እየተመረመረ ነው አለ። ግን ገና ነው፤ ይመስልኝም።”

“እ...ሺ!” አለች ለተጨማሪ ወሬ ትጉታ ድጂ ውስጥ የገባ ምግብ በምላሷ እየጠረገች።

“ግን መጥፎ ወሬ ሰማሁ...”

“ምን?” ቅንድቦቿን አጠጋጋቻቸው።

“ፖሊሶች አዲስ አበባ ውስጥ መደበኛን ደርሰውበታል አለ። ያየኝ ሰው ሳይመራብኝ አልቀረም።”

“ግብርኤልገሊ...” ደነገጠች። “እንዴት አወቅህ?”

“በየዘመዶቼና በየንደኞቼ ቤት አየዞሩ ሲያጠያይቁ ነው አለ የሰነቡት።” አላት ሃሳብ እንደገባው ሁሉ አይኖቹን በ-ዝዝ አድርጎ ለምጻም ግድግዳ ላይ ተክሎ።

“አይዞህ። እዚህ ሊያገኙህ አይችሉም፤ ከቤት አለመውጣት ነው... ድምፅህን ካጠፋህ...” ልታረጋጋው ጀመረች።

“አይ ዘውድዬ... እኔም ተይገሮ ለአንቺም መዘዝ ከምሆን ከአዲስ አበባ ብወጣ ይሻላል። እማዬጋ ልሄድ ነው ያለብኩት።”

“የት ናቸው እናትህ?”

“ደብረ-ብርሃን።”

ከሰዓት በኋላ የልቢያውን ነጠላ ጫማውን ሌሎቹንም እቃዎቹን በሸረው በርሳ ውስጥ ቀርቶቦ፤ በተቃጠለ ጥቁር ዘይት የተጨማሪቱ ቱታውን አጥልቆ፤ ልፍስፍስ ባርነባውን አድርጎ ተሰናበታት።

“ልክ አይደለህም። ይሄን ያህል ጊዜ አብረን ቆይተን። ዘመን መለመጫ ሁለት ቀን ሲቀረው ትቀጥኝ ትሄዳለህ? በፍጹም ልክ አይደለህም። ምናልባት ሁለት ቀን ቆይተህ እንቁጣጣሽን አብረን ብናሳልፍ” ተለማመጠችው።

“አይሆንም ዘውድዬ። ከደረሰብኝ መጥፎ ነው።” አለ ጊዜ ማጥፋት እንደማይገባው ለራሱ እየመክረ። “ዘውድዬ ይሄን ለአንቺ ነው የገዛሁት።” አላት ሽቶውንና ነጠላ ጫማውን እየሰጣት። “ብድር መመለሱ አይደለም፤ ብድርሽን የምመልሰው ጥሩ ቀን ሲመጣ ነው። ይሄን ለዘመን መለመጫ ነው የገዛሁልሽ።”

የዘውዲቱ ዓይኖች በእንባ ተሞሉ። ለሰላሳነት ሲያይባት የመጀመሪያ ጊዜው ነበር። ሁሉ ተናጋሪ ሁሉ ግድ የለሽ ነበረች ዘውዲቱ። አይኖቿ ውስጥ ያቀረበውን እንባ ሲመለከት እሷም ለሰላሳ፤ እሷም መቶ እንደሆነች ተረዳ። ዘላ አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት።

ከዘውዲቱ ቤት ሲወጣ ዘጠኝ ሰዓት አልሞላም ነበር። ወደ ድሬዳዋ የሚጓዘው ባቡር ምሽት ላይ ይነሳል። ወደ ድሬዳዋ ከመሄዱ በፊት ግን ርብቃ መሥሪያ ቤት ለመደወል ወስነ።

ርብቃ መሥሪያ ቤት ሲደውል ምህረትን ሲያገኝ ግን ያልጠበቀው ዱብ ዕዳ ጭንቅላቱን መታው -የሱ ርብቃ እርግዛለች...የሱ ርብቃ ልጁን በሆጂ ተሽክማ ብቻዋን ትጨነቃለች... የሱ ርብቃ...

ናትናኤል ወደጋላ ጋላል ካለበት ወንበር ላይ ቀና አለና ተቀመጠ። ሰዓቱን ተመለከተ። አስራ አንድ ተኩል ሊል ነው። የርብቃን ወንድም በአስራ ሁለት ተኩል ነው የቀጠረው። አንድ ሰዓት አለው ማለት ነው።

ከተቀመጠበት ተነስቶ ከቡና ቤቱ ወጣ። ሰማዩ ላይ ያዘበዘበው እርጉዝ ደመና ሌሊቱን ሀይለኛ ዝናብ ሊጥል እንዳለበ ያስታውቃል። ለንሃር ታክሲ ይዞ በቸርቸል ጎዳና ሽቶብ ወደ ፒያሳ - ወደ ርብቃ አፓርታማ አመራ።

‘መጠንቀቅ አለበት። በቤታ እካባ የሚያንገርብሱ ለዎች ሊኖሩ ይችላሉ።ሲገባና ሲወጣ መታየት የለበትም። አለበለዚያ እርጦ ከእጃቸው

እንደገባላቸው ነው የሚቆጠር። መጠንቀቅ አለበት። ቀጥታ ወደ ክፍሏ ማምራት የለበትም። መሰለል... ዙሪያውን ማጥናትና መጠንቀቅ... አለበለዚያ ለሷም ተጨማሪ ችግር ነው የሚፈጥርባት

ርብቃ አፓርትመንት ከመድረሱ በፊት እራት ብሎ ከታከሉ ወረደና የሽራ ሽንጣውን ትክክው ላይ አንግቦ ጭንቅላቱ ላይ የደፋትን የጨርቅ ቆብ ወደ ታች ወደ ግንባሩ እየነተተ በመንገዱ ቀልቀል በእርጋታ ወረደ። ሰዓቱ ገና በሆንም ከዳር እስከ ዳር ያንገርበው ጥቁር ደመና አካባቢውን የመሸ አስመስሎታል። ሰዓቱን ተመለከተ። በአንድ ሰዓት አካባቢ ባቡር ጣቢያ መገኘት ይኖርበታል።

ሃምሳ ደቂቃዎች አሉት... ብዙ መቆየት የለበትም - ርብቃ ጋ። ቶሎ አይቷት መጣባት አለበት። መጨከን አለበት... መጨከን... መጨከን።

-24-

አንደ ድንጋይ ከተጫናት ለመመን ውስጥ ቀስ በቀስ እየወጣች ስትመጣ... እላይዋ ሳይ ተጭኖ የየዛት ድቅድቅ ጨለማ እንደ ጭስ እየሳሳ እየበነነ ለቋት ሲጠፋ በመደመሪያ የተቀበላት በእግሮቿ መሃል የሚነገራት የደንዘዘ ስቃይ ሸር። ቀስ በቀስ ጭንቅላቷ እየጠራ ቢመጣም እይኖቿን ለመክፈት አልደፈረችም። ሌላ ዱላ፣ ሌላ ስቃይ ሌላ የጋለ ሽቦ የሚችል አካል አልነበራትም። በክፍሉ ውስጥ ብቻዋን ትሁን አትሁን እርግጠኛ አልነበረችም። እይኖቿን ለመክፈት ግን አልደፈረችም።

እጆቿ ግራና ቀኝ ተወጥረው ከታሰሩበት ተፈተው በድን እንደሆኑ ሁሉ በግራና በቀኝ ተዘርረዋል። በተኛቸበት ልብስ ደርበውላታል። እግሮቿ ግን አሁንም ግራና ቀኝ ሁለት ቦታ ተወጥረው እንደታሰሩ ናቸው። ቀስሷን ለማዳመጥ ሞከረች። በጭኖቿ መሃል የሚለማትን ስቃይ ለማዳመጥ ዝም አለች - የተዳፈነ... የደንዘዘ... የደበዘዘ ስቃይ። ግራ ክንዳ ላይ ሀመም ተሰማት። ለመነቃነቅ ግን አልደፈረችም። በእይነ ሀሊናዋ ሁኔታውን ለመቅረፅ ሞከረች። መቼ ነበር በጋለ ሽቦ ጭኖቿ መሃል ሰውነቷን ያቃጠሏት? ዛሬ? ትላንት? ዛሬ ምንድነው? ቀን ነው ሌሊት? ሰዓታትና ቀናት ትርጉም ካጠባት ቆይተዋል።

ድምፅ የሰማች መሰላት። ዓይኖቿን እንደከደነች ጆሮዎቿን አስልታ ተጠባበቀች። የበር ድምፅ ተሰማት... የሚከፈት በር የሚያለማው ድምፅ...

“አልተነሳችም።” አለ አንድ ድምፅ በሽክሽክታ።

“ኮሎኔል” አለ አንድ ድምፅ በሽክሽክታ “ዙሪያውን አጥረንዋል። በርም ላይ አንድ ሰው አቁመን እየተጠባበቅን ነው።”

“መጣሁ” ሲል ተሰማት ማርቆስ።

ሁለት የእግር ኮቴዎች በግራና በቀኝ ተሰማት... በስተቀኝ አንድ መዳፍ ግንባሯ ላይ አረፈ።

“ከነቃች የመርፌ ማደዝዝዣውን ሰጣት። ስቃይ ሊኖርባት ይችላል።” የማርቆስ ድምፅ ነበር።

“ካስቸገረችኝ... ልምታት?” አለ በስተግራዋ የቆመ ሌላ ሰው።

“ረጋ ብለህ አባብለህ ውጋት። ለምን ትመታታለህ? ደግሞ አታስቸግርህም... ከተወራጩችህ ግን ግለኩን ንቀልላት።” አለ እጁን ግንባሯ ላይ የጫነው ማርቆስ በጣቶቹ ፀጉሯን ወደጎሳ እያበጠረ። “ጠዋት አቀየርላለሁ።”

ኮቴ ተሰማት። ተከታትለው ሲወጡ ሰማች። በሩ ሲዘጋ በክፍሉ ውስጥ ፀጥታ ሲነገስ ስትፈራ ስትቸር እይኖቿን ገለጠቻቸው። መኝታ ክፍሏ ውስጥ ብቻዋን አስተኝተዋታል። በቢጫው የብርድ ልባሷ ከአንገቷ እስከ እግሯ ጫፍ ድረስ ሸፍነዋታል። በተንጋለለችበት ዙሪያዋን ተመለከተች። ግራ ክንዳ ላይ የሚለማት ሀመም ከራሷዋ ከተንጠሰጠሰው የግለኩስ ከረጢት ጋር የተያያዘው መርፌ ክንዳን ጠልቆ የገባበት ላይ መሆኑን ተረዳች። የክፍሉ መጋረጃ ተዘግቷል። በጥግና ጥግ የታየው ሰማይ ጨልሟል... መሸጋል። ለመነቃነቅ ስትሞክር ግራና ቀኝ የታሰሩት እግሮቿ መሃል የተዳፈነው ስቃይ እንደ ጦር ወጋት። ከስሱ የብርድ ልብስ በታች ያለው አራቀት ሰውነቷ ተንሰፈሰፈ።

ድምፅ ተሰማት- የመኝታ ቤቷ በር ተከፈተ። ቶሎ ዓይኖቿን ጨፈነቻቸው። እንደነቃች ማወቅ የለባቸውም። ዝም ብላ መተኛት ነው ያለባት። መረበሽ የለባትም! አለበለዚያ ይመቷታል። ዝም ብላ መተኛት። በሩ ሲዘጋ ተሰማት! የእግር ኮቴ እየቀረባት መጣ... አንድ በላብ የረጠብ አጅ አራቀት ትክክዋ ላይ ሲያርፍ ተሰማት... ትንፋሽ... እላይ እታች የሚል ትንፋሽ... እላይዋ ላይ የነበረው ስስ የብርድልብስ ተገፈፈ... መረበሽ የለባትም... መንቃቷን ማወቅ የለባቸውም... አለበለዚያ ድጋሚ ያስቃይዋታል... ትክክዋ ላይ ያረፈው በላብ የራሱ መዳፍ ወደታች ወደ ደረቷ ተንሸራተተ... አልተንቀሳቀሰችም... ጡቶቿ ሲዳሰሱ ተሰማት... እላይ እታች የሚል ትንፋሽ... ፍርሃት ወረራ... ግራ ክንዳ ላይ የተሰካውን መርፌ አስር የያዘው ፕላስቲክ ተላጠ... ክንዳ ላይ የተሰካው መርፌ ተነቀለ... መንቃቷን ማወቅ የለባቸውም... አለበለዚያ ይመቷታል... እላይ

እታች የሚለው ትንፋሽ ተረባት። ብርድ ልብሷ ወደታች ተጎተተ... ፍርሃቷ እየጨመረ መጣ... እላይ እታች የሚለው ትንፋሽ ወደ አገገቷ ስር ሲጠጋ ተሰማት... ብርድ ልብሱ ከላይዋ ላይ ተንሸራቶ ወደ መሬት ወደቀ። ራሷን መቆጣጠር አቃታት... አይኖቿን ገለጠቻቸው።

እማመው ሰውዬ ነበር። እላይዋ ላይ እንዳንገርበበ ድንገት አይኖቿን ስትገልጥ ደንገጥ አለ። ወዲያው ... ፈገግ አለላት... የሽሚዙን ቁልፎች መፍታት ይመረ... ፈገግ አለላት ድጋሚ... ሽሚዙን ከላይ ላይ ወርውር ተጠጋት... እጆቿን ጠቀቷ ላይ ጫናቸው... ድንገት ተወራጩች። ሙት... እርጥብ እጆቿን ከላይዋ ላይ ገፍትራ ተሸማቀቀች... ፈገግ አለላት። አልጋዋ ላይ የተንጋለለውን እራቁት ገላዋን ከላይ አስከታች በተራቡ አይኖቹ ዳሰሰው። ምራቁን ሲውጥ... ትልቅ ማንቀርቱ እላይ እታች ሲመላለስ... በፍርሃት ተንቀጠቀጠች። ድንገት ዘሉ አፏን በመዳፉ አፈናት... ታገለችው... እጆቿን እያፈራረቀች እንደብረቱ የደደሩ ሁለት ክንዶቿን ደበደበቻቸው ... ቧጠጠቻቸው... ያለብዙ ችግር እፏ ውስጥ ጨርቆ ጎስጎሶ ለጎማት...

ትንፋሱትንፋሱ እያለ ቁልቁል ተመለከታት። አይኖቹ የሚያርፉበት ቦታ ያጠፋ ይመስላል። መላ ሰውነቷ ላይ ተንቀጥቀጥቶ...

ሱሪውን ማውለቅ ይመረ... በተንጋለላችበት... በምሬት... ጭንቅላቷን አወራጩቸው... እንግዳ ደረሰላት...

“ቢሮው ትዕግስቱ አልፏል።” አለ ከቴልክሺን የገባው ይሁዳ አሜሪካን የብርቱካን ጭማቂውን ተጎንጭቶ ብርጭቆውን ከስቀመጠ በኋላ ረጅም ጊዜውን እየዳለሰ።

የአዲስ አበባ ሂልተን ሆቴልን የመዋኛ ስፍራ በስተቀኛቸው አድርገው ተቀምጠዋል። በርካታ እንግዶች በመዋኛ ልብሶቻቸው ወዲያ ወዲህ ይላሉ። የተቀሩት በደረተና በጀርባቸው እየተገለበጡ ጭል ጭል የምትለውን ለስላሳ የቋጉ ጭል ይሸማሉ።

ይሁዳ አሜሪካን በሆቴሉ ውስጥ ከያዘው የመኝታ ክፍል ወጥቶ ከቀጠረዋቸው ስፍራ የደረሰው ልክ በሰዓቱ ነበር። ከቀጠረው ሰዓት ቀደም ብሎ የደረሰው አሃርን የእንግዳውን ፀባይ ስለሚያውቅ የብርቱካን ጭማቂ አገዛዝ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦ ይጠባበቅ ይመር። አሜሪካን የሌሊት ልብሱን ሳይቀይር በላይ ላይ ወፍራም የጠዋት ልብሱን ደርሶ ወገቡ ላይ ቀበቶውን ሽብ አድርጎ ከጥጥ የተሰራ ወፍራም የእግር ሽራብና የቤት ነጠላ ጫማ

እንዳደረገ ወደ መዋኛው ስፍራ የሚወስደውን ደረጃ በእርጋታ ወርዶ ወደ አሃርን አመራ።

“እንኳን ደህና መጣህ።” አለ አሃርን ተነስቶ እንደቀመ የአሜሪካን እጅ ጠበቅ አድርጎ እየጨበጠ።

“እንኳን ደህና ጠበቅሽኝ።” አለ አሜሪካን ነጫጭ ውብ ጥርሶቹን ለአንድ አፍታ ብልጭ አድርጎ የጓደኛውን እጅ እየወዘዘ።

አሜሪካን “ኪዶን” በሚል ስያሜ በሚታወቀው የሞላድ ገዳይና አፋኝ ክፍል ውስጥ ለአስራ ሰባት ዓመታት የሰራና ‘አትግደል’ እና ‘አትዋሽ’ ከሚሉት ከመሌ ትዕዛዛት በስተቀር በተቀሩት በስምንቱ ትዕዛዛት ላይ ፈዝ የማያውቅ ጥብቅ ሃይማኖተኛ አይሁዳዊ ነው። በሌሊት ልብሱ ላይ የደረበው ወፍራም የጠዋት ልብሱና ቡፍ ካለ ጥጥ መሳይ የቤት ጫማው ጋር ሲያዩት እማመው ሰው በቤት ውስጥ ተቀምጦ የሳጠራ ዘንቢሎችን ሲሰራ የሚውል የዋህ ገበሬ ይመስላል።

“የብርቱካን ጭማቂ።” አለ አሜሪካን ፈገግ ብሎ ከጎኑ የቀመውን የሆቴሉን ስስተናጋጅ እየተመለከተ።

የአልኮል መጠጥ ፍጹም የማይቀምስና የአሳማ ስጋ አፋ የማይገባ ጥብቅ ሃይማኖተኛ የሆነው አሜሪካን በመስከረም 5 1972 በሙኒክ ሃያኛው አሎምፒክ ዝግጅት ላይ የብላክ ሴፕቴምበር ቡድን የእሥራኤል ስፖርተኞችን ሰፈር በመውረር አስራ አንድ ተጨዋቾችን ከገደለ በኋላ የጠቅላይ ሚኒስትር ጎልዳሜይርን የብቀላ ትዕዛዝ ዳር ለማድረስ ሞላድ አፕሬሽንን እንዲመራለት የመረጠው ከፍተኛ ችሎታ ያለው የመረጃ ሰው ነው። ይህንን ከፍተኛ ኃላፊነት የተቀበለው አሜሪካን በአንድ ወቅት በያሲር አራፋት ‘ፋታህ’ ድርጅት ውስጥ የሰለላ ኃላፊ የነበረውንና በኋላም ሞላድ የሙኒክ ሽብር ጠገላሽ ነው ያለውን የሱፍ ናደር ወይም አቡ ዩሌፍንና በቀጥታ የሙኒክን አልቂት አቀናጅቷል ብሎ የጠረጠረውን ዓሊ ሃሰን ‘ሃሌም’ ወይም ሞላዶች በሰጡት የቅጽል ስም ‘ቀዩን ልዑል’ ጨምሮ ከሰላሳ አምስት በላይ የሚሆኑ ቀንደኛ ሽብርተኞችን በኪዶን አፈመዘኛና ፈንጅዎች በያሉበት ሲለቅማቸው የገዛ እለቆቹ ሳይቀሩ በመደንቅ ራሳቸውን ነቱቁ። በጥቅምት 1972 በሮም የፒ.ኤል.ኦ ተወካይ በነበረው አብዱልዋይል ዝቦይተር ግድያ የተደመረው የሞላድ የአሸባሪዎች አደን በምሥራቅና በምዕራብ አውሮፓ እንዲሁም በመካከለኛው ምሥራቅ ለወራት ሽብር ሲገዛ ቀየ።

ከዚያ ሽብር ወዲያ አሜሪካን በሞላድ ውስጥ እንደሚከበር ሁሉ በመካከለኛው ምሥራቅ በሚገኙ ሽብርተኛ ቡድኖች ተጠላ።

“ቢሮው ትዕግሥቱ አልቋል።” አለ አሚ የቀረበለትን የብርቱካን ጭማቂ እያነሳ።

“ባለኝ ሃይል ሁሉ እየተነቃነቅሁ ነው።” አለ አሃርን አሚን ለመምሰል ቀደም ብሎ ያዘዘውን የብርቱካን ጭማቂ ገፋ እያደረገ።

“ወንድሜ” አለ አሚ ጸሙን ወደታች እየላገ “ከአሁን በኋላ በዚህ ጉዳይ ላይ መረጃ ለመስጠት የምናደርገው ጥረት ብቻውን መልስ እንደማይሆን ቢሮው አምኗል።”

“ይሁዳ” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ “አንተ እንደምትመጣና እንድትበልህ መልዕክት ሲደርስኝ ምን እንደሚከተል መገመት አላስቸገረኝም።” አለ አሃርን በምሳድ ገዳይና አፋኝ ቡድን አባል የሆነውን ሰው እየተመለከተ።

“ጥሩ ገምተሃል እግገኛው።” አለ አሚ ፈገግ ብሎ “ለማንኛውም ዝርዝር ዕቅዱን እስጥሃለሁ። መንታ ቤቱ ሽንጣዬ ውስጥ አለ። ለጊዜው ጥናት የጥበብ ክፍሉን በአጭር እገረዳለሁ እችላለሁ።”

“ቀጥል።” አለ አሃርን በወንበሩ ላይ እየተመቻች።

“አሃርን” አሚ ለአንድ አፍታ ዞር ዞር ብሎ አካባቢውን ካጠና በኋላ ቀጠለ “ባለፉት ሁለት ሳምንታት በአፍሪካ አደገኛ የጦር መሣሪያዎች ሲንቀሳቀሱ ሰንበተዋል። መነሻው በእርግጠኝነት ከዚህ ነው ማለት ባይቻልም ወይ ከጃሃንሰርግ አለሃም ከካይሮ ላይሆን አይቀርም የሚል ግምት አለ።”

“አደገኛ የጦር መሣሪያ ስትል?” አለ አሃርን ድምፁን ቀንሶ

“እጃችን የገቡት ማስረጃዎች ጥቂት ፎቶግራፎችና ግማሽ በግማሽ የተቃጠለ ጥራዝ ነው። እነዚህ ማስረጃዎች እንዴት እንደተገኙ ግን ለእኔ ግልጽ አይደለም። የሆነው ሆኖ ወደተለያዩ የአፍሪካ አገሮች የተጓዙት መሣሪያዎች በርካታና ዓይነታቸውም የተለያዩ ቢሆኑም አስገራሚ ሆኖ የተገኘው ግን በስራቱ የሰብኦት ህብረት ከሆነው የስትራቴጂ ሚሳይል ጋር ተመሳሳይ ሆኖ ከትክክል ላይ የሚወገዝበት ሚሳይል ነው” አለ አሚ።

“ምት ላይ ነው አስገራሚነቱ?” አለ አሃርን።

“ጥራዙ ውስጥ ያሉ ያልተሟሉ መረጃዎች እንደሚጠቁሙት ከሆነ እነዚህ ሚሳይሎች የኒውክሌየር አረር የሚገጠሙላቸው ናቸው። ይህ ምን

ማለት እንደሆነ ይገባሃል።” አለ አሚ። ለመጀመሪያ ጊዜ በጥልቀት ተንፍሶ በዝምታ የሚያዳምጠውን አሃርን እየተመለከተ ቀጠለ። “እስፈራው ነጥብ ግን የአፍሪካ አገሮች አደገኛ የጦር መሣሪያዎችን መቀባበላቸው አይደለም። ዋናው ነጥብ ከእነዚህ መሣሪያዎች ውስጥ የተወሰኑት ከአፍሪካ ውጪ ወደአልታወቁ ሥፍራዎች ተወስደዋል የሚል የመረጃ ፍንጭ መገኘቱ ነው። ይህ ደግሞ የኒውክሌየር አረር የተገጠመላቸውና ከሰው ትክክል ሊወነጨፉ የሚችሉ ሚሳይሎችን በአጥፍተህ ጥፋ የሽብር ፈጠራ ጥቅም ላይ ሊያውላቸው የደፈረ አንድ ወገን አለ ማለት ነው። ውጤቱን አንተ አራስህ ልታሰላው ትችላለህ።”

“በገዛ ደጃፍህ ቆመህ ዓለም ስትጠፋ ታያለህ ማለት ነው።” አለ አሃርን የኒውክሌየር ሽብር ፈጠራ ምን ገጽታ ሊኖረው እንደሚችል ለማሰብ እየሞከረ።

“ምናልባት እያንዳንዱ የአውሮፓ የአሜሪካና የእስያ ታላላቅ ከተማ በኒውክሌየር አረሮች ይመታል። አስጠሊቃው ጉዳይ ግን ማንኛውም መንግሥት በየትኛውም አገር ወይም ቡድን ላይ የምላሽ ጥቃት መስጠር እንዳለበት ሊያውቅ አይችልም። ምክንያቱም ጥቃቱ የሚፈጸመው እዚያው ከውስጥ ስርገው በሚገቡ ያበዱ ሽብርተኞች ይሆናል።”

“የፈጣሪ ያለህ! ታዲያ ያንተ እዚህ መምጣት...” አሃርን የጀመረውን ጥያቄ ሳይጨርስ በመሃል አቋረጠ።

“አሃርን” አለ አሚ አይኖቹን ከመዋኛው ሥፍራ ዙሪያ በሚረገጡ ህፃናት ላይ ተከሎ “እኔ ወደእዚህ የመጣሁት የዚህ ሁሉ ምሥጢር ጭንቅላት አዲስ አበባ ውስጥ ስለሆነ ነው። እነዚህ አደገኛ መሣሪያዎች ከአንዱ የአፍሪካ አገር ወደሌላው እንዲጓዙ የተሰጠው ትዕዛዝ በትክክል በማን እንደሆነ ለማረጋገጥ ቢያዳግተንም ትዕዛዙን ያስተላለፈው አካል እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ ለመገኘቱ እርግጠኛ ሆነናል።”

“ይህ ነገር ፍጹም ከቁጥጥር ውጭ እንዳይሆን ያስፈራል።” አለ አሃርን የተሰማውን መደናገጥ ለመደበቅ ሳይሞክር።

“ትክክል ነህ። ቱልክሺቭም ከተመሳሳይ ድምዳሜ ላይ የደረሰ ይመስለኛል።”

“እና የሚቀጥለው ምንድነው ... ምንድነው መፍትሄው...?”

“እኔና አንተ ቀድመን አዲስ አበባ ውስጥ አሳት እናቀጣጥላለን።” አለ አሚ።

“አልገባኝም።”

“አሃርን ከሚቀጥሉት ቀናት ጀምረን በጭፍን በእጃችን የገባውን ማንኛውንም ከፍተኛ ወታደራዊ ባለሥልጣንና የአፍሪካ ዲፕሎማት አንገደላለን፤ እናናልን። ይህ በተለያዩ የአፍሪካ ከተማዎች በአንድ ሰዓት ይጀመራል። አፕሪሎንን የሚመራው ሌላ ሥራ አቀመው እዚህ ላይ ብቻ ሃያ አራት ሰዓት በሚሰሩ የበላይ ባለሥልጣናት የተደራጀ ቡድን ከቴልአቪቭ ነው። እኔ የአዲስ አበባውን ሽብር ልመራ ነው የመጣሁት። ረዳቶቹ በሚቀጥሉት አራት ቀናት ጉብተው ይጠናቀቃሉ።”

“ጭፍን ሽብር ወዴት ያደርሰናል?”

“አየሁ... ለወራት በጉታገልም ወደ ምስጢሩ ሰብረን ማለፍ አልቻልንም። ይህ የሚያሳየው ደግሞ ምሥጢሩ የሚጠበቀው እጅግ ከፍተኛ የድርጅት ብቃት ባለው አካል መሆኑን ነው። ስለዚህ እኛ በጭፍን የምናካሂደው ሽብር በዚህ ድርጅት ሠንሠለት ላይ ጉዳት ሊያደርስ ይችላል። ሆኖም ዋናው ጥቃት ይህ አይደለም። ዋነኛ ዓላማችን በድርጅቱና በመላው አፍሪካ ውስጥ ሽብር መግዛትና የእርስ በርስ አለመተማመንን መዝራት ከዚያም ተከትሎ በሚመጣው መፍረከረከና ግርግር ወደ ምሥጢሩ የሚያደርሰንን ቀዳዳ መፈለግ ነው። አየሁ ግድያውንና አፈናውን የምናካሂደው እኛ መሆናችንን እስካልደረሰብት የድርጅቱ አባላት የአራሳቸውን አንድነት መጠራጠርና እርስ በእርስ መፈራራት ይጀምራሉ።”

“እና እርስ በእርስ ቢፈራሩሰ?”

“በአጭር ጊዜ ውስጥ ድርጅቱ አፈናውንና ግድያውን እስካልተቆ ጣጠረው ድረስ እያንዳንዱ አባል የገዛ እራሱን ነፍስ ለማዳን ሽሽትና ማፈንገጥ ውስጥ ይገባል፤ከሀደት ይከተላል።”

“ጥሩ። ገን የኔ ድርሻ ምንድነው?” አለ አሃርን።

“እርዱን እኔ አካሂዳለሁ። አንተ በግርግር ውስጥ ወደ ምሥጢሩ የሚያመራውን ቀዳዳ ትፈልጋለህ።”

“መቼ ነው የሚጀመረው ያንተ እርድ?” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ።

“ከሦስት ቀናት በኋላ።”

“ጥሩ” አለ አሃርን በረጅሙ ተንፍሶ። ትንሽ ካመነታ በኋላ ቀጠለ “ግን ምናልባት ከዚያ በፊት ምሥጢሩን አገኝቀለሁ የሚል ግምት አለኝ።”

“እንዴት?” አለ አሚ ለመጀመሪያ ጊዜ እርጋታው እየጠፋ።

“አሚ” አለ አሃርን ግንባሩን አሻሽሎ “ምሥጢሩን በእርግጥ ያውቃል ብለን የምንገምተው አንድ የአፍሪካ ዲፕሎማት አለ። ለጊዜው ተሰውሮብናል። ቢሆንም ይህን ዲፕሎማት እያደነ ያለ አንድ ኢትዮጵያዊ

አድራሻውን አግኝቶታል የሚል ጥርጣሬ አለኝ። ይህን ኢትዮጵያዊ ስኬታተል ቀይቼ በመጨረሻው ጭራውን ይህላለሁ።”

“ይህን ኢትዮጵያዊ የምትለውን አናንኸዋል ማለት ነው?”

“አላፈንኩትም። ከጀርባ እየተከታተልኩኝ ነው። ወደምፈልገው ዲፕሎማት እንደሚመራኝ እርግጠኝ ነኝ። ትላንት ማታ ይኸው ሰው ራሱን ቀያይሮ በሃሰት ስም ወደ ድሬዳዋ ከተማ ለመሄድ የባቡር ትኬት ሲያስቆርጥ ልጆቼ አገኙት።”

“እሺ።” አለ አሚ አይኖቹን አጥብቦ ተጨማሪ ለመስማት እየተጠባበቀ።

“ባቡሩ ዛሬ ማታ ይነሳል። ልጆቼን እንዲከተሉትና የላይቤርያውን ዲፕሎማት ፈልገው እንዲያገኙ አዘጋጅቻቸዋለሁ።”

“በቂ ሃይል አለህ?”

“ከበቂ በላይ።” አለ አሃርን በመተማመን። “ስምንት ሰዎችን የያዘ ቡድን ከኢትዮጵያዊው ጋር በአንድ ባቡር ለመሄድ ዝግጅቱን ጨርሷል።”

“ከዚህ ሁሉ በኋላ የፈለከውን ዲፕሎማት ሳታገኘው ብትቀርስ?”

“ያንተ እርድ ይቀጥላል” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ።

አፓርታመንታ ጋ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ እጥፍ ብሎ ከአንድ ትንሽ ሻይ ቤት ገባና ከበሩ አጠገብ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ ሻይ አዘዘ። ጥንቃቄ ያስፈልጋል - እርጋታ። ባሻገር የሚታየው የአፓርታመንቱ ቅጥር ገቢ አለቅጥ ጭር ብሏል። የወትሮው ግርግር፤ወጪና ገቢ አይታይም። ከአፓርታመንቱ በር መኪናዎች በስርአት ተደርድረው ቆመዋል። ለወትሮው ሲራረጡ የሚታዩ ሲጫወቱ የሚገኙ የአፓርታመንቱ ነዋሪዎች ልጆች በግቢው አይታዩም።በር ላይ ብቻ እኛው የድሮው ሽማግሌ ዘበኛ አፈርማ ካፖርታቸውን ደርበው ከዘበኛዋ ቤት ደጃፍ ላይ ቆጭ ብለው ያንጎላጃሉ።

ይህ ነው ብሎ ምክንያት ባይሰጠውም ፍርሃት ገባው። ፀጥታ ተራ ነገር አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ ሙሉ ፀጥታ አደጋ ከመድረሱ በፊት የሚያንጎብብ ማዘናገያና አደጋው ከደረሰ በኋላ ድንጋጤን ደርቦ

የሚጠለጠል ግንኙነት ነው። ጥናቱን መቆረጣጠም ይመራ። ጭንቅላቱ ግራና ቀኝ ቁጥ ይሟገት ይመር።

ሰዓቱን ተመለከተ። አሥራ ሁለት ከሃይ።

ገሣ ብዬ ነውኮ ... ይልቅ ቶሎ ገብቼ አይቻት ብወጣ ይሻላል... ግንባላቸው የአውሬው አይን ቢኖርስ... ስገባ ቢያየኝስ? ወዲያው ቢከቡኝስ ታዲያ እስከመቼ እዚህ ተቀምጬ አቆያለሁ?! ስልክ ደውዬ ወንድሟን «ውጣ» ብለውከኝ ከአፓርትመንቱ አራት እንዲል ነገራው ባነጋገረውስ ምን ዋጋ አለው? ገብቼ ካለየኋትማ ለምንስ መጣሁ? ብገባ ይሻላል... አዎ አይቻት ቶሎ አወጣለሁ... በአካባቢው ካሉ ግን ያለጥርጥር እንደ ድግራ ነው ከንፌን ብለው የሚጥሉኝ... ምን ዘዴ መፍጠር ይሻላል?

ጭንቅላቱን አፋጨው። አካባቢው እየጨለመ መጣ። የመንገድ መብራቶች ሰግ ሰግ ቢሉም ደቂቃዎች በሄዱ ቁጥር ይበልጥ የሚደምቀውን ጨለማ መታገል ማሸነፍ መገረፍ እያቃቃቸው መጡ። ናትናኤል ያለበትን ክፍል ቃኘው። ትንሿ የሻይ ቤት ንጽህና የሌላት ናት። በውስጧ የተሰበሰቡትም ሰዎች እሱው አንዳጠለቀው በዚያት የተጨማለቀ የጋራሻ ቱታ ቆሻሻ ልብስ የለበሱ ገዛቸውን ኑሮ የሚገፉ የሚገኙት እንደሆኑ ያስታውቃሉ። ሰዓቱን ድጋማ ተመለከተ። አስራ ሁለት ተኩል። በተቀመጠበት እንዳለ አሸግሮ የአፓርትመንቱን መግቢያ በር ቃኘው። በሩቅ በድንገገገገ አንድ ሰው ይታየዋል። የበሩን አንድ ወገን መቃን ተደግፎ ቆሟል ሰውየው። ናትናኤል አትኩሮ ተመለከተው ካፓርት ለብሶ አንገትየውን ተልቆ የቆመውን ሰው ግን ሊለየው አልቻለም።

«በስራት ይሆን? መሆን አለበት?» አለበ።

ተነስቶ ወደ አፓርትመንቱ መሄድ ግን ፈራ። ድጋማ ዞር አለኝ እሱ ከተቀመጠበት ስፍራ ፈንጠር ብሎ ሁለት ከንዶቹን ጠረጴዛ ላይ ተክሎ ጉንጮቹን በሁለት መዳፎቹ ደግፎ የተቀመጠ ጎረምሳ ላይ አተኮረ። እንደ ዘዴ መጣለት። ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ወጣቱ ታጠጋ።

«ሰላም... ልቀመጥ?» አለ ከወጣቱ ጠረጴዛ ዙሪያ ከተደረደሩት ሦስት ወንበሮች አንዱን ያገለግላል።

ወጣቱ ጉንጮቹን ከሁለት መዳፎቹ ውስጥ ሳያወጣ አይኖቹን ብቻ አትንቶ ተመለከተው።

«ተቀመጥ?» አለ ወጣቱ ግድ እንደሌለው ለማሳየት ትክክሉን ከፍ ብቻ አድርጎ።

«አንድ የምትሰራልኝ ስራ ነበር። በቂ ገንዘብ እከፍልሃለሁ።» አለ ናትናኤል ከኪሱ በርሳውን አውጥቶ ሁለት የአስር ብር ኖቶች እየመዘዘ።

ከፊት ለፊቱ የተቀመጠው ወጣት ቀዳሾችን ኖቶች ሲመለከት ጉንጮቹን ለቀቅ አደረገና ቀኝ አለ። የደረበው ረጅም አሮጌ ኮት እንገትየው ነትቧል፤ ከውስጥ ሽሜዙ በሽቅጧል።

«ትስማማለህ?»

«ምንድነው የምትሰራህ? የሚደበደብ ሰው ከሆነ እርሳው?» አለ ወጣቱ አገጨ ላይ ችፍርግ ብሎ የበቀለውን የቆሽሽ ጺም እያካከ።

«አይደለም?» አለ ናትናኤል ወደፊት ጠጋ ብሎ «እየው ያ ፎቅ ይታይሃል? በሩ ላይ የቆመው ሰውዬ ይታይሃል?»

ወጣቱ በአዎንታ ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

«...ቀጥ ብለህ ወደ ሰውየው ትሄድና አጠገቡ ልትደርስ ጥቂት እርምጃዎች ሲቀርህ ናትናኤል ይፈልገሃል። ተከተለኝ በለውና ድንገት ፊትህን መልሰህ እየሮጥክ ከገቢው ወጥተህ ትመጣለህ።»

«እናስ... ከዛ በኋላ?»

«በቃ።»

«አንዴት በቃ?» አለ ወጣቱ ፊቱ ጥርጣሬ ለብሶ። «እነሆ ደርሼ ስለተመለስኩ ነው ይህን የምትሰጠኝ?» ወጣቱ ዓይኖቹን በሁለቱ የአስር ብር ኖቶች ላይ አነጣጠራቸው።

«አዎ።»

«ምንም ሳልሰራ?»

«አዎ።»

«አትቀልድ። ነገር አለው።» አለ ጎረምሳው ወደ አንድ ወገን አየሳቀ።

«ምንም ነገር የለውም።»

ወጣቱ አይኖቹን አጥብቦ ናትናኤልን ሊያጠናው ሞከረ።

«ለምን እራስህ አትሄድም?»

«ትፈልጋለህ አትፈልግም?» አለ ናትናኤል ሁለቱን የአስር ብር ኖቶች ወደፊት እየገፋ።

ወጣቱ ከራሱ ጋር ክርክር የገጠመ መሰለ። ናትናኤል ድንገት ትቶት ሲነሳ ፈጠን ብሎ አብሮት ተነሳ።

“እሺ አምጣ፡፡ ፀጥ ብዬ ንብኛ ናትናኤል ይጠራሃል ብዬው ፀጥ ብዬ መውጣት ነው... አይደል?”

“እየሮጥክ ነው የምትወጣው፤ ፀጥ ብላ አይደለም፡፡ ልክ ከሰውየው እንደምትሸሽ ዓይነት እየሮጥክ፡፡” ናትናኤል ቆጠራን አለ ሃያ ብር የያዘውን ቀኝ እጁን ወደኋላ ሰብሶ፡፡

“እሺ አምጣ... እርግላሁ፡፡” አለ ወጣቱ እጁን ወደ ብሩ ዘርግቶ፡፡

“ደርሰህ ስትመለስ... መርጥህን ካየህ በኋላ፡፡” ናትናኤል ፈርጠም አለ፡፡

“እሺ ግማሹን ስጠኝ፡፡”

“ደርሰህ ስትመለስ መለው ያንተ ነው፡፡”

ወጣቱ ከሻይ ቤቷ ወጥቶ ወደ አፓርትመንቱ ሲያመራ ናትናኤል ተከትለው ወጣና የመኪና መንገዱን ተሻግሮ ከላላ ይዞ የሚሆነውን ያክታተል ይመር፡፡

የሚጠበቁት ሰዎች ካሉ ወደ አፓርትመንቱ ሲገባ ሊይዙት ወጥመድ ያጠመዱ ካሉ ወጥመዳቸው በወጣቱ ላይ እንደሚወነጨፍ እርግጠኛ ነበር፡፡

ወጣቱ የአፓርትመንቱን የአጥር ግቢ በር አልፎ ሲገባ ሽማግሌው ዘበኛ ከእንቅልፋቸው አልነቀም፡፡ ወጣቱ እጆቹን የኮት ካሶቹ ውስጥ ከትቶ በአርጋታ አፓርትመንቱ በር ላይ ወደቆመው ሰው አመራ፡፡ ሰውዬው ጋ ለመድረስ ዩግምት አስር እርምጃዎች ሲቀሩት ድንገት ቆም አለና ናትናኤል እንዳዘዘው መልዕክቱን ተንግሶ ራቱን መልሶ ሮጥ ከማለቱ ግራና ቀኝ ቆመው የነበሩ መኪናዎች በሮች እየተበረገዱ አራት ሰዎች ዱብ ዱብ አሉ፡፡ ናትናኤል አይሞቹን አፍጥሶ ተረ። በሁኔታው የተደናገጠው ወጣት ለማምለጥ ቢሞክርም ከአጥር ግቢው በር ከመድረሱ በፊት ይዘው እፍስፍኝ አድርገው ከእንደኛዋ መኪና ውስጥ ከተቱት፡፡

ለደቂቃዎች ናትናኤል ካለበት ሳይንቀሳቀስ ተጠባባቅ፡፡ ወዲያው የመኪናዋ በር ተከፈተና በሁለት በኩል የወጣቱን ክንዶች የጨመደዱ ሁለት ሰዎችና ሌሎች ተጨማሪ ሦስት ሰዎች ወደ አፓርትመንቱ ግቢ በር ይጣደፉ ይመር፡፡ ከአፓርትመንቱ ግቢ ሲወጡ ናትናኤል ወደ ኋላ አረገፈገና ጥሩ ከላላ ይዞ በሩቁ በአይነት ይከተላቸው ይመር፡፡

አምስቱ ሰዎች ወጣቱን ከበው ወደ ሻይ ቤቷ ተጣደፉ፡፡ ከሻይ ቤቷ ደጃፍ እንደደረሱ ሁለቱ ልጁን አስቀድመው ከተል ብለው ሲገቡ ሁለቱ በሻይ ቤቷ ያሮ ዞሩ፡፡ የተቀረው አምስተኛው ከፊት ለፊት ይርባውን ግድግዳው ላይ ለጥፎ ቀኝ እጁን ከኩቱ ስር ብብቱ ስር ከቶ ቆመ፡፡

ናትናኤል ሰውየው ከኩቱ ስር የጨበጠው ምን እንደሆነ ሲረዳ አብርሃም ታወሰው፡፡ ሻይ ቤቷ ውስጥ የገቡት ሰዎች ከውስጥ ሲያጡት ወጥተው አካባቢውን ሊያስሱ እንደሚችሉ ሲረዳ ፈጠን ብሎ ከተደበቀበት ወጣና ሽትብ በሩጫ ተፈተለከ፡፡ ታክሲ ተራ ደርሶ ለገዢ ብሎ ታክሲው ወንበር ላይ ከተቀመጠ በኋላ ሁሉ ሁለት ሦስቱ እየተገላመጠ ተመለከተ፡፡ ከደርባው የተከተለው ሰው ግን አልነበረም፡፡ ወደኋላ መመለስ አይችልም፡፡ ካሁን በኋላ ያለው ምርጫ መጨከን ብቻ ነው፡፡ መቁረጥ፡፡ ለራሱ ብቻ ሳይሆን ለርብቃም አይገኝ ነው... አውቀዋል! ስልኪን ጠልፈውታል ማለት ነው! ለዚህ ነው በራ ላይ ተዘጋጅተው የጠበቁት፡፡ ቢሄድኩ ኖሮ ባይጠረጥርና እሱ ራሱ ሃዶ ቢሆን ኖሮኩ...

ናትናኤል ሰውነቱን ሁሉ ዘገነነው፡፡ የአብርሃም ዓይኖች ታወሰት... የየምሥራቅ እፊት ተደቀነበት፡፡ አማተቦ፡፡ ምንም ምርጫ የለውም፡፡ መቼም ርብቃ ታዝናለች... ግን ሁኔታውን እንዴት ሊያስረዳት ይችላል? «ቤትሽን ከበው ይጠብቁኛል» አይላት ነገር ለአሷም አይገኝ ነው፡፡ ስለነገሩ የምታውቁ ነው የሚያስመስልባት፡፡ ለጊዜው ትቀየመው፡፡ አንድ ቀን ያስረዳታል፡፡ ከስር ከመሰረቱ ይተርክላታል! ታምነዋለች! እርግጠኛ ነው ታምነዋለች፡፡

የተሳረረበት ታክሲ ባቡር ጣቢያ ደርሶ ከታክሲው ሲወርድ ዙሪያው ጨለማ ለብሶ ነበር፡፡ ሳያመነታ ወደ አንድ ቡና ቤት አመራና መታጠቢያ ቤት ጠይቆ ገባ፡፡

ቀልጠፍ ብሎ በዘይትና በአባራ የተጨማሪቱ ተታውን ከላይ ላይ አውልቆ፡፡ እጆቹን ተጣጥቦ፡፡ ከጨርቅ ባርኔጣው ስር የተደረጠጠ ፀጉሩን አብጣጥሮ ሲጨርስ የገዛ ልብሱን ለበሰና ከሸራ ሻንጣው ውስጥ ትቶ በሽሚዙ ላይ ነጭ ደለቢያውን አጠለቀ፡፡ መደረቢያውን በአንገቱ አጠለቀና በሰፈሰፋ የጨርቅ ቀቡ ፋንታ ሽርጡን ጠምዘዘ እድርን ጭንቅላቱ ላይ ጠመጠመው፡፡ ያደረገውን የቆዳ ጫማ በነጠላ ጫማ ቀየረው፡፡ በሻንጣው ይዞት ሲዞር ከዋለው በአንሰት ቅጠል ከተጠቀለለው ጠውሷ ጋ የጫት ቅጠል እንደ ዘለላ መንዘዝ ጥቂት ቅጠሎች ቀንጣጠቦና በመዳፉ አድቦልቦሎ ከአፋ ጨመረው፡፡ ያወለቀውን ተታ እዛው መታጠቢያ ቤቱ ውስጥ ትቶ ሻንጣውን በቀኝ ትከሻው አንጠልጥሎ ዙርባ ጫቱን በግራ ብብቱ ሽጉጥ ከቡና ቤቱ ወጣ፡፡ በክሱ ያለው መታወቂያ ነጭ ሽሚዝ ለብሶ፡፡ የእሱም ቀብ ደፍቶ የተነሳው ፎቶግራፉ የተለጠፈበት ነው፡፡ ይማል አብዱልከሪም ይሳል ስሙ፡፡

ወደ ባቡር ጣቢያው ሲያመራ አድቦልቦሎ አፋ ውስጥ የከተተው ጫት በምራቁ እየራሰ ጣዕም ማፍለቅ ሲያምር እፊት የጎረሰ መለለው፡፡ ምራቁን እንገፍ፡፡ አለና የተጨማሪደ ፊቱን ለመፍታት እየታገለ ጉንጨን በጣ አሳክሎ ሰልፍ ከያዘው ባቡር ተሳፋሪ ኋላ ስፍራውን ያዘ፡፡

ሸኝው፤ ተንገሮ፤ ሀሣቱ፤ ሽማግሌው፤ ሌባው፤ ሂጋደው፤ ዘንቢሉ፤ ሻንጣው፤ ትክክል፤ ዳሉው እርሱ በርሱ ይገጥሳል። በባቡር ሂደት ስለማያውቅ ይሆናል ዙሪያውን ተለማምዶ የገድ የለሽነት ገሰታ ለመላበስ ተቸገረ። በገፋት ቁጥር ገደገድ እያለ፤ እግሩ ስር በጽብ ቁጥር እየተደናቀረ፤ ትክክሉን አሳይቶ ከባቡር ገብቶ በታውን ሃዘ። ከጀርባው ተከትለውት ከገቡት ለዎች መሃል ዓይኖቹ በአንድ ሴት ላይ አረፉ። ሴትዋዋ አጠገባ ካለ ጎልማሳ ጋር እየተጫወተች አልፋ ከጀርባው በሁለተኛው ረድፍ ተቀመጠች። ለአንድ አፍታ ዞር ብሎ ተመለከታት። 'ፊቷን ያውቀዋል... ገራ ግጥሯ፤ ላይ ያለውን የሽታ ምልክት ከዚህ በፊት አይቶታል። ማንች? ድንገት ሴትዋዋ ዞር ስትል ዓይን ለዓይን ተጋጩ። ደንገጥ ብላ ዓይኖቿን ሰበረች። ናትናኤል ገራ ገባው። 'ማንች? ያውቃለች... ማንች?'

ባቡር ጠሩምባውን አምባረቀው። ከአንድ ሰዓት ተኩል ቆይታ በኋላ ባቡር ተንቀሳቀሰ። ናትናኤል ከጀርባው የተቀመጠችው ሴት ማንነት ከነክነው።

ባቡር ከጣቢያው ተነስቶ የአዲስ አበባን መሃል ሰንጥቆ ውልቅ ሲል ከቤቶች በርና መስኮት የሚጠጣ ብርሃን ታየው። በምሽቱ ቀዝቃዛ እየር የሚረገገው ሀሣት... በየመንገዱ ገፋስ የሚተበሉ ወጣቶች... ቆመው የሚያወጉ አዛውንት...። ባቡር ጥሩምባውን አሰማ... ተ... ተ... ተ... መኪናዎች በሰልፍ ቆመውባቡናን ሲያሳልፉ የጎተራ መንገድ ውልብ አለበት። ችምችም ያሉ ቤቶች... ከባቡር ጎንጎን የሚርጠ፡ ሀሣት እጃቸውን አውለበለቡት። ፈገግ አለ። የሰልክ እንጨት... ሜዳ... ሜዳ... ባይ ሜዳ... ጨለማ...

ሆዱ ባባበት... ሊያትለሽልሽው ፈለገ። ለመጀመሪያ ጊዜ አፋ ውስጥ ያለውን የጫት ጭማቂ ዋጥ አደረገና ፊቱን ከሶ አስመሰለ። አእምሮው አላርፍ ሲለው ድጋሚ ፊቱን ጠምዘዘ አድርጎ ከጀርባ ያላቸውን ሴት ተመለከታት። ድጋሚ ዓይን ለዓይን ሲጋጩ አሁንም ተደማ ዓይኖቿን ሰበረች። 'መስሎኝ ነው ወይስ አውቃለሁ? ፊቱን መልሶ ተቀመጠ። ባቡር ናዝሬት ከመድረሱ በፊት አዲስ አበባ ላይ ካንገበበው ጥቁር ደመና ስር አፈትልክ ሲወጣ አካባቢው በጨረቃ ውጥን ወገን አለ። ናትናኤል በሩቁ ተራሮቹና ከረብታዎቹ... ጣት ጣት የሚያካክሉት ዛፎች ውልብ ውልብ እያሉ ወደ መጠብት ሲጠገገጉ ድር ሀሣን ሆኖ አባቱ ያሉት ትዝ አለውና ፈገግ አለ...

አንድ ጊዜ ድር በደብረዘይት መንገድ ሲሄዱ ነው። እናቱና አባቱ ከፊት እሱ ደገም ከኋላ ተቀምጦ ነበር። ከተቀመጠበት ድንገት ተነስቶ ከፊት ከተቀመጡት እናትና አባቱ ትክክ መሃል ገባ እለና "አባይ ዛፋ መሬቱ ሁሉም ወዲያ ሄዱልህ!" አለ ወደ ጀርባው አያመለክተ ሌሎች ያላዩት ጉድ ያገኘ መስሎት አደጋ ከመድረሱ በፊት ለማስጠንቀቅ።

"ሀ! ሀ! ሀ!" ሳቱበት አባቱ የመኪናውን መሪ በገራ እጃቸው እንደያዙ ፈታቸውን መለስ አድርገው በቀኝ እጃቸው ጉንጨን ቆንጠር ቆንጠር እያደረጉ። "አይ ናትናኤል... እኛ ወደ ደብረዘይት ስንሄድ ደብረዘይት ወደኛ መንገድ ጀምሯል አትላኝም? ሀ! ሀ! ሀ!" እናቱም ተደርበው ሳቱበት።

"ያዝ።" የሚል ድምፅ ሰምቶ ከሃገቡ ጎታ።

ናትናኤል ፊቱን መልሶ ተመለከተ። ከጎሱ ባቡር ውስጥ የተሳፈረችው ወጣት ሴት በአፍጃ ዳቦ ቀሎ ዘገና ዘረጋችለት። ቀይ ነች። የእንቁላል ቅርጽ ያለው ፊቷ... ጎላ ጎላ ያሉ አይኖቿ... ጎረድ ያለው አፍንጫዋ... ትናንሽ ከናፍሯ፤ የሀሣን ገጽታ ሰጥተዋታል። የአደሬ የባህል ልብስ ለብሳለች። ሳቱ ስትል ከላይ በስተቀኝ የወርቅ ጥርሷ ብልጭ አለለት።

"ያዝ ...ዳቦ ቀሎ..." አለችው እጇን ወደፊት ሰደደ አድርጋ። ድምጿ ለሌትም ቢሆን ቀጠን ያለ ነው።

"አላህ ይስጥልኝ።" አላት እየተቀበላት።

"የት ነው የምትሄደው?"

"ድሬዳዋ።"

"እኔም እዚያው ነኝ። ከዚያ ነው የምትሄደው?"

"እ... እመላለሳለሁ... ጎንጎሪ ነኝ።"

"ትንትርባንድ?" አለች የተናገረችው ሥራ ሀጋዊ የዕለት ተዕለት ተግባር እንደሆነ ሁሉ ተዝናኝታ።

"አይ... ሴት አለኝ። ለሰቀ ነው።"

"አትላኝም!"

"ወላሂ።"

የወርቅ ጥርሷን ብልጭ አደረገችለት።

"የሐረር ልጅ ነህ?"

"ወላ።"

"አትላኝም! እናቱ ወላጁ ነች።" የወርቅ ጥርሷ። "የአገራ ልጅ ነህ ለዘ!"

ፈገግ አለ ናትናኤል። ከያዘችው የዳቦ ቀሎ ጭማሪ ዘገና አስታቀፈችው።

"ይጣፍጣል።" አላት እይቱን ጨፍፍ፤ አፋ ውስጥ የነበረውን የጫት ቅጠል እንዳለ ከዋጠ በኋላ በምትኩ ዳቦ ቀሎ እየቃመበት።

"ይኸውልህ ጥሰብኝ ባለሙያ ነኝ።" ተሸከረመመችለት።

"በቃ እህቱን ታስተምረልኛለሽ።" ሳቱ።

“የት? አዲስ አበባ ነች ድል?”

“ደሴ ናት...?”

“ሚስትህን አይሻልም? ሰርታ አንድታብላህ?”

“አይ... ሚስትህን ነፍ አያረሳለንም ነው...” አለ ፈገግ ብሎ።

“አሄሄ...!”

“ወላ...ሂ!”

“እንግዳው አንደኛህን ባለሞያዋን አረሳልንህ ብታገባ አይሻልም?”
የወርቅ ጥርስ። “ሲቲና አባላለሁ።”

“ናት...እ... ጀማል... ጀማል አብዱልከሪም።”

ፈገግ አልችሉት ድጋሚ።

የሌሊቱን አብዛኛውን ክፍል ከሲቲና ጋር ሲጫወት ለሳለፈው።
ቀልጿ ሰዊዋ በተለይ ሲታሰብንቱ አስቀጥሎ ሳበው።

አሰባትን እንዳለፉ ሲቲና ደከመች ትንሽ ልረፍ ብላ ድረ ነጠላዋን
ፊቷ ላይ ጣል አድርጋ ትክክል ላይ ደገፍ አለች። የተቀረውን ጉዞ አለፍ።
አለፍ። እያለ ፊቱን እየመለሰ በስሱ ድረ ነጠላ ውስጥ አልፎ የተከደነ
አይኖቿንና ጥቅጥቱ ያሉ ረገፍኝም ሽፋሽፍቱቿን እየተመለከተ በዝምታ
ጉዞውን ቀጠለ።

ናትናአል አንቅልፍ። ሽለብ እንዳደረገው ነበር ድንገት ከገኘ
ያልጠበቀው ንቅናቄ የተሰማው።

-27-

በላሃጩ አጨማሪነት...ፊቱት ገላውን እራቁት ገላዋ ላይ
እንደቀንቡርስ እንደባለሰው፤ መላ ፊቷን በሚርገበገብ ከነፈሩና በምላሱ
አልኮሰኮሰው፤ እጃቸውንና እግሮቻቸውን ከአልጋው ጠርዞች ጋር እንደተጠፈሩ
አፍኖ በቡትቱ ታጭቆ እንደተገሰገሰ በተንጋለለችበት ጥያቄዋን፤ ምሬቷን
ሰውነቷን እያወራጨች አሳየችው።

ገድ አልነበረውም...

በከርዳዳ ጸም የተሸፈነ ፊቱን ከፊቷ ላይ አንስቶ እስረኛው
ምርኮኛው በሆነው ከስሩ በተንጋለለት ገላዋ ላይ አንቀዋለሰው፤ አይን አዋጅ
ሆነበት። ...በደመነፍስ ይዳብሳት ጀመር። “በል...በል” የሚለውን ግፊት፤

“ሂ...ሂ...” የሚለውን ስነር ‘ሩጥ...ሩጥ’ የሚለውን እብደት፤ ጥድፈያ እምቆ
መቀየቱ ጣፋጭ የስቃይ ስሜት ፈጠረለት። ከረሜላውን ከአፋ ከትቶ
ከረሸሸም ጎረዳድሞ ከመዋጡ በፊት፤ የጎረሰውን ከረሜላ እየመላለሰ በመዳፋ
ላይ እየተፋ በስስት በስቃይ ስሜት እያየ በስቃይ በስቀቀነ እንደሚደሰት ሀሳን
የንግሥትን የተንቀዋለለትን ገላዋን ከስሩ አጋድሞ ተስቃየ ለራቁት ገላዋ
ሳሳለት።

ጸማም ፊቱን ወደ ደረቷ አስጠግቶ በጡቶቿ መሃል ወደቀ።
ሳይጎረድማት መጠጣት፤ ሳይከረሽማት ሳሳት፤ መልሶ ከአፋ አውጥቶ
ተመለከታት። አውሬ ሆነች። ጥላቻዋ እየጨመረ... ምሬቷ እየከረረ... አልጋ
እየጋመ በመጣ ቁጥር የልቡ ምት እየጨመረና ትንፋሹ እየተፋጀ መላ
ሰውነቱ በላብ አሙሰጨለጨ... ፊቱን ከጡቶቿ መሃል አውጥቶ ቁልቁል
አዘገመ...

ወገቧን ሰብቃ ሰደበችው፤ ሽንጧን እያላጋች ረገመችው፤ ጭኖቿን
እያማታች ተፋችው...

ደስታው ወሰን አጣ...

ጎንበስ ብሎ የሚወራጭ አካላን በላሃጩ በራሱ ከጎፈሮቹ
ተረከበው። እንደ እንፋሎት የሚጋረፍ ትንፋሹ ለስላሳ ቆዳዋን ፈጸት።
ለበለባት። ሀሊናቸውን መሳት የጀመሩ ደዳራ ጣቶቹ የሴት አካልዋን በጭነካ
አፍረጠረጡት።

በሩ ተበረገደ።

በጉልበቶቿ መሃል እንደተንበረከከ በድንጋጤ ፊቱን ወደጀርባው
መነጨቀው። የተመለከተውን አልወደደውም። በር ላይ በድን ይመስል
የተገተረው ሰው የሚያየውን ትርዒት ለመረዳት ጊዜ ፈጀበት። የሚመለ
ከተው አየተገለጸለት ሲሄድ በእልህ ይንቀጠቀጥ ጀመር።

“ጠርጥራሃለሁ! አንት ውሻ... ጠርጥራሃለሁ!” አለ ማርቆስ በሩን
ለቅቆ ወደ ክፍሉ ከመግባቱ በፊት ከኩቱ ስር ሽንጡን ላጥ አድርጎ አቀባብሎ
እላይዋ ላይ በተከመረባት ሰው ላይ እየደገነ። “እንዳትነቃነቅ... ከዚያ አልጋ
ላይ ለመውረድ ሞክርና እንደ ውሻ እንድልሃለሁ!” አለ ማርቆስ ሽንጡን
እንደደገነ ወደ ስልኩ እያመራ። “ትንሽ ተነቃነቅና ምክንያት ስጠኝ -
ግንድህን አጋድምሃለሁ!” በቀኝ የያዘውን ሬድዮ ወደ አፋ አስጠግቶ ተናገረ።
“ሃሎ... ቆንጆዎቼ... ቡድን ለ... አስቸኳይ ነው... ዜሮ አራት...” ለጥቂት
ደቂቃዎች ዝም አለ። “ቁጥር አንድ ጋር አገናኝኝ።” የሬዲዮ መገናኛውን
በግራው እንደጨበጠ በቀኝ የያዘውን ሽንጥ እላይዋ ላይ በተከመረው ሰው
ላይ ደግሞ ተጠባበቀ። “ሃሎ... ዜሮ አራት... በፍጥነት እፈልግሃለሁ... እዚሁ

ድረስ... ሌላ ሰው አይደለም አንተ ራስህ ተገኝተህ መመልከት አለብህ።”
እነጋግሮ ሲያበቃ ስልኩን ዘገቶ ሽጉጡን ወደፊት አስቀድሞ ወደ አልጋው ተጠጋ።

“ጉድህን እናየዋለን!” አለ ማርቆስ ጺማሙን ሰውዬ በጥላቻ እየተመለከተ።

“ይቅርታ አድርግልኝ ማርቆስ። ሌላው ይቅር ልብሴን ልልበኩ።”
አለ ሰውየው በጭናቹ መሃል እራቱን እንደተገበረከከ በልምምጥ ፊት ማርቆስን እየተመለከተው።

“ከማነው ሃጢያታችንን የምንሸጠው? ለዓመታት አንዳችን የአንዳችንን ሃጢያት እንዳናይ... የዝሃ ሃጢያታችን እንዳይታይ ፊታችንን ስንመላለስ ቆይተናል። ከአሁን ፀዲያ ግን ገፀናችን መገለጥ አለበት። ከነጋጠያታችን እራታችንን መተያየት አለብን። እውነት ተሸፋፍና ተደባብሮና አተኖርም። እራታችን ነው የምታምር።” በዕልህ ተንቀጠቀጠ። “እራታችን!”

“ማርቆስ ልብህ ይፈራ... ሁላችን እገላለጥለን... ማረኝ።”

“ማነው ለዱር አውራ... ለተናካሽ አውራ የሚራራ? ቀሚሷን ገልበው እርቃኗን አጃጋለው ለማያረክሷት! ጭናቹን በርግደው ሴትነቷን አጋልጠው ለባዕድ ለማሸጧት! አፍሪካ ርህራሄ አይኖራትም። ምህረት ምንድነው? በየዋህቷ ለቸረቸራችሁ! በልበገርነቷ ለሸረሞጣችሁ! በድንገልናዋ ላቃጠራችሁ ምህረት ምንድነው? አፍሪካ መቼ ነው ቀሚሷን ዝቅ የምታደርግ! ጭናቹን የምትሰበስብ! እፍረቷን የምትሸፍን? እናንተ ስትጠረጉ ብቻ ነው! ምህረት አያሻም! ራታችንን መተያየት አለብን!”

የከፍሉ በር ከጀርባው ሲበረገድ ከላይዋ ላይ እራቱን የተገበረከከው ጺማም ሰው ዓይኖቹን ጨፈነ።

የቢሮውን በር በርግዶ ሲገባ ብርጋድየር ደኔራሉ ከጠረጴዛው ጀርባ እንደተቀመጠ እናጥጦ ተመለከተው።

“ያገኘው!” አለ ማርቆስ ትንፋስ ትንፋስ እያለ።

“ናትናአልን?” አለ ደኔራሉ የሰማውን ለማረጋገጥ።

“አዎ።” አለ ማርቆስ ጭንቅላቱን ነቅቶ ፀገሩን እየደባበለ።

“ብታምነኝም ባታምነኝም እራሴን እስከምጣላ ተስፋ ቀርጬ ነበር።”

“አንዴት ያገኘው? ማለቴ የት?” አለ ደኔራሉ ማርቆስን ተቀምጦ ሳይለው በቆመበት እንዳፈጠጠበት።

“ባቡር ላይ።” አለ ማርቆስ ወደፊት ተራምዶ ወንበር ላይ እየተቀመጠ። “ዛሬ ማታ ወደ ድሬዳዋ ለመሄድ ባቡር ላይ ሲሳፈር አዛው የመደብዘቸው ሁለት ሠራተኞቹ አይተውት አብረውት ተሳናረዋል።”

“ወደ ድሬዳዋ ተሳናረፈው ነው የምትለኝ? ያገኘው ያልከኝ መስሉኝ ነበርኩ።” አለ ደኔራሉ ራቱን አኮሳትሮ “መከታተሉ ምንድነው ትርጉሙ ለምን ቀጥታ አላስወገድከውም?”

“አታስብ... ከአዲስ አበባ እስከ ድሬዳዋ ያሉትን ጣቢያዎች በሙሉ በለዎቻችን ሽፍኛቸዋለሁ።”

“ባቡሩ ሳይነሳ ለምን አልያገኘውም?”

“ደኔራሉ ሰውየው ትኩት ሲቆርጥ ለዎቻችን አላየትም። ምናልባት በልላ ሰው እስቆርጦም ሊሆን ይችላል። ድንገት ባቡር ላይ ሲሳፈር ያዩ ሠራተኞቹ ምርጫ ስለልነበራቸው ስልክ ደውለው ሲያስታውቁኝ ባቡር ጣቢያ ውስጥ አስወጋጅ ሃይል ስለልነበረ ተከትለውት እንዲሳፈሩ አዘዝቧቸው።”

“ታዲያ ምንን ነው ያገኘው የምትለኝ?”

“ከዚህ ወዲያ ሊያመልጥ አይችልም። በየትኛውም ጣቢያ ቢወርድ ከማገምጋር ከመገናኘቱ በፊት እንዲያስወግዱት ትፅዝዝ አስተላልፏል።” አለ ማርቆስ በፍጹም እርጋታ። “በየጣቢያው የሚጠባበቁት ለዎች አሉ።”

“አንተ ራስህ ለምን ድሬዳዋ በረሀ አትጠብቀውም? የምልህ ይህ ሰው አይገኝ ነው። ደኔራሉ ተረበሸ... “አንተ ራስህ ተድመህ ብትጠብቀው አመርጣለሁ።”

“አንድ ሄሊኮፕተር አዘጋጅቼ እየተጠባበቅሁ ነው... ቀጥታ ወደ ድሬዳዋ እንዳልበር ምናልባት በመሃል ሲወርድ ስለሚችል ባቡሩ እያንዳንዱን ጣቢያ ሲያልፍ ከየጣቢያው ያሉ ሰዎች የፊደሉ መልዕክት እያስተላለፉልኝ እየጠበቅሁ ነው።”

“የት ነው ያለው አሁን?” አለ ጀኔራሉ በገጥነት።
“ባቡሩ ናዝሬትን ማለፉን እንዳረጋገጥኩ ነው ወደአንተ የመጣሁት።” አለ ማርቆስ።

“ማርቆስ!” አለ ጀኔራሉ ፊቱ በጭንቀት ተወር። “ይህ አካሄድህ አላማረኝም... እንዘልኛ ይህ ሰው በሁለት ጣቢያዎች መሃል ከባቡሩ ቢዘል ምን ልታደርግ ነው? ከቦታው ላይ ምን ያህል ዘግይተህ እንደምትደርስ አታውቅም?”

“አብረውት የተሳፈሩት ሰዎች የነፍስ ወከፍ መሳሪያ የታጠቁ ናቸው።”

“የነፍስ ወከፍ መሳሪያ ይታጠቁ እንጂ ለዚህ ሥራ የሰለጠነና የተዘጋጁ አይመስሉኝም... ተራ የክትትል አባላት ናቸው... አይደለም?” አለ ጀኔራሉ ጠረጴዛውን ጠጦጦ ደልቆ።

“እርግጥ የክትትል ሠራተኞች ናቸው ግን...”

“ማርቆስ! ማርቆስ! ምን እየሰራህ ነው?” አለ ጀኔራሉ ተነስቶ እየቆመ “ጊዜ አታጥፋ። አሁን ቀጥታ ሰዎችህን ይዘህ ያንን ባቡር በሄሊኮፕተር እንድትከተለው አረጋጋለሁ።” አለ የቀኝ እጁን አመልካች ጣት ባቡሩ የሄደበትን አቅጣጫ እንደተረዳ ሁሉ አየር ላይ ቀስሮ። “ወይ ብቁ የሆነ ቡድን እራሱህ አዘጋጅተህ ላክ።”

“ጀኔራል...” አለ ማርቆስ ፈጠን ብሎ ተነስቶ የአለቃውን ጭንቀት ለማርዛብ እየሞከረ። “ረጋ በል። እንደምይዘው ቅንጣት ጥርጣሬ ሊገባህ አይገባም። ለማንኛውም አሁኑኑ ከዚህ አንድ ቡድን አልካለሁ።”

“ጥሩ ጥሩ... ሂድ” አለ ጀኔራሉ ሰዓቱን እየተመለከተ “በስንት ነው የተነሳው?”

“ከምሽቱ በአንድ ከሃያ ነው የተነሳው ... አሁን አምስት ከሩብ ነው።”

“ማርቆስ... እባክህ ተጠንቀቅ። ይሄ ሰው ፍጹም አደገኛ እየሆነ ነው የመጣው... ምናልባት ከምሥራች የካልቨርትን አድራሻ ደርሶበት ከሆነ ወደ ድሬዳዋ የተሳፈረው። ትንሽ ስህተት ምን እንደምታስክትል ታውቃለህ።”

“እራሳውን ወደዚህ ማምጣት ያስፈልጋል?”

“የፈጣሪ ያለህ! እራሳውን ብትረልግ አንገትህ ላይ እስረኸው ዙር። ግደለው! ከባቡሩ እንደወረደ ግደለው። ግደለው በቃ!”

የቢሮው በር ሲዘጋ ጀኔራሉ በባዶው ክፍል ውስጥ እንደቆመ በረጅሙ ተነፈሰና ከክፍሉ የወጣው ኮሎኔል ያዳምጠው ይመስል «ማርቆስ - ማርቆስ ቶሎ በል!» አለ- በጭንቀት።

የረር ጎታ ሲቃረቡ ነበር ሲታዩ ከእንቅልፍ የተነሳቸው።

“ለምን አትተኛም ነበር? ቀንኮ ይደክምሃል» አለችው። እንቅልፍ ያሳወጣቸውን ጉንጮቿን እያሸሸች።

“ተመችቶሽ ተኛሽ?” አላት ፈገግ ብሎ።

“አመሰግናለሁ። የሚመች ትከሻ አለሁ።” አለች እየሳቀች። ጎንዘብ ብላ ከሻንጣዋ ውስጥ ሎሚ አወጣችና አንድ ሰእሱ አንድ ለራሷ ወሰደች። “ሎሚ ያንቃቃል! ታውቃለህ?” አለች የያዘችውን ሎሚ እየመጠጠች።

ድሬዳዋ ለገሃሬ ደርሰው ከባቡሩ ሲወርዱ ናትናኤል ተደንገገረው። የባቡር ጣቢያው በሰው ተጨናንቋል። አንድ እርምጃ ለመራመድ ሁለት ሦስት ሰዎች መገናኘት አለባቸው። ሰው ከየት ወደየት እንደሚሄድ መለየት ያስቸግራል። ብቻ ባለቤት ይተራመሳል! ያንፋፋል! ይተሻሻል። ከጎሳው ተቀምጣ የነበረችው ሴት አብሯት ከተቀመጠው ተሳፋሪ ጋር እየወራች ስትወርድ ዞሮ ተመለከታት። አብሯት ካለው ሰው ጋር ታውራ እንጂ አይኖቿ ከእርሱ ጋር ነበሩ። እርግጠኛ ነው... ከዚህ ቀደም አይታታል።

“የት ነው የምትረፈው?” አለችው ሲታዩ ተደማ ከባቡሩ እየወረደች።

“እ... አልወሰንኩም።” አላት ከደርባው ተቀምጣ የነበረችውን ሴት ማንነት ለማስታወስ እየጣረ። እርግጠኛ ነው... መልካን ያውቀዋል ግን ራቀባት።

“ማለቱ ዘመድጋ ነው... ወይስ ሆኑል?” አለችው ሲቲና። ድንገት ብልጭ ሲልለት ድጋሚ ፊቱን ወደ ሴትየዋ አዘር ተመለከታት። የአብርሃም ሠራተኛ ዘር ተመለከታት። ሳያውቀው ሳይን ለፃይን ተጋጩ። ቀድሞው ፊቷን መለሰች። ሴትየዋ ቀድሞ ካላቸው ሁለት ሰዎች ጋር ስታወራተመለከቱ።

“እ...ምን አልሺን? አይ... ሆኑል ነው የማርፈው ለጊዜው።” አለ ፊቱን ወደ ሲቲና መልሶ።

“ከፈለግህ አኒጋ ማረፍ ትችላለህ። ባይ ቤት ነው ያለሁት።”

“እ...” አለ አሁንም ፊቱን መልሶ የአብርሃምን ሠራተኛ ባየበት አትጣጫ ተመለከተ። ሳይነን የምትሸሸ መሰለው። አብረዋት የነበሩት ሦስት ሰዎች በአጠገቧ የሉም። ሴትየዋ ባቻዋን ጥግ ይዛ ቆማለች።

“ማለቱ... ለሁለት ለሦስት ቀን ችግር የለም ማለቱ ነው።» ከጎን ከጎሉ እየሄደች አንገቷን አቀርቆ ተናገረችው ሲቲና።

ከሰው ገፊያ ወጣ ብለው ወደዳር ላይ የያዘችውን ሻንጣዎች ከመሬት ላይ አሳርፎ ቀኗ ሲል ባሻገር ተመለከታት። ሴትየዋ አሁንም ታየዋለች። ምናልባት የት እንደምታውቀኝ ጠፍቷት ይሆናል። ብሎ አሰበ።

“አስቸግርሽ እንደሆነ...” አለ ፊቱን ወደ ሲቲና መልሶ።

“በፍጹም።” አለች ፊቷ በሃፍረት እየቀላ።

“እ...” ናትናኤል አመነታ። ሆኑል አለመያዙ ከፃይን የሚያድነው ብቻ ሳይሆን ገንዘብም የሚቆጥብለት ነው። ግን ይቺን ልጅ ተከትሎ ከቤቷ ሄዶ ምን እንደሚከተል ለማወቅ አስቸጋሪ ይሆናል። መቼም ምላና እራት ሊያባሳት ወይ ለነፍሷ ብላ እንዳላሰጠጋችው ግልጽ ነው። ግን ቢሆንስ እንዴት ድንገት ልታቀርበው ፈለገች? “ምን መሰለሽ...” አለ ግብዣዋን እምቢ የሚልበት ዘይ ጠፍቶት አቧራ ያበላሸውን ነጭ ጀሊቢያውን እያራገፈ።

“አስቸግራታለሁ ብለህ አሰበህ ከሆነ ምንም ችግር የለም። ባይ ቤት ነው ከፍቺ የምገባው። ወላሂ አልኩሁ።”

“እስቲ እየሄድን እናውራ።” አለ ናትናኤል የሰው ትፍግፍግ ማለትና የእየሩ ሙቀት ትንፋሽ ቢያላጥረው።

ጎንበስ ብሎ ሻንጣውን ሲያነሳ ከጎሉ ቆማ የነበረችው ሲቲና ገፍትራ ከመሬት ደባለቀችው። መሬት ላይ ሁለቱ ተንከባሉ ቀና ሲል ነበር ነገሩ

ጭንቅላቱን የመታው - ከጀርባው ቆመው የነበሩ አንድ አዛውንት በደም የተጨማለቀ ሆዳቸውን ይዘው ወደ መሬት ሲያዘቁጡ እየሆኑትን አፍጥጦ ተመለከታቸው። “እሪ” አለች ከጎናቸው የነበረች ወጣት ሴት። ከወደቀበት ለመገሳት ሲጣደፍ ሲቲና ሽብረክ ብላ ከተከናነበችው ድረያ ስር ሽጉጥ መሻገረጥ ስታደርግ አያት። ተቀደመች። የያዘችው ሽጉጥ ከእጇ ውስጥ ተፈናጥሮ ሲወረወር እሷ ደረቷን አፍና ወደ ኋላዋ ወደቀች። ዙሪያውን ረብሻ ሆነ... ጨካኝት... ሩጫ... አኩታ... ተኩስ እራታ ዙሪያውን እየዳለቀው... ናትናኤል ከአንገቷ ቀና እየደረጋች...

“ሩ...ጥ! ተኩትለውሃል... ሩጥ!” አለችው በገራ እጇ በደም የተዘፈቀውን ደረቷን አፍና እንደያዘች ሲር ሲር ከሚለው ትንፋሽ እየቆጠበች “ሩጥ!”

ቀና ሲል አየው። የጨበጠውን ሽጉጥ ከትከሻው በላይ ይዞ ከፊቱ የሚጋረጡትን ሰዎች አንዱ ወዲህ አንዱ ወዲያ እየገፉ እየገፉታቸው ወደእሱ እየቀረበ ሲመጣ በሚቀራመሰው ሕዝብ መሃል በሩቁ አየው ከአብርሃም ሠራተኛ ጋር የነበረውን አንድ ሰው። እንደ ጥንቸል ተፈናጥሮ ከሚደነባበረው ከሚራበሽው ሕዝብ መሃል እየተሸለከለከ በትርምሱ ውስጥ ሰመጠ... የአብርሃም ሠራተኛ! የፈጣሪ ያለህ! የአብርሃም ሠራተኛ! ከራሱ ጋር እያነበነከ ሮጠ። ከጀርባው የተኩስ እሩምታ አጀበው።

ወዴት እንደሚሮጥ... የት እንደሚደርስ ግድ አልነበረውም። ብቻ ሮጠ። እራት እንዳለ በሩቁ እንዳይለዩት ጭንቅላቱ ላይ የጠመጠመውን ሽርጡን አውልቆ በእጁ ያዘው። ትንሽ ከራቀ በኋላ ደግሞ ወደ ጥግ ዘር አለና ጀሊቢያውን አውልቆ ወርውሮ ከወገቡ በታች ሽርጡን አጥልቆ ከላይ ነጭ ሽሚዙን እንዳደረገ ከራሱ ጋር እያገተመተመ ሮጠ። የአብርሃም ሠራተኛ! እንዴት ሊከተሉት ቻሉ? ወደ ድሬዳዋ መምጣቱን እንዴት አወቁ? ሲቲና ባትገፈትረውኮ ... ወደፊቱ ሲወድቅ ባይስቱትኮ... በደም የተጨማለቀ ሆዳቸውን ይዘው ያዘቁጡት ሽማግሌ ታዩት። የፈጣሪ ያለህ! ገለውት ነበርኮ የአብርሃም ሠራተኛ! ወይኔ አብርሃም! ለነ ሳያውቀው!

ሲቲናስ ማነች? “ሩጥ...ተኩትለውሃል...ሩጥ” የምስራችን የገደለችት ሴት ምንድን ነበር ያለችው? “ሩጥ! ሲቲና ማነች? የፈጣሪ ያለህ! ሁሉ ነገር ተወሳሰበች። ማለቡን አቁሞ ሩጫውን ቀጠለ።

ያለበት ቤት የት እንደሆነ ለመረዳት አልቻልንም። በስተግራው መደዳውን የተሰሩ ቤቶች ማስታወቂያዎቻቸውን በየቦርዎቻቸው ላይ እንደንጠለጠሉ ተደርጎታል። ፎቶግራፍ ቤት...የልብስ ሰፊ...ለጎት ማጸጋ...በስተቀኙ ደግሞ በረንዳው ላይ የሳጠራ ወንበርች የተደረገሩበት በሀረግ የተሸረነ በረንዳ ያለው ቦና ቤት ይታያል -ድረዳዋ።

ወደ ቡና ቤቱ ተጠጋና አካባቢውን ለማጥናት ሞክረ። የፈተኛው ክፍል ሰፊ ቢሆንም ጨለምለም ያለ ነው። ፊጡን አለና ወደ ውስጥ ገባ። በትናንሽ ጠረጴዳዎች ዙሪያ የተሰለፉ ትናንሽ የብረት ወንበሮች ፈንጠር ፈንጠር ብለው ክብ ክብ ሰርተዋል። ቢገዝ የተወለወለው የሲሚንቶ ወልል ቢያበልጠልቱም ሽታው ይከብዳል። ቀርስ የሚያደርጉ የቡና ቤቱ ደንበኞች በየወንበሮቻቸው ተቀምጠው ያዘዙትን ይስተናገዳሉ።

ባዶ ጠረጴዛ ፊልጦን ወንበር ስዕ ተቀመጠ።

“ምን ልታዘዝ?” በስተቀኝ የተገለጸለ ፀጉሯን ጣቷ ላይ እየጠመጠመች እየፈታች ጠየቀችው።

“ሻይ።” አላት ቀሎ ለመግለገል። ፊቷን መልሳ ሄደች። ናትናኤል ክራሱ ጋር ምክክር ቀጠለ።

“ጊዜ የለውም። መኖሬን አለበት። አለበሰዚያ ያገኘታል በማያውቀው ከተማ ውስጥ ተደብቆ መቆየት ዘበት ነው። ግን እንዴት ተከተለት? ከርብቃ ቤት አምልጦ ሲሮጥ ተከተለውት ነበር ማለት ነው? መሆኑን አለበት። የአብርሃምስ የቤት ሠራተኛ እዚህ ምን አመጣት? ወይኔ! አብርሃምን ትክታተተለው ነበር ማለት ነው! አሁን ደግሞ...”

የቡና ቤቱ አስተናጋጅ ያዘዘውን ሻይ አምጥታ ፊቱ አስቀመጠችለት።

“እባክሽ የእኔ አመቤት የሰልክ ቁጥር ማውጫ ደብተር ይኖራችኋል?” አላት።

“ይቅርታ የለንም። ለምን ማዞሪያ አይጠይቀም?”
ጥሩ ሃሳብ!

“ስልክ አንኝ ይሆን?” አላት ሽቅብ እየተመለከታት።

በአገጫ ስልክ ያለበትን አመለካከት። ከዋናው በር ደርባ ገደግዳው ላይ ወደተንጠለጠለው የሕዝብ ስልክ አመራ።

“ሃሎ...የኔ እህት ባክሽ...አቶ ይልማ ገዢን...ይልማ...አም” ማዞሪያ ደውሎ ጠየቀ።

“አንድ ጊዜ...” አለችው በስልኩ መስመር ላይ ያለችው የቱልኮሙኒኬሽን ሠራተኛ።

የሰልክ ቁጥሩን ነገረችው። ቀልጠፍ ብሎ ጠረቀትና እስከረብቶ ፍልን ደረቱን ዳበሰ...በርሳው! ሻንጣው! በድንጋጤ ደርቆ ቀረ... ስቃውን ሁሉ ከሻንጣው ጋር ከባቡር ጣቢያው ትቶ መሮጡ ሲታወቀው መብረት እንደመታው ባና አፈር መሰለ።

“አቤት? ስንት አልሸኘ?” ድንጋጤውን አናጥ ይዞ ድጋሚ ጠየቀች።

ቁጥሩን ደገመችለት። የነገረችውን ቁጥር በቀሉ ይዞ ወደ ጠረጴዛው ተመለሰ። ፊቱ አመድ የነሰነሰበት ይመስል ነበር። ሻንጣው ውስጥ ያስቀመጠው ገዝብ ሁሉ ጠፍቶ መቅረቱ ሰቀቀን ለቀተበት። ቀሎ አለና ከሸሚዙ የደረት ከስ ገብቶ ከዚያ ያገኘችውን ጥቂት ዝርዝር ብሮች ቀጠራቸው። አስራ ሶስት የአንድ ብር የቶች። ድጋሚ ከሱሪ ኪሉ ገብቶ ጥቂት ሳንተም... “ዊልምልም” አለበት። ከሶምንት መቶ ብር በላይ የሚሆን በፖስታ ከረጠች ውስጥ አድርጎ ከሻንጣው ስር ማስቀመጡን ሲያስታውስ... ሻንጣው ውስጥ አጣጥፎ ከከተተው ኮቱ ውስጥ ስልሳ ብር ማስቀመጡ ሲታሰበው... ያንን ሁሉ በግርግርታው ውስጥ ከባቡር ጣቢያው ትቶ አስራ ሦስት ብር ከአርባ አምስት ሳንተም ይዞ መብረሩን ሲያስብ ልቡን አመመው።

አስራ ሦስት ብር ከአርባ አምስት ሳንተም! አለቀ።

ድንገት ተነሳና ወደ ስልኩ ሄደ። የሰልኩን እጅታ አንስቶ ካለችው ገዝብ ላይ ሃያ ሳንተም ቀንሶ የሕዝብ ስልኩ ውስጥ ጨመረና በቀሉ የያዘውን የአቶ ይልማ ገዢንን ስልክ ቁጥር ደጠለ። ካልበርትን ማግኘት አለበት! በአስራ ሦስት ብር ከሁለት ቀናት በላይ መቆየት አይቻልም። ለዛውም ካልያዙት ነው። በማያውቀው ከተማ ሲንቀሳቀስ ከነዳን ይዘው እየገፈተሩ ቱቦ ስር ጥለው ዊንታላቱን ካልነደሉለት ነው። አሥራ ሦስት ብር! የፈጣሪ ያለህ! በግንባሩ ላይ ምንጭ እንደፈለቀ ሁሉ የሚንቀረቁር ሳቡን በክንዱ ላይ ሞዝቶ እደፈገና የሰልኩን መንገሪያ ጆር ግንዱ ላይ ለጥፎ ተጠባባቀ።

“ይልማ ጋራሽ።” አለው የሴት ድምፅ።

“ሃሎ...እባክት አቶ ይልማን ነበር።” ፈጣሪውን ይገጥን ገባ።

“ማን አሉኝ?”

“አቶ ይልማ...ይልማ ገዢን።”

“ከየት ነው?” አለች ሴትየዋ በመገረም ቃና።

"ዘሊሁ ነው - ከድሬዳዋ ... እባክት እንዴ ቢያገናኙኝ።" ልቡ ተንጠለጠለ።

"ይቅርታ ተሳስተዋል።" አለች ሴትየዋ ለመናገር ያልፈለገችው ነገር እንዳለሁሉ እያቅማማች።

"ቆይ! ቆይ!" አለ ስልኩን እንዳትዘጋበት ተሸቀዳድሞ። የስልክ ቁጥሩን በእርጋታ እየጠራ ትክክል መሆኑን ጠየቃት።

"ቁጥሩ ትክክል ነው። ግን..." አቅማማችበት።

"አቶ ይልማ የሉም?" ጭንቅላቱ በጭንቀት ተወጠረ።

"እንደዚህ የሚባል ሰው የለም።" ስልኩን ጀርድ ላይ ዘጋችበት።

ሊሆን አይችልም! ነገሩ ሁሉ ተደባለቀበት። የስልኩን መነጋገሪያ ከቦታው መልሶ ወደ ወንበሩ ተመለሰ። አለቀ። ካልቨርትን ለማግኘት የነበረው ተስፋ ከአጅ ያመለጠ እንቁላል ሆነበት። 'ሀ!...' አስራ ሶስት ብር ይዞ ሽሽት ታየው። አስራ ሶስት ብር ወደ አዲስ አበባ ለመመለስ እንኳን በቂ አይደለም። ምንም ምርጫ የለውም! መስረት ካለበት ይስርቃል! ማጅራት መምታት ካለበት ይመቃል! ግን አዲስ አበባ አይመለስም! ካልቨርት ያለው እዚህ ነው። የምሥራች ነግራዋለች። ካልቨርት ድሬዳዋ ነው! ካልቨርት አፍንጫው ስር ነው! ወረራዊውን በቡጢ ደወለው።

በቡና ቤቱ አዳራሽ የተቀመጡ ሰዎች ጠረጴዛውን ሲጠልዘው ሲሰሙ ቀና ቀና እያሉ እየተገላመጡ ያዩት ጀመር። በገዛ ድርጊቱ ተደናገጠ። ጥንቃቄ!... መረጋጋት! መረጋጋት! ሻዩን አንስቶ ፋት አለው። ቀዝቅዷል። አልተወደም። በእርጋታ ደጋግሞ ፋት እያለ ጨረሰው። ቢደገም አይጠላም ነበር። ኪሉ ውስጥ ያለውን ገንዘብ ሲያስታውሰው ተወው።

በተቀመጠበት ዓይኖቹን በዝገ እድርጎ አእምሮውን ለማሰራት ሞክረ ...ካልቨርት የት ነው? «እማዩጋ...ድሬዳዋ»...እማዩ...የአቶ ይልማ ገዢነት ባለቤት... አቶ ይልማ ገዢነት ... ይልማ ... ይልማ... ምንድን ነበር ያለችው ስልኩን ያነሳችው ሴት ... ይልማ... ምን? ...ይልማ ጋራዥ... ጋራዥ...

የቡና ቤቱን አስተናጋጅ ጠቀሳት። መጣች።

"እባክሽ የኔ ቆንጆ ይልማ ጋራዥ" የሚባል ታውቂያለሽ ድሬዳዋ ውስጥ?" የአንድ ጋራዥ ስም ጠርቶ ውላዱ ሲል አራሱን አስገረመው።

"ይልማ...ይልማ...እንትንጋ ነው... ማነው? ...በቃ ...ከአሸዋ ሜዳ ከድልድዩ ሳይደርሱ ወዲህ ከባንኩ ትንሽ አለፍ እንዳሉ..." የማያውቀውን ከተማ ትተርክለት ጀመር።

"እይው..." አለ ድምፁን አለገበ አቋርጧት። "ለድሬዳዋ አዲስ ስለሆነኩ ነው።"

"የሚያሳይዎት ልጅ ልጥራሎት? ቅርብ ነው።" አለች።

"ጥሩ... ጥሩ..." ጭንቅላቱን እየወዘወዘ መስማማቱን ገለፀላት።

ጋራገቹን ከሚያሳየው ልጅ ጋር ነገናችው በኋላ በደረቅ ምሥጋና ተሰናብቷት ከልጁ ጋር ተፈተለከ። ጉርሻ ቢሰጣት ደስ ባለው ነበር... ግን...

"ይልማ ጋራዥ ነው አይደል? ነ" ይለዋል ከፊት ለፊቱ ተስ ተስ የሚለው ህፃን ልጅ። ዕድሜው ከአስር አመት አይበልጥም። ያደረጋት የሳስቲክ ነጠላ ጫማ ተበጣጥሳለች። በተራመደ ቁጥር ወደ ኋላ ልትቀር ታስባለች። ልጁ ግን ትታት ሊሄድ ፈቃደኛ አይመስልም። በእግሮቹ ጣቶች ቆንጦጥ እድርጎ ይዞ ወደፊት ይጎትታታል። ትንሽ ይሄድና "...ይልማ ጋራዥ ነው አይደል? ነ" ይለዋል።

ናትናኤል ሳቡ በጀርባው እየተንቀረቀረ ከልጁ ኋላኋላ ይጣደፋል።

"የው! ይሄ ነው ይልማ ጋራዥ። ሜካኒክቹን ልጥራሎት?" አለ ልጁ ተስፋ ያደረገውን ጉርሻ በሆዱ ይዞ መስተንገዶውን እያጣጧል።

"እይ ተወው።" አለ ናትናኤል ከኪሱ አስር ሳንተም አውጥቶ ለልጁ እየዘረጋለት።

"አቦ ይጫምሩ! ከሰገራ ድረስ አምጥተውኝ" አለ ልጁ አስር ሳንተሚን ሲያይ ፊቱ በትያሜ ተንጠልጥሎ።

"ሌላ ጊዜ እስጥሃለሁ።" አለ ናትናኤል አስር ሳንተሚን ገፋ አድርጎ።

"አስር አልወስድም!" አለ ልጁ በብስጭት።

ናትናኤል አልተገደደረም። ሳንተሚን ኪሱ ከቶ ወደ ጋራገቹ በር ተጣደ። ልጁ ከጀርባው እናቱን ተሳደቦ ሲርጥ ሰማው። ግድ አልነበረውም። የጋራገቹ ግቢ ስፋት ያለው ቢሆንም ከውስጥ የተሰገሰገት በርካታ መኪናዎች ጠባብ አስመስለውታል። ደማቅ ሰማያዊ ቱታ የለበሱ የጋራገቹ ሠራተኞች ከፈናቸው በተበረገደ መኪናዎች ዙሪያ ተፍ ተፍ ይላሉ።

"የት ነው?" አሉት ከበሩ ጥግ በተደራረቡ ድንጋዮች ላይ የተቀመጡት ሽቦት የሸፈናቸው ዘበኛ ከተቀመጡበት ወገባቸውን ይዘው እየተነሱ። የከፊሮቻቸውን ጥገና ጥግ በጎረሱት ጫት አረንጓዴ ሆኗል።

“እንደምን ዋሉ...አቶ ይልማን ነበር።” አላቸው ጠጋ ብለ።

ሰውየው ግራ በመጋባት መልክ ትክ ብለው ተመለከቱት። መልስ አልሰጡትም ብቻ እብድ እንደሆነ ሁሉ አፍጥጦው አዩት።

“እ...” ቀጠለ። “ልጃቸው ከአዲስ አበባ ልካኝ ነው። ይኖሩ ይሆን?”

“አቶ አደፍርስ ማለትህ ነው?” አሉ ሽማግሌው የዐሃይዋን ጨረር በመዳፋቸው ከልለው።

“እይ... አቶ ይልማን ነው።”

ሰውየው ጤነኛ እንደሆነ ሁሉ ትክ ብለው እያዩት ጭንቅላታቸውን ነቀነቁበት።

“የአቶ ይልማ ጋራሻ አይደል እንደ ይሄ?” አለ ናትናኤል ተስፋው እየተሟጠጠ።

“ከፋው ሞት ሳይወስዳቸው በፊት- አዎ።” አሉት ሰውየው ተመልሰው በተደራረቡት ድንገቶችላይ እየተቀመጡ።

“ምን አሉኝ?” አለ ደንገጥ ብለ።

“የኔ ወንድም...አቶ ይልማ ከሞቱ መጨው ሀዳር ሁለተኛ ዓመታቸው ነው።” አሉት ሽማግሌው ከጎናቸው በክነካ ጠርመሮ ካስቀመጡት ውሃ እየተጎነጨ።

ናትናኤል ለጥቂት ደቂቃዎች ፈዞ ቆየ።

“እባክት ባለቤታቸው የሚኖሩበትን ያውቁ ይሆን?”

ሽማግሌው ችላ ብለውት በዝምታ ጭንቅላታቸውን ነቀነቁበት። ወሬው የጣማቸው አይመስልም።

“እባክት ስለባለቤታቸው የሚያውቁ ሰው ካለ ሳስቸግርዎት...” ናትናኤል የሽማግሌውን ፊት ሲመለከት ቶሎ ኪሴ ገባና ሁለት ብር መዞ ተመለሰ።

“እስቲ ገባና ባለቤትየውን እነጋግር። ወንድም ናቸው።” አሉት ሽማግሌው ዘበኛ ሁለት ብራቸውን ኪሳቸው እየጨመሩ።

“የማን ወንድም?”

“የአቶ ይልማ ወንድም። አቶ አደፍርስ ብለህ ጠይቅ።”

ናትናኤል ሽማግሌውን አመሰግኖ ወደ ውስጥ ጓዘ።

“ይቅርታ ወንድም አቶ አደፍርስን ፈልጌ ነበር።” አንዱን የጋራሻ ሠራተኛ አስቁሞ ጠየቀው።

“እኛውልህ።” አለው በዘይት የተጨማለቀ እጁን ዘርግቶ እያመለከተው።

ናትናኤል ወደ ሰውየው አመራ ተጠግቶ በእነብርት ሰላምታ ለጣቸው። በጣም አጭርና ሆዳቸው ወደፊት የገፋ ናቸው። መልጭ ካለው መላጣቸው ጎንጎ ጎን ከጆሮዎቻቸው በላይ በፍ በፍ ያሉ ጥቂት የሚቆጠሩ የፀጉር ብናኞች ይታያሉ። የጋራሻ ባለቤት ሳይሆን የሆቴል ወጥቤት ኃላፊ ነው የሚመስሉት።

“እንደምን ዋሉ። እባክት ሳስቸግርዎት። ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት።”

“አላህ ይስጥህ -አላህ ይስጥህ!” በሚያስገመግም ድምፅ ጮሁና እጃቸውን እየወናጨፉ ፊታቸውን አዞሩበት።

“አይደለም ጌታዬ። ለእርዳታ አይደለም። መልዕክት ይገር ነው የመጣሁት።”

“የምን መልዕክት?” በዚያው ሃይለኛ ድምፃቸው ጠየቁት ፊታቸውን ከስክሰው።

“የምሥራች ነበረች የላከችኝ እናቷ፡፡፡፳ፋ የሰጠችኝ አድራሻ ጠፋብኝና የአባቷን ስም አውቀው ስለነበረ ማዞሪያ ስጠይቅ የእርስዎን አድራሻ ሰጡኝ።”

“አንተ ግም! ያችን መኪና ፍታት አላልኩም? ጥሩ አውደልድል ሳምንት ይድረስና ከጎንህ ታገኘዋለህ!” ሰውየው ተቆጥተው ሲጮሁ የጋራሻ ሠራተኞች ሁሉ ጭልፊት እንዳይ ጫጨቶች በየሰርቻው አንገታቸውን ይቀብራሉ። “የማንኛ የምሥራች?” አሉት ድንገት በቁጣ የተለዋወጠ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል መልሰው።

“የአቶ ይልማ ልጅ...የምሥራች ይልማ።”

ለመጀመሪያ ጊዜ ሰውየው ረጋ ብለው አትኩረው ተመለከቱት።

“ምንድነው ደግሞ እኔጋ የምትልክህ?”

“እናቷጋ ነው የላከችኝ። የእናቷን አድራሻ ያውቁት እንደሆነ...” ረጋ ብሎ የሚፈልገውን አስረዳቸው። ተስፋ ታየው።

“የየትኛው ልጅ መሆኗን አውቁ?” አሉ ሰውየው ለወንድማቸው ቤተሰብ ያላቸውን ጥላቻ ሳይደብቁ።

“ካዛንቺስ ሆኑል አላት።”

“አሁኑ ሽርመጣዋ ነች?” አሉ ሰውየው ጥላቻ በተቀላቀለበት ድምፅ። “የእናቷን አድራሻ አልከኝ እ...ደቻላ ነው። ፈልገው። ታገኘዋለህ።” አሉ ሰውየው የሚቆጡት ሠራተኛ በአይናቸው እያፈላለጉ።

“የት አሉኝ?” ናትናኤል ሰውነቱ በእርዳታ ስሜት ሲወረር ተሰማው።

“ደቻላ አልከህ።” በቆመበት ትተውት ሄዱ።

“የት ነው ደቻላ? ይቅርታ የኔ ጌታ... ለድሬዳዋ አዲስ ስለሆንኩ ነው።” አለ ናትናኤል ከጌላ እየተከተላቸው በልመና ቃና።

ሰውየው ቆም ብለው ከላይ እስከ ታች ገመገሙት። የለበሰውን ሽርጥ ሲያዩ የድሬ ሰው ነው ብለው ማሰባቸውን ተረዱ።

“ታዲያ አሁን ስራዬን ትቼ ካንተ ጋር ልንከራተት?” አሉሰውየው ጥለውት ወደ ሠራተኞቻቸው እያመሩ።

“አይደለም ጌታዬ። የሚያመለክተኝ ሰው ቢሰጡኝ...የሰው አደራ ስለሆነበኝ ነው።” አለ ከጌላ ከጌላ እየተከተላቸው።

“ይቅርታ ወንድም። እዚህ ስራ የፈታ ሰው የለም። ደቻላ ነው አልኩህ ጠያይቅ፤ ታገኘዋለህ። ተው! ተው! እሱን አክስጅን አትነካኩ ብያለሁ! ግም! የወር ደምገህ ይገዛው መስሎሃል!” ሰውየው አንድ ሠራተኛቸው ላይ እያንባረቁ ቆሙ። ሲቆጡ ወፋፍራም ጉንጮቻቸው በርበሬ ይመስሉና በርጫቸው ከትንፋሻቸው ጋር ሽቅብ ቁልቁል ይናጣል።

“የናትየውን ስም ይነግሩኛል?” ቀስ ብሎ ጠየቃቸው።

“ምንድነው የምትለኝ? ስም? ብዙነሽ ነው መሰለኝ።”

“ብዙነሽ...ደቻላ... ደቻላ የት ነው? መንደር ነው? ሠፈር? ከተማ ነው? አገር?”

“ከተማውን የሚያውቅ ሰው ባመጣ በምልክት ይነግራልኛል? እባክትን ተተግሬ ነው ይርዱኝ።” አንዳይቆጡ አላሳልሶ ያዛቸው።

ሰውየው በተሰላች መልክ በረጅሙ ተነፈሱና ቆም ብለው አስተዋሉት።

“ተከላይ!” ተጣሩ። “ና ወዲህ!”

የጠሩት ወጣት እጁን ያጨማለቀውን የሞተር ዘይት በቡትቶ ጨርቅ ላይ እየጠራረገ መጣ።

“እየው... የዩሱፍን ሱቅ ታውቀው የለ? በቃ ከዚያ ስትደርስ በኪዳስኩ ፊት ለፊት እጥፍ የሚል ኮረኮንች መንገድ አለልህ። እዛ አድርሰውና ቶሎ ተመለስ። ደሞ ሂደህ ጥፍት በልና እንተያየለን። የቮልጲ ጋስኬት ዛሬ ተቀይሮ አይለትና ከቅዳሜ በጌላ እዚህ አትውልም። ግም! ሂድ አሁን!” ሰውየው ሳይታወቃቸው ተቆጥተው ይንቀጠቀጡ ጀመር።

ናትናኤል ሰውየውን ደጋግሞ አመስግኖ ተከላይን ተከትሎ ወጣ። መንገዱ ላይ ብዙ ሰው አይታይም። የጠዋቷ ፀሃይ ለዓይን ታጥቦረብራለች። መንገድ ላይ ከተከላይ ጋር አልተነጋገሩም። ከተላከበት ቦታ አድርሶት ለመመለስ የቸከለ የሚመስለው ወጣት በፍጥነት ሲራመድ እሱም ከጎን ከጎን ተጣደፈ። ከቦታው ሲደርሱ «በእዚህ ነው።» አለው ተከላይ ወደ አንድ ኮረኮንች መንገድ እየመለከተው። ወዲያው መልስ ሳይጠብቅ ፊቱን መልሶ በመጣበት መንገድ በሩጫ ተመለሰ።

በኮረኮንቹ መንገድ ገባ።

“እንደምንዋሉ...እባክት... የወይዘሮ ብዙነሽን ቤት ፈልጌ ነበር።” ከደጃፋቸው ቁጭ ብለው ሰፊት የሚሰፉ ሴት ተጠገቶ ጠየቀ።

“ያውልህ... በዚህ ቁልቁል ውረድ፤ደርሰሃል።” ሴትየዋ ፈታቸውን ከፀሃይዋ ጨረር ጋርደው ሽቅብ እየተመለከቱት አቅጣጫውን አመለከቱት።

ኮረኮንች መንገዷ ጠባብ ሆና በግራና በቀጃ ትጥልጥል ቤቶች እጅ ለእጅ ተያይዘው ተደርድረዋል። እየተወላከፈ ወደፊት ቀጠለ። ትንሽ እንደሂደ ከፊት ለፊቱ እየሮጠ የሚመጣ ትንሽ ልጅ አስቆመና ጠየቀው። ልጁ ትንሽ አመልካች ጣቱን ቀስሮ “ያው!” አለው።

ስለ ሰማያዊ ቀለሟ ረገፍ እዚህና እዚያ የተመላለጠች ትንሽ የጭቃ ቤት ነች። ከዋና በሯ በስተግራ ያለው የእንጨት መስኮት ጥርቅም ተደርጎ ተዘግቷል። ገርብ ካለው ቀይ ቀለም ከተቀባው የፊት ለፊቱ በር ጀርባ ሕይወትያለ አይመስልም።

ናትናኤል ደጃፋ ላይ የቆሻሻ ዐይ ዘለላ ተሻገረና ወደ ትንሽ የጭቃ ቤት መገዝደ ተጠጋ። በሩን በቀስታ አንዚኳው።

“ማነው?” ከውስጥ ድምፅ ተሰማው። ወዲያው አንድ ረጅምና ደልደል ያለ ሰውነት ያላቸው ሴት በፋን መለስ እድርገው ብቅ አለ። የውጭው ብርሃን ሲወጋቸው ትላልቅ አይኖቻቸውን አሞጭሞጭለቸው።

“እቤት?” አሉት ፊት ፊቱን እየተመለከቱት።

አቋማቸውና ደልደል ያለ ሰውነታቸው...ረዘም ያለ ፊታቸው ትላልቅ አይኖቻቸው ጎርናና ድምፃቸው የምሥራች መጣችበት።

“አንደምን ዋለ። ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት። የምሥራች ነች የላከችኝ።” አለ እጁን ወደፊት ዘርግቶ።

ሴትየዋ ፈገግ ብለው የዘረጋውን እጁን ጨበጡት።

“ውይ! ግባ። አሁን ወንድ ወጣት! በቀልቢው አስታውሳ ሰው ላከች?” አሉ በፋን ከፊት እድርገው ይዘው እያስገቡት። ክፍሏ ጠባብና ጭልምልም ያለች ነች።

ናትናኤል ወደ ውስጥ ከገባ በኋላ ድንገት ቁም አለ። ‘ሳይላመዱት ነው ሊያስደነግጣቸው የሚገባ። ድንገት ነው ጭንቅላታቸውን መምታት ያለበት!’ ዞር አለና ጨለምለም ባለው ክፍል ውስጥ ትኩር ብሎ ተመለከታቸው።

“የምሥራች የላከችኝ በጀቡቷ በኩል ከአገር እንዳወጣው ነው...የታለ?” አላቸው ድንገት።

“ማ?” አሉ ሴትየዋ ደንገጥ ብለው።

“ካልሸርት የታለ? ጊዜ የለኝም!” አዋከባቸው።

ሴትየዋ እልመሰሰለትም። ለአንድ አፍታ ምን ማድረግ እንዳለባቸው ግራ የተጋቡ መሰሉ። ድንገት አይኖቻቸውን በትኩሻ ላይ አሳልፈው ሲመለከቱ ያዘቸው። ፈጠን ብሎ ፊቱን መለሰ። ወደዳዳ ከሚያስገባው በር ጎን አንድ አንስተኛ በር ተመለከተ።

ጊዜ አላጠፋም። በረጃጅም እርምጃዎች የፊተኛውን ክፍል ተሻግሮ ትንሿን በር ወደውስጥ በርግዶ ገባ።

የክፍሉ መጥፎ ጠረን ቀድሞ ተቀበለው። ጠባቢ ክፍል ውስጥ እዚህና እዚያ የተጣሉ የሰጋራ ቁራጮችና የተጨማሪ ወረቀቶች የክፍሉን ወለል ሞልተውታል። ከበፋ በስተግራ ግድግዳው ስር ያለቁና ያልተነኩ የአረቄ ጠርመሶች ተደርድረዋል። ከበፋ ፊት ለፊት መሬት ላይ አግድም

በተነጠፈ ፍራሽ ላይ ተቀምጦ በአንድ እጁ ጉልበቶቹን አቅፎ ይዞ በሌላው የአረቄ ጠርመሶ አንገት ጨብጧል፤ ዓይኖቹ በርበሬ መስለዋል።

ያልተበጠረ ፀጉሩ እርስ በርሱ ተቆጣጥሮ ጥቁር ፊቱ ተነፋፍቶ ጉበት መስጧል። ለአንድ አፍታ ተፋጠጡ በእርባና በሃምሳ ዓመት መሃል የሚገመት ሰው ነው። አጠር ብሎ ከትኩሻው ይሰፋል። አራት ማዕዘን አንጨ ባጎፈረው እሙ ተሸፍኗል። ከወደትኩሻው ከመብዛቱ ጋር የተመጣጠነ ሰውነቱ ጥንካሬውን ያሳያል።

“ቱና! አገኛችሁኝ አይደል? አገኛችሁኝ!” የጨበጠውን የአረቄ ጠርመሶ ወርውሮ ግድግዳው ላይ ከሰከሰው። “...ምን ታየኛለህ! ቀጥል!” ፍራሹ ላይ የተቀመጠው ሰው በእንግሊዝኛ ቋንቋ ከስካር ጋር ይሰራልና፤ ጀመር። “ተኩስ! ጨርሰኝ! ተኩስ!”

ናትናኤል ፊቱን መልሶ የምሥራችን እናት ፈገግ ብሎ ዛረጋቸው በኋላ ወደ ውስጥ ገባና በፋን ዘጋው። ስካርና እልህ የተሻሙት ፍራሹ ላይ የተቀመጠው ሰው መጨረሻውን በዝምታ መቀበል የመረጠ ይመስል ዝም አለ። ናትናኤል ወደ ጥግ ሄደና ሁለት ያልተነኩ የአረቄ ጠርመሶች አንስቶ ወደ ሰውየው ተጠጋ። ነጠላ ጫማውን አውልቆ ግራ ተጋብቶ የሚመለከተው ሰው አጠገቢ ተቀመጠና የጠርመሶቹን ክዳን መክፈት ያዘ። መጀመሪያ የክፈተውን ጠርመሶ ለካልሸርት ካሳለፈለት በኋላ ሁለተኛውን ወደ አፋ አስጠግቶ ተጎጠጠ።

አልኮሉ ጉሮሮውን እንደ እሳት እያቃጠለ እየለበለበ ወደ ሆዱ ሲጣደፍ አይኖቹን ከደነና ከጀርባ ያለውን ግድግዳ ተደገፈው...አ...ና! አለ ሳይታወቀው።

ቆንጆዎቹ

-31-

“ማርቆስ” አለ ጄኔራሉ “ጥፋትህ ፍጹም ከይቅርታ በላይ ነው።”

ማርቆስ ለመጀመሪያ ጊዜ ለዘመናት በሚያውቀው አስተማሪው አለቃውና ባደኛው ፊት ላይ ጽያፊ የተሞላ ቅዝቃዜ የተመለከተ መሰለው።

“በእጭሩ የውጭ ጉዳዩ ሰው ከቁጥጥር ውጭ ሆኗል።” አለ ጄኔራሉ በንደት የቀሉ ዓይኖቹን ከማርቆስ ላይ አንስቶ በስተግራ በተቀመጠው ምክትሉ-በሆነው በአንድሬ አማሪ ላይ እየተከለ።

“እኔ መጀመሪያውኑ...” ገዢ ዊልያም ፊቱ ላይ ጎልቶ የሚታየውን ነቀትና ጥላቻ ሳይደብቅ፤ ዓይኖቹን በኩሉኔል ማርቆስ ላይ ተከሉ ጀመረ።

“በቃ!” አለ ጄኔራሉ አቋርጦት “እሁን ባለፈና በሞተ ነገር ላይ ጊዜዬን ማጥፋት አልፈልገም። ያለን ጊዜ በደቂቃዎች የሚቆጠር ነው። ይህ ሰው ወደ ድሬዳዋ የሄደው እንደምፈራው የካልቨርትን መሸሸያ አግኝቶ ከሆነና ምስጢሩንም አስገድዶ እጁ ካገባ ምን እንደሚከተል ልትገምቱ ትችላላችሁ።”

ለአንድ እፍታ የፀጥታው ቡድን ሃላፊ ንግግሩን አቀሞ በረጅሙ ተነፈሰ። በአፍንጫው ላይ ሽፍ ያለው ላብ በከፍሱ ውስጥ ካለው ቀዝቀዝ ካለው አየር ጋር ሲያገናኝበት ሰውየው በንዳድ የሚሰቃይ ይመስላል።

“ለማንኛውም እናንተን ቢሮዬ ድረስ ከመጥራቱ በፊት ከዚህ ወዳያ ምን ማድረግ እንዳለብን ዝርዝር ዕቅድ አውጥቻለሁ።” አለ ጄኔራሉ ቀጥሎ “ጉዳዩን ከእሁን በኋላ አንድሬ በቀጥታ እየተከታተልክ በየአንድ አንድ ሰዓቱ ሪፖርት ታደርግልኛለሁ።” አለ ወደምክትሉ ፊቱን መልሶ።

የፀጥታው ክፍል ምክትል አዛዥ ጭንቅላቱን በሰምሞነት ነቀነቀ።

“በቅድሚያ” አለ ጄኔራሉ ፊቱን የአጥቂ ስላላ ሃላፊ ወደሆነው ወደ ገዢ ዊልያም መልሶ “በቅድሚያ ገዢ ድሬዳዋ ውስጥ በተለያዩ ቦታዎች...

በገበያ ቦታዎች... እ... የውጭ ዜጎች በሚኖሩበት ክልል... ተከታታይ የፈንጂ አደጋዎችን ትጥላለሁ። ይህ በሚቀጥለው አንድ ሰዓት ውስጥ እንዲጠናቀቅ አልፈልጋለሁ።” አለ ጄኔራሉ በጣቱ ጠረጴዛውን እየተመተመ። “እንድሬ...” ፊቱን ወደ ምክትሉ መለሰ። “የፈንጂ አደጋዎቹ፤ እንደደረሱ ወድያውኑ ድሬዳዋ ገብተህ እያንዳንዱን በር ትዘጋለህ። ለጊዜው በማንኛውም የቱሊክ መኒኬሽንና የፖስታ አገልግሎቶች ጥብቅ ክትትል አደርጋለሁ። ከዛም ውጪ አራት የኮማንዶ ሃይል ወደዚያው ልኬልሃለሁ ማንኛውም የመንገዥ መስመር ከአንድ ሰዓት በኋላ ይዘጋል። አንድሬ እሁኑን ቀጥታ ወደ ድሬዳዋ በረሀ ከተማዋን ትመነጥራለህ። ቤት ማፍረስ ካለብህ አፍርስ! ጉድጓድ መማስ ካለብህ ማስ! ያንን ሠይጣን ቀኑ ሳይመሽ በፊት እጅህ ማስገባት አለብህ። ለምናደርገው ሁሉ የፈንጂዎቹን ፍንዳታ የአሸባሪዎች ጥቃት መሆኑን በማጥላት ገዢ በቂ አሳሳች ፕሮፖጋንዳ እያዘጋጀ ለመገናኛ ብዙሃን ያቀርባል።” ፊቱን ወደ ገዢ ዊልያም መልሶ ተናገረ።

“እዚህ ላይ ይቅርታ።” አለ ሩዋንዳዊው አንድሬ አማሪ። “ድሬዳዋ የአሸባሪዎቹ ጥቃት እንደደረሰ እዛ ያሉ የመንግሥት ሃይሎችና ፖሊስም ጣልቃ ሊገቡብን ይችላሉ።”

“ለዚያ ስታስብ” አለ ጄኔራሉ እጁን ወደጎን አወናጭ። “ያ የኔ ስራ ነው። ማንኛውም የመንግሥት ሃይል ጣልቃ አይገባም። ፈንጂዎቹን የምናፈ ነዳውና አሳሳች ፕሮፖጋንዳ የምንዛው የሕዝቡን ሰነልቦና ለመጠበቅና የጠላትን ጥርጣሬ ላለማነሳሳትና ሽፋን ለመፍጠር ነው። በመንግሥት በኩል ትግር አይኖርም። ድሬዳዋ በእጅህ ናት።”

“እዛ ከተላከው ሃይል ጋር እንዴት ነው የምገናኘው?” አለ አንድሬ አማሪ።

“ወደዛው ትበራለህ። እንዳልኩህ አራት የኮማንዶ ሃይል ከነሙሉ ትጥቁ ወደዛው በር ከአውሮፕላኑ ሳይወርድ በተጠንቀቅ ይጠብቅሃል። በተረፈ ከዚህ ከተላከው ሃይል ጋር የሚኖርህ ግንኙነት ቀጥታ በሃይሉ አዛዥ አማካኝነት ይሆናል።”

ጄኔራሉ ተከታታይ ትዕዛዞችን ሲያስተላልፍ ከቆየ በኋላ ከተቀመጠበት ተነስቶ ሲቆም በከፍሱ ውስጥ ያሉት ሁሉ ተነስተው በተጠንቀቅ ቆሙ።

“እሁን” አለ ጄኔራሉ ሰዓቱን እየተመለከተ። “ከጠዋቱ አስራሁለት ክፍብ ነው። ገዢ አንድ ሰዓት ተኩል ከመሆኑ በፊት ፈንጂዎች እንዲፈነዱ። አንድሬ ከአንድ ሰዓት ተኩል እስከ ሁለት ድሬዳዋ ታርፋለሁ። ከሁለት እስከ ሦስት ባለው ሰዓት ሃይልህን አቀናጅተህ ስራህን ትጀምራለህ...” ጄኔራሉ በረጅሙ ተነፈሰና ያመነታ መሰለ። “ከእሁን ወዲያ ይህን ጉዳይ እዚሁ

ልግቶሃው አንችልም። ዝርዝር ሁኔታውን ለበላዮቹ ማስታወቅ ይኖርብኛል። ምን ያህል እደገኛ ሁኔታ ላይ እንዳለን አስተውሎ። ለምትሰሩት ማንኛውም ስህተት በተጥታተጠያቂ አድርጎ አቀርባችኋለሁ።” አለ ጄኔራሉ የገዢ ዊልያምን ፊት እየሸሸ። “መሄድ ትችላላችሁ።”

ሁለቱ ባለስልጣናት ከወጡ በኋላ ጄኔራሉ በወንበሩ ላይ ተቀመጠና ፊቱን በተጠንቀቅ በቆመው ኮሎኔል ማርቆስ ላይ መለሰ።

“ጋዜጠኛዎች ሄደህ ጥበቃውን ተከታተል።” አለው ከፊቱ ዘወር እንዲልለት በመፈለግ። ኮሎኔል ማርቆስ በተጠንቀቅ ሠላምታ ሰጥቶ ፊቱን መልሶ ወደቦሩ ሲያመራ “ኮሎኔል” አለ አሰቅየው ፊቱ ላይ ንዴት የተቀላቀለበት ጽያፊ እየተነበበ “አሲም ደግሞ እንዳታመልጥህ።”

ኮሎኔል ማርቆስ በድጋሚ ወታደራዊ ሠላምታ አቅርቦ በፀጥታ ከከፍላ ወጣ።

በተከታታይ የፈንጂ ድምጾች ድሬዳዋ ስትናወጥ ናትናኤል ከተኛበት ስስ ፍራሽ ላይ ብርግን ተነሳ።

ተከታትለው ሌሎች ሁለት ፍንዳታዎች ጠባቢን ከተማ ሲንጧት፤ ያለበትን ክፍል በርና መስኮት ሲያርገፈግፉት ናትናኤል ተነስቶ ቆመና ዙሪያውን ታኘ። በፍንዳታው ውስጥ አጉረምርሞ ተገላብጦ መልሶ የተኛው ካልቨርት አሁንም ከገባበት የስካር ባህር ብቅ ያለ አይመስልም።

ናትናኤል ካልቨርትን በጭንቀት ተመለከተው። ከአንድ ቀን በፊት ሲያገኘው ብስጭት ተስፋ መቀረጥና ስካር የተሻሙት ግማሽ እሬሳ ነበር። በዛን ሰዓት ናትናኤል ከካልቨርት ጋር ቁጭ ብሎ ለማውራት መሞከር ፍሬቢስ መሆኑን ለመረዳት አልተቸገረም። ይልቁንም በቅድሚያ የካልቨርትን አመኔታ ሲያገኝበትና ሊያረጋጋውም የሚችልበትን መንገድ መፈጠራትን ፍራሹ ላይ ቁጭ ብሎ አረቄ ሲጠጣ ቆየ።

አለፍ... አለፍ እያለ ግራ የተጋበው ካልቨርት...

“ማነህ? ለምን አትገለጃም?... ምንድነው የምትጠብቀው?” እያለ በስካር መንፈስ ቢወተውተውም ናትናኤል መልስ አልሰጠውም።

ከሰዓት በኋላ ናትናኤል ካልቨርት ከተሸገገበት ጠባቢ ክፍል ወጥቶ የምሥራችን እናት አነጋገራቸው።

“ድንገት በመምጣቱ ይቅርታ...የላከችኝ የምሥራች ነበረች። ግን በዚህን ዓይነት ሁኔታ ላይ ይሆናል ብለን አልገመትንም ነበር።” እላቸው የካልቨርት ስካር ያስደነገጠው መሰለ።

“ምን አባቱ ላድርገው? ጠዋት ተነስቶ አረቁ ነው...ማታ ተችቶ አረቁ ነው...ምንብ ሲለት በፍቁ እጁን ያውለበልባል...አረቁ የከሰከልኩት ጊዜ ሲያቃስት ማደር ነው...ተው አይሉት ነገር አፋ እንግዲህ እኔኮ ጨነቀኝ። አንድ ነገር አድርጎ አልላት ነገር ድምጺ ጠፋ።ሰው አልከባት...ማንም ማወቅ የለበትም ብላኝ እንዴት አድርጎ ለሰው ልናገር?” ሲትየዋ የተማረፈ መሰለ።

“ግድ የለም። ዋናው ነገር በሀይወት መቆየቱ ነው። ብቻ እርሶ ትንሽ ተቸገሩ። የምሥራችን እይሆንም አታስቸግራያቸው ብያት ነበር። ‘እምቢ’ አለች እንጂ።” በተቻለው የልጃቸው የምሥራች የቅርብ ወዳጅ ለመምሰል ጣረ።

“እኔማ ምን ችግር አለብኝ...ቢባላ የገዛ ገንዘብን፤ ቢጠጣ የገዛ ብሩን ከኔ ላንቲም አላወጣ...ግን ቢሆንም... ሰው እንዲህ ራሱን በመጠጥ በመርዝ ልበለው እንጂ ሲገድል ሲገደድ ሀሊናም አያርፍ።”

“እውነት አለመት።” ናትናኤል በስምምነት ጭንቅላቱን ነቀነቀ። “ምንም ችግር የለም። አሲም አስባ ነው እኔን መላክ። ነገ ከነገ ወዲያ ራሱን ሲገዛ ይገርው እሂዳለሁ።” እላቸው በራስ የመተማመን ፈገግታ እየላያቸው።

“ግን እንደው በቀልቢው... አሲ ደህና ነች? እንዲህ የጠፋች?”
“ደህና ነች...ደህና ነች።” ናትናኤል እራሱን ጠላ “ጊዜ ስላላመቻት እንጂ አብራኝ ልትመጣ ነበር ያለበችው።”

ናትናኤል ተመልሶ ካልቨርት ካለበት ክፍል ገብቶ እዚያው ፍራሹ ጥግ ተችቶ አደረ።

ድጋሚ ሦስት የፈንጂ እሩምታ ዙሪያውን ሲያደባልቀው ናትናኤል አይኖቹን ከካልቨርት ላይ ነቅሎ ፈጠን ብሎ ጫማውን አጠለቀና የጠባቢን ክፍል መዝጊያ ከፍቶ ብቅ አለ።

በራፍ ላይ በርካታ ሴቶች ሰብሰብ ብለው ይጫጫሃሉ። ወደ ፊት ኛው በር ጠጋ አለና ወደ ውጪ ተመለከተ። በየምስራች እናት በራፍ የምታ ልፈው ኮረከንች መንገድ ከየቤታቸው ወጥተው በቆሙ እየቂዎች ተሞልታ

ሰች። ህፃናት ድምፁ ወደ ተሰማበት አካባቢ ሲሮጡ ወላጆች «አትመለስም! አትመጣም!» እያሉ ይጫጫሃሉ።

ከበር ላይ እንደቆመ ሲመለከቱት የምሥራች እናት ፈጠን እያሉ መጡና ከቤት ገቡ።

“ደህና አደርክ የኔ ልጅ...በጠዋት አስደነገጡኑኑ...” አሉ ፍንዳታውን ሰምተው ወደ ውጭ ሲሮጡ እንደነገሩ ደረብ ያደረጉትን ሻል እያስተካከሉ።

“ምንድነው?” አላቸው።

“እንጂ ብቻ ወዲያ ማዶ ነው... ወደገበያው መሃል። ደህና አደርክ?”

“ደህና ደህና። እርሶ ደህና አደሩ?”

“መጣሁ ተጣጥቤ” ብለውት ወደጓሮ ገባ ካሉ በኋላ “... መተጣጠብ ከፈለገህ ወዲህ ና” አሉት መላሰ አሉና። ተከተላቸው።

ናትናኤል በጓሮው በር ወጥቶ ከውጭ ካላች ቧገቧ ስር አገንብሶ ፊቱን ተጣጥቦ እንደጨረሰ ወደ ቤት ሲመለስ የምሥራች እናት ለባብሰው ብቅ ሲሉ ድጋሚ አገኛቸው።

“እንኳን ከዘመን ዘመን አሸጋገረህ!” አሉት የአመት በአል ነጭ የአበሻ ቀሚሳቸውን እንዳጠለቁ በሞቀ ፈገግታ እየተቀበሉት። “በዓመት በዓል አስደነገጡን አይደል! ገብራል ያስደንግጣቸውቱ!”

“እንኳን አብሮ አደረሰን።” ናትናኤል ፈገግታቸውን በፈገግታ መልሶ። “ደህና አደሩ?” አላቸው ለረጅም ጊዜ እንደሚያውቃቸው ቤተኛ ሆኖ።

“ደህና ደህና የኔ ልጅ...ቁርስ እዛው ላምጣልህ ከሰውየው ጋር ወይስ ከኛ ጋር ትበላ? መቼም እሱ በጅ ብሎ ከዛ አይወጣም።” ሴትየዋ ከዚህ ቀደም ሞክረው ያቃቃቸው መሆኑን ለማሳየት እጃቸውን አወናጨፉ። “ከፍሉን ለማጽዳት እንኳንክ አይፈቅድልኝም ሌሊቱን ደህና አደርክ? ላላስ ቸገረህም? አንዳንዴክ አይጣልብህ እንድቸው ሲያቃስት ነው የሚነጋለት... አበስኩ ገበርኩ!”

“ደህና ነው... አላስቸገረኝም... ደህና ነው...”

“ብል ከዚያው አመጣላችኋለሁ ቁርሳችሁን።” አሉ ሴትየዋ ነጠላቸውን ከላያቸው እየገፈፉ ወደ ጓዳ እየገቡ።

ናትናኤል የትንሿን ክፍል መዘጊያ ከፍቶ ሲገባ ካልቨርት ከእንቅ ልፉ ተነስቶ አጋምሶ ያስቀመጣትን የአረቁ ጠርሙስ ጨብጦ አገኘው።

በእርጋታ ወደፊት ተራምዶ የአረቁውን ጠርሙስ ከካልቨርት እጅ ውስጥ ፈልቅቶ አውጥቶ ጠርሙሱን ወደ ጥግ አስቀመጠና ፊቱን መልሶ ቁልቁል አፈጠጠበት

“ካልቨርት...በቂ ጊዜ የሰጠሁህ መሰለኝ...አዲስ አበባ ውስጥ የሰዎች ነፃነት እንደዋሳ እያለፈ ነው።” አለ ናትናኤል ካልቨርት በሚገባው በእንግሊዝኛ ቋንቋ።

ካልቨርት ከተቀመጠበት ስስ ፍራሽ ላይ ሳይንቀሳቀስ ሽቅብ ተመለከተው። ፊቱ ላይ የሚነበበው ስሜት የጥርጣሬ ይሁን የጥላቻ፣ የቁጣ ይሁን የግድ የለሽነት ናትናኤል ገራ ተጋባ።

“ስማ ካልቨርት...ነገሩ ምንድነው? እነማን ናቸው እነሱ?” ናትናኤል ጥያቄውን እንዴት አድርጎ እንደሚያስቀምጥ ቸገረው። “ተናገር ምን ይዘጋ ሃል?” ወደፊት ተራምዶ ካልቨርት ጎን ፍራሹ ላይ ተቀመጠ። “...ትሰማኛለህ ምንድነው ነገሩ? ሁሉንም ማወቅ እፈልጋለሁ።”

“ማነህ አንተ...ከየትኞቹ ነህ?” አለ ካልቨርት ጥያፌ በተሞላ ገጽ።

“ከማንም አይደለሁም።አውነቱን ለመናገር ከየትኞቹ ስትል ስለነ ማን እንደምታወራም አለውቀም። ድንገት ወጥመድ ውስጥ የገባሁ ሰው ነኝ። ወጥመዱን ለመስበር ከአውራጃ ለማምለጥ የግድ እንተ ይዘህ የተሰወርከውን ምሥጢር ማግኘት እንዳልብኝ ተረድቻለሁ።ለዚህ ነው አንተን ፍለጋ የመጣሁት። ምስጢሩን እፈልጋለሁ... ያን ጊዜ አውራጃን እስንገዋለሁ።”

ካልቨርት ምንም ሳይመልስ በጥርጣሬ ፊት ናትናኤልን ተመለከተው።

“አውራጃ ማነው? አውራጃ። ቆይ... ለምን እነገርሃለሁ?”

“ደርሰዋል።ትንሽ ነው የቀራቸው። ድሬዳዋ ድረስ ተከትለውኛል። ጊዜ አይወስድባቸውም። ያገኙላል! ያገኙላል!”

“እነማን ናቸው እነሱ?” ካልቨርት አይኖቹን አጥብቦ ጠየቀው።

“እሱን ነው ለማወቅ የምፈልገው!”

“አንተን የሚያባርሩህ የትኛዎቹ መሆናቸውን እንዴት ላውቅ እችላለሁ?” ካልቨርት ወደኋላ ግድግዳውን ተደገፈና እጆቹን ደረቁ ሳይ አቀላልፎ ተመለከተው።

“ካልቨርት ጊዜ አታጥፋ! እኔን ያሳደዱኝ ተከላዎች አንተንም የሚያ ነፈገሩ ናቸው። እነማን መሆናቸውን አለውቀም!”

“ውሽት! ውሽት! ውሽት!” ካልቨርት ጥያፌውን መደበት አልቻለም። ፊቱ በጥላቻ ተሞላ። “ልታታልላኝ አትሞክር። የነጮቹ ግልገል ነህ። ባንዳ እንዴት እንደምሆንህ ባወቅህ። አንዲት ነገር አልነገርህም። ልትገድለኝ ትችላለህ።”

“ወደ አንተ እንድመጣ አምናኝ አድራሻህን የሰጠችኝ የምሥራች ነች።”

“ውሽት!”

“ውሽት አይደለም። ሁሉን በዝርዝር ልነገርህ እችላለሁ። ካልቨርት... ፊቅጂ በዚህ ውሽትነት ውስጥ የተዘፈነሁ ሰው እንዳልመሰለሁ። ካልቨርት... ትላንት እንደሚገኘውም የመንግሥት ሠራተኛ ጠዋት ወደ ስራ ማታ ወደቤቱ የምገባ ሰው ነበርኩ። ዛሬ... ዛሬ ቀኑ ነኝ! ተባራሪ ታዳኝ ቀኑ።” ናትናኤል ከመጀመሪያው ቀን ከአለቃው ትዕዛዝ ከተቀበለባት ቀን ጀምሮ የሆነውን ያደረገውን የተፈፀመውን ሁሉ እንደ በአንድ ይተርክ ጀመር።

“እና የዚህ ዓደኛህ ሞት ብቻ እራስህን ለአደጋ እንድታጋፈጥ አስገደደህ ማለት ነው?” አለ ካልቨርት መሃል ላይ አቋርጦት።

“የዓደኛዬ ሞት ብቻ አልነበረም! እርግጥ የሁኔታውን ጥልቀት ሳልፈጸሙ በፊት ጠጥቶት ቀናት ውስጥ በአለቃዎቹ እርዳታ በመደገፍ የዓደኛዬን ገዳዮች አጥምጄ ለመያዝ የምችል መስሎኝ ነበር። ሳይሆን ቀረ። ከዛ ወዲህ ግን ለራሴም ህይወት ስጋሁ። አብርሃምን ድንገት እንዳጠፋት እኔንም ባላሰብኩት ቦታ እንዳይደፋኝ ስጋሁ። ጭንቀት ወረሰኝ። ከመጨረሻው ሳልደርስ ተገዢነቼ መኖር እንደማልችል ተረዳሁ... ያንን ለማድረግ ደግሞ አንተን አግኝቼ ምሥጢሩን መረዳት ነበረብኝ... ድንገት ለመሰወር ወሰንኩ።” ናትናኤል አንድ በአንድ ይዘረዝርለት ጀመር። መሃል ላይ እንዴት ወደ የምሥራች ሆቴል እንዳመራ ሲያወራ፤ እንዴት እንደ ክፍል ውስጥ ይህ የካልቨርትን አድራሻ እንድትነግረው እንደጠየቃት ሲያወጋ፤ እንዴት በቤቷ ጀርባ የስርቆሽ በር አብረው ሾልክው እንደደገፉ ሲተርክ፤ የካልቨርት ዓይኖች ከየጉድጓዶቻቸው እየወጡ ናትናኤል ላይ ተጣብቀው ቀሩ።

ናትናኤል በተቻለው መጠን አለስልሶና አባብሎ የምሥራችን ሞት ሲነግረው ካልቨርት ከተቀመጠበት በሎ ተነሳ።

“ውሽት! ውሽትህን ነው!” ሰውነቱ ይትሰጠበጥ ጀመር።

“ውሽቱን አይደለም ካልቨርት። እርግጥ ጥፋቱ የኔው የራሴ ነው። ወደ እርሷ ባልሄድ ምናልባት ያች ሴትዬ አግኝታ አታጠፋትም ነበር።”

ካልቨርት በቀመሰት ቁልቁል ናትናኤልን ተመሰክተው። ወዲያው የሰማው ቀስ በቀስ እየሰረገ ወደ ሰውነቱ ሲገባ በፍራሻ ላይ ተቀምጦ ፊቱን ጉልበቶቹ መሃል ቀብሮ በፀጥታ ያለትን ጀመር። አልህና ንዴት ትከሻውን ሲሰብቁት ናትናኤል ሰጥቂት ደቂቃዎች በትዕግሥት ጠበቀውና ቀጠለ።

“ከመሞቷ በፊት እናቷን ድሬዳዋ መሆንህን ብቻ ተነፈሰችልኝ።”

ናትናኤል ታሪኩን በሙሉ አንድም ሳያስቀር አውርቶ ሲያበቃ ወደጌላ ፈቀት አለና ከፍራሽ ጌላ ያለውን ግድግዳ ተደግፎ ተቀመጠ። ለተከተለት በርካታ ደቂቃዎች በክፍሉ ውስጥ ፀጥታ ሰፈነ። አልፎ አልፎ ብቻ ካልቨርት መሃረቡን እያወጣ አፍንጫውን ሲያፀዳዳና ሳግ ሲተናነቀው ከሚሰማው ድምፅ በስተቀር ዝምታ ሽፈናቸው።

“ሲገድሏት አዛው ነበርክ ማለት ነው?” አለ ካልቨርት ጉንጮቹን ያረሰሰውን እንደ አንጓጓ ለመጥረግ ሳይሞክር ካቀረቀረበት ከጉልበቶቹ መሃል ቀና ብሎ ናትናኤልን እየተመለከተው።

ናትናኤል በዝምታ ጭንቀታቱን ነቀነቀ- ‘አም’

ካልቨርት በእንባ የደፈረሱ አይኖቹን ከጣሪያው ላይ ሰቅሎ የሚተናነቀውን እንባ ታገለው።

“እና... ምንድን እንድነገርህ ነው የምትፈልገው?” አለ በተሰበረ ድምፅ ጭንቀታቱን ወደፊት ጉልበቶቹ ላይ ጣል አድርጎ።

“ሁሉን! እነማናቸው? ምንድነው የሚሰሩት? አንተስ ለምን ተሰወርክ? ሁሉን ማወቅ እፈልጋለሁ።”

“ዋጋ የለውም።” አለ ካልቨርት ዓይኖቹን በዘዝ አድርጎ።

“እንዴት ዋጋ የለውም? ምስጢሩን ስረዳ ብቻ ነው ራሴንም ሆነ አንተን ልረዳ የምችለው፤ እነዚህን ነፍስ ገዳዮች ላቆማቸው የምችለው።”

“ነፍስ ገዳዮች አይደሉም።”

“ታዲያ ምንድናቸው? ከዚህ በላይ ምን ትፈልጋለህ?”

“ነገርኩህ ነፍስ ገዳዮች አይደሉም!” በበጫት አለ ካልቨርት። ድጋሚ መሃረብ አውጥቶ አፍንጫውን አጸዳዳ።

“የምሥራችን የገደሏት አነርሱ መሆናቸው እንዳልተዘነጋህ እርግጠኛ ነኝ።”

“እነሱ አይደሉም። አስታውሱ... የገደለችት ሴት...”

“ያው ነው!” አቋረጠው ናትናኤል።

“ያው አይደለም!” ካልቨርት በሰጪት አለ። “ማነው ስምህ... ናትናኤል ነው ያልከኝ? ብዙ የማታውቀው ነገር አለ። ምንም እታውቅም ማለት ይቀላል። ነፍሰ ገዳዮች አይደሉም። አም ዓደኛህን ገድለውብህ ይሆናል! እንተንም ሊያሳድዱ ይችላሉ ግን አንተ እንደምትለው አይደለም።”

“የፈለግትን ይሁኑ። ብቻ ልናቆማቸው ይገባል። ትሰማኛለህ?”

“ልናቆማቸው አይገባም። ተስፋችን እነርሱ ብቻ ናቸው። የቀረን ጭላንጭል ብርሃን ቢኖር የእነርሱ ዓላማ ብቻ ነው። ዳር መድረስ አለባቸው።”

ናትናኤል የሚያዳምጠው ሁሉ እንቅጥልሽ ሆነበት።

“ምንድነው የምታወራው የሚሰሩትን ትደግፋለህ ማለት ነው? ወይስ...”

ካልቨርት በመስማማት ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

“ታዲያ ለምን ተሰወርክ... እነሱስ ለምን ያሳድዱሃል... ለምን ለሌሎች ሀይወት መጥፋት ምክንያት ሆንክ?” ናትናኤል መጥፎ ስሜት ገርፎውን ሲተናነቀው ተሰማው። “ዓደኛዬ የሞተው ለምን ይመስልሃል? ቤቱን ትቼ ጠፍቼ የቀረሁ ለምን ይመስልሃል? አንተ እዚህ አረቂ በምትጋትበት ሰዓት ሌሎች የአንተን ዱካ ሲያፈላልጉ በጥይት እየታደኑ ነበር። ይገባሃል የምልህ?” በንጹት ተንቀጠቀጠ ናትናኤል።

ካልቨርት ቀኝ ብሎ በቁጣ የተጨማተረውን የናትናኤልን ፊት ተመለከተና ድጋሚ አቀረቀረ።

የተቀመጡበት ክፍል በር ተከፍቶ የምሥራች እናት በትራ ላይ ሁለት ሳህኖች ይዘው ገቡ። በትመም የሚሰራው ምግብ ሽታ ከጓዳ ተነስቶ በተከፈተው በር አልፎ የተቀመጡበት ድረስ አወዳቸው። ከተዘጋው መስኮት ጀርባ ከጓሮ ሴቶች ምግብ ሲያሰናዱ ዕቃ ሲያጣጥቡ የሳህን ካኒታ... ሳቅ... ጨዋታ... ልጆች ሲጨፍሩ... ልጃገረዶች እበባዩ ሆይ... ለምለም... እያሉ ሲዘናኑ ይሰማል። ዘመን መለወጫ... መስከረም አንድ... አዲስ አመት።

“በሉ ቁርሳችሁን አድርጉ።” አሉ ሴትዬዋ ትሬውን ካራሽ ጥግ እያስቀመጠ። ወዲያው በእንጻ ያባበጠውን የካልቨርትን ፊት ሲያዩ ደንገጥ ብለው ቆሙ።

“እግዚር ይስጥልን... መቼም አስቸገርንዎት።” አለ ናትናኤል የተፈጠረውን ድንጋጤ ለማርገብ።

የምሥራች እናት ቀሎ ፊታቸውን መለሱና ከክፍሉ ወጡ። ሴትዬዋ ቢወጡም ሁለቱ ሰዎች ምግቡን ለመብላት እጃቸውን አላነሱም።

“ናትናኤል በእኔ ምክንያት ስለተፈጸመው ሁሉ እጅግ አዝናለሁ። ግን ልነግርህ የምችለው ነገር የለም።” አለ ካልቨርት ሴትዬዋ ዘገተውት በሄዱት በር ላይ አፍጥጦ።

“በጣም ጥሩ!” ናትናኤል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ “ምሥጢሩን አወጣዋለሁ። የማውቀውን ሁሉ በእነርሱ በውጭ ለሚገኙ ጋዜጠኞች እስትነጥለሁ። እርግጠኛ ነኝ... የማወጣው ፍንጭ ምንም ትንሽ ቢሆን ያንተን እድራሽ ይጨምራል። ደግሞ ከትክክለኛው ጆሮ እንደሚደርስ አልጠራጠርም!” ናትናኤል ያለማወሳወል ወደ በሩ አመራ።

“ረጋ በል ናትናኤል... ረጋ በል... ምን እያደረግህ እንደሆነ አታውቅም!” አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት በርግን እየተነሳ። “ለሀይወቴ ፈርቼ ወይ እድራሽቴን እንዳታወጣ ሰግቼ እይምሰልህ... ግን አንተ የማትረዳው የከፋ ጥፋት እንዳትፈጽም ስለምፈራ ነው።”

የካልቨርት መደናገጥ ናትናኤልን የልብ ልብ ሰጠው።

“ጊዜዬን አታጥፋ! ለዓደኛዬ ሞት ምክንያት ሆነሃል። ከአሁን ወዲያ ግን ለእንዳንተ አይነቱ ጅል ሀይወቴን አደጋ ላይ አልጥልም።” ናትናኤል የክፍሉን በር ከፍቶ ቆመ። “ትነግረኛለህ አትነግረኝም?”

ካልቨርት በተስፋ መቁረጥ ራሱን አወዛወዘና ተመልሶ ከፍራሽ ላይ ዘፍ አለ።

“ቀጥል... እውነቱን ነው የምፈልገው።” አለ ናትናኤል በሩን ዘግቶ ካልቨርት ጎን ፍራሽ ላይ እየተቀመጠ።

“ከየት እንደምጀምር አላውቅም።” ካልቨርት በባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። “ከኔ ልጄምር ከእነርሱ?” አለ በለሆሳስ ናትናኤልን ሳይሆን አራሱን የሚጠይቅ ይመስል።

“ከሚቀድመው ጀምርልኝ።” ናትናኤል እየበረታታው።

“በወታደራዊ አታሊት አትዋጽዖ ውስጥ በሚገኘው የአገሪ አምባሲ ውስጥ አንድሰራ ከመመደብም በፊት በአገሪ የአየር ወለድ ኮማንዶ ሠራዊት ውስጥ በጋላም በተለያዩ አገሮች በወታደራዊ አታሊ የሥራ መደብ ሰርቻለሁ። በዚህ የሰራ መደብ ሰራሳ በሚገኘው አምባሲያችን ውስጥ አየራራሁ በነበርኩበት ጊዜ ነው... ደቡብ አፍሪካ በነጮች ስር በነበረች ጊዜ... የደቡብ አፍሪካ የነጮች የስላላ ድርጅት ተደራቢ ወኪል አድርጎ የመለመ ሰኘ። ወድጄ አልነበረም። ያኔ ባለትዳር ነበርኩ። ባለቤቴ ከመሞቷ በፊት ነው የማይሆን ነገር ሳደርግ ይዘች። የሚፈልጉትን ካላቀበልኳቸው የደረ ኩት ሁሉ በፍጥነት ከተደነፈ ማስረጃ ጋር ለባለቤቴ አንደሚደርሳት አስጠነቀቁኝ። አወዳት ነበር። አሁን ይቆጠራል...ያኔ ግን ከባለቤቴ ጋር መለያየቴ ሞት መስሎ ታየኝ። ወጥመዳቸው ውስጥ ገባሁላቸው።”

“ምንድን ነበር ካንተ የሚፈልጉት?”

“ያን ጊዜ ናሚቢያ ነፃነቷን ገና አልተቀዳጀችም ነበር። የስዋፖ ሽምቅ ተዋጊዎች ከአንጎላና ከሃምቢያ ከፍተኛ ድጋፍ ይሰጣቸው ነበር። የጦር ሠራዊቶችም ነበሯቸው። በተለይ ከሃምቢያ የሚነሱ የስዋፖ አደጋ ጣይ ቡድኖች በካንሪሲ ሰርጥ ውስጥ በተደጋጋሚ በነጮቹ ላይ ጥቃት ያደርሱ ነበር። ያንን ነበር ከእኔ ለማግኘት የሚሹት-ስዋፖ በሃምቢያ ውስጥ ስለሚያደርገው አንቀሳቃሽ። ለነገሩ እዛ የቆየሁት በጣም ለአጭር ጊዜ ነው ሁለት ዓመት አይሆንም። ቢሆንም በጊዜው በርካታ ጠቃሚ መረጃዎችን አስተላልፈላቸዋለሁ። ከዚያ ወዲህ በተመደቡበት ሀገሮች ሁሉ እየተከታ ተሉ መረጃ እንዲቀበላቸው ይጠይቁኝ ስለነበር የሚፈልጉትን ሳደርግ ቆየሁ። ከስድስት ዓመታት በፊት አዲስ አበባ በሚገኘው የአገሪ አምባሲ ጽህፈት ቤት ስመጣ በድጋሚ ግንኙነቴን እንደቀጥል ጠየቁኝ። ምርጫ አልነበረኝም ቀጠልኩ። በደቡብ አፍሪካ ሰው ለተደረገ ጥቁሮች ስልጣን ከተጋሩ በኋላ የነጭ ደቡብ አፍሪካ ስላላ ሰዎች ለአንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ሸጡኝ።”

“ምንድን ነበር የሚፈልጉት እንግሊዞች?”

“አንድ ነገር ላይ ያተኮረ አልነበረም ፍላጎታቸው ስለሰጣቸው የምች ለውን ሁሉ ይቀበሉኝ ነበር። የዞን ያህል ጫና አልነበረብኝም...የዓመት ዓላማ ቸው ግንኙነታችን እንዳይሳሳና በእኔ ላይ ያላቸውን የበላይነት እንዳልዘነጋው በየጊዜው ማስታወስ ነበር።”

“የበላዋ ሴትዮስ?”

“ስለእርሷ ብዙ አላውቅም...ቢሆንም የእሥራኤል ፓስፖርት መያዚን ስለማውቅ የሞላድ ቅምጥ መሆኗን አጠረጥር ነበር። ያም ሆነ ይህ የትብብሎችን ሠንጠረዥ የቀየሱት እነሱው ስለነበሩ እኔ መረጃውን ለእርሷ አቀብላለሁ... እርሷ ደግሞ ለአንግሊዝ የምስጢር ሠራተኞችና ያለጥርጥር ለሞላድም ታቀብላለች።”

“ሹፈሩስ? እዚህ ውስጥ አንድ ቢገባ ቻለ?”

“በመጀመሪያ እሱ አልነበረም። እኔ እራሴ ነበርኩ ለበላዋ ሴት መረጃውን የማቀብለት። መሃል ላይ ግን በላ በምመላለስበት ጊዜ የኢትዮጵያ የዐረ ስላላ ሰዎች በእኔ ላይ ከተትል ማድረጋቸውን ደረስኩበት። ሁኔታው ስላለጋኝ የትብብሎችን መስመር እንዲቀይሩ ጠየቅኳቸው፤ ከዚያ በኋላ ነው ሹፈሩ በአንግሊዞች የተመለመለ መሆኑንና መረጃውንም በእርሱ በኩል ማስተላለፍ እንደምችል በበላዋ ሴት በኩል የተነገረኝ። ሹፈሩ በሽፋን የኢትዮጵያ ዐረ ስላላ ሰው መሆኑን ግን አሁን አንተ ስትነገረኝ ነው ያወቅሁት።”

“እሷ...” አለ ናትናኤል።

“እና ላለፉት ስድስት ዓመታት እንዳልኩህ አልፎ አልፎ አንዳንድ መረጃዎችን ስጥልላቸው ቆየሁ። በመሠረቱ የማቀብለቸው መረጃ ያንን ያህል ጥልቀት ያለው አልነበረም። አንደኛ እኔ እራሴም የተጠናከረ ምንጭ አልነበረኝም፤ ሁለተኛ እነርሱም ያንን ያህል አይጫኑኝም ነበር። ከጥቂት ወራት ወዲህ ግን ሁኔታው በድንገት ተቀየረ።”

“አንድ?”

“ሰውየው ማን እንደሆነ የማያውቅ የለም። ብቻ ከሁለት ዓመታት በፊት በተካሄደው የአፍሪካ አንድነት ድርጅት የመሪዎች ስብሰባ ላይ ይሸው ሰው መሪዎች ብቻ የተገኙበት ዝግ ስብሰባ ጠይቆ ተፈቀደለት። ለተገኙት መሪዎች አንድ ምስጢራዊ ዕቅድ አቀረበ።”

“ማነው ሰውየው? ምንድነው እቅዱ?” ናትናኤል አደራርቦ ጠየቀው።

“እውነቱን ነው የምነግርህ። ሰውየው ማን እንደሆነ አላውቅም አንዳንዶች ከፍተኛ ማዕረግ ያለው በግብጽ የሚገኝ የጦር አዛዥ ነው ይላል፤ ሌሎች አይደለም የማሊ ሰው ነው ይላሉ። በኬንያ ውስጥ በሚገኝ አንድ ዩኒቨርሲቲ ውስጥ የፖለቲካ ምሁር ነው የሚሉም አሉ። ብቻ ሁሉም የሚያወራው በሹክሽክታና በይሆናል ነው። እውነቱን ለመናገር ከጥቂት ሰዎች በስተቀር የሰውየውን ማንነት የማያውቅ ያለ አይመስለኝም። ያም ሆነ ይህ ሰውየው የተባለውን ዕቅድ አቀረበ። የዕቅዱ መሠረታዊ ሀሳብ ከአፍሪካ አገሮች የተውጣጣ እጅግ ከፍተኛ ቁጥርና ጥራት ያለው የጦር ሠራዊት ማደራጀት የሚል ነበር።”

“እርግጥ እትዱ ሃሳብ አዲስ አይደለም፤ የደጋገደው አማኒ ሲለፍፈው የቀየው ሃሳብ ነው። ለአማኒ ደቡብ አፍሪካን ነፃ ማውጣት ቀዳሚ ዓላማ ይሁን እንጂ የሰውየው የሩቅ ግብ እንድ አህጉራዊ የመከላከያ ሃይል መፍጠር የሚል ነበር።”

“አፌን ጥልቁ መናገር ባልቸልም ይህ ዕቅድ የአስራ ዘጠኝ ዘጠና ዎቹ የመጀመሪያ ዓመታት የአፍሪካ ፖለቲካ ውጤት ነው ለማለት እችላለሁ። ወደጋላ ካስታወስክ እነዚያ ዓመታት በላይቢያ፣ በሊቢያ፣ በኦሌጂያ፣ በኦጊዳ፣ በሩዋንዳና በብሩንዳ በሌሎችም የአፍሪካ አገሮች የእርስ በእርስ ጦርነት የታዩባቸው...በሺህና በሺህ የሚቆጠሩ የሞተባቸው በሚሊዮንና በሚሊዮን የሚቆጠሩ የተሰደዱባቸው ዓመታት ነበሩ። ሆኖም እነዚህ ዓመታት አስተምረውን ያለፉት ነጥብ ነበር። በተለይ በላይቢያ የውስጥ ብጥብጥ የጥቂት ምዕራብ አፍሪካ አገሮች ወታደራዊ ትንጅት የነበረው ኤኮሞን ያደረገው ሀላም የማስፈን ጥረት አፍሪካ አህጉራዊ የመከላከያና የፀጥታ ሃይል ያስፈልጋታል፤ ይህም በትግባር ሊተረጎም የሚችል ነው። የሚለውን ሃሳብ የሚያጠናክር ነበር። እና እንዳልኩህ ሰውየው ዕቅዱን አቀረበ። ካቀረበም በጋላ በሦስት ወር ጊዜ ውስጥ ምን ዓይነት ጥናቶች እንደተደረጉና መሪዎችም በምን በምን ነጥብ ላይ እንደተሰማሙ አይታወቅም፤ ብቻ ሰው የው በአፍሪካ አገሮች ሁሉ በሰውር ጽህፈት ቤቶች ከፍተኛ የተመረጠ መኮንኖች እየተሰበሰቡ የአፍሪካ የመከላከያ ሃይል ጥንሰስ ቀንጆዎቹ በሚል መጠሪያ ይጠነሰስ ጀመር።”

“ቀጥል።” አለ ናትናኤል ካልቨርት ድንገት ዝም ሲልበት።

“ይቅርታ... ከአረቂው ትንሽ ብትሰጠኝ...”

“አይሆንም... በጽሁፍ አእምሮ ነው እንድታወራልኝ የምፈልገው።”

“አውራሲሁ አውራሲሁ አንድ መለኪያ ብቻ።” አለ ካልቨርት እጁን እያራገበ።

ናትናኤል ተነስቶ ከአረቂው ጠርመሶ እንድ መለኪያ ቀንሶ ለካልቨርት አቀበለው።

“ሀ!” አለ ካልቨርት በመጀመሪያው መከራ የመለኪያውን ግማሽ ቁልቁል ልኮ። “እና እንዳልኩህ የቀንጆዎቹ መሠረት በእያንዳንዱ አፍሪካዊ አገር ተጣለ፤ የግንባታ እንቅስቃሴውም በሰውር ይጣደፍ ጀመር። እንቅስቃሴው በሰውር የተደረገው የባዕድ እጅ ከጅምሩ እንዳያካሄድ ነበር። በዚህ ጊዜ በየአገሮች ያሉት የአካሉ ቅርንጫፍ ክፍሎች በዚያው በሚገኙበት አገር የመከላከያ ሚኒስቴር ቁጥጥር የሚደረግባቸው ሲሆኑ መመሪያም የሚሰጣቸው በየአገሮቹ ባሉ የመከላከያ ሚኒስቴሮች ውስጥ ለዚሁ ጉዳዩ በተደራጁ ልዩ ክፍሎች ነበር።

“ዝግጅቱ በተጀመረ በሦስተኛው ወር ምሥጢሩ አፈትልኮ ተገኘ። ማን አወጣው? እንዴት አወጣው? የሚታወቅ ነገር የለም። ብቻ በእንግሊዞቹ አብዛርከርና በፈረንሳዮቹ አፍሪካን ዲፌንደሪ ላይ የዕቅዱ ፍንጭ ታትሞ ወጣ። እውነቱን ነገረኝ ካልካ ምሥጢሩን ያወጣው የዕቅዱ ጠንሳሽ አራሱ ነበር።”

“እንዴት? የገዛ ምሥጢሩን ለምን?”

“ቀዶ... ዝም ብለህ ተከትለኝ... እርግጥ ይህ የእኔ መላምት ነው... ግን ዳር ስንደርስ አንተ እራስህ ተመሳሳይ መላምት ላይ እንደምትደርስ እርግጠኛ ነኝ። እንዳልኩህ ምሥጢሩ አፈተለክ። ይህ እንደተሰማ የተለያዩ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ከወዲያ ወዲህ ሲራረጡ ሰነቡ። ውጤት - ወታደራዊ ዝግጅቱ እራሱን በቻለ ምስጢራዊ መልክ እንዲካሄድና በማንኛውም አገር የሚገኝ ቅርንጫፍ ክፍል በቀጥታ ከዋናው ማዘዣ ካልሆነ በስተቀር በሚገኝበት አገር የመከላከያ ሚኒስቴርም ሆነ ሌላ መንግሥታዊ አካል ጣልቃ ገብ ቁጥጥርም ሆነ ተፅዕኖ እንዳይደረግበት ስምምነት ላይ ተደረሰ።

“ዓላማው ዝግጅቱን አንድ ወጥ በሆነ መልኩ ለማፋጠንና ምሥጢሩም እንዳይባከን ለመጠበቅ ተብሎ የተቀየሰ ነበር። በሌላ መልኩ ለተመለከተው ደግሞ ስምምነቱ አገሮች በተናጠል በክልላቸው ውስጥ በሚደረገው ወታደራዊ ዝግጅት ላይ መረጃ እንዳያገኙ የሚያግዳቸው ሆነ። ይህንን ስምምነት ተቃውሞ የሚቆም አገር ደግሞ ተደም ሲል የተከሰተው አይነት የምሥጢር መዝረክረክ እንደማይፈጠር ማረጋገጫ ማቅረብ ሊኖርበት ሆነ። የዚህን ዓይነት ዋስትና መስጠት ደግሞ ለማንኛውም አገር አዳጋች ነው። ያም ሆነ ይህ ምሥጢሩ በጨቅላ ደረጃው በማፈትለኩ ከዚ በጋላ የወታደራዊ አካሉ አቅስቃሴ ሁሉ ከአገሮች ቁጥጥር ውጭ በምስጢር ለመሆን በቃ። ይህን ነበር የፈለገው የዕቅዱ ባለቤት-እንቅስቃሴውን ያልታዘበ በቀጥታና በምስጢር መምራት። ከዚያ ጊዜ በጋላ የአፍሪካ መሪዎች የሚያገኙት መረጃ ሁሉ ከዋናው ማዘዣ በሚተላለፉ ዘገባዎች ላይ ብቻ የተወሰነ ሆነ። በሌላ ቋንቋ የአፍሪካ መሪዎች የሚያውቁት የእንቅስቃሴው መሪ እንዳይውቁ የሚፈቅድላቸውን ብቻ ሆነ። ይህም እያንዳንዱ አገር አዲስ አበባ ውስጥ በሚገኝ ኤምባሲው ባስቀመጠው የወታደራዊ አታሽው በኩል ብቻ የማረጋገጥ ነበር።

“የወታደራዊ አካሉ መረብ እየሰፋና እየተጣለለ በመጣ ቁጥር በየአገሩ የሚገኙ እውቀት ችሎታና ተሰማኝነት ያላቸው የቦር ባለሙያዎች በጥንቃቄ እየተጠኑና እየተመዘኑበዚህ አካል ይዋጡ ጀመር። ብቻ ምን ልበልህ...በሁለት ዓመታት ውስጥ እጅግ ጠንካራ፤ እጅግ ሰፊ፤ እጅግ ምስጢራዊ ወታደራዊ አካል አፍሪካ ውስጥ በሰውር ተገንቦቶ አበቃ። አልፎ አልፎ እንዳንድ ባለስልጣናት የወታደራዊ አካሉን አለቅታ ምስጢራዊ መሆኑንና መግዘፍ የመቃወም ፍንጭ ቢያላዩም ያለምንም ምህረት በተናጠል

እየተላቀሙ ተወገዱ። ከዚህ ወዲያ ማንኛውም ምስጢርን የሚያውቅ ባለሥልጣን ድምፁን ዝቅ እድርጎ መናገርን መረጠ።

“ይህን አካል የምትለውን ማነው የሚመራው?” ናትናኤል ጠየቀው።

“በትንክሳል እነማን እንደሆኑ አላውቅም... ግን ከአፍሪካ አገሮች ሁሉ የተውጣጡ የጦር አዛዦች እንደሆኑ አውቃለሁ።”

“እሺ ቀጥል።”

“ሁኔታው በዚህ ላይ እንዳለ ከሁለት ወር በፊት ወደ አገሪ ተጠራሁ። አገሪ ውስጥ የቆየሁት ግን ለአራት ሰዓታት ብቻ ነበር። ሞገሮቼ እንደደረሰኩ ወደ መከላከያ ሚኒስቴር ተወስኜ ስለዚህ አካል መጠነኛ ገለባ ከተደረገልኝ በኋላ ለሚቀጥሉት ሦስት ወራት ግልጋሎቱን ለዚሁ አካል እንደምለጥና ተጨማሪ መመሪያዎችንም ለመቀበል ወደ ሌላ ሰፍራ የምወሰድ መሆኑ ተነገረኝ።

“እንዳልከህ ሞገሮቼ ከደረሰኩ ከአራት ሰዓታት በኋላ በሌላ እነሱተኛ አውሮፕላን የወለት ሰዓታት ገዛ እድርጌ ከአንድ በረሃማ ቦታ አረፍኩ። ቦታው የቶ እንደሆነ ለመናገር ያስቸግራል። እርግጥ ባንዲራ ተለቅሎ ይውለበልልል ግን ባንዲራው አንድ ነው፤ የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ባንዲራ።

“ከአውሮፕላኑ እንደወረደኩ ማረፊያ ቦታ ተሰጠኝ። ከእኔ ቀደም ባለው የደረሱ ነበሩ፤ እኔ ከገባሁ በኋላም ሌሎች በተከታታይ ከተለያዩ አገሮች በሄሊኮፕተሮችና በልንሰተኛ አውሮፕላኖች እየተጫኑ ገቡ። በማግስቱ ኘርግራው ተጀመረ። በአጠቃላይ አስራ አንድ ነበርን። በኋላ እንደተረዳሁት ሁላችንም በአዲስ አበባ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ውስጥ እንድንሰራ የተመረጥን ነበርን። እንደውም አንድ ሁለቱን አዲስ አበባ ውስጥ ቀደም ብዬ አውቃቸው ስለነበር አዛ በረሃማ ቦታ በቆየሁባቸው ጥቂት ቀናቶች ልቀርባቸው ቼዩ ነበር። በነገራችን ላይ የሞሮኮ ወታደራዊ አታሼ የነበረው መሃመድ ባስሪ እኔ በነበርኩባቸው ቀናቶች አዛው ነበር። ወደ አዲስ አበባ በተመለሰ በወሩ ከጊኒው ሰው ጋር ተገድሎ ተገኘ።”

“ምን ላይ ነበር የኘርግራው አትኩሮት?” ናትናኤል ወደፊት አዝምሞ ጠየቀው።

“ዝርዝር ነጥቦች ውስጥ አልገባም። በአጠቃላይ የቆየነው ለሁለት ሳምንታት ነበር። በመጀመሪያው ሳምንት በአፍሪካ ወቅታዊ ችግር ላይ ነበር ያተኮርነው። በሁለተኛው ሳምንት ግን ስለ ቆንጆዎቹና ስለዓላማው፤ ስለእኔ

ቅስቃሴው ነበር በጥቅሉ። በአጭሩ ከመጨረሻው የአፍሪካ መሪዎች ስብሰባ በኋላ የአፍሪካ መንግሥታት እንደማይኖሩ ነበር የተገለጸልን።»

“ምን ማለት ነው ይሄ?” ናትናኤል ግራ ገባው።

“ነገርከህኮ ከጥቂት ቀናት በኋላ የምትኖረው አፍሪካ አንድ አፍሪካ ብቻ ትሆናለች።”

“እንዴት? አልገባኝም።” ናትናኤል የሚያዳምጠው ቅዠት መሰለው።

“የስብሰባው ጊዜ ሲደርስ ጠቅላላ የአፍሪካ መሪዎች ተጠቃለው አዲስ አበባ ይገባሉ። ይህ ከተገባደደ በኋላ በመላው አፍሪካ በየአገሩ ያሉ የአካሉ ቅርጫፍ ክፍሎች በየሰብት አገር ውስጥ መፈንቅለ መንግሥት አድርገው ሥልጣን ይጨብጣሉ። ከዚያ በኋላ ማንኛውም መመሪያ ከአፍሪካ አንድነት ድርጅት ይወጣል። በአዲስ አበባ በየአገሮች ኤምባሲዎች ውስጥ በሚገኙ ወታደራዊ አታሼዎች ለማካኘት መመሪያዎች እንደአስፈላጊነቱ ለየአገሮች ይተላለፋሉ። አበቃ።”

“እንዴ! ስንት መፈንቅለ መንግሥት ማለት ነው?” ናትናኤል ካልቨርችን አተኩሮ ተመልክተው። ሰውየው ድጋሚ የሰከረ መሰለው።

“ሃምሳ ሦስት።”

“የፈጣሪ ያለህ! ይህኮ እልቂት ነው፤ ሃምሳ ሦስት አገሮች ውስጥ ጦርነት መፍጠር እኮ ማለት ነው። መቼም ሁሉም ለሜን ብሎ አይቀበልም። ጦርነት ይኖራል።”

“እልቂት አይደለም። ይኸው አካል ተብትቦ ያልያዘው ወገን በዝብዙ ያለውቀው ምስጢር በየትኛውም አገር አታገኝም። ውስጥ ውስጡን በየአገሩ ጠንካራና ተሰሚ ደጋፊዎች አሉት፤ ውስጥ ውስጡን የየአገሩን ደካማ ጎን አብጠርጥሮ ያውቃል፤ እነማን መያዝ መታሰር... መወገድ አለባቸው? እነማን ሊታመኑ ይገባል? እነማን ባንዳዎች ናቸው? እነማን ዲቃላዎች ናቸው? እነማን ንፁህ እፍሪካውያን ናቸው? ሁሉ ይታወቃል።”

“አህጉራዊ መከላከያ የተባለውስ? ማለቱ...” ናትናኤል ግራ ገባው።

“ሽፋን ነው። አየሁ... ወታደራዊ አካሉ የአፍሪካ መንግሥታት እያወቁና መላው ድጋፍ እየሰጡት በምስጢር ለመነቃነቅና የዚህን ዓይነት ስፋት ያለው ወታደራዊ ዝግጅት ለማድረግ በየአገሩ የሚገኙትን ክፍተኛ መኮንኖችን በስራ ለማስባሰብ አንድ ተቀባይነት ያለው ሽፋን ያስፈልገው ነበር። አህጉራዊ የመከላከያ ሃይል ተሰማሚ ሽፋን ነበረ።”

“እና የአፍሪካ መንግሥታት ሁሉ ስለእንቅስቃሴው ምንም አያውቁም ማለት ነው?”

“ያውቃለሁ፡፡ ዝግጅቱ ሁሉ ተቀነባብሮ በየአገሩ ያሉ ቅርንጫፍ አካላት በተጠንቀቅ ላይ መሆናቸውን ያውቃለሁ፡፡ በእቅዱ መሠረት መሪዎች ለአ.አ.ድ. ዓመታዊ ስብሰባ በሚገናኙበት ዕለት ሌሊት የአፍሪካ አህጉራዊ የመከላከያና የፀጥታ ሃይል መቋቋሙን ለመላው ዓለም ይፋ እንደሚደረግ በማመን ይጠበቃል፡፡ የቀረበላቸውና ያፀደቁት ምስጢራዊ እቅድ ይህ ነው፡፡ የሆነው ግን ይህ ብቻ አይደለም፡፡ መሪዎች ወደ አዲስ አበባ ተጠቃለው እንደገቡ በየአገሩ ያሉ የመከላከያ ሃይሉ ቅርንጫፍ ሃይሎች በያሉበት አገር መፈንቅለ መንግሥት አካሂደው ሥልጣን ይረከባሉ፤ ሆኖም ያስከብራሉ፤ እንደነታችንን ይከላከላሉ፡፡ ይህ እንደተፈፀመ የመከላከያ ሃይሉ ብቻ ሳይሆን የአንዲት አፍሪካ መወለድ ለዓለም ይበሰራል፡፡”

“አብደት! አብደት ነው ይሄ!” ናትናኤል ሲከተል የሚችለው አልቂት ሲታሰበው ጀሮዎቹን ማመን ጠላ፡፡ “በቅድሚያ የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት ሳይጤን እንዴት? ይህ ራሱ ዲሞክራሲን ማፈን ነው! አብደት ነው! ጤነኛ አእምሮ ያለው ሰው ይህን አያቅድም!”

“ምኑ ላይ ነው አብደት?”

“አንድነት በሃይል አይመጣም፡፡ ውህደት በጉልበት አይፈጠርም፡፡ ሃይል የሚወልደው ጥላቻን ነው፡፡ ጥላቻን ልታዳፍነው ትችላለህ! ልታዘዝ ዝው ትችላለህ፡፡ ጊዜውን ጠብቆ ሲገነፍል ግን በተራው ሃይልንና በቀልን ይወልዳል! ጥፋትን ይወልዳል... አብደት ነው ይሄ!”

“አብደት አይደለም፡፡ ይህ ነው የአፍሪካ ተስፋ፡፡ በአንድነት እስካልቆ ምን ድረስ ለተናጠል ለባርነት መሸጥ ነው ዕጣ ፈንታችን፡፡ ምንድነው ዲሞክራሲ? መባታተን? መከፋፈል? የነጮች መሣሪያ መሆን? እርስ በርስ መናቆር ነው ዲሞክራሲ?” እሱ ካልሸርት የተቀመጠበትን ፍራሽ እየደበደበ፡፡

“ዲሞክራሲ የሕዝብ ስሜት ነው... ዲሞክራሲ የሕዝብ ፈቃድ ነው... ህሊናቸውን የሳቱ ጠረኞች... መሣሪያ ያገኙ አብደት... አንድነትን አያመጡም... ዲሞክራሲን አያሰፍኑም!” ናትናኤል በስጫት ብሎ አቋረጠው፡፡

“ዲሞክራሲ የሕዝብ ስሜት ከሆነ የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት ምንድነው? ወገን ለይቶ መካለል? ዘር ተቀጥሮ ጎሳ ተቋጥሮ የጎሪጥ መተያየትና መተላለቅ ነው የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት? ወይስ በጋራ ቆሞ የጋራን ችግር መፍታት?”

“ደም የጠማቸው አውሬዎች የአፍሪካን ሕዝብ ችግር አይፈቱም!” አለ ናትናኤል በስጫት ብሎ፡፡ “ይህ አብደት ነው! ታያለህ! ውጤቱም አይሰምርም፡፡ በኃይልና በአፈና የባለ ውድቀት ማምጣት ነው፡፡”

“ምናልባት አብደት ይሆናል፡፡ ቢሆንም አስተውል፡፡ የአፍሪካ ሕዝብ ካለፈው ውርደትና ጉስቆልና በኋላ ቢያብድና ጠላቶቹን ሊበቀል ቢነሳ ምኑ ላይ ነው ስህተቱ? ውሻ እንኳን ዱላ ከበዛበት የገዛ ጌታውን ሊናከስ ይነሳል! እብድ ይሆናል፡፡ የአፍሪካ ሕዝብ ታግሶ አበደ ... ምናልባት... ግን አስተውል ከዚህ በኋላ የቀድሞዋን አፍሪካ አናያትም፡፡ የቀድሞዋ አፍሪካ ማለፍ ማብቃት ደግሞ ምኞቱ ነው፡፡ አየሁ... ጠላቶቻችን ቀድመው ማሰብ ነበረባቸው፡፡ ይህ ጥቁር ህዝብ ታግሶ ታግሶ... ቢያብድስ ቢገነፍልስ ብለው ማስተዋል ነበረባቸው፡፡ ዘንድ፡፡ አበድን፡፡ ምኑ ላይ ነው ስህተቱ?” ካልሸርት አፈጠጠ፡፡

“አንተም ትደግፋቸዋለህ ማለት ነው?” ናትናኤል የሚያዳምጠውን ማመን አቃተው፡፡

“በደንብ!... ለእኔ ይህ ነው ዲሞክራሲ፡፡ በአንድነት መቆም እጅ ለእጅ መያያዝና ካለንበት ማጥ ተደጋግሮ መውጣት ነው ዲሞክራሲ!”

“ታዲያ ለምን ጥለህ ጠፋህ?” ናትናኤል አፋን ከፍቶ ቀረ፡፡

“እሳስጨረስክኝም!” ዝም ብለህ ስማኝ... እንዳልኩህ ለሁለት ሳምንት ታት በዚያው በረሃማ ቦታ ስለእያንዳንዳችን የሥራ ድርሻ ጥንቃቄ የተሞላው ገለፃ ተደርጎልን በስብሰባው ዕለት እያንዳንዳችን በአዲስ አበባ በሚገኙት የየአገሮቻችን ኤምባሲዎች በበላይነት በመቆጣጠር አ.አ.ድ. የሚገኘውን የበላይ አካል በየአገራችን መፈንቅለ መንግሥት አድርጎ ሥልጣን ከሚይዘው ኃይል ጋር የምናገናኝበትን መስመርና ሰዎችን፤ የምስጢር ሰዎችን የፊደሮች ጥገኖችን፤ ኮዶችንና ሌሎች አስፈላጊ ነገሮችን ሁሉ ተቀብለን በተለያዩ አውሮፕላኖች በመጀመሪያ ወደየአገሮቻችን ከዚያም ወደ አዲስ አበባ ተመለስን፡፡” ካልሸርት ከተቀመጠበት ተነስቶ መሰኪያውን በአረቂ ሞላው፡፡

“ለእም ስጠኝ፡፡” አለ ናትናኤል እጇን ወደፊት ዘርግቶ፡፡

“እዚህ ከደረስኩ በኋላ ያላሰበኩት ችግር ተፈጠረ፡፡” ካልሸርት የአረቂውን ጠርመሽ ወደ ጥግ አስቀምጦ ናትናኤል አጠገብ ፍራሹ ላይ ተቀመጠ፡፡ “ቀደም ሲል መረጃው አቀብላቸው የነበሩ የእንግሊዝ መረጃ ሰዎች ወጥረው ያዙኝ፡፡ የተጠራሁበት ምክንያት ያን ያህል ምስጢራዊ እንዳልሆነ አድርጌ የሃሳት መረጃ ልመግባቸው ብሞክርም ሊቀበሉኝ አልቻሉም፡፡ አላመኑኝም! አልፈው ተርፈው መረጃውን በፍጥነት ከላቀረብኩ ቀደም ብዬ

የሠራሁትን ጥፋት ለአገሪ መንግሥት እንደሚያሳውቁ አስጠነቀቁኝ። በዚህ ላይ እንዳለን የጊኒና የሞሮኮ አታሺዎች ተገደሉ።

“አየሁ... እኔ ምስጢሩን ላወጣ አልፈለግሁም። እርግጥ በአንድ ወቅት በገዛ አገሪ ላይ ስልያለሁ። በመላው አፍሪካ ላይ ይህን በደል ልፈጽም አልቻልኩም። የምከዳው አንዲትን አገር ሳይሆን መላውን አፍሪካ ነበር። እንዳስፈራሩኝ ከዚህ ቀደም የሰራሁትን ወንጀል ቢያወጡ ደግሞ ያለጥርጥር እንደጊኒና ሞሮኮ ወታደራዊ አታሺዎች መሰበራ ሆነ። ተሰወርኩ።” ካልሸርት የያዘውን ግማሽ መሰከያ አፈቱ ጨለጠው።

“የጊኒና የሞሮኮ አታሺዎች ምስጢር አውጥተው ነው ማለት ነው ለሞት የበቁት?” አለ ናትናኤል ፊቱን አኮማትሮ።

“በእርግጥ አላውቅም... ግን ሊሆን ይችላል። አየሁ... ይኸው አካል የተጠናከረ የመረጃ መረብ አለው። ከፍተኛ ቁጥጥርም ያደርግብናል። ምንም እንኳን ቀደም ብሎ ስለእያንዳንዳችን ጥልቅ ጥናት የተደረገ ቢሆንም አንዳንድ ያልታሰቡ ሁኔታዎች ለመቋቋም ሲባል ይከታተሉናል። አስፈላጊ ሲሆን ደግሞ በሁለቱ አታሺዎች ላይ ብቻ ሳይሆን በሌሎች ከፍተኛ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ላይም የተፈጸመውን ግድያ ከመፈጸም ወደጊላ የሚል ኃይል አይደለም። ብቻ ሁለቱ አታሺዎች ምስጢር አውጥተዋል ብዬ ለመናገር ያዳግ ተኛል። አውጥተውት ቢሆን እስካሁን ብዙ መፍረከሪያች ይከተሉ ነበር። ቢሆንም አመኔታ እስከታጣብን ድረስና የአንተ መኖር ለአፍሪካ ስጋት እስከሆነ ድረስ ያለማመንታት ትወገዳለህ። ብዙዎቹ ተወግደዋል። ለዚህ ነው ከሁሉ የተሰወርኩ፤ ከምደገፋቸውም ከምፀየፋቸውም የተሰወርኩ። እኔም እንደሌለው አፍሪካዊ አፍሪካ አንድ ሆና ማየት አፈልጋለሁ።”

“በመጀመሪያ ለሌላ ባዕድ ድርጅት መስራትህን እንዴት ሳይደርሱበት ቀሩ?”

“ስህተት ነው። ስህተት ነው የፈፀሙት። እርግጥ ጠንቃቃ ነበርኩ፤ ቢሆንም መሳሳታቸው በጊዜው እኔም ያስደነገጠኝ ጉዳይ ነበር።”

“ከጠፋህበ በጊላ እንዴት ሊያገኙህ አልቻሉም? ማለቱ መንግሥት የሚደግፋቸው እስከሆነ ድረስ አንተን ማደን ያን ያህል አስቸጋሪ አይሆንም... ሌላውን ብንተወው እንኳን አድራሻህን እንድትነግራቸው የምሥራችን ሊያስገድዷት ይችሉነበር። እኔከ ግራ የሆነበኝ ይህን ያህል በመላው አፍሪካ እየተርመሰመሰ ያለ ኃይል አድኖ ሊያገኘው ያልቻለውን ሰው እንዴት እኔ ሳንገህ ቻልኩ?”

“ሊያገኙኝ ያልቻሉት ስላልሞከሩ ብቻ ነው። ለመሰወር እንደቆረጥኩ ከዚህ በፊት ያጠፋሁትን ጥፋት በገዛ አገሪ ላይ የሰራሁትን ወንጀል በሙሉ

ዘርዘሪ በጽሁፍ አስተላለፍኩላቸው። ይህንንም ያለፈ ጥፋቱን እንደማስፈራሪያ በመጠቀም የባዕድ የስላላ ድርጅቶች ምስጢሩን ከእኔ ለማግኘት በመጣር ላይ መሆናቸውንና ምስጢሩን አውጥቼ ከዳተኛ ከመሆን አለበለዚያም ነጮቹ ያለፈ ስራዬን ይፋ አውጥተው ለጥፋት ሳይደርጉኝ በፊት ለመጥፋት መወሰኔን ገለጽኩላቸው። ሆኖም እኔን አድነው ለማግኘት ቢጥሩ ወይም የምሥራችን ለማስገደድ ቢሞክሩ ደብቁ የያዘኩት ምሥጢር የጋዜጦች ቀሉ እንደሚሆን አስፈራራኝቸው።” ካልሸርት በቀኝ የጨበጠ ውን ባዶ መለኪያ አተኩሮ ተመለከተው። “ለዚህ ነው ሳይተናኩኝ ባለሀብት ሊተውኝ የመረጠት። ድምጹን አጥፍቼ ጭንቅላቴን ቀብራ ለፃቷ እስከትደርስ ከታገስኩ ከዚያ ወዲያ ሊበቀሉኝ እንደማይሞክሩ እርግጠኛ ነበርኩ። ምክንያት አይኖራቸውም። ለምስጢራቸው ደህንነት ስል ነዋ የተሰወርኩት።”

“ታዲያ የምሥራችን ለምን ገደሏት?”
“እመነኝ እነሱ አይደሉም የገደሏት... ነጮቹ ናቸው።”
“እነማን ናቸው ነጮቹ?”
“እንግሊዞች እስራኤላውያኑ... አላውቅም”
“እንዴት... ለምን?”
“አየሁ እንዳልኩህ ከመጥፋቱ በፊት በምሥራች ላይ እደጋ ቢደርስ ምሥጢሩን እንደማወጣ ዝቹ ስለነበር ጥበቃ ይደረግላት ነበር በሰውር።”

“በማን?”
“በቆንጆዎቹ።”
“ማን እንዳይጎዳት?”
“በብስጭት ምሥጢሩን ይፋ እንዳደርገው ሲሉ ነጮቹ የምሥራችን ሊያፍኗት ወይ ሊገሏት ይችላሉ ብለው በመፍራት ይመስለኛል። አንተም ከሆቴሷ ድረስ ሄደህ አንድ ክፍል ውስጥ አስገብተሃት ስትዘጋ የነጮቹ ትጥረኛ መስለሃቸው አንድ ነገር እንዳታደርጋት በመፍራት ይሆናል ቆንጆዎቹ ሊያቆሙህ የሞከሩት።”

“ግን እንዴት ነው ነገሩ?” ናትናኤል ግራ ተጋባ። “ያ የባዕድ የሆነ የስላላ ድርጅት ኢትዮጵያውያንን መልምሎ አስማርቷል ማለት ነው? የገደለቻት ሴትኮ ያለ ጥርጥር ኢትዮጵያዊት ነች።” አለ ናትናኤል ሲቲና ፊቱ ላይ ግጥም ስትልበት።

“አይደለም-አይደለም።” አለ ካልሸርት የናትናኤል ውሉን እውቀት ነገሩን ሁሉ እንዳዘበራረቀበት ሲረዳ። “ለነጮቹ የስላላ ድርጅት በአዲስ አበባ ውስጥ የመስክ ስራ እየሠራለት ያለው ሞላድ ነው። አሥራኤል ቀደም ሲል ከዓመታት በፊት ኢትዮጵያ ውስጥ ይኖሩ የነበሩ የኢትዮጵያ አይሁዳውያንን መልሳ ወደ አዲስ አበባ በብዙ አስገብታ የመረጃ ስራ አያስራቻቸው ነው።”

“ለምን?” ናትናኤል አቋረጠው። “አሥራኤል ለምን ብላ ለነጮቹ ትሠራለች? ከኢትዳያ ጋር ያላት ግንኙነት መጥፎ አይደለም፤ እንደውም ግንኙነታችን ከመቼውም ጊዜ የተሻለ ነው።”

“የሰለሳ መረብ የምትዘረጋው በጠላትህ ላይ ብቻ አይደለም። ስለላ በእጭሩ መረጃዎችን መሰብሰቢያ መንገድ እንጂ የግድ አንዱ ለአንዱ ካለው ጥላቻ የሚመነጭ አይደለም። አስታውሱ... አሥራኤል በ1980ዎቹ መጨረሻ በዋንዛ ደጋፊዋ በዩናይትድ ስቴትስ ላይ ሳይቀር ስለላ ስታካሂድ ተደርሶባታል። አይደለም። አሥራኤል ከኢትዳያ ጋር ካላት ግንኙነት ጋር የተያያዘ አይደለም።”

“ታዲያ ለምን?” ናትናኤል አፈጠጠ።

“በመጀመሪያ ነገሩ የተለመደ ነው። የተለያዩ የመረጃ ቤቶች አንዱ ለአንዱ ውለታ መፈጸሙና መረጃ መለዋለጡ የተለመደ ነው። ግን አሥራኤል እዚህ ውስጥ ጆጂን የከተተችው ለራሷ ስትል ነው። አየህ አፍሪካ ተባብራ ለመንቀሳቀስ ከቻለች ምናልባት በግብጽና በጥቂት የሰሜን አፍሪካ አገሮች ገፋፊነት አጥፊ እርምጃ በእርሷ ላይ እንዳይፈጸም የሰጋች ይመስለኛል... ለዚህ ነው ፀኑነታውን ከወዲሁ ለመከታተል የመረጠችው።”

“እና... የሥራችን የገደሏት...”

“ቀንጆዎቹ አይደሉም። የነጭ ጠላቶቻችን ናቸው።” አለ ካልቨርት አቋርጦ።

“ታዲያ አሁን ምን ልታደርግ ነው? ምሥጢሩን ልታወጣ ነው ወይስ...?”

ካልቨርት ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

“ስታዩኝ ጅል እመስላለሁ? በፍጹም! ሊያታልሉኝ ሊሞክሩ... እንዳችንን በአንዳችን ላይ ሊያነሳሱ ሊሞክሩ እያየሁ እንዴት እጃጃለሁ?”

“ጥሩ። አሁን ምንድነው ማድረግ ያለብን?” ናትናኤል ዙሪያው ድትድት ጨለማ ሆነበት።

“መጠበቅ።”

“ምን?”

“ቀኑን።”

“የቱን ቀን?”

“የሰብሰባውን ቀን፤ አፍሪካ አንድ የምትሆንበትን...”

“አንቸልም!” ናትናኤል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ። “ለምንድነው የማንችለው... የቀሩን ሦስት ቀናት ብቻ ናቸው። ከዚያ በኋላ ነፃ ነን።”

“ይይዙናል!” አለ ናትናኤል በጭንቀት ተወጥሮ። “አያገኙንም።”

“ያገኙናል። ባቡር ጣቢያው ድረስ ተከታትለውኛል! አይቼዋለሁ። ሽጉጡን ከትከሻው በላይ ይዞ ሊቀጥፈኝ ሲንደረደር እነዛን አይናቹን አይቻቸዋለሁ! ትሰማኛለህ? ፤ ድጋሚ ካገኘኝ ሰሜን እንኳን አይጠራም። በጆሮ ግንዴ ነው የሚለትብኝ! ትሰማኛለህ? ፤ መሞት አልፈልገም። በጤና ከቤቴ መመለስ ነው የምፈልገው!” ናትናኤል ሰውነቱ ሳይታወቀው ከቁጥጥሩ ውጭ ሊሆንበት ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ግጥም እድርጎ ይዞ መሃል ወለሉ ላይ ቆመ።

“ቁጭ በል...” አለ ካልቨርት በእርጋታ። “ቁጭ በል ናትናኤል... ለህይወትህ መሳሳት የነበረብህ አሁን አይደለም። ዘግይተሃል። እንደነገርከኝ ያኔ ገና ድሮ የጓደኛህን ማስጠንቀቂያ ሰምተህ፤ ከእሳቱ ብትሸሽ የተሻለ ይሆን ነበር። አሁን ግን መሸሽ የለም፤ ማፈገፈግ አይገኝም። ከውስጡ ነህ፤ ከረመጡ።”

“ማምለጥ እንችላለንኮ።” አለ ናትናኤል ልመና የተቀላቀለው በማመስል ድምፅ።

“ወዴት?”

“የትም። ብቻ ከድራዳዋ መውጣት አለብን።” ናትናኤል ራመድ ብሎ ፍራሹ ላይ ከካልቨርት ጎን ተቀመጠና አተኩሮ ተመሰከተው። “የትም ይሁን... ብቻ ከዚህ መራቅ አለብን። አለበለዚያ ያገኙናል።”

“እስካሁን ለምን ሊያገኙን አልሞክሩም? አታስብ። አሁንም ሊያድኑን አይሞክሩም።”

“ተሳስተሃል! አይተውኛል። ወደ አንተ መምጣቱን ሊጠረጥሩና እንዳላገኘህም ሊፈሩ ይችላሉ። ምስጢሩን ከአንተ ካገኘህት ይፋ እንዳለወጣው ሊሰጉ ይችላሉ። ይህ ፍራቻ ደግሞ ባላቸው ጋይል እንዲያድኑን ያስገድዳቸዋል! አትጠራጠር ያገኙናል።”

“መጀመሪያ ነገር ወዲህ እንደምትመጣ እንዴት ሊደርሱበት ቻሉ?” አለ ካልቨርት ዓይኖቹን አጥብቦ።

“አላውቅም! እንደነገርኩህ ነው። ምናልባት ክፍትረኛዬ ቤት ሸሸቼ ሳመልጥ አይተውኝ ይሆናል፤ አለበለዚያም ባቡር ጣቢያ ዓይን ነበራቸው ማለት ነው። አላውቅም።”

“ለፍትረኛህ ወደዚህ እንደምትመጣ ነግረሃታል?”

“የት አግኝቻለሁ! ነገራህ የለም እንዴ? ከውጭ ነው የተመለስኩት። የእፓርትመንታ በር ላይ አድናጠው ይጠባበቁኝ ነበር።”

“ወደሷ መሄድ አልነበረብህም። እሷንም አደጋ ላይ ነው የጣልኩት።”

“እሷንስ አይነካትም።” አለ ናትናኤል እርግጠኛ እንደሆነ ሁሉ።

“ለምን?”

“ምንም አታውቅም!”

“አለማወቁን የምታውቅ አንተ ብቻ ነህ።”

“ግራ ስትጋባ ሲያዩ ምንም እንደማታውቅ ይረዳሉ።”

“አይመስለኝም። ምናልባት ከገረጁትና ካሰቃይዎት በኋላ አዎ።”

“የማይሆን ወሬ አታውራ!” አለ ናትናኤል የሚሰማው ወሬ ደስ የማይል ስሜት ሲፈጥርበት ሁኔታውን እንዳለ አለማሰብን መካዱን መርጦ።

“ምን ነው የማይሆን? በአሁኗ ሰዓት በእነሱ አይን ያንተ ፍትረኛ ከኔ ፍትረኛ የተለየች ሆና እንደማትገኝ አታውቅም።”

“ምን ለማለት ነው የፈለከው?”

“ምንም ለማለት አልፈለኩም።” አለ ካልቨርት የናትናኤልን ድንገት የተለዋወጠ ገጽ ሲመለከት። “ብቻ...ወደሷ መሄድህ ጥፋት ነበር ነው ያልኩት። አሁን ተወው። ያለፈ ነገር ነው።”

“እንዴት ነው የምተወው? የምትለውኩ በአሁኗ ደቂቃ ርብቃን እየገረፋና እያሰቃይዎት ነው።” ነው። አለ ናትናኤል ፊቱን አባጫገራ አስመስሎ።

“በሆን አይደንቀኝም።”

ናትናኤል እንደቱ የተገለበጠ መሰለው። እስካሁን በእእምሮው ውስጥ ያልነበረ አዲስ ፍርሃት እንደ ስልባቦት እየረጋ እየተሸበሸበ እየተጠቀለለ ሆኖ ዕቃውን ሲደፍነው ትንፋሽ አጠረው። በባዶው ጉድግዳ ላይ አፈጠጠ። ገጽታዋና የሚወደው ያ ሴታሴት ፊቷ በአንባ ረስሮሶ ፊቱ

ላይ ድቅን አለበት... በጥይት የተቀረደ የየምሥራች ደረት... ታወሰው... ርብቃ!

“የት ነው የምትሄደው?” አለ ካልቨርት፤ ናትናኤል ከተቀመጠበት ድንገት ነጠላ ጫማውን ሲያጠልቅ ሲያየው።

“ስልክ አደውላለሁ።”

“የት?”

“አዲስ አበባ። ርብቃጋ” አለ ናትናኤል ፊቱ ከስል መሰለ።

“እየመራሃቸው ነውኩ። ይገባሃል? ስልኩን ጠልፈው በደቂቃዎች ውስጥ የት እንዳለን ሲረዱ ይችላሉ።”

“ይያዙኝ! ከዚህ በላይ መሸከም አልችልም። ደውዬ አነጋግራታለሁ።”

በሩን ክፍቱ እንደወጣ የየምሥራችን እናት ከጓደው በር ቆመው አገኛቸው።

“እንደምን አረፈዱ። እባኩት የምሥራችን መደወል ፈልጌ ነበር... ስልክ...” የተረበሸ ሰውነቱን በተቻለው መጠን ለመቆጣጠር ታገለ።

“በቀልበው! ስልክ የት አለኝ ብለህ?”

“ለላም ቦታ ቢሆን... የሚያውቁት ጎረቤት... ስልክ ያለው። እባኩት... የምሥራች ማወቅ ያለባት ጉዳይ ነው። አለበለዚያ ችግር ላይ ትወድቅብናለች።” ተንተባታበ።

ሴትየዋ ለአንድ አፍታ በጭንቀት የነጣውን ፊቱን ትኩር ብለው ሲመለከቱት ቆዩ። ያልተረዱት ስጋት ቀስ በቀስ የተጋባባቸው ይመስል “መጣሁ” ብለውት ወደ ጓዳ ገቡና ወዲያው ነጠላቸውን እያጠፉ ተመለሱ።

“ና... ከነስለሺ አለዚያም ከነአብዱራህማን ቤት ትደውላለህ።” አለ ጎረቤቶቻቸውን ያውቅ ይመስል በስም እየጠሯቸው።

“ይሰማኛል ይሰማኛል ቀጥል።” አለ ጀነራሉ በሬድዮው መቀበያ ላይ አጎንብሮ።

በሬድዮው ክፍል ውስጥ የክፍሉ ሠራተኞች ያልሆኑ ባለሥልጣናት ከጀነራሉ ጀርባ ቆመው ይጠባበቃሉ። ክፍሉ ውስጥ ያለው አየር ለክፍሉ ሠራተኞችና ከውጭ ተገታልታለው ለገቡት ለሁሉም የማይበቃ ይመስል እያንዳንዱ ሰው ትንፋሹን ይዞ በጭንቀት ተወጥሯል።

“ጀነራል” አለ ከድሬዳዋ የቃል ሪፖርት የሚያደርገው አንድሬ አማሪ በሚንኮሻኮሻው የሬዲዮ መልዕክት ማስተላለፊያ ውስጥ “እነሆሽኑ ያለምንም ችግር እየተካሄደ ነው። መውጫ በሮች ተዘግተዋል፤ ቃል የገባህልኝ የሰልክ ግንኙነት ግን ገና አልተቋረጠም፤ ሰውየውን በተመለከተ አንዳንድ ፍጥኞችን አግኝተናል። ከባቡር ጣቢያ ከሸሸ በኋላ የገባበትን መጠጥ ቤት አግኝተን ወደ አንድ ጋራዥ እንደመሩትና ከጋራዥም ባለቤት ጋር ተገናኝቶ እንደነበር ደርሰንበታል። ጊዜው የዓመት በዓል ስለሆነ የጋራዥን ባለቤት ለማግኘት እቤታቸው ድረስ ልጆቹን ልኬለሁ። በተረፈ በተቻለኝ መጠን እትከራከሩት ሳልስብ ፎቶግራፉን የያዙ ሰዎች በከተማው አሰማርቼ እያለሰኩ ነው።”

ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ የሚለው አንድሬ የደረሰበትን ደረጃ አንድ በአንድ በሬድዮው ውስጥ ሲያስተላልፍ አዲስ አበባ በሬድዮ መቀበያው ክፍል ያሉት ሁሉ በፀጥታ ሲያዳምጡ ቆዩ።

“አንድሬ” አለ ጀነራሉ “ስልኩን ያላቋረጥኩበት ምክንያት እያንዳንዱን የውጭ ጥሪ እየተከታተልን ስለሆነ መረጃ ለማስተላለፍ ቢሞክር ግንኙነቱን አቋርጠን በስልኩ አድራሻ እንድናጠምደው ስል ነው። የቤት ለቤት ፍተሻ ለምን እንዳልጀመርክ ግን...”

“አስፈላጊ አይደለም።” አለ አንድሬ ጀነራሉ መጨረሱን እንዳሳወቀው “በቀላሉ እጄ ላስገባው እችላለሁ። ከጋራዥ ከገባ በኋላ በተናጠል የአንድ ሰው አድራሻ ጠይቆ የጋራዥ ባለቤት እንዳመለከቱት ደርሼበታለሁ። የጋራዥን ባለቤት አግኝቼ አድራሻውን እስካገኘሁ ድረስ ምንም እስኪ ሁኔታ ይኖራል ብዬ አልገምትም።”

የሬድዮው መልዕክት ተላልፎ እንዳለቀ ከአንድ ሰዓት በኋላ በድጋሚ የሚቀርበው ሌላ የሬድዮ ሪፖርት እስኪደርስ ድረስ ከሬድዮው ክፍል ውስጥ ተሰብስበው የነበሩ ሁሉ ጀነራሉን ተከትለው ወጡ።

ናትናኤልና የየምሥራች እናት ከቤት ወጥተው በጠባቢ የክረክንች መንገድ በዋናው መንገድ አቅጣጫ ራት ብለው ሄዱ። ከአንድ አነስተኛ ቤት እንደደረሱ የየምሥራች እናት ከባለቤቶቹ ጋር በኦሮምኛ ቋንቋ እያወሩ አስከትለውት ገቡ። ከቤት ከገቡ በኋላ የቤቱ ባለቤት ደርባባ ወፍራም ሴትዋ ከፊት ለፊቱ ድክ ድክ እያሉ ስልክ ወዳለበት ክፍል አስገቡት።

ናትናኤል የሰልኩን እጅታ እንስቶ አዲስ አበባ ርብቃጋ ደወለ። የደወለበት ስልክ ሲነሳ ሁለት ጊዜ ቃ...ቃ... ሲል ተሰማው።

“ሃሎው...” አለው ወፈር ያለ የወንድ ድምጽ።

“እባክት ርብቃን ነበር።”

“ናትናኤል ስልኩን እንዳትዘጋው። ልናነጋግርህ እንፈልጋለን።” አለ ያው ወፈር ያለ ድምጽ።

“ማነህ?”

“ማን እንደምሆን መገመት ትችላለህ። አብርሃምን አስታውሱ... ሌሎችንም አስታውሱ... ርብቃ በእጃችን ነች።” ለአንድ አፍታ ሰውየው ገዝዎ አለ። “የት ነው ያለኸው? ንገረኝ።”

“ጫኋን ብትነኳት ምስጢራችሁን እንደምነዛው እወቁ! ታዳምጠኛለህ?” አለ ናትናኤል ድንጋጤውን በቁጣ ለመሸፈን እየታገለ።

“ናትናኤል እትችልም።ምንም መንገድ የለህም። ከድሬዳዋ የሚወጣ ማንኛውም የሰልክ ጥሪና ፖስታ ሁሉም በቁጥጥራችን ውስጥ ነው። በጥቂት ሰዓታት ውስጥ በእጃችን ትገባለህ። ይህ ከመሆኑ በፊት በፈቃድህ ያለህበትን ቦታ ንገረኝ...ሰማ...”

“ኮሎኔል ትንሽ ድምጽ እንፈልጋለን” አለ ሰውየው በሌላ ሰልክ ውስጥ ለሚያዳምጠውና በርብቃ አልጋ ጎን ለቆመው ኮሎኔል ማርቆስ።

ናትናኤል የሰቃይ ድምጽ ጀርው ላይ አንጫረረበት ...እሪታ... የሴት ልጅ... የሰቃይ እዩዬ...

“ሰማህ? ርብቃ ነች። ምን እያደረግናት እንደሆነ ልነግርህ አልሞክርም። እመነኝ አራሱን ትጠላለህ። ናትናኤል እመነኝ መፈጠርህን ትጠየቀለህ።ምስጢሩን ከካልሸርት እንዳገኘኸው እገምታለሁ፤ ዓላማችን ለጋራ ጥቅም ነው። እጅህን ስጠን። ምንም ጉዳት አይደርስህም።”

“ርብቃ ምንም አታውቅም!” ናትናኤል ስልኩ ውስጥ ለምባረቁ።

“አዎ...ሰለማታውቅ ነው ያለማቋረጥ የምናስቃይት...በአንተ ኃጢአት አበሳዋን የምናሳይት። የምታውቀው ነገር ቢኖር በዚህ ሁሉ ስቃይ ውስጥ ማንኛውንም ምስጢር ደብቃ መያዝ አትችልም ነበር...ግን አሁንም እጅህን አስካልሰጠኝን ድረስ የጀመርነውን አናቋርጥም። አስታውሱ...በማህፀኗ የያዘችውን።”

ናትናኤል በስልኩ ውስጥ ድጋሚ የስቃይና የጣር እራታ ተሰማው።

“ናትናኤል...” የው ድምጽ ቀጠለ። “ጊዜ የለኝም። ያለፀበትን ቦታ ንገረን። እዚህ እሷ ጋ አናመጣለን... አመነች።” ለሶስተኛ ጊዜ ያው የስቃይ ድምጽ በሩቁ በረጅሙ አንቋረረ። ናትናኤል ጉሮሮውን ተናነቀው፤ ጭንቅላቱን ነዘረው። ዓይኑ ተጭበረበረበት-

“ተዋት! ተዋት! ቦታ ... ድሬዳዋ ነች”

“አውቃለሁ ድሬዳዋ መሆንን። ግን ድሬዳዋ የት?”

“ሰፈሩን አላውቀውም። ትንንሽ ቤቶች ያሉበት አካባቢ ነው።” ናትናኤል ጭንቅላቱ ውስጥ የሚነዘረውን ስቃይ መቋቋም አቃተው።

“በአካባቢህ ምን የሚታይህ ነገር አለ? ሆቴል...ህንፃ... ማንኛውም ምልክት።”

“ቤት ውስጥ ነው ያለሁት። መኖሪያ ቤት ውስጥ ነው።”

“ስልክ ቁጥሩን ንገረኝ።”

ናትናኤል የስልክ ቁጥሩን እነበበለት።

“ጥሩ። የትም ሳትነቃነቅ እዛው ባለሀበት ጠብቀን። ካልሸርት አብሮህ ነው ያለው?”

“እይደለም። ግን ቅርብ ነው። ላመጣው እችላለሁ።” አለ ናትናኤል በጭንቀት እየተውተረተረ።

“ጥሩ። በፍጥነት ፈጽመው። ተጠንቀቁ። ካልሸርት ሳይነገርህ እንዳልቀረ እርግጠኛ ነኝ፤ እኛ ብቻ አይደለንም ከተማውን እያሰሰን ያለነው። ናትናኤል በእነሱ እጅ መውደቅ የለብህም። በነጮቹ።ተግባባን?”

“አዎ... አዎ... አያገኙኝም... በጥንቃቄ አመጣዋለሁ... ብቻ ርብቃን አታስቃይዋት። ምንም አታውቅም።”

“ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ማንም የቀሚሷን ጫፍ አይነካም፤ እመነኝ ናትናኤል። ቅሪት የሆነችን ቤት ቀሚስ ገልቦ ማስቃየት ምን ያህል

እስጠሊታና ሰቅጣጭ እንደሆነ ብታውቅ ችግራን ትረዳልኝ ነበር። በእጄ ያለችው ሴት ርብቃ እርጉዝ ነች! ለማድረግ የምጠየፈውን እያደረግሁ ነው። አንተ ብቻ ነህ ልታቆመኝ የምትችል።”

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ ለጥቂት ደቂቃዎች ባለበት ፈዝዞ ቆመ። በደም የተጨማለቀ! ያበጠና የዘንጎ ፊት ታየው። የእርጉዝ ሴት ፊት... የርብቃ። ሁለት እጆቿን ዓይኖቿ ላይ ጭና ፊቱ ላይ የተደቀነውን አስፈሪ ምስል ሊያጠፋው ታገለ። የዘንጎ የበለዘው ምስል ግን ይበልጡን እየደመቀ ደም እየጎረሰ...እየደፈረሰ... እየረሰረሰ መጣበት። ምንም የማታውቀው የእሱ ርብቃ በሱ ኃጢአት ቀሚሷ ከላይዋ ተቦጫጭቆ የርባዋ ተገልቦ ራቁቷን በጅራፍ ስትተለታል ታየችው... ሰውነቱን አንቀጠቀጠው።

ፈጠን ብሎ ስልኩ ካለበት ክፍል ወጣና የምስራችን እናት አስከትሎ በጥድፊያ እየተራመደ ወደ ካልሸርት አመራ።

“ደህና ነች?” አሉት የምስራች እናት መንገድ ላይ ከጎን ከጎኑ ሰክ ሰክ እያሉ።

“አ...?”

“ደህና ነች ወይ አልኩ... ምስርዬ...” አሉት ፈገግ ብለው። “ታገናኙኛለህ ብዬ ስጠብቅህኩ ስልኩን ዘጋህብኝ! ምነው?”

“አ...አ... አዎ... አ... ደህና ነች” አላቸው። በከረከንቿ መንገድ እየተወለካከፈ እየተጣደፈ ወደ ካልሸርት።

እቤት እንደደረሱ ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ በፍጥነት የትንሿን ክፍል መዝጊያ በርግዳ ገባ።

ካልሸርት በተቀመጠበት እንዳለ ቀና ብሎ የናትናኤልን የበረገገ ፊት ሲመለከት ደነገጠ። ምንም ሳይናገር በጭንቀት ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ።

“አዝናለሁ ናትናኤል። አዝናለሁ።” አለ የሚለው ሲጠፋው።

“አልሞተችም! ገና አልገደሏትም። እያስቃይዋት ነው።” አለ ናትናኤል እየተወራጨ፤ “ተነሱ... እንሂድ... ስልክ የደወልኩበት ቦታ እንድጠብቃቸው ጠይቀውኛል።”

“እነማን?” ካልሸርት የሰማውን ማመን አቃተው።

“እነሱ... አልበለዘያ ... እጆን ካልሰጡ... እንደሚያስቃይዋት ዝተውብኛል... አልችልም... ፍፁም አልችልም!” አለ ናትናኤል ፊቱን በመዳፋ ሸፍኖ። ስለእርግዝናዋ ላለማሰብ እየታገለ።

“እና ምን ልትሆን ነው?” ካልቨርት አይኖቹን አፈጠጠ።

“እኛን ልሰጥ ነው። እንተንም ይፈልገሃል።”

“ወዳጄ... እኔን መፈለጋቸውን ከወራት በፊት ነው የማውቀው። ቢይዙን ምን እንደሚያደርጉን ታውቃለህ?” አለ ካልቨርት ናትናኤል ላይ አፍጥጦ።

“ምንም እንደማያደርጉን ቃል ገብተውልኛል።”

“የዚህን ዓይነት ቃል ከሆነማ የምትፈልገው ለምን ከወር በፊት አትጠይቃቸውም ነበር? ይሰጡህ ነበርኩ!” ካልቨርት ተናደደ። “በድንገት ጭንቅላትህ ለምን መስራት እንዳቆመ አላውቅም። እኔ ግን ይህን ያህል ጊዜ ተዘግቼ ቆይቼ ነፃነቴን ላገኝ ጥቂት ቀናት ሲቀሩኝ በቃል ኪዳን ሰበብ አንገቴን ለመጋዝ አላቀርብም።”

“ዋጋ የለውም! ያገኙናል። ከተማውን ሁሉ እያሰሱ ነው ነግሮኛል።” አለ ናትናኤል ተስፋ በቀረጸ ድምጽ።

“ነግሮሃል... አውነት?” አለ ካልቨርት ብስጭትና ማሽሚጠጥ በተቀላቀለው ድምጽ። “ድሮ ምን ሲልህ ኖሯል? ከቁጥጥራችን ውጪ ናችሁ! ልናጠምዳችሁ አይቻልም። እንዲልህ ነበር የጠበቅኸው? ደግሞም እንዳሉት የተጠናከሩ ቢሆንም እንዲን አይኔ እያየ አንገቴን ገመድ ውስጥ አልከትም! ሲፈልጉ አባሬው ይያዙኝ፤ ሲሸ ያንጠልጥሉኝ። መጀመሪያ ግን መያዝ አለባቸው! እባረው መያዝ አለባቸው።”

“እና ምን ልንሆን ነው?” ናትናኤል ግራ ተጋባ።

“አንዲድማ!” ካልቨርት በስጫት አለ።

“እኔ እሂዳለሁ።”

“አብደሃል እንዴ አንተ ሰው?”

“አልችልም! ካልቨርት አልችልም! ጆሮዎቼ ያንን የስቃይ ጨካኝነት ለምተው ከአሁን ወዲያ አንዲት ሰዓት መቆየት አልችልም። ምንም በማታውቀው ነገር ነውኩ ጀርባዎ በጀራፍ የሚተለተለው ካልቨርት።” ናትናኤል አይኖቹን ጨፍኖ ጭንቅላቱን በጭንቀት አርገፈገፈው።

“ናትናኤል... ወጥመዳቸው ውስጥ አትግባ። አለማወቅን እስካወቁ ድረስ ጦኞች አይደሉም እሷን ሲደበድቡ የሚውሉ። እጅህን መስጠትህ ደግሞ ከምንም አያድናትም። እጃቸው ውስጥ ከገባህ በኋላ እየቀለቡ የሚያስቀምጡህ ይመስልሃል? ይመረምሩሃል! ሲመረምሩህ ደግሞ አንተን አየገረፉ አንተን እያስቃዩ አይምስልህ... እሷን ነው አፈትህ አስረው የሚጫወቱባት።”

“ድምጹን ለምትዋለሁኩ... ስትመህ።”

“አንተን ለማስጨነት ያደረጉት ነው። እርግጥ ለጊዜው ሊያስቃይዋት ይችላሉ። የፈለጉትን ድምፅ እንድታወጣ። እንዴ ስልኩን ከዘጋኸው በኋላ ግን ትርፍ ዕቃ ነች። ይልቅስ ልትረዳት የምትችለው ለእሷ ግድየለሽ ሆነህ ስትቀርብ ነው። የምልህ ይገባሃል? አሁን ማድረግ ያለብን ድምጻችንን ማጥፋት ብቻ ነው። እጅህን መስጠትህ ዋጋ የለውም። አስረው አስቀምጠው ፊትህ ይጫወቱባታል! ለማየት የምትጠየፈውን ያሳዩሃል! ይገባሃል የምልህ?”

“ነገራችዋለሁኩ... ያለንበትን።”

“ምን ብለህ?” ካልቨርት የሰማውን ማመን እቃተው። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ሊወጡ ያለቡ ይመስል ፈጠጠ።

“ስልክ የደወልኩበትን አድራሻ... ማለቱ የስልክ ቁጥሩን ነገራችዋለሁ። ተመልሼ እዛው ነው እጠብቃችኋለሁ ያልኳቸው።”

“እዚህ ያለንበትንስ ቦታ?”

“እልነገርኳቸውም... ግን ስልክ የደወልኩት ከመኖሪያ ቤት ስለሆነ ባለቤቶቹን ከጠየቁቸው ያለንበትን ያሳይዋቸዋል። የየምሥራችን እናት ያውቋቸዋል።”

ካልቨርት ሰጥቂት ሴኮንዶች አፋን ከፍቶ አይኖቹን አፍጥጦ ናትናኤልን ተመለከተው።

“ኢ... እየመጡ ነው አትለኝም እንዴ ባጭሩ!” አለ ካልቨርት ፊቱ በድንጋጤ በልዩ።

“አዎ።” አለ ናትናኤል ከርፈፍ ብሎ በቆመበት። የርብቃን እራታ ሲሰማ የተፈጠረበት ድንጋጤ እያሰፈለት ሲመጣ ያጠፋው ጥፋት ቀስ በቀስ ወደ ሰውነቱ እየዘለቀና እየሰረገ ሲገባ ተሰማው፤ ሀሊናውን እየገዛ ሲመጣ ድንጋጤው ሲያልፍ የሰራው ስህተት ግልጽ ሆኖ ታየው።

ካልቨርት እንደ መብረቅ ተወርውሮ ከጥግ የተቀመጠ ረጅም ቀሜለ አንስቶ በጭንቅላቱ አጠለቀና ሰማያዊ ባለአባባ ሽሽ ሽብ አድርጎ በላዩ ላይ ድርያውን ተከናኖ ፊቱን ወደ ናትናኤል መለሰ።

“የማትረባ! እጃቸውን ሚስትህ ትከሻ ላይ ሲጭኑ ሰውነትህ ራደ? መጀመሪያውኑ አውቄሃለሁ ከሰው እርሻ ገብተህ የምታስካካ ዝይ ነህ። ይህ ያንተ ቦታ አይደለም። ያንተ ቦታ አዲስ አበባ ቢራ ቤቶች ውስጥ ነው።

ለመሆኑ በደም ስርህ የሚዘዋወረው ምንድነው? ቀይ ደም ወይስ ቢጫ መግል?" ካልቨርት በቁጣ እየተንቀጠቀጠ አንድ ሰፊ የሴት ቦርሳ ውስጥ እቃውን ያጉር ጀመር።

ናትናኤል ባለበት እንደቆመ በእሳህ የሚርገበገበውን ካልቨርትን ሲመለከት የፈጸመው ስህተት ወለል ብሎ ታየው።

"እጄን እየጠመዘዙ ሲያስጮኝት መፈረካክስ ጀመርክ... እይዩዋን ስትሰማ በለሰጡህ ቃልኪዳን መስበክ አማረህ... ናትናኤል የሚወዱት ለው አደጋ ላይ ሲወድቅ ምን እንደሚለማ አውቀዋለሁ። እንዳንተ ለደቂቃዎች ሳይሆን ለቀናት ለሳምንታት አብሮኝ ከርሟል። ይህ ብቻ አይደለም! የሚወዱትን ማጣት ምን ምን እንደሚልም ቀምጼዋለሁ። አሁን ድንገት ወጣ ብለህ የፍትረኛህን ለቅሶ አዳምጠህ ስለመጣህ ካንተ ጋር በአንድ ሲባን ተሽብሮ ወደ መቃብራ እንድንፋ ትጠይቀኛለህ? አ! ኢየሱስ!"

ናትናኤል ድምፅ ሳያሰማ ባለበት እንደቆመ ቆየ።

"አብረኸኝ ትጠፋለህ ወይስ እጅህን ትሰጣለህ?" አለ ካልቨርት የሴት ነጣላ ጫማውን አጥልቆ ሰፊ የሴት ቦርሳውን ዜኝ ከመዝጋቱ በፊት ድንገት ቀና ብሎ እየተመለከቱት።

"አብሬህ እጠፋለሁ።" አለ ናትናኤል ጥርሱን ነክሶ እንዲውን እየታገለ።

"ትረፍ ሲልህ ጥሩ መንገድ መርጠሃል።" አለ ካልቨርት ከሰፊው ቦርሳው ውስጥ አንድ ትንሽ ሽጉጥ አውጥቶ እየፈተሸ። "እጅህን ልትሰጥ ብትወስን ኖሮ እዚህ ጨርሼህ ልሄድ ነበር የወሰንኩት። መቼም አይኔ እየየ እየመራህ እንድታሲዘኝ ልተውህ አልችልም። በል ቀሎ እንውጣ።" አለ ካልቨርት ሽጉጡን ፈትሾ አቀባብሎ መጠበቂያውን ብቻ ባለበት ትቶ መልሶ ቦርሳው ውስጥ እየከተተው።

ካልቨርት የሴት ልብስ ለብሶ በላዩ ላይ ድረያውን ተከናንቦ ናትናኤል ደግሞ ከወገቡ በታች ሽርጡን እንዳሸረጠ በነጭ ሽሚዝ ከትንሿ ክፍል ተከታትለው ወጡ።

"ወዴት ልትሄዱ ነው?" አሉ የምሥራች እናት ድምፅ ሰምተው ከንዳ ብት እያሉ።

"ሰላም ነው። ወደ አዲስ አበባ ነው የምንሄደው በላቸው።" አለ ካልቨርት በእንግሊዝኛ ቋንቋ ፈጠን ብሎ። "እና ሰላደረጉልኝ ሁሉ በደንብ አመሰግናለኝ።"

ናትናኤል ካልቨርት ያለውን በአማርኛ ተርጉሞ ለሴትየዋ ተናገረ።

"ውይ... ታዲያ ብትሄዱስ በዓመት በዓል ነው እንዴ! ምንው ዋል አደር ብትሉ።" አሉ የተከፋ የሚመስሉት ሴትየ ካልቨርት ለብሶት የመጣውን የሴት ልብስ ድጋሚ ለብሶ ሲያዩ ምስጢሩ እየንጓጓቸው።

"ብንሄድ ይሻላል። የምሥራች ትጠብቀናለች። ዛሬ ከሰዓት መግባት አለብን።"

"በአውሮፕላን ነው የምትሄዱ?" አሉ ሴትየዋ።

"አዎ።" አላቸው ናትናኤል።

"ውይ አፈር በበላሁ! ደብዳቤ እንኳን ሳልጥፍ!" አሉ ሴትየዋ እጃቸውን ሽርጣቸው ላይ እየጠራረጉ "ማንሽ... አሙ... አመቤት... ወረቀት ወዲህ በይ ...ቶሎ..."

"አይ..." አቋረጣቸው ናትናኤል እንዳያዘገይዋቸው ሰግቶ። "ሰሞኑን ከቻልኩ ተመልሼ እመጣለሁ ከምሥራች ጋር። መልዕክት ግን እነግርሎታለሁ። አሁን ቶሎ መሄድ አለብን።"

ለወጡ ሲሉ ካልቨርት ከቦርሳው ውስጥ በርካታ ገንዘብ አውጥቶ በእንግሊዝኛ ቋንቋ ምሥጋና እየደረደረ ለሴትየዋ ዘረጋላቸው።

"በቁልቢው! ሻረ እኔ! እዚህም ሆኖ የተቀበልኩትክ ሁሉን ሳሟላበት አቅም ስለሌለኝ እንጂ ደግሞ የምን ክፍያ አመጣችሁብኝ? የልጄ ባልንጆሮች ልጆቼም አይደላችሁ? ግድ የለም እግዜር ይስጥህ የኔ ልጅ በልልኝ በአፋ በቋንቋው።" አሉ ሴትየዋ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል መልሰው።

ከምሥራች እናት ቤት ወጥተው ብዙም ሳይርቁ ከአንድ አነስተኛ ቡና ቤት ገቡና ጥግ ላይ ጨለምለም ያለ ቦታ መርጠው ተቀመጡ።

"አዲስ አበባ ነው ለመሄድ ያለብኩት።" አለ ካልቨርት ቦታ ይዘው እንደተቀመጡ። "በዚህ ሰዓት ተመልሰው እመሀከላችን ይገባሉ ብለው አይጠረጥሩንም። ወደዚያው ማምራታችንን በትክክል አስካልደረሱበት ደግሞ ሆላም ልናገኝ የምንችለው አዲስ አበባ ውስጥ ብቻ ነው።"

"ታዲያ ለምን ለምሥራች እናት እውነቱን እንድንገራቸው ነገርከኝ?" አለ ናትናኤል።

“አውቄ ነው። ተባራሪ የሚሄድበትን፤ የሚሸሽበትን በትክክል አይናገርም። ሴትየዋ ቢያወሩም ዋጋ የሚሰጠው የለም። ይልቅ እንዴት አድርገን ወደ አዲስ አበባ መሄድ እንደምንችል ነው ያልተገለፀልኝ።”

“ሦስት አማራጭ ነው ያለን፡ አውሮፕላን- ባቡር- መኪና።”

“አውሮፕላኑን እርሳው። ባቡር አንድ አማራጭ ነው። ቢሆንም በጣቢያዎች ላይ ሰዎች ሊኖሩላቸው ይችላል። አውቶቡስ ጣቢያዎችም ተመሳሳይ ናቸው።”

“እያቆራረጥን መጓዝ እንችላለን።” አለ ናትናኤል ዝም ባለው ተቀምጠው ያዘዙትን ሻይ ሲጠጡ ከቆዩ በኋላ።

“እንዴት?”

“ለጊዜው ከድራዳዋ ጸሐፊዎች ቢሆን መውጣት... ከዛ በኋላ የጭነት መኪናዎችና የቤት መኪናዎች እየተከራየን እያቆራረጥን መጓዝ እንችላለን።”

“በእግር እስከየት ድረስ እንሄዳለን?” አለ ካልቨርት ትክክው ላይ ነገረው ከሰፊው ያሉት በርሳው ውስጥ እንስተኛ የእግር ጎጥኚ ካርታ አውጥቶ እመሃል ክለው ጠረጴዛ ላይ እየዘረጋ። «እዚህ ነው ያለው።» አለ ካልቨርት የሊባ ጣቱን ድራዳዋ ላይ ተክሎ። «እዚህ ነው መድረስ ያለብን።» ጣቱን ከድራዳዋ አንስቶ አዲስ አበባ ላይ ጫነው።

“አዎ...ይኸውልህ አንደኛው መንገድ በሐረር እቅጣጫ አድርጎ አለማየ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ ታጥፎ አሰባ ተፈሪ ይገባና ከዚያ ወዲያ በሚኤሶ አድርጎ ወደ አዲስ አበባ ይደርሳል። የተለመደው መንገድ ይህ ይመስለኛል።”

“ይመስለኛል? አታውቀውም እንዴት?” አለ ካልቨርት ደንገጥ ብሎ።

“እውነቱን ለመናገር አላውቀውም... የመጀመሪያ ጊዜዬ ነው ድራዳዋ ስመጣ።”

“በእየሱስ! ከኔ አትሻልማ!” አለ ካልቨርት ወደኋላ ወንበሩ ላይ ተደገ።

“አታስብ አማርኛ እስከተናገርኩ ድረስ የትም ይገባህ መሄድ እችላለሁ፤ እትዋጽዖ ውስጥ። ይኸውልህ... ሌላው አማራጭ ደግሞ ከሞላ ጎደል ከባቡር ሃዲዱ ጋር ጎን ለጎን የሚሄደው የየረር ጎታ መስመር ነው። ይታይሃል በዚህ አድርጎ...” ናትናኤል ወደ አዲስ አበባ ሊያመሩ

የሚችሉባቸውን ሁለት የመኪና መንገዶች አንድ በአንድ ለካልቨርት አሳየው።

“እኔ ሁለተኛውን እመርጣለሁ። እንዳልከው ብዙም የማይዘወተር ከሆነ...” አለ ካልቨርት።

“ጥሩ። ግን ከዚያ በፊት ልብሶቻችንን መቀየር አለብን። ከቤት ስንወጣ የምሥራች እናት እይተውናል። አዳኞቻችን ከጠንከሩባቸው ፈርተው ሊናገሩ ይችላሉ።”

መንገድ ከመጀመራቸው በፊት ናትናኤል ከአንድ የልብስና የጫማ ሱቅ ገብቶ ለካልቨርት የሚሆን ሽርጥና ጫማ፤ ለሁለቱም ደግሞ የእስላም ቆሶች ገዝቶ ተመለሰ። ከአንድ ቡና ቤት መጸዳጃ ቤት ውስጥ ካልቨርት የለበሰውን የሴት ልብስ በአዲሱ ሽርጥ ከተየረ በኋላ የወንድ ጫማውን ተጫምቶ መኪና ናሊጋ ወጡ።

“ጎን ለጎን ባንሂድ ጥሩ ነው። የሚፈልጉት ሁለት ሰዎችን ስለሆነ ዓይናቸው ጥንድ መንገዶች ላይ ይበልጥ ጠንቃቃ ይሆናል። አንተ ከፊት ከፊቱ ሂድ፤ እኔ በቅርብ ርቀት እከተለሃለሁ።” አለ ካልቨርት።

“እንጠፋፋለና።”

“እንጠፋፋም። ብቻ አንተ ከጀርባህ መናፊን ለማረጋገጥ አትገላ መጥ። አማርኛ የምትናገር አንተ ስለሆንክ በተቻለህ መኪናውን ቶሎ ለማግኘት ብቻ ጥክር። እኔ እከተለሃለሁ። አታስብ። ለአንተ አዲስ ነው እንጂ እኔ የኖርኩበት ዓለም ነው፤ ድብብቆሽ።” አለ ካልቨርት። «እ...ናትናኤል ሲይዙን ቢችሉም ቀድመው የሚይዙት እንዳችንን ነው... አንተን ከያዙህ በሩቅ ስለማይህ ችግር የለውም፤ አመልጣለሁ። እኔን ከያዙኝ ግን የጥይት ድምፅ ስትሰማ ሳትገላመጥ ሳትደናገጥ ለማምለጥ ጥክር። አንተንም ከያዙህ የምመክርህ የገዛ ሕይወትህን እንድታጠፋ ነው። አለበለዚያ የሚከተለውን ለመሸከም መምረጥህ ነው።”

“መሣሪያክ የለኝም።” አለ ናትናኤል መሣሪያ ቢኖረውም የዚህን ዓይነት ዕብደት እንደማይፈጽም እየተማመነ።

“እንዴት?” አለ ካልቨርት በመደነት ፊት እየተመለከተው። «በእየሱስ ያንን ሁሉ ያስለፈለፍክኝ ባዶ እጅህን ነው ማለት ነው?» ካልቨርት ናትናኤል ላይ እፍጥጦ ቆየና ፈገግ አለ። “አትመት ብሎ የፈጠረው ጥኝ ዝንጀሮ አንተን እየሁ።”

በዙም ሳይቸገሩ በዳርዳዎች እርዳታ ከድሬዳዋ ተነስቶ ቢኬ የሚገባ አርጌ የቤት ዕቃ የጫነ አነስተኛ የጭነት መኪና እግንተው በሂሣብ ተስማምተው ተሳፈሩ። መንገዱ ተዘግቷል እያለ የሚነጫነጩው ሹፌር ሂሳቡን አለቅጥ ቢቆልለውም ካልሸርት ተሽቀዳድሞ ይሁን ሰላላ ከጀርባ መኪናው ላይ ወጥተው ጉዞ ጀመሩ።

“አስፋልት መንገዱን ዘግተውታል። ዙሪያ ጥምጥም በአባራው በሜዳው አሳብራ ነው የምወስዳችሁ! እንደውም በእርካሽ ነው ያገኛችሁኝ አባ!” እያለ እየተነጫነጩ ሹፌሩ ከመሬው ጋላ ገብቶ ከመነቃነቃቸው በፊት በብብቱ ከያዘው ቱባ ጫት ሁለት ዘለላ መገዝ ወረወረላቸው። የጭነት መኪናው ከጀርባ የጫነው የሳሎን ፎቴዎች! ጠረጴዛዎች! ትናንሽ ሳጥኖች እንዲሁ በእንዲሁ ላይ ተነባብረው ተከምረዋል። እዚያ ውስጥ ናትናኤልና ካልሸርት በትይዩ በተቀመጡ ሁለት የሳሎን ፎቴዎች ላይ ተቀምጠው አስፋልቱን ተተው ሹፌሩ ብቻ በሚያውቀው አቅጣጫ ሜዳ ለሜዳ በአባራው ላይ እየጋለሱ ተዘጋ የተባለውን ኬላ አሳብረው ጋለሱ።

የጭነት መኪናው ያረጀ ብቻ ሳይሆን በእያያዙ ጉድለት ይሁን ወይ እንደ ወፍ ክንፍ እውጥቶ ሊበር በሚዳዳው የሹፌሩ አነዳድ ብቻ ከፋኛ ወሳልደል። በእያንዳንዱ ኩርባ ላይ የሚያሰማው ኪኒታ በእያንዳንዱ ጉድባ ላይ የሚለቀው ጓጓታ ከአሁን አሁን ተፈረካክሶ በበረሃው መሃል ተቆለለ ያስብላል።

ከጋቢናው በስተጋላ ባለው መስኮት ውስጥ ጀርባው የሚታያቸው ሹፌር ልጅ እጆቹ አይደሉም። የኮሰሰ ሰውነቱ በጫትና በመጠጥ እንደተጎዳ ያስታውቃል። አኒጋኑና አነዳዱ፤ በየሰበቡ በየኩርባው ከአፋ የሚወጣ ሰድብና ጩኸቱ ግን ወጠምሻ ጎረምሳን ያስጎቃል። ዙርባውን ፈትቶ ከጎኑ ካለው ወንበር ላይ ከበተነው ጫት አሁንም አሁንም እያነሳ አፋን ያጭቃል። መንገዱን ዘጉ የተባሉትን ወታደሮች ይሳደባል፤ አባቶቻቸውን ይራገማል፤ እናቶቻቸውን ያፈትራል... ሌላም ሌላም ነገር ያደርጋል... ወደፊት ይከንፋል...

ትንሽ እንደሄዱ ካልሸርት ከዐርሳው ውስጥ ትንሹን የአገር ጎብኚ ካርታ እውጥቶ ዘረጋና...

“አሁን የት ድረስ ነው ይህ ሰው የሚያደርስን?” አለ ባንነበሰበት ዓይኖቹን ብቻ እቅንቶ ናትናኤልን በግንባሩ እየተመለከተ።

“ይኸውልህ።” አለ ናትናኤል ካርታው ላይ ያለችውን የቦኬን ከተማ በትንሽ ጣቱ ነካ አድርጎ።

“ከዋናው መንገድ ተገንጥሎ ይወጣል ይሄ ከተማ?” አለ ካልሸርት በካርታው ላይ አፍጥጦ።

“መሆኑ ነው መሰለኝ።”

“ከዚያ በምን መቀጠል እንችላለን?” ካልሸርት ግንባሩን ከስከላ ጠየቀ።

“ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ። «እንጂ ካልሸርት። ይመስል። እዛው ማደር ሳይኖርብን አይቀርም። አሁን ዘጠኝ ተኩል ሆኗል። አስራ አንድ... አስራ ሁለት ላይ ብንደርስ ነው። በዛ ሰዓት ወደ አዲስ አበባ የሚያመራ መኪና ማግኘት አስቸጋሪ ነው የሚሆንበት።»

ለአንድ አፍታ ካልሸርት ሃሳብ ይዘት ጭልጥ አለ። ናትናኤል ጓደኛውን ምን እንደሚያስብ ባይረዳም ዝም ላለማለት ያህል።

“አሁን አዲስ አበባ ስንደርስ ምንድነው የምናደርገው?” አለ።
“በመጀመሪያ እዚያ እንድረስ። በነገራችን ላይ ይህች ቢኬ ወዳልነት ከተማ ከመታጠፋችን በፊት ገነረኝ።” አለ ካልሸርት።

“እሺ እነግርሃለሁ። መቼም ባላውቃትም ከፋኛ ወደ ቀኝ ከታጠፈ እሷ መሆን አለባት። ከዛ ቀድሞ ሌላ የሚገነጠል መንገድ የለም ካርታው ላይ።” አለ ናትናኤል በተቀመጠበት ፎቴ ላይ ለጠጥ ብሎ። “አዲስ አበባ ስንደርስ ምን ማድረግ እንዳለብን ብንገጋገር ግን ጥሩ ይመስለኛል። ቀድሞ ማቀድ ከመሸቀዳደምና ከመደናበር ያድናል ካለፈው ልምዴ እንዳየሁት።”

“ምንም ዕቅድ አያስፈልገንም።” አለ ካልሸርት ፊቱን በብረያቸው ወደተገጣለለው በረሃ መልሶ።

“እንዴት?”
“ምንም የምናደርገው ነገር የለማ።”
“ምንም ካልሰራን ስምን ወደዚያ እንሄዳለን?”

“ናትናኤል” አለ ካልሸርት በተሰላች ድምፅ። “ምን ለማድረግ ነው የምታስበው... አዲስ አበባ ውስጥ ተደብቀን ለመቆየት ይበልጥ አመቺ ስለሆነ ብቻ ነው ወደዚያ የምንሄደው። በቃ።”

“ርብቃስ! የኔስ ፍትረኛ። እጃቸው ውስጥ መሆኗን እያወቅሁ የገዛ አንገቴን ለማዳን ስል ድምጹን እንዳጠፋሁ እንድቀይ ነው የምትመክረኝ?” ናትናኤል በስልክ የሰማው ማስጠንቀቂያ አንድ በአንድ ታወሰው።

“ስለዚህ ምን ልታደርግ አለብክ?”
“እስፈራራቸዋለን! እንዲለቁት።” አለ ብብጭት ብሎ።
“የምንህ ነው የምታስፈራራቸው?” አለ ካልሸርት ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ብሎ።

“ደውዬ አነጋግራቸዋለሁ። እስካልተቋቋሙ በሰላም እስካልተዋት ድረስ ዕቅዳቸውን እንደማጣጣ አስጠነቅቃቸዋለሁ።”

“እንበልና ሌላቂት ባይስማሙት?”

“እነዚህና ሌሎች ጉዳቸውን እየተለቀሙ ይገባታል።” ናትናኤል ንጹት ወረረው።

“አየሁ... እዚህ ላይ ነው የማንስማማው። ልንገርህ... ይህን ምስጢር ልታወጣ ብትሞክር ቀድሜ የምትገኝህ እኔ ነኝ።” አለ ካልቨርት ሽጉጥ የከተተበትን ኪሱን በቀኝ እጁ መታ መታ እያደረገ።

“ምን ለማለት ነው?” አለ ናትናኤል ዓይኖቿን አጥብቦ።

“ሰሞተኸኛል። ባጭር ምስጢሩን ለማውጣት ብትሞክር ቀድሜ አገድልሃለሁ። ናትናኤል አንድ ተስፋ በኖረች... አንድ ጭንቅጭ በታየች እሱንም ልታጨልመው ብትሞክር ዝም ብዬ አልመለከትሁም።” ቆሩጠን አለ ካልቨርት።

“ተስፋ... ተስፋ አትበልብኝ ሰባቱ...” ናትናኤል የተሰማውን ንጹት መደበቅ አልቻለም። “የነፍሱ ገዳዮች ጥርቅም... የወንበይዎች ሆያሆዬ አይደለም ተስፋ የሚፈነጥቅብኝ... ተስፋ አይደለም። የሚታየኝ... እልቂት ነው... ጥፋት... ፍጅት... ውድቀት።”

“ታዲያ ለምን ፈራህ? ለአፍሪካዊ እልቂትና ፍጅት፤ ጥፋትና ውድቀት ከመቼ ወዲህ ባዳ ሆነህ? በዘርና በጎሳ! በፖለቲካና በሃይማኖት ሰበብ የገዛ ወንድሙን በየጫካው በጥይት እየጠዘጠዘ እየቀለ ላለ ከዳኝ ታዳኝ ሕዝብ እልቂትና ፍጅት አዲስ ናቸው? የገዛ መንጋጋው ሊያላምጠው የሌለው ... የገዛ ጨቅራው ሊሰለቅጠው የሌለው ነጋ ጠባ ከአውሮፓ አራጣ አበዳሪዎች ጓዳ ለማይጠፋ ድሀ ሀዘብ ውድቀት ብርቅ ሆነ? ለምን ፈራህ ... ምን እንዳይመጣ ሰጋህ? ከዘር በታች ቁጥር አለ? ከአፍሪካ በታች ገሃነም አለ? ብንሻውም እንዲን ከዚህ በታች የምንወርድበት የምናዘቅጥበት ሰፍራ የለም። አትስጋ።”

“እንዴ የተፋጅ ዝንተ ዓለም በፋጅ... አንዴ የወደቀ ዘለአለም በወደቅ ምን ገዳኝ ማለትህ ነው?” አለ ናትናኤል በሃሳቡ የመጣችበት ግን ዘውዲቱ ነበረች... “ተጎድቼ ያለቀልኝ ሸርመጣ... ምኔ ይጎዳል?”

“አላልኩም። ለደዌላቸው መድሃኒቱ እዚያው እመሀላቸው አፍሪካ ውስጥ መሆኑን መቀበል ተስኗቸው ከባድ ጋር እየተመሳጠሩ... ከመጡ

ጋር እየተሻረኩ የገዛ ወንድሞቻቸውን ዕልቂት የሚያራቡ አፍሪካውያን ናቸው። አፍሪካ አንድ መሆን አለባት።”

“አንድነትኮ በዘፈቀደ በአየር ላይ እይመስረትም።” አለ ናትናኤል ሰሜቱን ለማስረዳት ተቸግሮ። “እኔኮ ውህደትን አልተቃወምኩም። ግን ፖለቲካዊ አንድነት የኤኮኖሚያዊና የማህበራዊ ዕድገት ጥንቅር ውጤት ነው። ከዚያ ውጭኮ ውህደት ጭፍን ውህደት ዲሞክራሲን ችላ ማለት ብቻ ሳይሆን አሳይንላዊ ነው።”

“ፒኢላይንላዊ ... ሳይንላዊ ትራትንቦ! በአፍሪካ ውስጥ ከነፃነት ወዲህ ስንት ሳይንላዊ ፖለቲከኞችና ሳይንላዊ ዕቅዶች በወረቀት እንደሰፈሩ አንድ ፈጣሪ ብቻ ነው የሚያውቅ። የየትኛው አፍሪካዊ አገር ኤኮኖሚ ሲያብባ ሲፈክ... የየትኛው አፍሪካዊ አገር ማህበራዊ ኑሮ ሲለመልምና ሲምንሸንሽ ታዩ? በላ ነገረኝ!”

“ታዲያ እኮ የዚህ ምክንያቱ ዲሞክራሲያዊ ሂደት ስለሌለ ነው። ዲሞክራሲና ሠላም በሌለበት ዕድገት የለም...” አለ ናትናኤል።

“ውህደት ነው መልሱ!” ዕልህ ያጨናነቀው የካልቨርት ድምፅ አቋረጠው። “ልክ እንዳንተ በርካታ አፍሪካውያን ከፖለቲካ ውህደት በፊት ኤኮኖሚያዊ ግንባታ ሊቀድም እንደሚገባና የፖለቲካን ውህደት ወደፊት ልንቀዳጀው የምንችል ግብ አድርገው ያቀርቡታል። ነገር ግን ማስተዋል የሚገባን የምንጓጓለት ኤኮኖሚያዊ ጥንካሬ ሊፈጠር የሚችለው ሙሉ ፈቃደኝነት የተሞላበት መደጋገፍና መረዳዳት በአፍሪካ አገሮች መሃከል ሲሰፍን ብቻ ነው። ነገር ግን ይህ መደጋገፍና መረዳዳት በቅድሚያ የሚጠይቀው ነገር አለ- የጋራ ፖለቲካዊ መድረክ።”

“አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ...” አለ ናትናኤል አቋርጦት። “አፍሪካውያን ምንድነው ሊያስተሳስረን የሚችል? የአፍሪካ አንድነትኮ በሥነስርዓቱ የተደከመበት ዓላማ ነው። አልሆነም አንጂ።”

“ከባድ ጥያቄ!” ካልቨርት ጭንቅላቱን ወደጋለ ጥሉ የማሸፍ ሳቅ ላቀ። “ምንድነው የውህደታችን መሠረት? በአየሱስ ምን እንድልህ ትፈልጋለህ? የሴንገር ነግረትደድ? የሴክትራ አፍሪካዊ ብሄረተኝነት? የንክሩማን የቅኝ ግዛት እከክ ቁስል ጠባላ? አይደለም። ለእኔ ባይ ሆዳችን ነው አንድ የሚያደርገን፤ የመሰንበትና ያለመሰንበት ጥያቄ ነው የሚያስተባብረን። ተነጣጥለን ልንሞላው ያልቻልነውን ከርላችንን ... ለየብቻ ቆመን ልናረጋገጠው ያቃተንን ሰላምና ደህንነታችንን እጅ ለእጅ ተያይዘን ልንጋፈጠው ይገባል! በእኔና በአንተ እግር ላይ የወደቀን ቆጥኝ ለማንላት የእኔን ያንተን የዝምድና ግንድ መቁጠርና መመርመር እያሻንም።”

በመጀመሪያ አገሮቻችን ከመጨረሻቸው በፊት ተረዳድተን ቋጥን ከላያችን ማንላት አለብን። አለቀ። ሃክፍሪካ ውህደት የተደከመበት ነው ላልከው... አርላው። ለእኔ አይዋጥልኝም። በቀንጆ ቀንጆ ከተሞች ቀንጆ ቀንጆ ህግደቦች እየገነቡ ሃክፍሪካ ደርጅት፤ ሃክፍሪካ... ከሚሸን ሃክፍሪካ... ኢንስቲትዩት እያሉ ስም ማውጣት... ትንሽ ትንሽ እየሰሩ ብዙ ብዙ የሚከፈላቸውና በሽንጭ ረጃጅም ቀንጆ ቀንጆ የአውሮፓ መኪናዎቻቸው ቀንጆ ቀንጆ ኮረዶችን እየጫኑ መሆኑ ሥራቸው የሆነ ውድ ውድ አክሲዮኖችን ማሰባሰብ አፍሪካን አንድ አያደርጋትም።

“እነኚህ ሊገባኝ ያልቻለው...” ናትናኤል የጀመረውን ሳይጨርስ ለጥቂት ሰዓቶች ዝም አለ። “እሺ ሆነ እንበል። እንዲያው ድንገት አፍሪካ አንድ ሆናለች ብለህ በመገናኛ መስመሮች ስትለናፍ ሌላውን ተወው አፍሪካውያን አራሳቸው ምን ያላለ? ፍጹም ያላሰበበትና በማንበራዊና አኩሃሚያዊ ሀብረት ያላለፉበት ... ወንድማማችነታቸውን አጠናክረው በሚገባ ያልተዋወቁበት... ድንገቱኛ ዱብ ዕዳ ሲመጣባቸው ምን ያላለ?”

“ምን ያላለ?” ካልሸርት መልሶ ጠየቀ። “አየህ... አንተ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ያለውን ህዝብ የፖለቲካ አመለካከት አልተረዳህም። አፍሪካ ውስጥ ፖለቲካ ግለሰባዊ ነው። ግለሰቦች ፖለቲካን ይፈጥሩታል እንጂ የፖለቲካ አመለካከት ግለሰቦችን አይቀርጽም። ምክንያቱም ፖለቲካ ራስን መጠበቂያ መሃሪያ ነው። አፍሪካ ውስጥ ጥያቄው የትኛው የፖለቲካ መስመር ለሰደገው ይበዛል አይደለም። ጥያቄው የትኛው የፖለቲካ መስመር ሥልጣን ላይ የሰነዳባብተኛል ነው። ለዚህ ነው ፖለቲካ ግለሰባዊ ነው የምልህ። ነፃ አፍሪካ አንድ ብትሆን አፍሪካውያን የሚሉት አፍሪካ አንድ ሆነች ነው።” ቀቃ።

ያለቀት መኪና ድንገት ፍጥነቷን አብርዳ ከጊላዋ የአባራ ቁልል አንስታ ወደ ቀኝ ስትታጠፍ ቢኬ መንጠያ ላይ ደርሰናል ብለው አሰቡ። ለአንድ አፍታ ተያዩ። ወዲያው ካልሸርት ወደጎን አገምሞ ከሹፊሩ ጀርባ ያለችውን ትንሽ መስኮት እየደበደበ ሹፊሩ መኪናዋን እንዲያቆም በምልክት ይውተውተው ጀመር።

“ምንድነው? ምንድነው የምታደርገው?” አለ ናትናኤል የካልሸርት ፊሊጥ አልገባህ ሲለው።

“አቁም በለው። እቃ ጥለሃል በለው።” አለ ካልሸርት ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ።

ናትናኤል ወደ መስኮቱ ተጠግቶ ለሹፊሩ ዕቃ መጣሉን በምልክት ሲያስረዳው ሹፊሩ መኪናውን አብርዶ ጥግ አስያዛት።

“ምን ሆኖትኋል?” ሮክ ሹፊሩ ቁንቅላቱን ጠምዘዘ። “ምንድነው የፊላክው?” አለ ናትናኤል በተራው ፊቱን ወደ ካልሸርት መልሶ።

“መጣሁ።” አለ ካልሸርት። ከቁንቅላቱ መኪናዋ ጀርባ ዘለ። ወረደና ወደ ሹፊሩ ሄደ። የሹፊሩን በር ከፍቶ ያለላተታ የሹፊሩን ክንድ ጨመደደና ጎትቶ አወረደው። የሚገጫገጨው ሹፊር አገሮች መሬት እንደነኩ ካልሸርት የቀኝ አዳን አንስቶ አንገቱ ስር በለው ያ ጫትና መጠጥ የሸረሸሩት ሹፊር ወርዶ እግሩ ስር ተቆለለ።

“ምን ማድረግ ነው? አብደሃል እንዴ?” ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ጋር እንደተጣበቀ ሁሉ ካለበት ሳይንቀሳቀስ ሮክ።

ካልሸርት የናትናኤልን ጨካኝነት ችላ ብሎ ብላርጋታ የሹፊሩን እጆች ወደጎላ አዘጋጅ ግጥም አድርጎ አሰረና አቶን በጨርቅ ጎስጉሶ ሲጨርስ ብብትና ብብቱ ውስጥ ገብቶ እየገነባለ ከሚገኝ መኪናው ጀርባ በዕቃዎች መሃል የተጠቀለለ ምንጣፍ ገልጦ ከውስጥ አጋጃመው።

“ውረድና ከፊት ግባ።” አለ ካልሸርት ምንም እንዳልተፈጸመ ሁሉ ናትናኤልን እየተመለከተ። ወዲያው ፊቱን አዘጋጅ በሹፊር በር በኩል ገባና መሪውን ጨበጠ።

ናትናኤል ሁኔታውን ሲያይ በፍጥነት ከመኪናው ጀርባ ዘለ። ወረደና ከጎን ያለውን የጋሺና በር ከፍቶ ከካልሸርት ጎን ጋቢናው ውስጥ ገባ። አብርት የሚሸሸው ሰው ባህርይ ቀስ በቀስ እየተገለፀለት ሲመጣ ናትናኤል ስጋት ገባው።

“ምንድነው? የሠራኸው? ምን አደረገህ ሰውየው?” አለ ናትናኤል ድንጋጤ ፊቱን አገርጥቶት።

“ናትናኤል ለሁሉ ነገር ጊዜ አለው። ለግብረገብም ጊዜ አለው። ገና ለገና መሪውን ስለያዘ የፈለገበት ሲወስደኝ እንደሰንጋ በሬ ከጀርባው ተቆልዬ የምሄድበት ምክንያት የለም። መሄድ የምፈልገው ወደ አዲስ አበባ ነው። የአዲስ አበባ አቅጣጫ ደግሞ በዚህ አይደለም።”

ካልሸርት ያለ ጥድፈያ የጭነት መኪናዋን እሽከርክሮ ተገንጥለው ወደ መጠበት መንገድ ተመለሰና ከዋናው መንገድ ሲደርስ ወደ ቀኝ ታጥፎ የመኪናውን አፍንጫ ወደ አዲስ አበባ መለሰው። ከኪሶ ውስጥ ያችኑ ትንሽ የመንገደኛ ካርታ አወጣና ከመሃላቸው ዘፈጋት።

“በለማቀጥለው ከተማ ንገረኝ፡፡ ርቀቱን፡፡ ፀባዩን የምታውቀውን ሁሉ፡፡” አለ ካልቨርት ቀርጥ ባለ ድምፅ፡፡ ሰውየው - ሰከራው ካልቨርት ድንገት ቆፍጣና ወታደር ሲሆንበት ናትናኤል ግራ ተጋባ፡፡

“አ...አፍጆም ይላል... አላውቀውም፡፡” አለ ናትናኤል በሰ አፍጆም የሚናገረው ግራ ገብቶት፡፡

“በለአየሱስ ብለህ ርቀቱን ንገረኝ! የያዝከውኮ ካርታ ነው!” አለ ካልቨርት በስጫት ብሎ፡፡

“አ...አርቢ... አርባ አምስት ኪሎ ሜትር ይሆናል፡፡” አለ ናትናኤል ከቢኬ መገንጠያ እስከ አፍጆም ያለውን ርቀት ለመገመት እየሞከረ፡፡

“የሚቀጥለው ከተማ ከነርቀቱ?”

“ሚኤሶ፡፡ ርቀቱ... አጥፍ ይሆናል... ዘጠና...መቶ...”

ካልቨርት ሰዓቱን ተመልክቶ፡፡ አስራ አንድ አሃድ ይላል፡፡

“የሚቀጥለውስ ከተማ?”

“እንጂ፡፡ አይነበርም፡፡ አንድ ነገር አፍስሰህበታል፡፡”

“ተወው አረቂ ይሆናል፡፡ የሚቀጥለውስ ከተማ ከነርቀቱ?”

“አዋሽ፡፡ ርቀቱ እንጂ፡፡ ሩት ነው፡፡” አለ ናትናኤል መገመቱ በያስቸግረው፡፡ ካርታ እንዴት መነበብ እንዳለበት የሚያውቀው ነገር የለም፡፡

“አምጣ፡፡” አለ ካልቨርት መኪናውን ጥግ አስይዞ፡፡ ካርታውን ከናትናኤል አጀ ተቀብሎ ሲያጠናው ቆየና ቀና አለ-

“ዛሬ ሌሊቱን አዋሽ ደርሰን አናድራለን፡፡ በጠዋት ተነስተን በሌላ ተሽከርካሪ እንቀጥላለን፡፡”

“ነዳጅስ ይበቃናል?”

“አሱን የሚያውቅ አንድ ዲያብሉስ ብቻ ነው፡፡”

ቀኑ እየሸሸ ምሽቱ እየደመቀ ሲመጣ ዝምታ ተጫናቸው፡፡ የሚጓዙበት አሮጌ የቤት ዕቃ የጫነች አሮጌ መኪና ከምታሰማው ካጋታ በስተቀር ጋቢናው ውስጥ ፀጥታ ሰፊነት፡፡ ጨለማው ሊጋርዳቸው ሲዳዳው ካልቨርት አንዴ ይህን አንዴ የንጉሥ ሲጫን ከቆየ በኋላ የመኪናውን የፊት መብራት አበራው፡፡ የበራው ግን የግራው ወገን አንድ መብራት ብቻ ነበር፡፡ ፍጥነታቸውን ቀንሰው ወደፊት ቀጠሉ፡፡

በመንገዳቸው ላይ ትናንሽና ከፍ ከፍ ያሉ ጥቂት ከተሞች ቢያጋጥሟቸውም ጉዞአቸውን ያለማድረግ ቀጠሉ፡፡ ምሽቱ ከገፋ በኋላ አንድ ከፍ ያለች ከተማ አጋጠመቻቸው፡፡

“ሚኤሶ የሚሏት መሆን አለባት ይህች፡፡” አለ ናትናኤል ለመደመሪያ ጊዜ ፀጥታውን አደፍሮ፡፡

ከተማዋን አልፈው ድጋሚ ጭልጥ ባለው በረሃ ውስጥ ለመጣ፡፡ ከከተማው ብዙም ሳይርቁ ከደርባቸው ድምፅ ይሰማቸው ደመር፡፡

“ምንድነው?” አለ ናትናኤል ፊቱን ወደኋላ መልሶ፡፡

ካልቨርት በፍጥነት መኪናዋን ጥግ አስይዞ በሩን ከፍቶ ዘሎ ወረደና ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ተመልሶ መጣ፡፡

“ምንድነው?” አለ ናትናኤል

“ሰውየው ነው፡፡”

“ንትቶ ነው?” አለ ናትናኤል ካልቨርት ሹፈሩን ማለቱ እንደሆነ ሲገባው፡፡

“አዎ፡፡”

“ምን አደረከው?” አለ ናትናኤል ሃሳብ ገብቶት፡፡

“አስተኝቼው መጣጋ፡፡”

ሌሊቱ ከተጋመሰ በኋላ ካሉበት መንገድ በስተቀኝ ተገንጥሎ የሚሄደውን የአሰብን መንገድ ሲያዩ ከፊታቸው የተገጣለለቸው አነስተኛ ከተማ የአዋሽ ከተማ እንደሆነች ገመቱ፡፡

ወደ ከተማዋ እየተጠጉ ሲመጡ በግራና በቀኝ ያለው በረሃ ድንገት በትናንሽ ቤቶች የተሞላ መሰለ፡፡ ወደ ከተማዋ ዘልቀው ከመገባታቸው በፊት ካልቨርት መኪናቸውን ጥግ አስያዘና በርቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ፡፡ ጊዜው እጅግ በመግፋቱ ይሆናል በአካባቢው የሚዘዋወር ሰው አይታይም፡፡ ከተማዋን መሃል ለመሃል ሰንጥቆ የሚያልፈውን መንገድ ይዘው ወደ ትንሿ ከተማ እምብርት በእግራቸው ቀጠሉ፡፡

አልፎ አልፎ ከተዘጉ በርቶና መስኮቶች የሚያመልጥ የብርሃን ጭላንጭላ ይታያል፡፡ ለብላቸውን የሚያርዝግበው ደረት ተዝታዝ የሌሊት ጉሳስ ፊት ፊታቸውን ሲላቸው አይናቻቸው እምባ አቀረዘዙ፡፡

“በዚህ ሰዓት ማደሪያ ማረላለግ አትኩርት መሳብ ይመስለኛል፡፡” አለ ካልቨርት በትክክል ያገባውን በርሳ አውርዶ ደረት ደረቱን የሚለውን ጉሳስ ይከዛለለት ይመስል ደረቱ ላይ ለጥፎ ይዘ፡፡

“አዎ...እነዚህ የጭነት መኪናዎች ይታዩሃል?” አለ ናትናኤል አገጨን ማዶ በጨለማው ውስጥ ጭነታቸውን ጋራ አሳክለው ሸራቸውን ተደቡነው ወደተደረደሩ ከባድ የጭነት መኪናዎች አሹሉ “...እነሱ ውስጥ ጠዋት ወደ አዲስ አበባ የሚጓዙት አይጠፋም። እንዲያውም አንጋግረን ከተሰማማን አሁኑኑ እንሳፈርና በጠዋት ጉዞ መደመር እንችላለን።”

በፊት ወዳዩአቸው የጭነት መኪናዎች እንደቀረቡ ናትናኤል ወደ እንደኛው የጭነት መኪና ተጠግቶ በመወጣጫው ላይ ተንጠላጠለና ፊቱን በጎን መስተዋቱ ላይ ለጥፎ ወደ ጋቢናው ውስጥ ተመለከተ። እንደ ሰው ጋቢ ተደቡኖ ከመሪው ጎን ባለው ወንበር ላይ ተኝቶአል። መስኮቱን በዝግታ አንኳኳ። ሰውየው ባንኖ ተነስቶ እያመነታ መስኮቱን ዝቅ አደረገና “ምንድነው?” አለ በአንቅልፍ ልቡ ጋቢውን ከጭንቅላቱ ላይ እየገፈፈ።

“ይቅርታ ረበሽኩህ። ባክህ መንገድ ላይ መኪና ተሰብሮብን ነው። ዛሬ ጠዋት ወደ አዲስ አበባ ለመነሳት ነበር ያሰብነው። ጠዋት ወደዛው ትነሱ እንደሆነ የምታደርስልኝ ፖስታ ነበር።” አለ ናትናኤል።

“ወደ አዲስ አበባ እይደለም የምንሄደው ማሌ ነው።” አለ ሰውየው ናትናኤል ከመናገሩ ፊት መስኮቱን እየዘጋበት።

ናትናኤል ታስፋ ሳይቆርጥ ከመኪና መኪና እየቀያየረ መጠየቁን ቀጠለ። አራተኛው መኪና ውስጥ ያገኘው አውታንቲ ወደ አዲስ አበባ የሚሄድ መሆኑን ሲነግረው መጣሁ ደብዳቤውን ይገፍ ብሎት ወደ ክልሸርት ተመለሰ።

ለአውታንቲው ሳይነግሩት ድምፅ ሳያሰሙ ወደ አዲስ አበባ ከሚሄደው የጭነት ጀርባ ላይ እየተንጠላጠሉ ወጥተው ከጭነቱ የፊት ጫፍ ሸራ ገልጠው ገብተው ተደቡቱ። የለበሱት አባራማ ሸራ ከጨካኝ ንፋስ በያተርፋቸውም ሰውነታቸው ተረጋግቶ ለማረፍና አንቅልፍ ለማሸለብ አልቻሉም።

ማለዳ ላይ የተደበቁበት የጭነት መኪና የአዋሽን ከተማ ሰቆ እያጓራ እያገሳ አባራውን እየቦነነ ወደ አዲስ አበባ ለመካከል የመደመሪያ ባይሆንም የጌላ ጌላ የቀደሙትን መኪናዎች ተከትሎ ረጅሙን በረሃማ መንገድ በጠዋቱ ተያየዘው።

አልፎ አልፎ ብቻ የተሸፋፈነበትን ሸራ ገለጥ እያደረጉ ከፊት ለፊታቸው እየተሸቀደመ ወደ መኪናው ሆድ ስር የሚገባውን የአስፋልት መንገድ እየዩ ቆዩ። ሲረፋፋድ ፀሃይዋ እየጋለች፤ እየጠነከረች ስትመጣ ከሸራቸው ስር የሚፍለቀለቀው ሙቀት ሰውነታቸውን እሳት እንደገላመጠው ጎማ አልፈሰፈሰው። ከሸራው ውስጥ ለመውጣት ግን አልደፈሩም።

“አልቻልኩትም ሙቀቱን።” አለ ናትናኤል ሸራውን ገለጥ እድርጎ ይዞ በተቻለው መጠን ከፊት የሚከንፈውን ንፋስ ወደ ሸራው ስር ለማስገባት እየሞከረ።

“ለመተኛት ሞክር።”

ወለንጨቱን እንዳልፉ የተሳፈሩበት መኪና ድንገት ፍጥነቱን ቀንሶ ጥግ ሲይዝ ቡልቱም በጥያቄ ተያዩ። ወዲያው የሌላ መኪና ድምፅ ተሰማቸው። የተሳፈሩት ከጭነቱ በላይ ስለሆነ እታች ከጭነት መኪናው ጎን ለጎን የሚሄደው መኪና አልተያየቸውም። ወዲያው የለበት መኪና ጥግ ይዞ እንደቆመ እንደ ጥቁር ሬንጅርሽር አለፍ ብሎ ከፊት ቆመ።

“እነሱ ናቸው!” አለ ካልሸርት በጥድሬያ ሸራውን መልሶ በጭላን ጭል ቁልቁል እየተመለከተ።

ጥግ ይዞ የቆመቸው ሬንጅርሽር የራትና የጌላ በሮች ተከፍተው አራት ሰዎች ወረዱ። በእጃቸው አጫጭር አውቶማቲክ ጠመንጃዎች ይሰዋል። የያዘቸውን መግሪያዎች ለመደበት መክራ ሳያደርጉ ወደፊት ደግነው ያዘው በፍጥነት ወደ ጭነት መኪናው ተጠጉና በግማሽ ክብ ቅርፅ ራንጠር ራንጠር ብለው ቆመ።

“እርግጠኛ ነህ? እነሱ ናቸው?” እንጃሸኸ ናትናኤል ከሸራው ስር።

“ዝም በል!” አለ ካልሸርት ሸራውን በግራ እጁ በስሉ ከፊት እድርጎ እንደያዘ ቀኝ እጁን በሸራው ስር ቁልቁል ለድዶ ሽጉጡን ከኪሱ ውስጥ እየወጣ።

ከሬንጅርሽሩ ከወረዱት ሰዎች መሃል ሦስቱ ግራና ቀኝ በተን ብለው ሲቆሙ አራተኛው አውቶማቲክ ጠመንጃውን ወደፊት እንደደገነ ወደ ከባድ መኪናው ሹፌር ተጠግቶ እንዲወርድ ምልክት ሰጠው። ሹፌሩና ረዳቱ የለክርክር ከጭነት መኪናው ወረዱ።

“እንዳትነቃነቅ!” ራት ብሎ የቆመው ሰው ሹፌሩ ላይ ሮክሰው።

ሹፌሩና ረዳቱ ከመኪናው ስር በመሆናቸው ከሳይን ቢክለሉም ካልሸርት አራቱን አዲስ መጤዎች በጥንቃቄ ይከታተላቸው ይመር።

“ጥጫናችሁት ሰው አለ?” አለ አራተኛው ሰው በቁጡ ድምፅ የያዘውን አውቶማቲክ መግሪያ አፈመዝ በከባድ መኪናው ሹፌር አቅጣጫ ደግሞ።

“የለም”፡፡ ሁለታችን ብቻ ነን፡፡ የሹፌፋ ድምፅ ከበስተገራ ተሰማ፡፡

“ጭነታችሁን ገልጠን እንድ በእንድ እንፈትሻለን፡፡ ሰው ብናንኝ ወየውላችሁ፡፡ የምንከታተለው ከፍተኛ ወንጀልኞችን ነው፡፡ እውነቱን ገነረኝ፡፡” አለ መሃረያውን የያዘው ሰው አየተቁነጠነ፡፡ “ፖሊሶች ነን... የምንከታተለው የመንግሥት ወንጀልኞችን ነው፡፡”

“እንደፈለጋችሁ ፈትሹ፤ ሁለታችን ብቻ ነን፡፡” አለ ትርፍ ሰው እንዳልጫነ ለአራሱ አርግጦኛ የሆነው ሹፌር በሚንቀጠቀጥ ድምፅ፡፡

“ጥሩ እንዳትነቃነቅ፡፡” አለ አራተኛው ሰው መሃረያውን ደግሞ እንደያዘ ወደ ጭነት መኪናው እየተጠጋ፡፡ በአርጋታ ወደፊት እየተራመደ በዓይኑ ጭነቱን ይዳብስ ጀመር፡፡

አራት ብለው ሁኔታውን በዝምታ ይከታተሉ ከነበሩት ሦስት ሰዎች የመሃሉ ድንገት ተጣራና ጭንቅላቱን ወደኋላ ሙታ አደረገ፡፡ ወዲያው ወደ ጭነት መኪናው የተጠጋው አራተኛው ሰው ፊቱን መልሶ ወደ ጓደኞቹ ሮጥ ብሎ ተመለሰና ሰብሰብ ብለው ይነጋገሩ ጀመር፡፡

“ጠዋት ምን ያህል መኪናዎች ቀድመዎችሁ ወደ አዲስ አበባ ተነስተዋል?” አለ አራተኛው ሰው ፊቱን ወደ ጭነት መኪናው ሹፌር መልሶ ድምፁን ከፍ አድርጎ፡፡

“እንድ ሶስት - አራት ይሆናሉ፡፡” አለ ከጭነት መኪናው ወርዶ የቆመው ሹፌር፡፡

ወዲያው አራቱ ሰዎች ሮጥ ሮጥ እያሉ ፊንጅሮቸው ውስጥ ገቡና በአዲስ አበባ አቅጣጫ በረሩ፡፡

“አፍ...ፍ?” አለ ካልቨርት ጭንቅላቱን በተኛበት ጆንያ ላይ ጥሰ፡፡

“ሄዱ?” አለ ናትናኤል ሽራውን እንደተከናነበ በሽብሽብታ፡፡

“አዎ፡፡ ያለቀልን መሰሉኝ ነበር፡፡”

የጭነት መኪናው ሹፌር መኪናው ውስጥ ገብቶ ሲንቀሳቀሱ በተቻላቸው መጠን መንፈሳቸውን አረጋግተው መመካከር ያዘ፡፡

“ያለጥርጥር በየከተሞቹ ኬላዎች ላይ ይጠብቁናል፡፡ በተለይ ወደ አዲስ አበባ እየቀረብን ስንመጣ አስቸጋሪ ነው የሚሆንብን፡፡” አለ ናትናኤል፡፡

“አዎ፡፡ ከእሁን ወዲያ ወደየትኛውም ከተማ መገባት የለብንም፡፡ ወደ ከተሞች ስንቀርብ እየወረደን ከጀርባ በግማሽ ክብ ቅርፅ በአገር ማለፍ ነው ያለን አማራጭ፡፡”

“ከናዝሬት ወዲያ ያለውን እካባቢ አውተዋለሁ፤ መንገዱን በሩቅ እይታ እስከየተከተልን ድረስ ችግር አይገኝመንም፡፡” አለ ናትናኤል፡፡

ናዝሬት ከተማ ሲደርሱ አንድ አምስት ኪሎ ሜትር ሲቀራቸው ከተደበቁበት ሽራ ውስጥ ብት ብቅ እያሉ ከኋላና ከፊት ሌላ ተሽከርካሪ አለመኖሩን ካረጋገጡ በኋላ በጭነቱ ላይ እየዳሁ ወደ መኪናው ኋላ ተጠጉ፡፡ ሽራው የተጠፈረባቸውን ወፋዮች ገመዶች የመጠኝ ጨምድደው ይዘው ቁልቁል ተንጠላጠሉ፡፡

“ተጠንቀቅ፡፡ አስፋልቱ ላይ አንዳታርፍ፡፡ በሁለት እግሮችህ ለማረፍና ለመቆም አትሞክር፤ ከዘሰልክ በኋላ ጭንቅላትህን ቀብረህ ተንከባለል፡፡ እኔ ስዘል ተመልከት፡፡” አለ ካልቨርት በወጣትነት ዘመነበአገሩ ውስጥ ያሳለፋቸውን የኮማንዶ ሀይወቱን እያስታወሰ፡፡

በሰላሳ ሜትር ርቀት ልዩነት ሁለቱም የተንጠላጠሉባቸውን ገመዶች እየለቀቁ ከጭነት መኪናው ላይ ተፈናጠሩ፡፡ ካልቨርት አልተገዳም፤ ናትናኤል ግን ገራ ክንዱ ከፋኛ ተገሸጠ፡፡

“አስፋልቱ ላይ አትረፍ፤ እያልኩህ እንዲያውም ተርፈሃል፡፡ ወደጎን ባትንከባለል ኖሮ ይሄ አስፋልት ጭንቅላትህን ነበር የሚፈረክሰልህ፡፡” አለ ካልቨርት እየሮጠ መጥቶ ናትናኤልን ደግሮ እያነሳው፡፡

አውራ መንገዱን እየራቁ፤ እየሸሹ የናዝሬትን ከተማ በስተቀኝ ከጀርባዋ በሯት፡፡

“መንገዱ ወደቀኝ የሚታጠፍ ስለሆነ ከዚህ በኋላ በቀጥታ መስመር በንሃድ በሃይ ወይም በሃያ አምስት ኪሎ ሜትር ላይ በዱክምና በሞጆ መሃል መንገድ ላይ ብቅ እንላለን፡፡” አለ ካልቨርት ካርታውን እውጥተው ሲያጠነቅቁ ከቆዩ በኋላ፡፡

እንዳለው ከሦስት ሰዓት ተኩል የእግር ጉዞ በኋላ በሞጆ ከተማ አልፈው ከአውራ ጎዳናው ጋር ተገናኙ፡፡ ብዙም ሳይቆዩ አነስተኛ የሕዝብ ማመላለሻ የገጠር አውቶቡስ አስቆመው ተሳፈሩ፡፡

“አዲስ ፈሊጥ!” ይላሉ አውቶቡስ ውስጥ ከሹፌሩ ጀርባ የተቀመጡ እዛውንት ድምፃቸውን ከፍ አድርገው፡፡ “ከአውቶቡስ ገብቶ

መፈተሽ የአባት... ቁጥሩን አውልቅ! ንጉሱን ብሎ አውርድ ብሎ ነገር ምንድነው? ወቅጥድ!”

“የሚፈለገው ሰው አለ መሰለኝ።” አለ ባሕር የተቀመጠ ልጅ እግር።

“ታዲያ በኖርሳ! ባለፍንበት ከተማ ሁሉ እየቆምን ቁጥሩ ክንብግቶንን መገፈፍ የአባት ነው? ልማድ ነው? ወይ ፈጣሪ!” ሽማግሌው ተቆጠ።

“ምንድነው?” አላቸው ናትናኤል ከጎሳ የተቀመጡትን ሴትዮ።

“እንጂ! ባለፍንበት ከተማ ሁሉ መግሪያ ደግነው እንደ ሽፍታ ሲበረብሩን ዋለ።” አሉት ሴትዮዋ መደነቃቸውን፣ መገረማቸውን ለማሳየት እጃቸውን አፋቸው ላይ ጣል አድርገው።

“እነማን ናቸው?” ናትናኤል ግራ የተጋባ መስሎ ጠየቃቸው።

“ምኑን አውቁው! ብቻ ከወለንጭቱ የጀመሩ ሰባቱ እያስቀሙ ሁለት ሁለት የሦስት ሦስት እየሆኑ እንዲሁ-እንዲህ እየደረጋቸው ሲበረብሩን ዋለ። ሆ! እንደ እነሳሳችኸ ገና ቅድም ታዲሳ አበባ ደርሰን ነበር... ጊዮርጊስ ይደላቸው”

ናትናኤል ዞር ብሎ ካልሸርትን ሸክ አለው።

ደብረዘይት ለደርሱ ትንሽ ሲቀራቸው ተጠቃቀሱና መጀመሪያ ካልሸርት አራት ብሎ ደግሞ ናትናኤል ተከታትለው ወረዱ።

“ምንድነው?” አለ ካልሸርት አውቶቡ ውስጥ የተባለውን ሁሉ አጣርቶ ለመረዳት ጓጉቶ።

ናትናኤል አውቶቡ ውስጥ የሰማውን ሁሉ ዘርዘሮ ነገረው።

“ከአሁን ወዲያ መኪና ላይ መውጣት የለብንም።” አለ ካልሸርት።

“ታዲያ እንዴት እናደርጋለን?”

“አሁን ሁለታችንም የተዳከምን ይመስለኛል። ለጊዜው ከመንገድ ፈቀቅ ብለን እንረፍና ከጨለመ ወዲያ ሌሊቱን መንገዱን ተከትለን በእግራችን እንቀጥላለን። ከበረታንና በሰዓት አምስት ኪሎ ሜትር ብንጓዝ እንኳን ከምሽቱ አንድ እስከ ጠዋቱ እንደ ሰዓት በልሳ ኪሎ ሜትር ሽፈንን ማለት ነው። ፀሐይ ስለማይበረታብን የምንሸነፍ አይመስለንም።”

ከመንገዱ በቅተቀኝ እርቀው ንብተው በአውላው መሬት ላይ ለብቻዋ በቀመች የገራር ዛፍ ስር በደረታቸው ተደፍተው ለማረፍ ሞክሩ። እየጠለቀች የለችው ፀሐይ እንደጌጥ ብታብረቀርቅም መቀታ እየከዳት መጣ። አውላው ሜዳ ላይ ብቻውን እየተመላለሰ የሚጋልበው ቀዝቃዛ ነፋስ ሰውነታቸውን ጠዘጠዘው። ምግብ ሳያገኝ ሁለቱም ቀኑን የየዘው ሰውነታቸውም ከፈት የተደቀነውን መንገድ ቁጭ አድርጎ ተዳከመ። በሆነም ፀሐይ ልትሸሸግ ሲዳዳት ከተኝቦት ተነስተው የመንገዱን ጥግ ይዘው በአዲስ አበባ አቅጣጫ ጉዞአቸውን በእግር ተያያዙ።

“እርምጃህን አትቀያይር... በእንደ ዓይነት ፍጥነት እንደ አይነት ሰፋት ተራመድ... አበበሊያ ይደክምሃል።” አለ ካልሸርት እጆቹን እያወናጨፈ። ከጎን ከጎሳ የሚንቀሳቀሰውን ናትናኤልን ዞር ብሎ ተመልክቶ።

ካልፎ አልፎ በፍቁ የመኪና መብራት ሲታያቸው ፈጠን ብለው ከአውራ መንገዱ አራት እይሉ መሬቱ ላይ በደረታቸው እየተኙ እየሳለፉ መንገዳቸውን የለንግግር ቀጠሉ። ሁለት ጊዜ ድቦች በደጋግሟቸውም ሁለቱንም ጊዜ የካልሸርት ሽጉጥ የጥይት ጩኸት አተረፋቸው።

እንዳሰቡት እስከጠዋቱ እንደ ሰዓት ድረስ አልተጓዙም። ከጠዋቱ አስራ እንደ ሰዓት እካባቢ አቃቂ ከተማ እንደደረሱ የለዕረፍት መቀጠል እንደማይችሉ ስለተረዱ ከመንገዱ ወጥቶ አራት ካለ ጫካ ውስጥ ንብተው ተኙ።

ካልሸርት አንቅልፍ ይዞት ጭልጥ አለ። ናትናኤል እስካሁን የሳለፋቸውን ሁኔታዎች እንደ በእንደ በህሊናው እየመላለሰ ይቃኝ ጀመር። ርብቃ... አብርሃም... የበሮ አለቃው... ወታደራዊ አታሼዎች... ነጩዋ ሲትሮዩን... የምሥራች... ዘውዲቱ... አዲስ አበባ... ድሬዳዋ... ካልሸርት... ይሄ ሁሉ ውጣ ውረድ... ከርብቃ ስቃይና ከእርግዝናዋ ጋር እየተሰባጠረ ይታየው ጀመር። ርብቃን ለማዳን ምን ማድረግ አለበት? አውሬዎቹን መጋፈጥ? ከአውሬዎቹ ጋር መደራደር? ካልሸርት ምስጢራን ይገሮ ልሙት ባይ ነው። ካልሸርትን እንደገና ማግኘትና ማሳመን ይቻላል? ወይስ የሞተ ነገር ነው? ለማናቸውም ለካልሸርት ምንም ፍንጭ ማሳየት የለበትም... ማናቸውንም ጉዳይ ለካልሸርት መደበቅ ይኖርበታል።

የተጫናቸው ድካም በዙሪያቸው ከነበረው የማለዳ ውርጭ የከበደ ነበር። ሁለቱም ለበርካታ ሰዓታት ተኝተው አረፈዱ። በመጀመሪያ ከእንቅልፉ የነቃ ካልሸርት ነበር።

“ረፍዷል... የምንበላው ምናምን ብናገኝ የቀረንን መንገድ ተጠናክረን እንቀጥል ነበር።” አለ ካልሸርት።

ከእነዚህ ጉዳዮች አንዱም አንደኛው ከጀርባው የለ የዛሬ ግንደ ተደግፎ የተቀመጠው ናትናኤል በመዳፉ ፊቱን ሲያሸሽ ቆየና ቀና አለ።

“አስቲ አቃቂ ከተማ ቀስ በቀስ ገብቼ ምናምን እረዳለሁ።”

ናትናኤል ከተደበቁበት ጫካ ወጥቶ ሰፊውን ሜዳ አቋርጦ በግራ ጎን በኩል ከተማዋን ለሁለት ዘመናት ሲገባ የጠበቀውን ያህል በዙ ችግር አልገጠመውም።

ከአንድ አነስተኛ ኪዳን በሞላላ ላስቲክ ውሃ ይዞ ወደሌላ ሱቅ ተሻገረ። ከሱቁ ሁለት የላስቲክ ክፍሎች ገዛና ዳቦ፣ የላስቲክ ወተትና ፍራፍሬዎች አጭቆባቸው በመጣበት መንገድ ከትንሿ ከተማ ሽልክ ብሎ ወጣ።

“ውሃውን ስጠኝ።” አለ ካልቨርት ናትናኤል ሁለቱን የላስቲክ ክፍሎች አስቀምጦ ያመጣውን ዕቃ እያወጣ ሲደረጅር።

“በዙ አትጠጣ... ቀርጠት እዚህ እንዳያውለን።” አለ ናትናኤል የውሃውን ላስቲክ ለካልቨርት እያቀበለው።

ዳቦውንና ፍራፍሬውን ተመግበው ወተቱን ጠጥተው ሲያበቁ ውሃውን ይዘው ጉዞአቸውን ቀጠሉ። ከቀኑ ዘጠኝ ሰዓት ላይ አዲስ አበባ በሩቁ ታየቻቸው።

“ከእንግዲህ ነፃ ነን።” አለ ካልቨርት።

“ምን ማለትህ ነው?”

“ከጥቂት ቀናት በኋላ አፍሪካ አንድ ትሆናለች።” አለ ካልቨርት ፊቱን ወደ አዲስ አበባ አቅጣጫ እንዳቀና ፈገገ አለና። «ነፃ እንደመሆን የሚጣፍጥ ምን ነገር አለ።”

“ምንም።” አለ ናትናኤል ካልቨርት ሽጉጥ የከተተባትን ሽንጣውን እየተመለከተ።

-35-

“እሁን ገና ሰው መሰልክ!” አለ ካልቨርት ፊቱ ፈገግታ ለብሶ።

“እይዚህ አንተም ውሃ ሲገላምጥህ ሰው ትመስላለህ።” ናትናኤል ፀጉሩን በፍጣ እያደራረቀ ወደተከራዩት የሆቴል ክፍል ገብቶ ከኋላው በሩን ዘጋው።

“ሀ! ሀ! ሀ! ለሁሉም ጊዜ አለው።” አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት ተነስቶ የሚቀደረውን አዲስ ልብስ ተሸክሞ ወደ መታጠቢያ ቤት እየሄደ።

ካልቨርት ከክፍሉ ወጣ እንዳለ ናትናኤል ፊቱን ብሎ ካልቨርት ከጥግ ያስተመጣውን ቦርሳ ይፈትሽ ጀመር። እንደተመኘውና እንዳለበው፣ እንዳቀደው የካልቨርትን ሽጉጥ ቦርሳው ውስጥ አገኘው። ሽጉጡን ተሎ ብሎ ከቦርሳው ውስጥ አወጣና ካርታውን አውጥቶ ጥይቱን ቆጠረ። ሰዓት ጥይት በቂ ነው። ካርታውን በቦታው መለሰና ሽጉጡን አቀባብሎ መጠበቂያውን ለቆ በሩን እያየ ካልቨርትን ይጠባበቅ ጀመር። ምርጫ የለውም... ሌላ ምንም ምርጫ የለውም!

“የይስማማሰ? ጭራሽ ባይስማማሰ? ፍንክቶ አልል ቢልሰ? የራሱ ጉዳይ። እዚህ ይጨርሰዋል። አሰዛም ትቶት ይሄዳል። በቻውን ይጋፈጣቸዋል። የሚላቸውን ካልሰሙትም ጉዳቸውን ያገረክርክዋል። ጊዜ የለውም። ነገ ሳይመሽ ርብቃን እጁ ማድረግ አለበት... አለበለዚያ የሚመጣው አይታወቅም።”

ናትናኤል ከአልጋው ግርጌ እንደቆመ የርብቃን መጨረሻ ሲያስብ ሊደርስባት የሚችለውን አደጋ ሲያሰላስል ትንሳሽ አጠረው።

“የኔገዋ ፀሐይ ከመጥለቁ በፊት ርብቃን እጁ ማግባት አለበት። አለበለዚያ በግርግርታ አንድ ነገር ቢያደርጓት... በማታወቀው ምስጢር የመስዋዕት በግ ቢያደርጓት... እርሱ ነፍሱን ስለወደደ የገዛ ደህንነቱን ስለፈለገ ብቻ ቢያጠፋት... ከዚያ ወዲያ ምን ሊሆን ሀይወቱ?” ናትናኤል ሽጉጡን ጨምድዶ እንደያዘ በተከራዩት ክፍል ውስጥ ካሉት አልጋዎች በአንደኛው ጫፍ ላይ ቁጭ አለና ካልቨርትን ይጠባበቅ ጀመር። የራሱ ጉዳይ! ካልተስማማ ትቶት ይሄዳል። ሊቃወመው ወይ ሊያቆመው ከሞከረ ግን... የራሱ ጉዳይ! ሞት ነው የሚጠበቀው። ናትናኤል የጨመደውን ሽጉጥ ወደግራ እጁ አዙሮ በላብ የተጠመቀውን የቀኝ እጁን ስራው ላይ ሞዝቀና ሽጉጡን ጨበጠ።

በዙም ሳይቆይ ካልቨርት ፎጣውን ትክክል ላይ ጥሎ መንገድ ላይ ለብሶት የቆየውን በአባራና በላብ የተበከለ ሽርጥና ሽሚዝ በጥያፌ በሁለት ጣቶቹ አንጠልጥሎ የተከራዩትን ክፍል በር ክፍቱ ሲገባ የገጠመውን ትርዒት ማመን አቃተው።

“ካልቨርት ምርጫ የለኝም... የማይሆን ነገር እንዳደርግ አታስገድደኝ።” አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ የያዘውን ሽጉጥ ቀና እያደረገ።

“ምንድነው የምትሰራው? ምን ልትሆን ነው?” አለ ካልቨርት የተሸከመውን ቆሻሻ ልብስ ወለሎ ላይ እየዘረገፈ።

“ከእነዚህ ምንም እርዳታ አልፈልግም። ርብቃ ያለችበትን ሁኔታ እያወቅሁ በዝምታ መጠበቅ ግን አልቻልኩም። አዝናለሁ ካልሸርት... ሽጉጥህን ስለሰረቅሁ። ግን ምርጫ የለኝም። ይህንን ክላረግሁ እስረኛህ እንደምታደርገኝ ግልጽ ነው።”

“ስማ!” አለ ካልሸርት በንዴት መንፈስ ወደፊት አንድ እርምጃ እየተራመደ።

“አ! አ!” ናትናኤል የሽጉጡን አፈመዝ ካልሸርት ላይ ደግሞ ተነስቶ ቆመ። “እንዳትጠጋኝ። ሞኝ ነገር አትፈጽም። ክፉ ነገር መፈጸም አልፈልግም። ግን ምርጫ የለኝም። ካስገደድክኝ ደናፔህ ነው የምወጣው።”

ካልሸርት ተስፋ በመቁረጥ አልጋው ላይ ቁጭ አለና ፊቱን ሁለት መዳፍቹ ውስጥ ቀበረው።

“ናትናኤል የምትሰራው ጥፋት ነው... ከእሁን ወዲያ ምንም ልትረዳት አትችልም። እጃቸው ውስጥ ነች።”

“እስፈራራቸዋለሁ! አንተ የምስራችን እንዳይነኩ እንዳስፈራራላቸው አስፈራራቸዋለሁ።”

“እናስ ዘዛለ?”

“ይለጃታላ!”

“ሞኝ አትሁን። እርግጥ ይለፍት ይሆናል... ግን ከለቀቁት ወዲያ እንደ ወጥመድ ነው የሚጠቀሙበት... ምክንያቱም ወይ በስልክ ወይ በአካል ልትገናኙት መምከርህ አይቀርም። አትጠራጠር ይይዙሃል።”

“ከያዙኝ ይያዙኝ... ዝም ብዬ ግን አልቀመጥም”

“ባይስማሙስ? ባይለፍትስ?”

“አወጣዋለሁ-ም። ጠራቸውን።”

ካልሸርት ቀና ብሎ በቁጣ ፊት ናትናኤልን ገላመጠው።

“አታደርገውም... የምትገዳው እነሱን አይደለም... አፍሪካን ነው። ነገርችን አስፍቶ የሚያይ ጭንቀት ካለህ የምልህ ይገባሃል። የዚህን ዓይነት ጥፋት ስታጠፋ ደግሞ በዝምታ አልመለከትህም።”

“ሽጉጡ ያለው በእኔ እጅ ነው።”

“ተኩስ! ፈሪ!” ካልሸርት ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ።

“ተጠንቀቅ ካልሸርት... ማንኛውንም ነገር ከማድረግ ይመለሳል ብለህ አታስብ... እንደዛና ነው በቀምህ የምጥልህ።” ናትናኤል ጥርሱን ነከሶ አፈጠጠ።

የናትናኤልን አዝማሚያ ሲመለከት ካልሸርት ራሱን ነቀነቀና ተመልሶ አልጋው ላይ ተቀመጠ።

“እና እሁን ምን ልታደርግ አሰብክ?” አለ ካልሸርት።

“ጠዋት ስልክ ደውቼ እነግራቸዋለሁ! አስጠነቅቃቸዋለሁ። ከዚያ ወዲያ የራሳቸው ምርጫ ነው።”

“ናትናኤል እስቲ እስበው በቀላሉ ድምፃችንን ብናጠፋ ሁሉ ነገር ጊዜውን ጠብቆ መድኃኒት ያገኛል... እመነኝ ይለጃታል።”

“ባይላካስ? ዕቅዱ ቢከሸፍስ? ጉዳቸውን ለመሰጠር ለመደበት እንደሚገድሏት አታውቅም። ካልሸርት መፍጠን አለብኝ! አንድ ነገር ብትሆን ለራሴ ይቅርታ አላደርግለትም።”

“ናትናኤል ስሜትህ ይገባኛል... ምናልባት እኔም በእነዚህ ቦታ ብሆን ተመሳሳይ ስህተት ለመፈጸም እገፋፋ ይሆናል። ለምን እንዲህ አናደርግም... ጥፋት ማጥፋታችን ካልቀረ አንስተኛ ጥፋት ይሻላል።” ካልሸርት ያሰበውን ዕቅድ ለናትናኤል በእርጋታ ተነተነለት።

“እይሆንም! ይይዙላል።”

“ይገባኛል... ሊይዙን ይችላሉ... ግን እንዳልከው በስልክ ልታስፈራራቸው ብትሞክርም መደዝህ አይቀርም። የእኔ መንገድ ይሻላል። ሁልጊዜ የተሻለው አስተማማኝ መንገድ ይበልጥ አደገኛና ይበልጥ አስፈሪ፤ ይበልጥ አስደንጋጭ የሆነው፤ ጤነኛ ሰው በጤነኛ አእምሮው የማይመርጠው መንገድ ነው... አትጠራጠር።”

“ግን ቢይዙንስ?”

“አለቀልና! ምነው ፈራህ እንደ?” ካልሸርት ፈገግ አለ። «ቢይዙኝም ይያዙኝ አላልከም ዋናው ነገር ናትረኛህን ከመዳፋቸው ማውጣታችሁ፤ የእነሱንም ዕቅድ አለማደናቀፋችን ነው... ለዚህ ደግሞ የተሻለው መንገድ የእኔ ነው። ትስማማለህ?»

ናትናኤል በዝምታ ማውጣትና ማውረድ ያዘ።

“አትረፍራ።” አለ ካልቨርት ፈንግ ብሎ።

“አልፈራሁም!” በሰጪት አለ ናትናኤል።

“እንግዲያው እንሰማማ...” ካልቨርት ቀኝ እጁን ዘረጋለት “እንተማመን ናትናኤል ... ደግሞ እሱን ሽጉጥ ዞር አድርገው። ቢባርቁ ሆይ፤ ነው የምትዘረግፈው።”

“ካልቨርት ልታታልለኝ ብትሞክር...” አለ ናትናኤል በጥርጣሬ ፊት ካልቨርት የዘረጋለትን እጁን እየተመለከተ። “ከአሁን በኋላ ሁለቱ ለማሰብ ጊዜ የለኝም። እንዲት አጉል እንትስቃሴ ካደረክ አንጉል ነው የምትሆነው።”

“ቃል እገባልሃለሁ።” አለ ካልቨርት እጁን ወደፊት እንደዘረጋ።

ናትናኤል ሽጉጡን ወደግራው አሻግሮ የተዘረጋውን የካልቨርትን እጅ በቀኝ ጨበጠው።

“ጥሩ... አሁን እትጻፍኝን አንድ በአንድ ተንትነን እንገጋገርበት... ካጠፋን አይቀር።” አለ ካልቨርት ሁለት ወንበሮች አምጥቶ አንዱን ለናትናኤል አቀበሎት በሁለተኛው ላይ እየተፈናጠ።

ፊት ለፊት ቁጭ ብለው በማግኘት ስለማፈሰሙት ተግባር አንድ በአንድ ተነጋገሩ ተመካከሩ፤ ተከራክሩ፤ ተስማሙ።

-36-

ሰማዩ ጥርት ብሏል። ለጋዋ ዐሃይ ከእንትልፏ እንደነቃች ሁሉ ከረጅሙ የክረምት ጨለማ በኋላ በሰማዩ ላይ ብቻዋን ትምነሽነሽታላች። አለፍ አለፍ አያሉ እንደ አረፉ የተከረፈረፉት ነጫጭ ደመናዎች ዝናብ ይዘሉ ሳይሆን ለእጥ የተገጠለጠሉ የጥጥ ንድፎች ይመስላሉ። ንፋሱ ጠንክሯል። በየአውራጃዳዎቹ ጥገና ጥግ የተሰተሉት የአፍሪካ አገሮች ባንዲራዎች የረገዳሉ፤ የሸበሸባሉ፤ ይጨፍራሉ፤ ይጨበጣሉ... እርስ በእርስ እየተጎናተሉ ይወካሉ፤ ሊመጣ ያለውን የገመቱ የጠረጠሩ ይመስላሉ... ያንሸካሸባሉ።

የአፍሪካን ታላላቅ መሪዎች ተቀብለ ለማስተናገድ ትንፋሽ እጥታ እላይ እታች ስትል የሰነቡተችው አዲስ አበባ ቀኑ ሲደርስ ሰዓቱ ሲቃረብ ለአንድ አፍታ ቆም ረጋ ብላ የገዛ የመስተንግዶ ዝግጅቷን እየጎበኘች እንደምታደንቅ ሲት ወይዘሮ አደብ ገዝታለች። ከወትሮው በርካት ብለው የሚታዩት ዐጥታ አስከባሪ የፖሊስ አባላት የመገናኛ ሬድዮዎቻቸውን

በየጾታዎቻቸው ላይ እንደለጠፉ በየኩርባው ባቆሟቸው ተሽከርካሪዎቻቸው ውስጥ ተቀምጠው ዙሪያቸውን ይቃኛሉ።

መሪዎች ወደ ከተማዋ መግባት ይሠረዛሉ። ከአውሮፕላን ማረፊያው ሜዳ ወደ ከተማዋ የሚወስደውን አንድ አውራ መንገድ ይዘው እየተካታተሉ በጥቂት ደቂቃዎች ልዩነት ውስጥ ጥም! ፖም!... ጥም! ፖም! አያሉ በተራ ወደ ከተማዋ እምብርት ይጎርፋሉ። ሰፋሲካ እንደተገዙ ይሮዎች እያሰካኩ አጀብ አጀብ ብለው ይተማሉ... ወደ አዲስ አበባ።

“ማነው ይህኛው?” ይላል አንዱ መንገደኛ ለአንድ አፍታ ቆም ብሎ እንደኛውን የአፍሪካ መሪ የያዘችው መኪና ከነአጃቢዎቿ ወደ መሃል ከተማ ስትጣደፍ። “የዚህ አገር መሪ... እገሌ ነው።” ይላል ከመኪናዋ አፍንጫ ላይ የሚወለበበውን ባንዲራ ተመልክቶ የመሪውን ማንነት የለየ ወይ የገመተ ሌላ መንገደኛ። መኪናዎቹ ተከታትለው ሲነጉዱ... ለዓይን ሲርቁ መንገደኛው ሁሉ ፊቱን ወደየአቀጣጫው ይመልሳል። ጥም! ፖም!... ጥም! ፖም! “ይሄ ደግሞ ማነው?” ጥም! ፖም!... ጥም! ፖም! “ይሄኛውስ ደግሞ?”

ቀትር ላይ የኢትዮጵያ ዜና አገልግሎት ወደ ከተማዋ የገቡትን መሪዎች ዝርዝር ጠቅሶ የተቀሩትም ከሰዓት በኋላ ወደ ከተማዋ ገብተው እንደሚጠቃለሉ ስብሰባውም ምሽት ላይ በወቅቱ ሲቀመጥበር የመክፈቻ ንግግር እንደሚከፈልት በአድናቆት አወሳ።

ባንዲራዎች ተርገበገቡ... አጨበጩ... አወኩ... አንሸካሸኩ...

እንደተጠበቀው ከሰዓት በኋላም የመላው አፍሪካ መሪዎች ወደ አዲስ አበባ መግታቸውን ቀጠሉ።

መሃል ፒያላ ውስጥ ሁለት የተለኮሙኒኬሽን ሠራተኞች መንገድ ጥግ የቆመ የስልክ መስመር ማከፋፈያ የብረት ሳጥን ከፍተው ብልሽት ይጠግናሉ። ከመንገድ ባሻገር ሠራተኞቹን ይዞ የመጣችው የተለኮሙኒኬሽን አነስተኛ የጭነት መኪና ከጀርባ የብረት መሰላላን እንደጫነች ጥግ ይዞ ቆማለች። ስራ የፈታው ሽፌር የስራ ባልደረቦቹ ብልሹቱን ጠግነው አስኪጨርሱ ድረስ እዚያው ባለበት መኪናው ውስጥ እንደተቀመጠ ጋዜጣ ይነባል።

አንድ ነኪ የለበሰ ቀጠን ረዘም ያለ ሰው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ተለኮሙኒኬሽኗ መኪና ተጠጋ። ከጀርባዋ ከነሳት በኋላ ቀልጠፍ ብሎ ከሽፌሩ ባሻገር ያለውን በሮ ከፍቶ ጥልቅ አለ።

ሽፌሩ ጋዜጣውን ወደጎን ብሎ መኪናው ውስጥ የገባውን እንግዳ ሰው በጥያቄና ግራ በመጋባት ይመለከተው ይመር።

“ምን ትፈልጋለህ?” አለ ግራ የተጋባው ሹፌር የመኪናዋን በር በርግዶ የገባውን ሰው አብድ እንደሆነ ሁሉ አፍጦ አየተመለከተው። ወደ መኪናዋ የገባው ሰው እጁን ከኪሱ ውስጥ አውጥቶ የጨበጠውን ሽጉጥ ሹፌሩ ላይ ደገነበት።

“ለጭቅጭቅና ለማስፈራራት ጊዜ የለኝም የምልህን ብቻ ትፈጽማለህ።” አለ ሽጉጡን የያዘው ሰው ድንገት በፍርሃት በገረጣው ሹፌር ላይ አፍጥጦ። “መኪናውን አስነስተህ ወደፊት ቀጥል። ማንም ቢጠራህ ወይም ሊያስቆምህ ቢሞክር እንዳታቀም። ቀጥል።”

አንድ ጊዜ ሽጉጡን አንድ ጊዜ ከጎኑ የተቀመጠውን አብድ በፍርሃት ሲመለከት የነበረው ሹፌር የማይለማ ዐለት እያነበነበ መኪናዋን አስነስቶ ከመንገድ ገባ።

“ፍጥነት ጨምር...አዎ... አየተገለመጥክ እኔን ማየትህን ተውና ዝም ብለህ ንዳ! አቁም።” አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው ብዙም ርቀው ሳይሄዱ።

አለቅጥ የተሸበረው ሹፌር የመኪናዋን ፍጥነት ቀንሶ ጥግ ያዘ። ከመንገድ ጥግ ለጠፍ ባሉ ቆሞ የነበረ አነስተኛ የሽራ ቦርሳ ያገበና ካኪ ቱታ ያጠለቀ አጠር ብሎ ከትከሻው ሰፋ ያለ ሰው ራመድ ራመድ ብሎ መኪናዋን በፊት በኩል ዞረና በሹፌሩ በኩል ያለውን በር ከፈተው።

“ጠጋ በልለት ወዲህ።” አለ ሽጉጡን የያዘው የመጀመሪያው ሰው የመሃሪያውን አፈመዝ ሹፌሩ ብብት ውስጥ ደገዮ።

ሹፌሩ በሁለቱ ካኪ ቱታ በለበሱ ሰዎች መሃል ተቀምጦ ሽጉጡን በብብቱ ታቅፎ የሚያደርጉትን በፍርሃት ይከታተል ጀመር።

“የተከተልኝ ሰው አለ?” አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው እዲስ መጤውን በእንግሊዝኛ ቋንቋ።

“ማንም አልተከተለህም።” አለ እዲስ መጤው ጥቁር ሰው የመኪናዋን ሞተር አስነስቶ ወደ መንገድ እየገባ።

የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና - ከጀርባ የብረት መሰላላን እንደጫነች ከፒያላ ግርግርታ መሃል ወጥታ ተልቀል በቸርቸል ጎዳና ወርዳ በሰገሃር እድርጋ ፊቷን ወደ አስመራ መንገድ መለሰች።

መሃል አስመራ መንገድ ላይ መኪናዋ ወደ ቀኝ ታጥፋ ከአንድ የሆቴል አጥር ገቢ ገባች። በገቢው ውስጥ ጥቂት መኪናዎች ፈንጠሮ ፈንጠሮ ብለው ቆመዋል። ጥቂቶቹ ተጋዛዦች ከየመኪናዎቻቸው ወርደው

ሲገቡ የተቀሩት እዛው በየመኪናዎቻቸው ውስጥ የሚፈልጉትን አስመጥተው ተቀምጠዋል። የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና አንድ ጥግ ይዛ ቀመች።

“ለመጮኸ ወይ ለመርጥ ወይ ሌላ ደላጅል ሁኔታ ለመፍጠር ብትሞክር አከርካሪህን ነው የምመክራለሁ።” አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው በጓደኛውና በራሱ መሃል ወደተቀመጠው የቴሌኮሙኒኬሽን ሹፌር ፈቱን መልሶ። ልሳኑ የከዳው ሹፌር በመስማማት ራሱን ነቀነቀ።

ሽጉጡን የያዘው ሰውና ጓደኛው ከተጠቃቀሱ በኋላ በርቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ።

“ውረድ።” አለ ሽጉጡን የጨበጠው ሰው መሃሪያውን ከካኪ ቱታው ኪስ ውስጥ ወሸቀ።

ሹፌሩ እንደታዘዘው ወረደ። ግራና ቀኝ አድበውት በሆቴሉ ከጥቂት ሰዓታት በፊት ወደተከራዩት ክፍል ይዘውት ሄዱ። ከክፍሉ እንደደረሱ ባለሽጉጡ ከኪሱ ቁልፍ አውጥቶ በፍን ከፈተና የሹፌሩን ክንድ በግራው አፈፍ አድርጎ ወደ ውስጥ ገባ። ከኋላቸው ጓደኛው ከተል አለፍ በፍን ከውስጥ ቀረቀረው።

ጊዜ አልወለደባቸውም። የቴሌኮሙኒኬሽን ሹፌር ከአንድ ወንበር ላይ አስተምጠው እግሮቹን ከወንበሩ እግሮች ጋር እጃቹን ደግሞ ከድጋፍ ቋሚዎች ጋር የኋለት ግጥም አድርገው ካሰሩት በኋላ አፋን በጨርቅ ጠቀጥቀው ለጎመት። ሰራቸውን እንደጨረሱ ከሆቴሉ ክፍል ወጥተው ወደ አነስተኛዋ የጭነት መኪና ተጣደፉ።

ከዋናው መንገድ ብዙም ሳይርቁ የመኖሪያ ቤቶች ከተደረደሩበት የሀፈር ውስጥ መንገድ ዳር አንድ ጥግ ላይ መኪናቸውን አቆሙ።

መኪናዋ ጥግ ይዛ እንደቆመች ናትናሌል የመኪናዋን ሬድዮ ከፈተው። ጎርናና የጋዜጠኛ ድምፅ መኪናዋ ውስጥ አስተጋባ።

“... እንዲሁም የአንጎላና የሞሮኮ የሴኔጋልና የቡሩንዲ መሪዎች ከሰዓት በኋላ አቀባበል ሲደረግላቸው እስካሁን ወደ አፍሪካዋ መዲና ያልገቡት ሦስት የአፍሪካ መሪዎች ማለትም የሴራሊዮን የጋቦን፣ የቡርኪናፋሶ መሪዎች ምሽቱን ይገባሉ ተብሎ ይጠበቃል። በወጣው ኘርግራም መሠረት ዛሬ ሰኞ መስከረም አራት ምሽት በሁለት ሰዓት ተኩል

ያልገቡት ሦስት የአፍሪካ መሪዎች ማለትም የሴራሊዮን የጋቦንና የቡርኪናፋሶ መሪዎች ምሽቱን ይገባሉ ተብሎ ይጠበቃል። በወጣው ፕሮግራም መሠረት ዛሬ ሰኞ መስከረም አራት ምሽት በሁለት ሰዓት ተኩል ላይ ጠቅላላ የአፍሪካ መሪዎች የሚገኙበት ስብሰባ ሲከፈት... ይቅርታ አድማሞቻችን አሁን ዘገይቶ የደረሰን ዜና አለ... የሴራሊዮንን መሪ የያዘችው አውሮፕላን አዲስ አበባ አጋጥሞታል። አውሮፕላን ማረፊያ አርፋለች... ፕሬዚዳንቱ የክብር ሆላምታ ላቀረበላቸው... አፀፋውን...

ናትናኤል ሬዲዮንን ዘጋው።

“ሁለት ቀር።” አለ ናትናኤል አይኖቹን አገገዘ ለራሱ እንደሚናገር ሁሉ።

ጊዜው እየሄደ ሰዓቱ እየቀረበ ሲመጣ... ተራርቀው የዋለት ደመናዎች እየተጠራሩ እጅ ለእጅ መያያዝ ጀመሩ። ቀኑን ሙሉ ማን አለበት ብላ ያለርሀራሄ ምድሪቷን ስትወቃት የዋለችው ሀሃይ የተባበሩትን ደመናዎች ማለፍ ሲያቅታት ዙሪያው ቀዝቀዝ ተንፈስ አለ። ንፋሱ ብቻ እንደ ወሬ ነጋሪ ከወዲያ ወዲህ ይመላለስ ጀመር።

ሁለት ሰዎች የጫነች የቴሌኮሙኒኬሽን የጥገና መኪና ከአስመራ መንገድ ተነስታ በላይኛው ቤተመንግስት አደርጋ ፒያሳን ለሁለት ከፍላ ሲነሣ ኢትዮጵያ አጠገብ ስትደርስ ሊመሻሽ ተቃርቦ ነበር። መኪናዋ ሲነሣ ኢትዮጵያ እንደደረሰች አደባባይን ዞረችና ቁልቁል ወረደች። ብዙም ሳትርት ከአንድኛአፖርትመንት ህንፃ የአጥር በር ፊት ለፊት ቆመች።

“አቤት።” አሉ አፈርማ ካፖርት የደረሱ የአፖርትመንቱ የማታ ዘበኛ የብረቱን በር ከፊት አድርገው ብት አሉና።

“አንዴ ይክፈቱልን እባክዎት።” አለ ከሽፌሩ ጎን የተቀመጠው ሰው ጭንቅላቱን በመስኮት ብት አድርጎ። “በልክኞች ነን... የተበላሽ በልክ ለመጠገን ነው።”

ሽማግሌው እየቅማሙ የብረቱን በር ወለል አድርገው ከፈቱት። የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና ወደ አፖርታማው ግቢ ገብታ ጥግ ይዛ ቆመች። ወዲያው ካኪ ቱታ የለበሱ ሠራተኞች ፈጠን ብለው ከመኪናዋ ወርደው የጥገና መሣሪያዎቻቸውን የያዙባቸውን በርሳዎቻቸውንና ሌሎችንም ዕቃዎቻቸውን እንግበው ወደ አፖርትመንቱ በር ተጣደፉ።

ከመጀመሪያው ደርብ እንደደረሱ ወደግራ ብለው በጠባቡ መተላለፊያ ፊትና ጌላ ራመድ ራመድ እያሉ ቀጠሉ። 21 የተለጠፈበት በር አጠገብ እንደደረሱ ተያዩ። ወዲያው በሩን አልፈው 22 የሚል ቁጥር የተለጠፈበትን የሚቀጥለውን በር አንኳኩ።

“አቤት?” አለች በሩን የከፈተችው ልጅ እግር ሴት ሀሃን ልጅ እንደታቀፈች።

“ኩቴሌኮሙኒኬሽን ነው። በአካባቢው የተበላሹ ሰልኮች አሉ። የናንተንም ለማየት ነበር።” አላት ቀጠን ቀላ ያለው።

“ደህና ነው የኔ ስልክ።” አለች ሴትየዋ በተራ እየያቻቸው።

“ገብተን እንደው?” አላት የመጀመሪያው ሰው።

“ግቡ-ግቡ።” አለች ሴትየዋ የታቀፈቻትን ሀሃን ከመሬት አውርዳ በሩን በሰፊው እየከፈተችላቸው።

ካኪ ቱታ የለበሱት ሁለት ሰዎች ተከታትለው ገቡ።

“ቅድም ስንደውል ያነጋገሩን እርሶ ኖት?” አላት ቀጠን ያለው።

“አይ እዚህ አልደወላችሁም።”

“ምናልባት ሌላ ሰው አንስቶት እንዳይሆን...”

“እኔ ብቻ ነኝ ያለሁት በቤቱ ከሷ በስተቀር።” አለች ሴትየዋ ፈገግ ብላ የሀሃን ልጇን ጭንቅላት እየደባበሰች። “እዚህ አልደወላችሁም።”

ሰውየው የፈለገውን ያገኘ ይመስል ጊዜ ሳይወስድ ከቱታው ኪስ ውስጥ ሽጉጥ አውጥቶ ሴትየዋ ላይ ደንባባት። ከጎኑ ቁም የነበረው ጥቁር ሰው ያንጠለጠለውን የሸራ በርሳ ወደጎን ጥሎ በሚያስደንቅ ፍጥነት አፋን አፍኖ ወንበር ላይ አስቀመጣት። ሽጉጥ የያዘው ሰው ማልቀስ የዳዳትን ሀሃን ልጅ ከመሬት አንስቶ ታቀፋት።

“አይዘሽ እንቺንም ሆነ ልጄሽን የመጉዳት ሃሳብ የለንም። ነገር ግን ለመጮህ ወይ ለመርጥ ብትጥክሪ ጥሩ አይሆንም ውጤቱ።” አለ መሣሪያ የያዘው ሰው የሽጉጡን አፈመዝ በሀሃኗ ለስላሳ አንገት ውስጥ እያፍተለተለ።

ሽጉጡን የያዘው ሰው ምልክት ሲለጠው አፍዋን አፍኖ የያዘት ሰው ለቀቃት።

“ምንድነው የምትፈልጉት? የምትፈልጉትን ይዙና ውጡልኝ።” አለች ልጇ አንገት ስር የተሸገጠውን ሽጉጥ የተመለከተችው እናት እየተርበተበተች።

“ሌቦችና ቀማኞች አይደለንም። ጉዳት ልናደርስብሽም አይደለም የመጣነው። እርዳታሽን ብቻ ነው የምንፈልገው።” አላት ቀጠን ያለው ሰው ሀሃኗን እንደታቀፈ ከተቀመጠችበት ወንበር አጠገብ በርከክ ብሎ።

“ምንድነው የምትፈልጉት?” አለች ሴትየዋ አይኖቿን በሁለቱ አፋኞች ላይ በተራ እያንከራተተች።

“እነዚህ ጎረቤትሽ ‘21’ ቁጥር ውስጥ ያላችውን ሴት ታውቂያታለሽ?” አለ ልጇን የታቀፈው ሰውዬ ማልቀስ የጀመረችውን ህፃን ለማባበል እየጣረ።

“አዎ... ርብቃ ትባላለች... ልጄን ልቀቅልኝ።”

ሀፃኗን የታቀፈው ሰው እየቀቀነጠነጠች ያስቸገረችውን ህፃን ለእናቷ ካቀበለ በኋላ ወንበር ስቦ እጠገሏ ተቀመጠ።

“ይህን ሰሞን አይተሻታል?” አለ የያዘውን መሃሪያ ከቱታው ከስ ውስጥ እየጨመረ።

“አላየኋትም። ረጅም ጊዜ ነው ካየኋት... ግን ሌሎች ሰዎች ወደ ክፍሏ ሲገቡና ሲወጡ አይቻሉም። ምንድነው የምትፈልጉት ክን?” ሴትየዋ ልጇን እቅፍ አድርጋ ይዞ እያባበለች አፈጠጠችበት።

“ምን ያህል ይሆናሉ ሰዎቹ?” ጠየቃት።

“የቶቹ ሰዎች?” መልሷ ጠየቀችው።

“ክፍሏ ውስጥ ያሉት ሰዎች።”

“እኔ እንዲ... ሲገቡና ሲወጡ ነው ያየኋችው... ውስጥ ይኑሩ አይኑሩ አላውቅም።”

ቀጠን ያለው ሰው በርከክ ካለበት ተነስቶ በሀጥታ ከቆመው ጓደኛው ጋር በእንግሊዝኛ ቋንቋ በሽክሽኩታ ያወራ ጀመር። ወዲያው ፊቱን ወደ ሴትየዋ መለሰ።

“እንዳልኩሽ እርዳታሽን እንፈልጋለን። ጉዳት ላይ እንድትወድቁ እንፈልግም። የምልሽን ያለማወላወል መፈጸም አለብሽ። አለበለዚያ ግን ያልጠበቅነው አደጋ ሊደርስ ይችላል።”

“ምንድነው የምትፈልጉት?” አለች ሴትየዋ ግራ ተጋብታ። ተራ ሌቦችና ቀማኞች አለመሆናቸውን ስታረጋግጥ ድፍረቷ ተሰባስባለች። ኮስቲር ብላ ተመለከተችው።

“አብረሽን ወደሚቀጥለው ክፍል ትሂደህ በሩን ታንኳኪያለሽ።”

“እኔ የማላውቀው ሰው ቤት ሄጀ እላንኳኪም።” አለች ነገሩ ያልጣማት ሴትየዋ የልጇን ጭንቅላት ጠቶቿ መሃል ቀብራ።

“ምርጫ የለሽም። እምቢ ካልሽን እኛም የማንወደውን እንድንፈጽም እንገደዳለን።” አለ ሽጉጡን የያዘው ሰው ጎንበስ ብሎ የሀፃን ልጇን ጭንቅላት እየደባበለ። “ተንሽ... የፍርሃት መልክ አታሳይ። በሯን ካንኳኪሽ በኋላ ትጠባበቁያለሽ። በሩ ሲከፈት...” ማድረግ የሚገባትን ሁሉ አንድ በአንድ እያስረዳ ከንዲን ይዞ ከተቀመጠችበት አስነሳት።

ሴትየዋ ሀፃን ልጇን እንደታቀፈች ከሁለቱ አፋኞቿ ጋር ከክፍሏ ወጥታ ጭር ባለው መተላለፊያ ወደሚቀጥለው ክፍል አመራች። ከጎረቤቷ ክፍል መዝገያ እንደደረሱ ሁለቱ ሸዎች በበሩ ግራና ቀኝ ጀርባቸውን ሰጥፈው ቆሙ። ቀጠን ያለው ሰው ሽጉጡን አውጥቶ ደረቱ ላይ ለጥፎ ያዘው። በስተግራዋ ያለው ሰው ደግሞ ከሽራ በርሳው ውስጥ አውጥቶ የያዘውን ወፍራም የብረት ቱቦ ጫፍና ጫፍ በሁለት እጆቹ ጨብሞ የተጠመጠመ የኤሌክትሪክ ሽቦ በትከሻው ላይ እንዳገነባ ጀርባውን ግድግዳው ላይ ለጠፈው።

ለአንድ አፍታ ፀጥታ ሰፈነ። ሀፃን ልጅ ይዛ በሩ ፊት የቆመችው ሴት በጭንቀትና በፍርሃት በተራ ተመለከተችው።

“እንኳኪ።” አላት በጆሮዋ ቀጠን ያለው ሰው በሽጉጡ ወደ በሩ እያመለከታት።

ሴትየዋ በግራ እጇ ሀፃን ልጇን እንቅ እድርጋ እንዳቀፈች ወደ በሩ ጠጋ አለችና በቀስታ በሩን እንኳኪች። መልስ የለም። በቀኛ የቆመው ሰው ጭንቅላቱን መታ አድርጎ ድጋሚ እንድታንኳኪ ምልክት ሰጣት። በግንዛሩ ላይ ሽፍ ያለው ላብና ነክሶ የያዘው የታች ከንፈሩ ስሜቱን ያሳጣሉ።

ሴትየዋ ድጋሚ በሩን እንኳኪች። ከውስጥ የእግር ኩቱ ተሰማ። የበር ቁልፍ ሲከፈት የሚያሰማው ድምፅ ለሦስቱም ተሰማቸው።

ናትናኤል የለባ ጣቱን ሽጉጡ ቃታ ላይ ላለማሳረፍ ከራሱ ጋር ታገለ። ጥይት መተኮስ የለበትም። ሁሉንም በሀጥታ መፈጸም አለባቸው። በተሰማመት መሠረት ቀድሞ መግባት ያለበት ጉልበቱና ልምዱ ያለው ካልሰርት ነው። ከዚያ በኋላ ነው አሉ ሽጉጡን ደግሞ መከተል ያለበት... ድምፅ መሰማት ያለበትም... የአፖርትመንቱ ነዋሪዎች ከየክፍሉቻቸው ብቅ ብቅ ማለት የላባቸውም። ከራሱ ጋር መግት ያዘ።

የበሩ እጅታ ወደታች እገምሞ በሩ በቀጭኑ ተከፈተ።

“ምንድነው?” አለ የወንድ ድምፅ።

“ናትናኤል ነው የላከኝ።” አለች ሀፃን ልጅ የተሸከመችው ሴት በተነገረችው መሠረት።

“ማን?” አለ ሰውየው በቀጭኑ ከፍተኛ የያዘውን በር ይበልጥ ከፈት አድርጎ ጭማሪ ለመስማት ወጣ እጁን።

የን ጊዜ በስተገራ ገድግዳው ላይ ተሰጥፎ የነበረው ካልቨርት ወደቀኝ አንደ ወስፈንጥር ተወንጭፎ የያዘውን የብረት ተቦ በሰውየው መሃል አናት ላይ አሳረፈው። በሩን በትክክል በርግዶት ገባ። ናትናኤል በድንጋጤ በድን የሆነችውን ሴት ወደፊት ገፍቶ በበሩ አግድሞ በተዘረፈው ሰው ላይ ተሻገረና የሴትየዋን ክንድ እንደጨመደ ወደ ውስጥ ተንደረደረ። መጀመሪያ ሲንቀሳቀስ ባየው ነገር ላይ ሽጉጡን ደግሞ ጮኸ።

“እንዳትነቃነት!” አለ ናትናኤል ከሳሉት መስኮት በስተገራ ፎቱ ላይ የተቀመጠው ሰው ላይ አፍጥጦ።

ማርቆስ ጆሮ ያለው አልመሰለም። ያለማወላወል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደቀኝ ተወርውሮ መሬቱ ላይ እንዴ ተንከባለለና ለአይን ለመከተል በሚያስቸግር ፍጥነት የድምፅ ማፈኛ የተገጠመለትን ሽጉጡን አውጥቶ ተኮሰ። የቃፈነውን የጥይት ድምፅ ተከትሎ ናትናኤል ማዘኑ ከዳው። የግራ ጉልበቱ በገዛ ክብደቱ ስር ዋለለበት። በቁመቱ ሙሉ ተዘረጋ። በስተቀኝ ሽብረክ ብሎ የነበረው ካልቨርት እንደ ነብር ተወርውሮ በርከክ ያለው ማርቆስ ተጨማሪ ጥይት ከመትፋቱ በፊት ተከመረበት።

ካልቨርት በግራ እጁ ከስሩ የተኛውን የማርቆስን ቀኝ እጅ ይዞ ከወለሉጋር ሲያጋጨው ሽጉጡ ከማርቆስ እጅ አፈትልኮ በበሩ አትጣጫ ተፈናጠረ።

ማርቆስ ተስፋ አልቆረጠም። የቀኝ ጉልበቱን እንደ መብረት ወርውሮ በካልቨርት ጉልበቶች መሃል አጋጨው። ካልቨርት ለአፍታ ሊቆጣጠረው የማይችለው ስቃይ እስከ ጉርርው ተናነቀው። እጆቹን ግን ከማርቆስ አንጎት ላይ አላላላም። ማርቆስ ለሁለተኛ ጊዜ ጉልበቱን አወናጭፎ ሲለድ ካልቨርት በጉልበቶቹ መሃል የተሰማው ስቃይ የሚያየውን ሁሉ አጨለመበት። ማርቆስ ገልብጦት ተነሳ።

ተፋጠጠ። ፊት ለፊት ሽብረክ ሽብረክ ብለው ተፋጠጡ። የመጨረሻ ምት በአንደኛው ላይ አርፎ ዓለም ከማለፍ በፊት ተፋጠጡ። ካልቨርት የሚንቀጠቀጡ ጉልበቶቹ ቢያስቸግሩትም እንደ ግስላ ጥርሱን ገጥሞ ካፈጠጠቀው ሰው ጋር አስከመጨረሻው ለመገዝብ ቆረጠ። ቢሆንም የባላጋራውን ፍጥነት ሊቋቋመውና ሊስተካከለው አልቻለም። የመጀመሪያው ግራ በጤ ቀኝ አገጨ ላይ አርፎ ሳይነሳ ሌላ በጤ ልቡን ሲደቀሰው ወድኳላ ተወርውሮ ባለቋሚ የሳሉን መብራት ላይ ተዘረገፈ።

የካልቨርትን ሁኔታ የተመለከተው ማርቆስ እሱን ትቶ ሽጉጡ ወደተፈናጠረበት አትጣጫ መለስ ሲል የገዛ መሣሪያውን ጠላቱ ናትናኤል እጅ ውስጥ አየው። ለአንድ አፍታ ባለበት ረጋ።

“ትንሽ ተነቃነት... እዘረጋሃለሁ።” አለ ናትናኤል መሬት ላይ እንደወደቀ የድምፅ ማፈኛ የተገጠመለትን የማርቆስን ሽጉጥ በራሱ በማርቆስ ላይ ደግሞ።

ማርቆስ ለአንድ አፍታ የመሸነፍና ተስፋ የመቀረጥ ስሜት ፈቱን ያለበሰው መለሰ። ወዲያው የጋለበው አጋንንት በል እንዳለው ሁሉ ወደ ግራ ተወርውሮ ቀኝ እግሩን ናትናኤል አገጭ ላይ አሳረፈው። የታፈነ የጥይት ድምፅ ተሰማ። በጀርባው የተንጋለለውን ናትናኤልን ቁልቁል ሲመለከት የቆየው ማርቆስ በደም የቀላ ደረቱን እንደጨበጠ እያገተመተመ ወደመሬት አዘቀጠ። “ባንዳ!... ባንዳ!”

“እይዞህ ተርፈህል።” አለ ካልቨርት የናትናኤልን ክንድ ይዞ ሊያነሳው እየቃገለ። “በርታ ቶሎ ከዚህ መውጣት አለብኝ። ድምፅ አለምተናል። አንተ ሂድ። እኔ ይገኝ እመጣለሁ ርብቃን።” ናትናኤል ተነስቶ በፍርሃት የምትንቀጠቀጠውን ሴት ተደግፎ በአንድ እግሩ እንደቆመ ካልቨርት ፊቱን መልሶ በስተገራ ወዳለው የመኝታ ቤት በር ሮጠ።

ናትናኤል የተነደለ ጉልበቱን በግራው እንደጨበጠ ህፃን ልጇን የታቀፈችውን ሴት ተደግፎ ከከፍሉ ወጣና ቀጥሎ ወዳለው ክፍል ተጎተተ።

ካልቨርት የመኝታ ቤቷን መዝጊያ ክፍቱ ሲገባ አልጋዋ ላይ ተኝታ አገኛት። ሆኗ ገፍቷል ከአልጋዋ ላይ አፈፍ አድርጎ አንስቷት እየጎተተ ከመኝታ ክፍሏ እወጣት። ማን መሆኑን ለማስረዳት ጊዜ አልነበረውም። ወደደችውም ጠላችውም እንደ ህፃን ልጅ እየጎተተ ወሰዳት። “ቶሎ መውጣት አለበት... ቶሎ...”

አልታገለችውም። በግድየለሽነት ተጎተተችለት። እያነከለች ተሳበች ለት። ገርበባ ያሉ ዓይኖቿ አጥርተው የሚያዩ አይመስሉም። ወደፊት መጥቶ ግንባሯ ላይ የተበተነው ጥቁር ሀጉሯ የተጎሳቀለ ፊቷን ሊሸፍነው አልቻለም። ስስ ብጫ ቀሜስ እንዳጠለቀች ባይ እግሯን ተጎተተችለት። ከመኝታ ቤቷ ወጥተው ሳሉትን አልፈው ከመተላለፊያው ሲደርሱ ድምፅ የሰማ አንድ የአፓርትመንቱ ነዋሪ በሩን ከፍቶ ብቅ አለ። ወዲያው የካልቨርትን ደም የገረሱ ዓይኖቹ ሲመለከት ከፍቱ የያዘውን መዝጊያ ጠረቀመው። ካልቨርት የርብቃን እጅ እንደያዘ ቀጥሎ ካለው ክፍል ውስጥ ገባና በሩን ዘግቶ በጀርባው ተደግፎት ቆመ። ያ ዕብድ አገጨ ላይ ያሳረፈበት በጤ መሃል አናቱ ድረስ የተሰነጠቀ ይመስል ሲነገረው ተሰማው።

ርብቃ አዲስ የገባችበትን ክፍል እስከተለማመደው ድረስ ለአፍታ ፈዘዝ ያለች መሰለች። ወዲያው ከፊት ለፊት ባለው የሳሎን ፎቱ ላይ በደም ተበክሎ የተንጋለለው ናትናኤል መሆኑን በትንክብር ራሷን ለመቆጣጠር ተሳናት። ተንደርድራ ሄዳ ተጠመጠመችበት።

ማንም ማንንም ለማባበል ባታርታት አልነበረውም። ድንጋጤ ሲያልፍ መረጋጋት ሲተካ ካልሸርት የርብቃን ክንድ ይዞ በትግል ከናትናኤል ላይ አነሳት። ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ ከፊቱ ቆማ ሳግ የሚተናነቃትን እርጉዝ ሴት በጭንቀት ይመለከታት ጀመር...የቅርብ ለመጠየቅ...ይቅርታ ለመለመን ግን ሃይል አልነበረውም። ሳይኖቹ ብቻ በጭንቀት ግራ በመጋባት ተንቀጥለው።

“የንተ ልጅ ነው...ናትናኤል ሳልነገርህ ቀርቼ ነው... እርግጥኛ ለሁ ናትናኤል...” ርብቃ ፎቱው ስር ተንበርክሳ የሚተናነቃትን ሳግ እየታገለች ልታስረዳው ታገለች። በጭንቀት የተወጠረውን ፊቱን ስትመለከት እርግጥኛ ግራ ያጋባው መሰለች። ናትናኤል የንተ ነው ወተወተች። ካልሸርት የናትናኤልን ሁኔታ ሲመለከት ርብቃን ጎትቶ ከተንበረከክችበት አነሳትና ሀሣን ልጇን እንዳቀፈች አራት ብላ ወደቆመችው ሴት ፊቱን መለሰ...

“ይዘሻት ውስጥ ግቢ... ቁስሉን ልይለት...” ሴትየዋ የርብቃን ክንድ በትግል እየጎተተች ወደ መኝታ ከናሏ ይዛት ገባች።

ካልሸርት ቀልጠፍ ብሎ ከናትናኤል ጎን በርክክ አለና ቱታ ሱሪውን ቀድሶ ቁስሉን ገለጠው። በጥይት የተነደለውን የጉልቡቱን ሎሚ ስቡን ሲመለከት ሳይታወቀው ሳይኖቹን ጨፈነ።

“ሎሚዬን አግኝቶኛል። አይደል? ጉልቡቱን አግኝቶኛል።” አለ ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ ሳይኖቹን ጣሪያ ላይ እንደሰሳ ጥርሱን ነኪሶ ስቃዩን ለመቻል እየታገለ።

“አዎ።” አለ ካልሸርት ቁርጥ ባለ ድምፅ። ናትናኤል ያለጥርጥር የዕድሜ ልክ ሽባ መሆኑ ውስጡን እየረበሸው። “አይዞህ ዋናው ሀይወትህ መትረፉ ነው።”

ካልሸርት ከተበረገደው ቁስል የሚያገኘውን ደም ለማቆም ይታገል ጀመር። ከናትናኤል እግር ላይ ቀድሶ ያነሳውን ቱታ ለሁለት ተርትር ቁስሉን ግጥም አድርጎ አሰረው። እግሩን ወደላይ ሰትሎ የዘለት። በቁስሉ ላይ የታሰረው ነኪ ደም እየጠጣ ደም እየጠገበ ቢቀላም ደሙ ቀስ በቀስ መናሰሰን አቆመ።

ካልሸርት የናትናኤልን እግር ቀኝ አድርጎ አሰደገፎ ወደ መደርደሪያው ሄደና እንደ የውስኪ ጠርመሱ ይዞ ተመለሰ። ናትናኤል ጎን ወንበር

ላይ ተቀምጦ የውስኪውን ጠርመሱ ክዳን ከፍቶ በአፋ ሙሉ ተገነጨለች። የእገጩን ስቃይ ሲቋቋመው አልቻለም። እገጩን ብሎ ከመሬት የደባለቀው ሰው ናትናኤል በተከሰው ጥይት የተበሳ ደረቱን አፍኖ ሲወድቅ ያለው የተናገረው መጣበት “ባንዳ”። ራሱን ጠላ ካልሸርት። ድንገት የመኝታ ቤቱ በር ሲከፈት ካልሸርት ድጋሚ ሊጎነጭለት ያነሳውን ጠርመሱ መለስ አድርጎ ፊቱን አዞረ።

“አረ... አመማት!” አለች የሀሃድ እናት እየተርበተበተች። “ምን?” አለ ካልሸርት በእንግሊዝኛ ቋንቋ ሴትየዋ የተናገረችው አማርኛ አልገባህ ሲለው።

“ርብቃ...” አለች ሴትየዋ በእንግሊዝኛ መልሳ። “አመማት...” “ምነው?” አለ ካልሸርት ከተቀመጠበት ደንግጦ እየተነሳ። “እንጂ ምጥ መሠለኝ።” አለች ሴትየዋ በፍርሃት። “በእየሱስ! እርግጠኛ ነሽ?” “መሰለኝ... ሁኔታዋ እንደዛ ነው።” “ልትረጃት አትቸይም?” “እኔ... አላውቅበትም።” የሴትየዋ ገፅ በፍርሃት ዋች። ከመኝታ ቤቷ የሰቃይ ጩኸት ተለማቸው “እዚህ... ምድር ቤት እንደ እርግጥ አለ... ግርሰሪ ያላቸው... ልጥራቸው?” አለች ሴትየዋ የካልሸርትን ግራ መጋባት ስትመለከት ጠንከር ለማለት እየሞከረች።

“ሊረጃት ይችላሉ?” “እንጂ... ብቻ እርግጥ ናቸው። ከኛ የሚሻሉ ይመስለኛል።”

ድጋሚ የርብቃ ጩኸት በተከፈተው በር አምባረቀ።

“ሂድ-ሂድ... ቶሎ በይ አምጫቸው።” አለ ካልሸርት ወደ በሩ እየገፋት።

የሀሃድ እናት እንደወጣች በሩን ቀለፈና ፊቱን መልሶ በጀርባው የተንጋለለውን ናትናኤልን ተመለከተው። ሳይኖቹን ጨፍኖ ተጋድሟል። ወዲያው አላስቸልህ ሲለው የተቆራረጠ የማቃሰት ድምፅ ወደሚለማበት የመኝታ ቤት ተጠጋ።

ርብቃ አልጋው ላይ በጀርባዋ እንደተንጋለለች ሁለት እጆቿን ወደኋላ ልካ የተኛችበትን አልጋ የራሱን እንጨት ይዛ ታቃስታለች። በጆሮ ግንደቷ የሚንቀረቀረውን ላብ ሲመለከት ካልሸርት ጥፋ ጥፋ አለው። ብዙም ሳትቆይ የሀሃድ እናት ባለግርሰሪዋን ሴት አስከትላ መጥታ በሩን ስታንኳኳ ካልሸርት በድን መሰሎ ከቆመበት የመኝታ ቤት በር ሮጥ ብሎ ከፊተላቸው። እንደገቡ በሩን መልሶ ቀለፈው። ሴቶቹ ተከታትለው ወደመኝታ

ቤት ሲያመሩ በዓይኑ ተከተላቸው። ባይገባውም፤ ምን እንደተባባሉ ባይረዳም ሴቶች በጥድፈያ እያወሩ እየተነጋገሩ ወደ መኝታ ቤቷ ሲገቡ እርጅታ ተሰማው።

ተጠባበቀ። ደቂቃዎች እየተከታተሉ አለፉ። ከመኝታ ቤት የገቡት ሴቶች ግን ብቅ አላሉም። እንቅስቃሴ ሲሰማው ፊቱን መለሰ። ናትናኤል ነበር።

“እይዘህ... ድነሃል...” አለ ካልቨርት ወደ ናትናኤል እየተጠጋ “... አምልጠናል።”

ካልቨርት ናትናኤል ጎን በርከክ ብሎ ትከሻውን ጨበጥ ጨበጥ እያደረገ አበረታታው። ናትናኤል ራሱን መቆጣጠር እንደቻለ ካልቨርት በርከክ ብሎ ከነበረበት ተነሳ። ሬዲዮኑን ከፈተና ናትናኤል ላይ አፈጠጠ። የናትናኤል ራት ከሬዲዮኑ ጋር ይቋጠር ይፈታ ጀመር። ካልቨርት እንዴ የሚለፈልፈውን ሬዲዮ እንዴ ናትናኤልን እየተመለከተ ተጠባበቀ፤ ትዕግስት አጣ።

“ምንድነው የሚለው? ለእኔም ተርጉምልኝ እንጂ!” አለ ካልቨርት ናትናኤል ላይ እንዳፈጠጠ።

“አልገባኝም...” አለ ናትናኤል ካልቨርት ዝም እንዲል አንድ እጅን ብድግ አድርጎ ምልክት እየሰጠው።

“እንዴት? ምን ማለት ነው አልገባኝም?” ትዕግሥት አጣ ካልቨርት።

ለአንድ አፍታ ናትናኤል ቀና ብሎ አይኖቹን ካልቨርት ላይ ተከለ። ወዲያው ግራ በመጋባት ስሜት ፊቱን መልሶ በሬድዮው ላይ አፈጠጠ።

“ስለ እየሱስ ብለህ ምን እንደሚል ተርጉምልኝ!” አለ ካልቨርት በስጫት ብሎ።

“እየተመለሱ ነው።”

“እንማ?” አለ ካልቨርት ግራ ተጋብቶ “ንገረኝ እንጂ” አለ ናትናኤል ጀርባውን በሬድዮው ላይ ሰከቶ ዝም ሲል።

“መሪዎች... የአፍሪካ መሪዎች...” አለ ናትናኤል።

“የት ነው የሚመለሱት?”

“የአፍሪካ አንድነት ሰብሰባ ዛሬ ምሽቱን በሦስት ሰዓት ይጀመራል ተብሎ ሲጠበቅ ሰብሰባውን ለመካፈል ወደ አዲስ አበባ የገቡ የአፍሪካ

መሪዎች ከሰብሰባው መክፈቻ ቀደም ብለው ወደየአገሮቻቸው እየተመለሱ ነው ነው የሚለው ሬድዮኑ።” አለ ናትናኤል ግራ የተጋቡ ዓይኖቹን ካልቨርት ላይ አፍጥጦ።

“ሊሆን አይችልም!” አለ ካልቨርት “ተሳስተሃል... አንዲያ ሊል አይችልም!”

“የሰማሁትን ነውክ የምነግርህ” አለ ናትናኤል ራሱን የተጠራጠረ ይመስል ትከሻውን ሰብቆ። “ሦስት የአፍሪካ መሪዎች መዲናዋን ለቀው ወደ አገሮቻቸው ተመልሰዋል... ቀይ... ቀይ” አለ ናትናኤል አትኩሮቱን ወደ ሬድዮው መልሶ።

“ምንድነው... ምንድነው የሚለው?” አለ ካልቨርት ናትናኤል ጎን ቁጣጥ እየለ።

“የኢትዮጵያ መንግሥት የሰብሰባው መክፈቻ ላልተወሰነ ጊዜ እንዲራዘም ዛሬ ምሽቱን የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ባለሥልጣናትን መጠየቁን ውስጥ አዋቂዎች ለጋዜጠኞች ገለፁ ነው የሚለው።” አለ ናትናኤል ከፊት ለፊቱ ቁጣጥ ያለውን ካልቨርትን እየተመለከተ።

“ሊያከሻፉት ነው!” አለ ካልቨርት በስጫት ብሎ “ከሃዲዎች!... ምስጢሩ ወጥቷል።”

“ድርም እብደት ነበር።” አለ ናትናኤል በሊሆሳስ። “አበቃለት!”

“ምናልባት...”

“ምን ማለት ነው ምናልባት?”

“ለጊዜው የጊዜው እብደት አብቅቶለት ይሆናል። ለአፍሪካ ችግር መልስ እስካላገኘን ድረስ ግን ሌላ እብደት ጊዜውን ጠብቆ እንደሚፈነዳ አትጠራጠር።” አለ ካልቨርት ዓይኖቹን በዝዝ አድርጎ።

ከተዘጋው የመኝታ ቤት ጀርባ ጨከት ተሰማቸው። በድንጋጤ ተፋጠጡ። የሀፃኗ እናት በሩን ከፍታ ብቅ አለች። ካልቨርት በፍርሃትና በጥያቄ መልክ አፈጠጠባት።

“ደህና ነች...ምጥ ነው። አለጊዜው ነው የመጣው። ሰዓት ወሩ ነው አለችን። ግን ምንም አትልም።” አለች የሀፃኗ እናት ተረጋግታ። ናትናኤል የሚሰማውን የሚያየውን ሁሉ መሸከም አቃተው። ድንገት የመኪና ፍሬን በፍጥነት ሲያዝ ያሰማው ሲጥታ ከውጭ ተሰማቸው። ካልቨርት ቶሎ ብድግ ብሎ ወደ መስኮቱ ተጠጋና መጋረጃውን በስሱ ገለጥ አድርጎ ወደ ውጭ ተመለከተ። ውጭው ቢጨልምም ከአፓርታማው አጥር ግቢ መግቢያ

ላይ ከደረሰው መኪና ውስጥ ሦስት ሰዎች ሰጥድፊያ ወጥተው ሽማግሌውን በረኛ ወደጎን ገፍትረው እየሮጡ ወደ አፓርትመንቱ ሲጠጉ ታየው። ካልቨርት ፈጠን ብሎ ፊቱን መለሰና የሀፃኗን እናት ርብቃ ወዳለችበት ክፍል እንድትገባና ድምፃቸውን እንዲያጠፋ ነገራት። ሴትየዋ ወደ መኝታ ክፍሏ ስታመራ ካልቨርት በፍጥነት ወደ ዋናው በር ሄዶ መዝጊያው መቆለፉን አረጋገጠ። ወዲያው መብራቱን አጥፍቶ በስሏ የጨረቃ ብርሃን እየተመራ ወደ ናትናኤል ተጠጋ።

“እነሱ ናቸው።” አለ ካልቨርት ስማቸውን መጥራት እንደፈራ ሁሉ በሹክሽክታ።

በጨለማው ውስጥ አንዳቸው የአንዳቸውን ትንፋሽ እያዳመጡ ተጠባባቁ። ከተቆለፈው በር ጀርባ በመተላለፊያው ላይ የአግር ኮቴዎች ተሰማቸው። ተከትሎም ከጎን ያለው ክፍል በር ተበርግዶ ሰዎች ተከታትለው ሲገቡ አዳመጡ። ካልቨርትና ናትናኤል በጨለማው ውስጥ በፍርሃት ተያዩ።

የርብቃ ጨካኝ ድንገት አስተጋባ።

ናትናኤልና ካልቨርት በድንጋጤ ደርቀው ቀሩ። በመተላለፊያው የአግር ኮቴ ተሰማቸው። ተጠባባቁ። የመኪና ድምፅ ሲጥ... ጥ! አለ። ካልቨርት በቀስታ ወደ መስኮቱ ተጠጋ። ቀደም ብለው ከአፓርትመንቱ አጥር ግቢ በር ላይ ከቆሙት ሁለት ተደርበው ከቆሙ ሌሎች ሁለት መኪናዎች የወረዱ ስምንት ሰዎች የያዙትን የጦር መሣሪያ ለመሸሸግ እንዲን ሳይሞክሩ ወደፊት እንደደገኑ የአፓርትመንቱን የአጥር በር አልፈው ተከታትለው ገቡ። ከግቢው መሃል እንደደረሱ ከአፓርትመንቱ ከወጣ እንደ ሰው ጋር ሲብሰብ ብለው ተነጋገሩ። ወዲያው ሁለቱ ሰዎች ወደ መጡባቸው መኪናዎች ሲመለሱ የተቀሩት ወደ አፓርትመንቱ ተጣደፉ። ካልቨርት ወደ ናትናኤል ተመልሶ ያየውን ሁሉ ለናትናኤል አንሾካሸክለት።

“አፓርትመንቱን የሚፈትሽ ይመስልሃል?” አለ ናትናኤል ጨለማው ላይ አፍጥጦ።

“ፈጣሪ አያድርገው።”

“ስንት ሰዓት ነው?” ናትናኤል ጠየቀ።

“ሁለት ክሰላሳ።” አለ ካልቨርት ሰዓቱን ወደ አይነ አስጠግቶ።

የመኝታ ቤቱ በር ተከፈተ። ከውስጥ የሚወጣው ደብዛዛ ብርሃን የሳለቱን ጨለማ ወገን አደረገው የሀፃኗ እናት እንደ ነገር ታቅፋ ተጠጋቻቸው።

“ተገላገለች።” አለች በሚንቀጠቀጥ ድምፅ።

“ካልቨርትም አርጌት ቀረብ ብለው የሀፃኑን ፊት ትኩር ብለው ተመስከዋል። ካልቨርትና ናትናኤል የሚመልሱት ግራ ተብቷቸው በጨርቅ በተጠባለሉ አዲስ ህይወት ላይ አረጠጡ።

“ውሃ ልጅ ተገላገለች።” አለች የሀፃኗ እናት ድጋሚ ወንዶቹ ያልሰጡት የመስል ዝም ሲሏት! አሁንም ከወንዶቹ መልስ አላገኘችም። ሁለቱም ነፃ ብለው እርቅ ሄዱባት።

“ቀደም ልጅ አይደለም?” አለች ከተደናገጡት ወንዶች መልስ ያጣት ሴት ፊቷን ወደ አርጌቷ መልሳ በአማርኛ።

“የዛሬ ልጆች ቆንጆዎች ናቸው።” አሉ አርጌቷ አይኖቻቸውን ከሀፃኑ ፊት ላይ ሳይንቀሉ።

ሴቶቹ በአማርኛ ቋንቋ የተመላለሱት ያልገባው ካልቨርት ወደ ናትናኤል ፊቱን መልሶ ጠየቀው።

“ምንድነው ያለት?”

“የዛሬ ልጆች ቆንጆዎች ናቸው ነው ያለት” አለው ናትናኤል የሚተገለገለውን የሚተናነቀውን የደስታ እንባ እየታገለ።